

Inženýr Mojmír Kučera je navýsost spokojený padesátník, který se stal úspěšným podnikatelem, i když ne právě svými schopnostmi a příčinlivostí. Měl jednoduše štěstí a jeho bezdětné manželství s mírnou a laskavou Marianou je idylické až do chvíle, kdy je manželce poprvé nevěrný. Drahůška není o mnoho mladší než Mariana, ale je velmi atraktivní a Mojmírovi se zdá, že bez ní by už nikdy v životě nebyl šťastný. Proto je odhodlán i přes všechny komplikace dosáhnout rozvodu s první ženou a oženit se s Drahůškou. V tragikomickém příběhu se střídají psychologicky dramatické situace se scénami až komediálními. Výbuchy vášně a zjitřené city převažují nad rozumem i soudností, dokud ironický osud Mojmírovi neukáže, že všechno je docela jinak nejen s oběma ženami, ale i s jeho podnikem.

KAPITOLA 1 - LUDVÍK A MILADA

Vrazil do pracovny advokáta JUDr. Ludvíka Blahouta a současně s letným mávnutím paže, jež nejspíš znamenalo pozdrav, pateticky provolal:

„Musíš mě rozvést nějak tak, aby to Marianu nezničilo!“

„Nejlíp tak, aby se o tom pokud možno nedozvěděla,“ opáčil Ludvík obdivuhodně pohotově na to, že bratranec mu právě vyrazil dech. A že advokátovi, který se převážně zabývá trestem, hned tak něco dech nevyrazí. Ovšem Mojmír...

Mojmír a Mariana... Mojmír a rozvod... To přece ne! To určitě ne!

Pátravě se podíval do Mojmírovy brunátné široké tváře a vyčetl z ní jakési špatně skrývané samolibé uspokojení. S ním ale kontrastovalo Mojmírovo prohlášení:

„Jsem úplně na dně. Prostě emocionální troska.“

Ludvík se zvedl z pracovního křesla za psacím stolem, zamířil k sedací soupravě v rohu místnosti a gestem vybídl příbuzného, aby se posadil. Sám vzápětí usedl proti němu a znova zapátral v jeho tváři: nepil snad Mojmír? Tihle abstinenti ze zásady, když se nalíznou...

Podezření, že ve hře je alkohol, měla i Milada Blahoutová. Když se manžel večer vrátil domů, ještě se v předsíni ani nepřezul, a už se starala: „Zastihl tě Mojmír? Třikrát mi volal do práce, že s tebou musí okamžitě naléhavě mluvit. A sekretářka mu tvrdí, že jsi dneska prakticky celý den u soudu, ale nechce mu říct u kterého. Vyložila jsem mu, že nemám ponětí, kde jsi.“

„Řekl ti, proč mě tak potřebuje?“ zeptal se manžel.

„To ne. Hlas měl dost rozjařený, nejdřív jsem myslela, že urval významnou zahraniční zakázku anebo další

fabriku v restituci, jenomže se zmiňoval, že mu nezbejvá než skočit z mostu. Takže to zas spíš vypadá na to, že partaje v jeho činžáku vymáhají nové záchody. Napomenula jsem ho, aby neblbnul, ví přece, jak mizerně plave, a tak když tě nechytí v práci, ať k nám namísto nějakých výstředností přijde s Marianou na večeři.“

„Co on na to?“ zasmál se Ludvík teď už pod sprchou, a Milada, rovnající v šatnové části předsíně svetry, mu otevřenými dveřmi do koupelny sdělila:

„Prej nemám ponětí, co je to životní krize, a zavěsil. Za hodinu mi volal znovu od vrchního soudu, že tam tě nenašel. Týden už prý nejí a nespí.“

Upozornila jsem ho, že to už je tedy prakticky mrtvý, a on na to, že mi vtipy brzy dojdou. Pak volal ještě po poledni... Sakra, Ludvo, vylez už z té vany a zatelefonuj mu, teď už by mohl být doma. A je tam sám, Mariana v neděli odjížděla na týden do Alp.“

„Jenom klid. Už jsme spolu mluvili. Zastihl mě, když jsem se ve tři odpoledne vrátil od soudu z Hradce.“

„Tak co to neřekneš hned a napínáš mě?!“ dopálila se Milada na manžela, který se v tom okamžiku vynořil z koupelny. „Co se tedy děje?“

„Nic moc. Jenom se chce rozvést.“

„Tys pil!“ vyhrkla.

„Jo. Mattonku a grepový džus.“

„Tak nemluv hlouposti. Mojmír a rozvod! To už teda jistě! Rozvod! Marianu by

to zabilo!"

„Přesně toho se Mojmir obává. A – cituji – spoléhá jenom na nás. Já se postarám o rozvod pro Marianu co nejšetrnější, ty se postaráš, aby si Mariana nesáhla na život.“

„A jinak je zdravěj, jo?!" rozkřikla se Milada, mířící s mísou houbového rizota k jídelnímu stolu.

To už byli v kuchyni a Ludvík kladl na stůl příbory.

„Haničko, večeře!" zavolal do předsíně prostorného bytu.

Dcera, ponořená ve svém pokoji do knížek, se po chvíli objevila v kuchyni. V tyto dny byla osvobozena ode všech domácích povinností, protože ve škole měla právě období intenzivního zkoušení. Končila předposlední ročník gymnázia.

„Ahoj, táto," usmála se na něho přátelsky.

Při pohledu na ni si spokojeně uvědomil, ostatně ne poprvé, jak vyrůstá do matčiny krásy: kaštanové vlasy odstínu, jemuž se říká tizianový, zelené oči, dlouhé štíhlé nohy... Kluci po ní bláznili, stejně jako muži dodnes blázní po její osmatřicetileté matce. Nebylo to však zdaleka jen pro jejich jemné nosíky pikantně stříknuté pihami. Prvořadá byla jejich zvláštní jiskra, ten vzácný šmrnc, který Hanička dostala do genetického vínku po matce.

„Žádné problémy?" zeptal se Ludvík dcery.

„Ne, to víš, že ne," znova se na něho usmála.

Jako většina děvčat, která nemají potíže ani s prospěchem, ani nestrádají nedostatkem zájmu ze strany přitažlivých kluků, byla příjemná a vstřícná.

„Ani s matkou?" dál se vyptával otec.

„V nejhorším to bude za dvě. Budeš vyšilovat?" zakřenila se na něho.

„Jasně. Nejdřív zmlátím tebe, potom mámu, jak blbě tě vychovává.“

„V děsu už teď lezem pod stůl," podotkla Milada a s první lžící zeleninové polévky se vrátila k tomu, co jí teď leželo v hlavě nejvíc. „Tak to není blbej vtip? Fakt se chce rozvést?“

„Je k tomu pevně odhodlaný. Handrkoval jsem se s ním, aby si dal pár měsíců pohov, neukvapoval se, všechno si ještě důkladně promyslel... jenomže on si mele svoje: jediné čestné řešení, čestné k nim oběma, je rozvod.“

„K jakým – k nim oběma?" zeptala se zvýšeným hlasem Milada.

„K manželce a Drahušce. Říká jí prý Drahulko nebo Drahuláčku.“

Zatímco dcera vyprskla rýží do ubrousku a rozvihňala se, Milada odložila příbor a vyjekla: „Chceš tím říct, že ho sbalila nějaká coura?“

„Kdepak coura! Nedávno jel expresem do Vídně a kavalírsky pomohl jedné dámě v nesnázích, když zjistila, že jí byla ukradena peněženka.“

„Nejspíš u E49," vzpomněla Milada proslulou chebskou dálnici.

„On pomohl dámě v nesnázích, zamilovali se do sebe – a ty jim, tati, pomůžeš ke štěstí tím, že jeho rychle čestně rozvedeš," dobře se bavila Hanička.

„Tos uhodla," ucedil zachmuřeně otec.

„Nemáš smysl pro humor," obvinila ho dcera. „Anebo svému mandantovi závidíš, jaký terno může potkat i ženáče.“

„Humor nám skutečně dochází... vzhledem k tomu, že jde o tvého strýce Mojmira," ustaraně přiznala Milada, dobře si vědoma, že tahle rodinná aféra se dá před dcerou těžko ututlat.

„Mojmir? Vážně strejda Mojmir?" vypískla nadšeně Hanka. „Nikdy mě nenapadlo, že s Mojmírem by mohla bejt taky sranda. Nabalila ho sexuální pracovnice! Pobláznila ho," byla tou představou okouzlena.

„Mysli na tetu Marianu," napomenul ji přísně otec. „Jak bude nešťastná, až se to dozví, jak bude zoufalá, jestli skutečně dojde na rozvod.“

„Ale co... zoufalá!" odbyla tuto představu Hanka. „Řeknu tetě Marianě, že musí bejt hrdá. Mojmirovi ať rozmlátí o hlavu pár kastrolů a potom musí s nosem vzhůru odkráčet středem.“

„Tak především: ty se do toho vůbec nebudeš plést," řekla důrazně Milada a Ludvík doplnil:

„A vůbec nedáš najevo, že o téhle záležitosti něco víš. Je to naše chyba, že se o tom před tebou bavíme. Omlouvá nás jenom to, že jsme vyvedeni z míry.“

„A pokud jde o to hrdé odkráčení středem s nosem vzhůru," řekla Milada, „ano, jsou takové šťastné povahy, jenomže Mariana mezi ně bohužel nepatří. Je

přecitlivělá, s Mojmiřem žili pětadvacet let jeden pro druhého, on je pro ni celý smysl života tím spíš, že nemají děti. Tuhle pohromu, že manžel má jinou, neunes. Zhroutí se a roznemůže se," věděla Milada.

"Možná že by ji pozdravilo, kdyby šla dělat," mínila Hanička a přibrala si rajčatový salát.

Tetu Marianu měla sice ráda, ale že někdo dokáže celý život nechodit do práce, na to hleděla s despektem.

"Nebud' zlá cynická holčička," pokárala ji matka. Pak se obrátila na manžela:

"Když si vzpomenu, jak vyvá-

děla, když Mojmiřovi jenom operovali žlučník... jak se o něho třásla-----"

Protože to bylo před pouhými dvěma roky, dobře si na to vzpomínala i Hanička.

"Přistěhuje se zase k nám a propochoduje celé noci, takže oko nezamhouříme?"

starala se, ale vzápětí se upamatovala i na jasnější stránku věci: "A nebudu zas chodit tejden do školy, protože ji nemůžeme nechat samotnou?"

"Ano, je velmi pravděpodobné, že pokud dojde na nejhorší, budeme sem muset Marianu vzít," řekla mrazivě Milada a dodala: "Nevědět, že z tebe mluví jenom pitomost ospravedlnitelné tvým věkem, propochoduju celé noci a nezamhouřím oko zas já – v zoufalství, jak jsi bezcitná."

"Pak si ale, mami, musíš v těch bezesných nocích klást otázku, jestli je to genetická zátěž z tvé anebo tátovy strany – že jsem anetický psychopat,"

chichotala se Hanka, kterou ze všeho nejvíc zajímala odborná knihovna babičky, docentky na psychiatrické klinice. A k otci se obrátila s otázkou: "Myslíš, tati, že strejda Mojmiř s Drahulinkou rozfrcá restituované nemovitosti, které mají odčinit křivdy socialismu – že za komoušů jako ředitel typu putovní pohár zruinoval jednu porcelánku, tři cementárny a šest textilek?"

"Dvě textilky," opravila ji matka architektka, pedant na čísla. "A kdo ti vlastně tenhle nesmysl napovídal?" zeptala se vzápětí nelogicky.

"Kdysi jsem slyšela, jak se s tátou tý nápravě křivd, co strejda utrpěl, chechtáte." Ludvík a Milada v němém souznění pozvedli oči v sloup a dcera potměšile dodala: "Máte smůlu, že jsem odjakživa taková bystrá holčička s dobrou pamětí."

"Mojmiř je dobrý člověk," zastal se podle svého poctivého přesvědčení svého bratrance Ludvík. "Jenom nemá na to, řídit velký podnik. Na to má ostatně málokdo."

"Je dobrosrdečný a důvěřivý," přidala se Milada. "I pro tyto vlastnosti byl mizernej ředitel."

"To neměl trochu soudnosti, že na ředitelování nestačí?" zeptala se Hanka. "Proč se do takových funkcí cpal?"

"Ke cti mu je, Haničko, že on se nikdy nikam necpal, nikdy se o nic nedral, ale vždycky mu všechno spadlo samo do klína," vysvětlil dceři Ludvík.

"Marianin brácha bejval velkej fous v zahraničním obchodě."

"Ten, co mu teď patří půlka strojírenského průmyslu v republice?" spíš konstatovala, než se zeptala dcera.

"Úplná půlka snad ještě ne-----" podotkla Milada a Ludvík pokračoval:

"Hynek neustále postrkoval Mojmiřa vzhůru a držel nad ním ochrannou ruku. Po listopadu zas Mojmiřa ani nenapadlo shánět se po nějaké restituci. Teprve když se o fabriky v Holešovicích, v Butyni a Živoohošicích ucházeli nějakí vzdálení příbuzní původních majitelů, vyšlo najevo, že je tu bližší příbuzný – Mojmiř Kučera."

"Za totáče funkce, po listopadu nemovitosti – a teď do třetice spadlo strejdovi do klína další terno, ta dorostenka," shrnula Hanka. "Určitě si s ní budu rozumět. Je v mém věku?"

"Mojmiř nemluví o spratkovi, ale o dámě," řekl Ludvík. "A i když tu jsou určité komické prvky, přestaň už si z toho maléru utahovat."

"Nemáte strejdovu sexuální nevázanost probírat před malým dítětem," poučila rodiče Hanička.

"Potíží je," povzdechla si Milada, "že člověk u haranta tvého věku opravdu neví, o čem s ním už může anebo má mluvit a o čem by s ním ještě mluvit neměl."

„Když takhle tápeš, pak se nediv, až se jednoho dne probudíš a zjistíš, že mezi tebou a tvým dítětem zeje propast odcizení,“ upozornila matku Hanička. „Na propastné odcizení dítěte je jediný, zato však neselhávající lék: pevně uzavřít peněženku,“ řekla Milada a vrátila se k problémům příbuzných: „Co mě nejvíc štve i dojíká, to je pomýšlení na tu ubohou Marianu. Taková bezelstná, bezbranná tuntu. Zatím nic netuší?“

„Kdyby tušila, tak už – v lepším případě – leží na psychiatrii po pokuse o sebevraždu,“ věděl Ludvík. „Viš, co po mně Mojmír chce? Abychom všechno Marianě vysvětlili společně. Útloucivně prý.“

„Zbabělec!“ vykřikla Hanka.

„No to tedy uhodl!“ vzteky zbledla Milada. „Na čem ses s ním vlastně dohodl?“ zeptala se podezíravě.

„Po dlouhém handrkování jsem pro Marianu přece jen něco uhrál. Přihnal se ke mně odhodlaný okamžitě rozjet rozvod a já jsem ho zlomil, aby to nechal u ledu alespoň čtvrt roku, tedy do září. A vyrazil jsem z něho slib, že zatím si bude počínat tak, aby Marianu nic neznepekovovalo. Pokud to splní, tak v září, když bude dál na rozvodu trvat, postaráme se o Marianu, než se dostane z nejhoršího.“

„Což by mohlo bejt – když to bude dobře odsejpat – za čtyři až jedenáct let,“ mínila Hanka. Matka se na ni zaškaredila, a tak dodala: „Mně vůbec nevadí, když tu bude teta bydlet. Mám ji ráda. Jenom aby tu nebylo kvůli strejdovým pozdním vášním moc dusno a pochmurno.“

„Veselo tu určitě nebude, s tím počítej,“ řekla usouzeně Milada.

„A vůbec se mi, tati, nelíbí, žeš strejdu přinutil k pokrytectví. Poodložením průseru se nic nezíská.“

„Podívej, miláčku, je tu jistá, a ne malá naděje, že během těch tří měsíců Mojmír přijde k rozumu... že ta ženská ho omrzí nebo ji prokoukne... Prostě pustí rozvod z hlavy. Proč tedy Marianě předčasně a možná zbytečně působit trápení?“ vysvětloval Ludvík.

„Myslíš, Ludvo, že je Mojmír tak velkej pitomec, že na tu ženskou vybalil svůj majetek?“ ani před dcerou neovládla svoji zlost Milada.

„Tuhle otázku – ovšem v podstatně zdvořilejší formě – jsem mu taky položil. Vysmál se mi. Drahulka je díky zesnulému manželovi skvěle situovaná. I v tom si s ní ohromně rozumí, že majetek je jím spíš na obtíž.“

„Panebože,“ hlesla zničeně Milada.

„Takže strejdovi se vlastně uleví, až mu dáma v nesnázích od majetku pomůže,“ řekla Hanka.

„Doufám, že Mojmír miní Marianu pořádně zajistit,“ ujišťovala se Milada. „Celá ta restituce je bohužel jeho osobní, a nikoli společný majetek, ale snad toho nezneužije?“

„Jsem si jistý, že Mojmír je tak slušný a poctivý člověk, za jakého ho máme,“ řekl Ludvík. „A zejména teď, v pocitu viny vůči Marianě –“

„Teda promiň, tati,“ přerušila ho dcera, „ale tady přece nejde o strejdu, ale o tu rajdu. Chci říct Drahulinku. Jako právník přece musíš počítat s tím, že strejdu dokope, aby manželku orval.“

Zatímco Ludvík nebyl mocen slova, Milada si pomyslila: jsme idioti, že o tom před ní mluvíme.

Ludvík konečně podrážděně řekl: „Přestaň se vyjadřovat ordinérně; a odkud vlastně máš takovéhle představy – kdo koho orve?“

„Anděla Chmelová z béčka nám líčila, jak se jejich otec kvůli nějaký čúze rozváděl s mámou,“ objasnila Hanička a matka zvýšila hlas:

„Neslyšelas tátu... abys nemluvila hrubě? Viš, jak to u tebe nesnášíme.“

„No jo, tak promiň, mami,“ řekla smířlivě Hanka a matka se na ni usmála. I Ludvík věděl, že dcera je sice svá, ale jemu ani matce naschvály nedělá. Pak už dojedli v pohodě.

„Nech toho, Hanalko,“ řekla Milada, když dcera začala skládat nádobí do myčky.

„Jdi se radši učit, ať dlouho neponocuješ.“

„Nepřijdu o něco? Nebudou se probírat nějaké další erotické výstřednosti v řadách příbuzenstva?“ zeptala se Hanka.

„Probírat se bude už jenom ekonomická situace naší rodiny, jestli si můžeme,

nebo nemůžeme dovolit tři týdny v Řecku," řekl Ludvík.

"Až se rozhodnete, že nemůžeme, protože přednější je klimatizace do tvých kanceláří a mámina ateliéru, tak mi přijďte podat zprávu," požádala Hanka už mezi dveřmi.

"Předběžně to vypadá, že pojedem," potěšila ji matka.

"Prima! Tak čau v deset," zmizela Hanka.

V deset hodin se rodina znova setkávala u stolu na ovoce a kus řeči před spaním.

Když za dcerou zaklaply dveře, manželé Blahoutovi se neubránili pokračovat ještě chvíli o Mojžírovi a Marianě.

"Kolik je tý ženský let?" zajímalo Miladu. Nebyla lačná ani pikantností, ani senzací, jen vážila Marianiny šance.

"O tom se Mojžír přesně nevyjádřil, jenom se zmínil, že není žádný pomatenec, který blázní po zajících. Drahulka je jen o pár let mladší než Mariana.

Výslovně mě ubezpečil, že věk, sex a podobné banality v tomto vztahu nehrají roli. No, znáš to jeho afektované vyjadřování, když se nadchne nebo rozčílí."

"A co tedy hraje roli?! Souznění dvou blízkých si duší?" posměšně se zeptala Milada.

"Tak nějak," přikývl Ludvík. To už seděli v obývacím pokoji nad šálky s čajem.

"Drahulka dala jeho životu nový rozměr, vzkrísila jeho psychický potenciál a vedle ní se stává jeho život plně hodnotný a myšlení explozivně tvůrčí," citoval Ludvík, co mu paměť stačila.

"Vomejte mě!" zaúpěla Milada. Pak se sebrala k střízlivému zhodnocení situace: "Mojžírovi a Marianě je padesát, takže doma je to v posteli nejspíš nic moc, a teď se vynořila věci znalá dáma. Nepochybuju, že něco v něm skutečně vzkrísila, ale myšlení, to mu leda zatemnila. Nebýt Mojžír trouba, bude si ji nějaký čas – dokud jeho psychický potenciál vystačí s dechem – vydržovat, aniž by si naboural manželství, a až mu psychický potenciál dojde, v Drahulčině ložnici ponechá tlustou obálku a tiše se odporoučí."

"Jenomže tohle on neudělá," mínil Ludvík, "protože to by si musel přiznat, že jde o dámu svého druhu, která si ho omotala v posteli – a takovou pravdu by neunesl. Tuctovou postelovou epizodu on si musí vypentlit Velkým Třeskem – osudovým setkáním dvou vesmírem si souzených bytostí s úchvatným životním rozměrem, který jejich vnitřní náboje umocňuje."

"To fakt povídal?" kácela se Milada.

"Ano. Vysvětlil mi to dost podrobně."

"Pak potřebuje spíš psychiatra než advokáta," byla si jista Milada.

"Jediná naděje je, že ta ženská si ho vůbec nemíní uvázat na krk... tyhle dámy někdy dost lpí na své prosperitní nezávislosti," uvažoval Ludvík. "Třeba mu jen ulehčí od nějakých peněz a pustí ho k vodě zas kvůli jinému. I tenhle aspekt mluví pro to, abych s Mojžírem hrál o čas... abychom Marianu možná zbytečně neničili."

Milada zavrtěla hlavou: "Naděje umírá poslední... ale jestli je té osobě přes čtyřicet, tak svému řemeslu slyší zvonit hranu a ráda se usadí do blahobytu, který se jí nabízí... A taky si ji nepředstavuj jako od pohledu štetku jenom proto, že má pro dobře vytypované křeny osvědčený repertoár dáma v nesnázích."

"Pochopitelně že si ji nepředstavuju jako fuchtli z pasáže nebo od silnice, která vystrkuje podvazky a poprsí a inkasujícího pasáka má na dohled. Taková by Mojžíra leda k smrti vyděsila. Sázím na elegantní polodámu, žádný primitiv, která pracuje sólově. Buď si takhle vydělává jen příležitostně a jde zdaleka ne s každým, anebo je to ženská na lovu na movitého seriózního chlápka, který by si ji vzal anebo si ji dlouhodobě štědře vydržoval."

"Jasně," souhlasila Milada. "A kde lépe ulovit movitého křena než v mezinárodním expresu? Teď jde hlavně o její cíl. Obávám se, že i kdyby její první plán byly jen dobře honorované hrátky, jakmile ji Mojžír prostoduše vyžvanil, jak si stojí, rozhodla se dokopat ho k rozvodu... Čemu se chechtáš?" "Ale... vzpomněl jsem si, jak zaníceně mi Mojžír líčil, že Drahulka se brání sňatku, protože pompéznost úředního aktu by odvála pel... teď už ti nepovím čeho."

"Nejspíš jejího panenství anebo jeho psychického potenciálu," dohadovala se

Milada. „Tohle je prostě zlej sen. Ta ženská není žádnéj břídil. Zručně manévruje Mojžíra do situace, kdy on se před ní bude plazit, aby si ho vzala. Jak dlouho se s ní vlastně zná?“

„Na přímo položenou otázku mi odpověděl, že v osudových setkáních celá věčnost může být okamžikem či zas okamžik věčností. Nepočítá dny ani hodiny, ale to, co je do každé vteřiny koncentrováno.“

„Ó bože,“ zalkala Milada a zabořila hlavu do dlaní.

Pak se zeptala se zábleskem naděje v hlase: „Zbavit ho svéprávnosti by se nedalo? Kdyby tyhle kydy rozvinul před zkušeným soudním psychiatrem-----“

Ludvík jen mávnul rukou a pokračoval: „Ale podle toho, že se zmiňoval, že čtvrtého – nebo šestého? – ledna poprvé v životě nasál kyslík plnými doušky... usuzuju, že se s ní seznámil v lednu.“

„To nezní dobře,“ povzdechla si Milada. „Jestli ho to takhle drží půl roku, pak tím menší je šance, že za další tři měsíce ho to pustí. Obávám se, že tvoje role se zredukuje na to, abys pro Marianu uhrál slušné zajištění pro zbytek života. Vždyť ta ženská nešťastná snad ani nebude brát důchod, až za pár let dosáhne toho věku.“

„A co bys taky čekala – když přestala dělat někdy po třicítce, kdy strmě odstartovala Mojžírova kariéra ředitelování! Mariana je milá ženská, slušná ženská, pořádná ženská... ale za vzorné vedení domácnosti se naštěstí důchody nerozdávají. Na druhou stranu – Mojžírovi pětadvacet let oddaně posluhovala, a tak jestli ji opravdu opustí, musí se o ni přiměřeně svému majetku postarat. Jenomže mi věř, že v tomto ohledu nebudou potíže s ním, ale s ní,“ zdůraznil Ludvík. „S ní, která se nastylizuje do role mučednice.“

„Mučednice, která si nepřeje nic jiného než zemřít v jedna plus nula čtvrté kategorie,“ přikývla dopáleně Milada. „Pravdu ale má Hanička v tom, že nejlíp by ji pozdravilo, kdyby šla dělat. Jenomže kde čekají na učitelku základní školy po dvacetiletém působení v domácnosti?! Takže očekávám, že prohlásí, že si bude vydělávat jako uklízečka kanceláří, než by od toho bídáka cokoli přijala.“

„Ano. Jakýsi sklon k teatrálnosti mají oni oba,“ souhlasil malomyslně Ludvík v představě, že to bude on – dojde-li u Kučerů na rozvod – na kom tou teatrálnosti budou plýtvat a kdo jí bude muset čelit.

K Mojžírovi se vrátili pak už jenom krátce, když se ukládali ke spaní a Milada se zeptala:

„Připadá ti, že se Mojžíra cítí hodně provinile? Jak ho znám, tak ano, protože ublížit Marianě pro něho nemůže být lehké. Je mi ho vlastně i dost líto – jak v tom lítá.“

„Nooo... provinile...“ zívá Ludvík. „O propastném zoufalství svého provinění sice žvaní, ale ve skutečnosti z něho ukapává samolibost, jaký on je hergot frajer, když urval takovou ženskou, jako je Drahulka. Asi se moc nemýlím v odhadu, že by byl potěšen i poctěn, kdyby se o něho veřejně servaly dvě takové skvělé ženy jako Mariana s Drahulkou.“

„Prokristapána,“ zaúpěla Milada a vzápětí se propadla do spánku.

KAPITOLA 2 - MOJŽÍR

V TEN NEVLÍDNÝ DEN NA SAMOTNÉM POČÁTKU LEDNA, V DEN, o němž pak mluvil jako o dni, kdy šibal osud mávnutím kouzelného proutku změnil jeho dosud šedé živoření intelektuální i emocionální pustoty v zázrak napájený živou vodou... v ten den ráno, kdy jeho život byl ještě onou vyprahlou pustinou, se Mojžíra probudil do ukoptěného mrholení s teplotou kolem nuly, prostě do dne, kdy Praha se předvádí ve své nejodpudivější podobě, a to i tady ve vilové čtvrti Spořilova.

Když otevřel oči, zamžoural na druhé manželské lůžko. Bylo už prázdné a upravené. Málokdy slyšel manželku vstávat.

Probouzela se okolo půl osmé, a když po osmé vstával on, z kuchyně už vonělo kakao nebo bílá káva a domácí pečivo.

Dnes, stejně jako každý jiný den, Mojžíra se ještě chvíli po probuzení protahoval a zíval, ale pak rázně vyskočil, přiměl se k několika cvikům, okno otevřel dokořán a vyšel do koupelny.

A stejně jako každé ráno, když manželka uslyšela jeho kroky v hale, vynořila se z kuchyně v oparu vůně připravované snídani a přívětivě řekla:

„Dobré ráno. Jak ses vyspal, Mojmušku?“

„Jako vždycky – výborně. Dobré ráno. A co ty, Marienko? Už čilá?“

Za další čtvrt hodinu seděli u snídani. On v modrém hedvábném županu, ona v županu květovaném, každý mírně provoněný svou oblíbenou kolínskou, na stole s bělostným damaškovým ubrusem váza s fréziemi, konev s vroucím kakaem a táč koblih prohřátých v mikrovlnné troubě.

„Výtečné! Výtečné!“ nezapomněl Mojmír u žádného

stolování na pochvalu. „Druhý den mi vždycky připadají ještě lepší než čerstvé.“

Marianu jeho uznání pokaždé potěšilo. „To dělá taky ten meruňkový džem. Že jsme loni měli hodně vyzrálé meruňky. To je pak radost zavařovat. Musíme je letos vzít zase z Moravy.“

„Jestli bude úroda,“ rozšafně přitakal Mojmír.

„A co máš dneska, Mojmušku? Vyjde ti přijít na oběd?“ starala se Mariana.

„Mám sice pekelný hon, ale urvu se a okolo jedny bych tu mohl být – jestli mě čeká něco dobrého,“ zamžoural Mojmušek na manželku mazaným pohledem maminčina mazlíčka a Mariana řekla:

„Myslím, že budou šunkofleky se špenátem.“

„Tak to tedy Mojmušek přijde domů až zejtra, až už budou snědený. A bude ho čekat třeba kachnička s červeným zelím,“ žvatlal Mojmušek.

„A nerozhodl se náhodou Mojmušek, že musí shodit pět kilo?“

„To jo. Ale začne až po prvním,“ odvětil Mojmušek fikaně.

„Mojmušek je pěkně vyčuraný,“ konstatovala láskyplná matinka, de jure manželka. „Ale Marjánka je úplatná. Když dostane zase ty krásné oranžové gerberky, nebude sice žádná tučná kachnička, ale o srnčích biftečcích by se dalo uvažovat.“

„Mňamky, mňamky,“ zamlaskal si Mojmušek. „Oranžové gerberky budou, i kdyby měl Mojmík prohnat všechny sekretářky celou Prahou.“

Jako mnohé bezdětné manželské páry byli Mojmír a Mariana trochu infantilní, ale to nic neměnilo na skutečnosti, že jeden druhého upřímně miloval.

„Doufám, že po obědě se už nepoženeš do práce?“ přešla z hravého zas do běžné starostlivého tónu Mariana. „Před tou cestou by ses měl prospat. To tedy bude noc! Ráno budeš jak převálcovaný. Nemohls to odložit?“ rozčilovalo ji, že manžel odjíždí do Vídně i přesto, že už se mu nepodařilo získat lůžko.

„Ale Marienko, víš přece, že Hynek se vrací z Paříže přes Vídeň jenom proto, aby mě osobně seznámil

s Knoblochem. A stejně dobře víš, jaký zákazník by mohl být Knobloch. Ale slibuju ti, že když to jen trochu bude možný, před odjezdem se prospím.“

Nebylo sebemenšího důvodu – dnes stejně jako kterýkoli jiný den – aby se neprospal. Jeho generální ředitelování společnosti IKA, která zahrnovala několik podniků, jež vlastnil, spočívalo v tom, že ne až tak úplně každý den zašel do své okázale luxusní pracovny okázale luxusního generálního ředitelství společnosti IKA v Praze-Vršovicích, kde si v pohodě přečetl několikery noviny a štůsek časopisů, jež si cestou koupil, a na kus řeči si pozval celkem nahodile podle nálady toho kterého vedoucího pracovníka své společnosti. Byli to lidé vysoce erudovaní, muži na svém místě, kteří pro Mojmírovu společnost potili krev – podobně jako vedení jednotlivých podniků a s nimi i řadoví pracovníci, vedoucími úseků přepočlivě vybírání, neboť příjmy jich všech byly přímo úměrné tomu, jak podnik prosperoval.

Za tuto organizaci včetně vyhledání správných mužů na klíčové pozice děkoval Mojmír svému švagru Hynkovi, stejně jako mu ve svém životě děkoval za mnohé jiné. Byl to Hynek, strojní inženýr Hynek Junk, Mojmírovův ročníkový kolega na vysoké škole, který jako schopnější (a nutno dodat že i všeho schopnější) za sebou Mojmíra vlekl a postrkoval ho dodnes od chvíle, kdy bylo jasné, že Mojmír se ožení s jeho sestrou.

Neboť mezi dvojčaty Hynkem a Marianou byla hluboká citová vazba. V osmi letech přišli tragicky při železničním neštěstí o rodiče. Byli tu sice prarodiče, ale když soud vyloučil ty z otcovy strany, protože dědeček traktorista byl

neléčený, zato však pro výtržnosti a rvačky opakovaně trestaný alkoholik, zůstala babička z matčiny strany, vdova, u níž děti žily tři roky. Nebyly to roky veselé, protože babička byla vážně nemocná se srdcem, a když zemřela, v péči o dvojčata se střídalo celkem šest rodin bližších i vzdálenějších příbuzných. Nikde se jim nedařilo zle, ale nikde k nikomu nepřilnula a nikdo nepřilnul k nim. Příbuzní sice hlásali: Nemů-

žeme dopustit, aby ta ubožátka po naší drahé sestře (sestřenici, drahém bratru, bratranci) skončila v děčáku... ale nikdo po mně nemůže chtít, aby je měla na krku jenom moje rodina, takže teď se zase hezky starejte vy.

Toto pendlování způsobilo, že Hynek a Mariana na sobě navzájem lpěli ještě víc, než bývá mezi dvojčaty obvyklé, protože si byli jediným pevným bodem v nejistém světě kolem sebe.

Když se Hynek oženil, jeho žena a Mariana se nikdy moc nesblížily, protože povahově si byly cizí, ale tak tomu bylo i u Hynka a Mojmíra, a přesto mezi nimi bylo pevné kamarádské pouto. Mojmír s jeho dobráckou povahou prostou závisti obdivně vzhlížel k bystřejšímu a průbojnějšímu Hynkovi a současně – protože sám vyrostl v soudržné rodině, kde bylo zvykem vzájemně si pomáhat, samozřejmě dávat i přijímat – naprosto samozřejmě mu připadalo i to, že jemu pomáhá ten báječný Hynek.

S Marianou se Mojmír seznámil na vysokoškolském plese, když byli s Hynkem v posledním ročníku. Okamžitě se zamiloval do půvabné a trochu boubelaté dívky s mírnými hnědými očima, růžovou pletí a tehdy módním ohonem krásných černých vlasů. Sálala z ní laskavost a malí žáčkové ve škole, kde učila, ji milovali bezmála tolik co Mojmír.

Ve vztahu těch tří, Hynek–Mojmír–Mariana, bylo cosi starosvětského, uvážíme-li, že to byl počátek sedmdesátých let, kdy Hynek řekl Mojmírovi:

„Jestli má sestře ublížíš, zabiju tě.“

„Co blbneš?!“ opáčil vyjeveně Mojmír. „Přece s ní chodím!“ vyslovil tak, jak kdyby říkal: přece s ní mám čtyři děti! „Jak skončím vejšku, vezmeme se, i když pámbuví, kde budeme bydlet.“

„Tak to jo,“ roztál hned Hynek.

Potom Mojmírovi sepsal diplomovou práci a svatba byla před Vánocemi.

Novomanželé zatím bydleli u Mojmírových rodičů, kteří sice měli jenom dvoupokojový byt, ale hezounkou a milou Marianu přijali jako manželku svého jedináčka se srdcem otevřeným. Tak jako

některé matky jsou přesvědčeny, že pro jejich syna není žádná dost dobrá, tak si byla paní Kučerová jista, že její geniální Mojmík si nemůže vybrat jinak než skvěle.

Za dva roky se mladí manželé stěhovali už do vlastního bytu, který jim opatřil Hynek. To už v tom začínal umět chodit.

A pokud Hynek zůstával vůči Mojmírovi stále maličko ve střehu, jak kdyby si pořád nebyl jistý, jestli mu dost leží na srdci Marianino štěstí, pak tato pochybnost – o níž bezelstný Mojmír nic netušil – definitivně padla poté, co se po tříletém manželství ukázalo, že dítě asi nepřijde, nepodrobí-li se Mariana operaci dělohy. Mojmír si sice stejně jako Mariana dítě nade vše přál, ale když jim lékař vysvětlil určitá úskalí operace a zejména riziko těhotenství pro Marianu, Mojmír se vši rozhodností prosadil, aby manželka pustila toto léčení z hlavy. Tím si teď už beze zbytku koupil jejího bratra. Avšak zpět opět do současnosti.

Když se Mojmír v onen osudný den, kdy „vyprahlá poušť jeho žití se proměnila v zázrak živé vody“ nadlábl koblih a ve čtvrt na deset se začal vypravovat do práce (aby se v jednu vrátil na oběd), Mariana mu přichystala ty nejteplejší kotníčkové boty a sama mu pečlivě uvázala mohérovou šálu. Připomněla mu, aby nepil nic studeného, protože včera trochu chraptěl, a v práci, doufá, se zařídí tak, aby po obědě už mohl zůstat doma a odpočinul si před tou vyčerpávající nocí (několik hodin v první třídě mezinárodního expresu). Není snad v podniku na všechnu práci jenom on sám? horlila ustaraně.

Mojmoušek, který všem svým podnikům nejvíc prospíval, když se v práci neobjevoval, protože tím pádem nikoho nezdržoval a nevydával žádné pro podnik sebevražedné pokyny, si posteskl:

„Teoreticky mám štáb ředitelů, prokuristů, techniků... ale v praxi je to tak, že kdybych všechny permanentně nekontroloval a nevychytával jejich voloviny, do roka přijdu na buben.“

Mariana usouzeně přitakala v jistotě, že veškerá tíha odpovědnosti je na bedrech jejího manžela. Tak to bylo vždycky. Dnes stejně jako za socialismu. A tak se jen třásla o jeho zdraví, které by ta neúnosná zátěž mohla podlomit. Rozloučili se polibkem a Mariana pak ještě přešla k oknu v jídelně, aby manželovi, až bude vyjíždět z garáže, zamávala. Nikdy se nezapomněl do tohoto okna podívat a pokynout jí.

Byla odjakživa horlivá čtenářka. A ctitelka detektivních románů Georgese Simenona. Fascinovalo ji manželství Maigretových, jeho spořádanost, paní Maigretová vzorná hospodyně, oddaná svému manželovi, jemuž láskyplně podstrojovala jeho oblíbené pochoutky, její péče o idylickou domácnost, její porozumění pro manželovo těžké a vyčerpávající povolání. Vždycky k takové roli měla sklon, a když pro ni našla ve slavné literatuře ještě i vzor, s tím větším nadšením ji plnila, aby i ten její Maigret měl domov co oázu pohody a míru.

Mojmoušek ten den svoji činorodost generálního ředitele prokázal půlhodinovým telefonátem s matkou, předáním klíčku od auta řidičovi, aby mu je dojel umýt, a prolistováním několika katalogů cestovních agentur. Pečlivě zaškrtnal zájezdy, které se mu zalíbily, a zatímco bude on ve Vídni, katalogy si prohlédne též manželka a spolu potom stráví několik milých večerů rozhodováním, co všechno si objednájí. Cestovali ve všech ročních obdobích do nejrozmanitějších zemí světa, střídali zájezdy pobytové s putovními-poznávacími a na každou cestu se vždy rozechvěle těšili.

Sekretářce, jež mu chtěla vnutit telefonát ředitele podniku Staviva, řekl, že nemá čas se s ním zdržovat, protože spěchá na důležité jednání, prospekty cestovních kanceláří zaklapl do elegantní aktovky uzavírané na kód a opatřené bezpečnostní sirénou – reklamní katalogy bývaly zhruba tak to nejvzácnější, co v ní dnes či jindy přenášel – od sekretářky si pak vzal klíčky od již umytého porsche a odjel domů tak, že ve dvanáct padesát osm projížděl branou do garáže a ve třináct nula

čtyři ho manželka opět polibkem vítala na prahu domova.

„A tady máš něco na cestu k zakousnutí, aby tě nenapadlo koupit si ve vlaku nějaké ušňupané obložené chlebičky. Víš, že řádí salmonela, a dovedu si představit tu hygienu v našich vlakových bifé a restauracích,“ kázala Mariana manželovi a úhledně mu zabalovala čerstvě usmažené krutí řízky, které s plátky oranžové papriky kladla mezi tenké krajíčky černého chleba. Právě sice povečeřeli kuře s nádivkou a lehký ovocný moučník, ale znala manžela: jestli ve vlaku neusne – a vsedě určitě neusne – bude znuděn koukat, co by snědl. Jeho permanentní chuť k jídlu byla nezdolná.

Mojmírova slova to vzápětí potvrdila: „Ty řízečky voní, že bych je slupnul hned. Ve vlaku si stejně zajdu do jídelního vozu aspoň na kafe, aby mi to líp ubíhalo. Je to přece mezinárodní rychlík, takže hygiena –“

Mariana ho pleskla po ruce, když jí jeden z řízků ukradl, a důrazně řekla: „Jestli tam bude česká obsluha, tak můžeš být jistý, že šunka bude z konzerv s loni prošlou záruční lhůtou a moučníky od stánkaře na peroně, kterému se je tři dny nepodařilo prodat. Jde tedy jen o to, jestli chytiš salmonelu nebo žloutenku, anebo oboje.“

Pak už se rozloučili několika polibky, protože u branky zastavil objednaný taxík, a Mojmír do něho nasedl obtěžkán elegantní brašnou a manželčinými pokyny, aby se vyvaroval průvanu, ledových nápojů, vydatných pokrmů a nastuzení od nohou.

V expresu do Vídne měl – správně jak mu sekretářka objednala – ve voze první třídy sedadlo u dveří proti směru jízdy, topení už příjemně hrálo, vagon byl uklizený a ještě deset minut před odjezdem v jeho kupé seděli jenom manželé středního věku proti sobě na místech u okna. Doufal, že to tak zůstane, a až

si zhasneme, mohl bych si natáhnout nohy na protější sedadlo. Ta paní snad usne a nebude to vůči ní nezdvořilé, uvažoval.

Minuta před odjezdem však učinila čáru přes jeho plánovanou idylku. Do kupé vstoupila trošku zadýchaná dáma, zvesela přítomně pozdravila, rozhlédla se po číslování rezervovaných sedadel a položila si kabelku na místo právě proti Mojžírovi. Ač rozmrzelý jejím příchodem, přece jen vstal a chopil se jejího kufříku, aby ho dal do zavazadlového prostoru. Poděkovala a zas tak nějak zvesela podotkla, že se jí snad nikdy nepodaří někam přijít včas.

Mojmír, který si vždy ponechával takové rezervy, že prostě nemohl někam nepříjít s náležitým předstihem, se vybičoval ke zdvořilému: „V té pražské dopravní zácpě není divu.“ Dáma mu vysvětlila: „Taxikář dělal, co mohl, abych to stihla i přesto, že na mě čekal před barákem půl hodiny. Nemohla jsem se rozhodnout, co na sebe, jestli bude ve vlaku okolo nuly jako minule, kdy topení nefungovalo, anebo třicet plus jako předminule, kdy se topení nedalo ztlumit.“

Potěš pámbu, je upovídáná, usoudil Mojmír zdrcen představou, jak ta ženská štěbetá celou noc a on oko nezamhouří. Bude jí muset dát najevo hned od počátku, aby na klábosení s ním nepočítala. V rámci tohoto usnesení si opřel hlavu a zavřel oči. S určitou nevolí vůči neznámé osobě, která mu byla proti mysli i jinak než jenom proto, že zabrala místo, jímž si mnil vylepšit svoje pohodlí.

Tak především pořádná žena se nerozhoduje, co na sebe, ve chvíli, kdy taxi je před domem. Když on a Mariana někam cestovali, už den předtím měli všechno dle seznamu pečlivě zabaleno a promyšleno, jak se na cestu obléknou, a to i s variacemi pro různé počasí. Dále se mu na té ženě nezamlouval světlounce šedý, skoro bělavý vlněný plášť, očividně drahý. Copak něco takového si rozumný člověk vezme do vlaku, aby to ušpinil? S Marianou se na cesty oblékali vždycky do něčeho tmavšího a pokud možno pracovního. A už vůbec se mu nelíbilo, co ta žena měla pod pláštěm: rovněž vlněný kostýmek – a to mě teda podržte – třešňově červené barvy. Ženská už v letech, kolikpak jí může chybět do čtyřicítky!, a obléká se jak dvacetiletá. Mariana už brzy poté, co se vzali, se oblékala do tlumených barev, které působí tak seriózně. A takhle krátké sukně, úplně nad kolena, nenosila ani v těch dvaceti. Vzápětí dobrotivý osud zařídil – nepochybně v laskavé snaze přivést Mojžíra na lepší myšlenky – aby mu začala vystřelovat pronikavá bolest ze zátylku do temene hlavy, což ho nesužovalo často, ale když už to propuklo, tak to stálo za to. Dál už spánek předstírat nemohl, protože musel krouživě pohybovat hlavou, aby úporná křeč trochu povolila.

Připadalo mu, že je na něho trapný pohled, a tak se na ženu proti sobě omluvně usmál.

„Křční páteř?“ zeptala se s pochopením.

Přikývl: „Ano. To teda bude noc.“

„Taky už jsem zažila lepší,“ lehce se zasmála. „Rozhodla jsem se pro Vídeň před třemi dny a už jsem nedostala lůžko.“

„Já zrovna tak. Přestože jsem je sháněl už minulý týden,“ postěžoval si Mojmír. Najednou mu její povídavost nevadila, ale rozptylovala ho od bolesti. Dál krouživě pohyboval hlavou a připadal si hloupě.

„Jestli vám můžu poradit... jsem totiž zdravotní sestra... Zkuste tenhle pohyb: ramena stlačit co nejvíc dolů a s hlavou dělejte toto,“ předvedla mu to.

Okamžitě ji napodobil a po minutě konstatoval: „Je to úlevný. Trochu to povoluje.“ Byl překvapený, protože tak rychle mu nikdy žádný cvik nezabral.

„Tak teď chvíli přestaňte a za pět minut si to zopakujete.“

Za další čtvrt hodinu bolest v zátylku opadla úplně a Mojmír se rozplýval vděčností. To už se navzájem představili, jmenovala se Drahomíra Soukupová, a její oblečení mu už vůbec nepřipadalo nenáležité, ale velmi elegantní a moderní, a zatímco si povídali, že on jede do Vídně pracovně a ona na koncert newyorských filharmoniků, přemýšlel, čím že jsou mu povědomé její oči a ústa. Pak mu to naskočilo: má stejně šibalské oči a úsměv jako Marianina oblíbená herečka Shirley McLain. Tohle až budu vyprávět Marianě, jak vypadala, a jak mi

pomohla...

„Ano, dejte mi čaj s citronem a dvě obložené žemle,“ řekla číšníkovi projíždějícímu uličkou s občerstvením na vozíku.

Mojmír si vzal úplně totéž, ačkoliv větší chuť měl na řízky v brašně, ale obával se, aby před dámou nevypadal jako balík na cestě z Počáplíc do Brtolic. A zaplatil za oba, dřív než ona našla peněženku.

„Propána, nehledejte těch pár korun,“ ohradil se, když dál štrachala v kabelce.

„Nejde o pár korun, ale já totiž vůbec nemám peněženku,“ řekla rozmrzele. „To je tedy nadělení. Nikoho ve Vídni neznám. Kde vlastně stavíme? Musím se vrátit domů.“

„Nepřichází v úvahu,“ řekl se vši rozhodností Mojmír. „Nepokazíte si výlet.“ To už věděl, že ve Vídni miní zůstat nejméně týden. „Ve Vídni hned na nádraží pro vás vyzvednu peníze na moji kreditní kartu.“

„Že víc neuvidíte mě ani peníze – toho se nebojíte?“ zase se zasmála. Vůbec se zdálo, že se ráda směje.

„To se tedy opravdu nebojím. Jednak se dost vyznám v lidech,“ řekl skromně, ale i tak to byla nafoukanost vzhledem k tomu, jak vůbec nedovedl člověka odhadnout, „jednak... vy byste nezbohatla a já nezchudnul.“

„Asi máte pravdu, ale každopádně je to od vás velice laskavé,“ byla potěšena. A on se snažil jí pomoci vybavit si, kdy a kde mohla peněženku ztratit. Anebo jí byla ukradena? Naposled jí měla v ruce, když platila taxikáři...

„Nejde o žádné větší peníze. Asi tisíc korun a dva tisíce šilinků, jinak jen šeky, které jsou ať už zlodějovi nebo nálezci nanic. Horší malér by bylo ztratit doklady.“

Mojmír musel obdivovat, jak lehce se přes ztrátu přenesla. Když si vzpomněl, jak rozčilená byla Mariana, když jí nedávno v tržnici ukradli peněženku se sedmi stovkami... Hned se však zastyděl, že manželku srovnává s touto ženou v manželčin neprospěch. Mariana je pečlivá a šetrná a je jí jenom ke cti, že si váží každé koruny i teď, kdy přišli ke značnému majetku. Zatímco tahle dáma je sice moc milá osůbka, ale nutno připustit,

že asi i dost lehkomyšlná. Když se jí zeptal, v kterém hotelu bude ve Vídni bydlet, bezstarostně řekla, že to se uvidí. Na nádraží je jistě servis s přehledem o volných lůžkách v hotelech a pokoj jí zajistí.

Mojmír si nedovedl představit, že by někam vyjel takhle nazdařbůh.

„To je ale dost riziko? Stačí nějaká událost ve městě – a hotely mohou být obsazené.“

„Zatím mi to vždycky klaplo. Pod širým nebem jsem ještě nikdy nezůstala,“ byla úplně klidná.

Když manželé u okna navrhli zhasnout, Mojmír a Drahomíra souhlasili a dál se bavili hodně tlumeně, aby nerušili spánek spolucestujících. Tlumený hovor v dunícím expresu zas ovšem předpokládal, že se oba museli předklonit a povídat si s hlavami blízko u sebe, což s takřka temnotou kolem vytvářelo důvěrnou atmosféru. Přinejmenším pro Mojmíra to byl znepokojivě zvláštní chvějivý pocit. Vysvětlil si ho jemně dráždivým parfémem paní Soukupové a ubezpečil se, že na tom přece není nic nečestného, když nějaký parfém působí na muže... řekněme omamně, a rozhodl se, že se paní Soukupové zeptá, jaká je to značka ten její příjemný parfém, rád by ho totiž koupil manželce. Není to staromódní, že ještě po pětadvacetiletém manželství mě těší dávat manželce dárky? dodá s úsměvem, aby té noblesní dámě bylo úplně jasné, že peníze jí nepůjčí s bůhvíjakou postranní myšlenkou.

Jistota vlastní počestné ušlechtilosti ho na chvíli uklidnila.

Namísto nekonečné noci hodiny o překot ubíhaly, a ač mezi nimi dvěma nepadlo slůvko, jež by nemohl kdokoli slyšet, Mojmírovo znepokojivé chvění narůstalo a její vůně jako by tisíci vláčkovými jehličkami dráždivě šimrala každý nerv jeho těla. Jenomže řeč na ten zpropadený parfém, který by rád koupil manželce, stále jaksi nepřicházela, nejspíš proto, že zatím ještě jaksi nepřišla řeč na Marianu a jeho šťastné manželství. Zato on už se dozvěděl, že paní Soukupová ovdověla před dvěma roky a že její manžel byl skvělý člověk, a to i po stránce profesionální. Pracoval ve výzkumu na poli optiky a ona

má zajištěný více než slušný příjem z aplikace jeho výzkumů v zahraničí. To jí loni umožnilo po zdoluhavém a komplikovaném zápalu plic skončit s prací, která ji sice vždycky těšila, ale je vyčerpávající.

„Léta jsem sloužila na jednotce intenzivní péče-----“

„Umím si představit ten stres z neustálého napětí a zodpovědnosti,“ pravil procítěně Mojmír. „A samozřejmě noční služby.“

„Ano. Po nemoci mi sice nabídli lehčí práci, ale všechno bylo nad moje síly a já se rozhodla nějaký čas nedělat, odpočívat a užívat si cestování. Ale už mě to pomalu přestává bavit a připadám si zbytečná. Počítám, že na podzim se znova vrátím do práce. Víte, pane inženýre, já odjakživa cítím despekt k nezaměstnaným ženám, kterým stačí ke spokojenosti šudlat domácnost, vyžívat se ve zkoušení nových receptů na perník a poskakovat kolem dítěte.“

„Chápu. To úplně chápu,“ ševelil Mojmír. „Taky jsem takový blázen, kterého by nudná práce nebo nečinnost pohřbily. Někdy si kladu otázku, proč vlastně jsem zapřažený dvanáct hodin denně a o víkendech si ještě vozím práci na chalupu, když podniky bych mohl nechat v rukou dobrých odborných týmů, které jsem si těžce vytvořil... a sám se nasazovat jen s mírou. Spousta přátel mi to radí. Ale jak jsem řekl, mě by zahálka prostě zadupala do země.“

Zahálku mu radil zejména Hynek, a to v děsu, že švagrový, byť velmi sporadické záchvaty pracovní iniciativy by mohly zadupat do země podniky, které mu on těžce vybudoval.

Ted' zas s hlubokým pochopením přitakala paní Soukupová a v nastoleném souznění duší tvůrčích a pracovitých a s despektem k lidem bez vnitřní potřeby smysluplného zaměstnání bylo vyloučené, aby se Mojmír vytasil se svým příkladně šťastným manželstvím. Co by proboha odpověděl, kdyby paní Soukupová projevila zdvořilý zájem, kde že pracuje jeho žena?! Na to, jaké má o mně mínění, jistě po mém boku předpokládá docentku na fakultě nukleární medicíny... Co by si o mně asi tak pomyslela, kdyby vyšlo najevo, že dokážu žít se ženou, jejíž seberealizací je ono šudlání domácnosti?! Tak to sice vůbec není, protože Mariana má spoustu úžasných zájmů ke smysluplnému naplnění života – jenom si teď zrovna sakra nemohl na žádný vzpomenout – ale vykládejte to člověku, který osobně nepoznal Marianiny kvality, zoufal si nad svou společenskou situací Mojmír.

Svoje manželské štěstí tedy ponechal stranou a s vřelou účastí se otázal, jakým že tragickým způsobem milostivá paní ovdověla – manžel musel být ještě poměrně mladý.

Milostivá paní mu hlasem zastřeným smutkem vysvětlila, že manželovi bylo šestapadesát, když zemřel, ale to stejně není žádný věk, že ano... smrtící infarkt přišel jak blesk z čistého nebe, nu, byla to svým způsobem krásná smrt bez jakéhokoli předchozího marodění, ale měla přijít o řádku let později, utřela si slzičky a přiznala, jak nesmírně jí manžel stále chybí.

„Manžel byl sice o osmnáct let starší než já –“ Mojmír si bleskurychle spočítal, že jí je tedy čtyřicet let, a vůbec na ně nevypadá, „ale moc jsme si rozuměli. Víte, pane inženýre, já obdivuji lidi zaujaté svou prací a v práci úspěšné, a to můj manžel byl do posledního dne svého života. Ve svém oboru se dokázal mezinárodně prosadit už za socialismu. Jenomže tehdy... Ne že bychom žili špatně, ale značný příjem mu jeho objevy začaly vynášet až po revoluci, a je pro mě hrozné pomyšlení, že už si toho nestačil užít.“

Mojmír rozvážně přitakal, a když už byla řeč o pracovních úspěších a jejich nedoceňování za socialismu, nemohl se – zajisté ve vší skromnosti – nezmínit o úspěších svých vlastních.

„Byl jsem za socialismu takový ten ředitel, no znáte to, milostivá paní, jak to u nás chodilo... ředitel, kterému vždycky hodili na krk fabriku, kterou pár idiotů dovedlo ke dnu – abych ji postavil na nohy. A když se mi to podařilo, v prosperujícím podniku jsem se už ani neohřál a zas už pro mě měli další podnik a ta nádeničina se opakovala.“

Poté rozvinul svoji myšlenku (spíše by se dalo hovořit o utkvělé představě), že teprve nyní, díky nemalé restituci, konečně svoje znalosti a zkušenosti vkládá do podniků vlastních, které si chválabohu stojí skvěle.

Paní Soukupová byla okouzlena.

„Slyším ze všech stran, že v podmínkách, jaké byly u nás pro poctivé podnikání nastoleny, je skoro nemožné vybudovat opravdu prosperující podnik.“

„Je to velice obtížné, ale možné to je, když máte v malíčku potřeby mezinárodního trhu a možnosti trhu domácího... když si dokážete vytypovat a obstarat vysoce produktivní technologie, které zajišťují rychlou návratnost investic...“ hovořil Mojmir jak kniha, a protože ve vše vyslovované upřímně věřil, paní Drahomíra o jeho slovech nezapochybovala, stejně jako o jeho talentu a mimořádných schopnostech nikdy nezapochybovala manželka.

„Takže namísto abych se těšila na rozkoše Vídně, díky vám, pane inženýre, jak tak se zaujetím hovoříte o své práci, začínám se víc než na Vídeň těšit na návrat do zaměstnání,“ zasmála se paní Soukupová.

„Obdivuji vás, milostivá paní,“ řekl Mojmir a v jeho hlase a očích bylo toho obdivu (i když nikoli k jejím pracovním aktivitám jako spíš k jejímu nedefinovatelnému kouzlu, jemuž beznadějně propadal) daleko víc, než je šťastně ženatému muži zdrávo. „Obdivuji vás, že se vracíte ke svému povolání, přestože jste na něm finančně nezávislá. Jste zřejmě jedna z těch nemnoha zcela výjimečných žen, které hravě zvládnou zaměstnání a domácnost i v době, kdy jejich děti jsou malé,“ prahl dozvědět se toho o ní co nejvíc.

„Nu, dítě mám jen jedno a doma jsem zůstala až do Radkových čtyř let. Přiznávám ovšem, že během nich – abych nezhloupla z plen, kaší a stavebnic – jsem si udělala státnice z angličtiny a francouzštiny. Pak už jsem se zas hnala do práce jak splašená, než ze mne bude taková ta ženská... No, vidím to všude kolem sebe: zůstane v domácnosti a manžel je pro ni takřka jediným kontaktem se světem... předpokládá, že jí bude zdrojem rozptýlení, čeká jak na smilování, kdy on už se objeví ve dveřích, vyčítá mu, že není dost doma, aby se věnoval

dětem – ve skutečnosti chce, aby se věnoval jí... A jeho to doma baví stále míň, protože manželka je pořád nudnější, neinspirativní...“

„V takovéhle roli si vás, milostivá paní, opravdu neumím představit,“ řekl Mojmir o to přesvědčivěji, oč méně byl schopen si utřídit, co si o tom všem myslet. Tahle dáma je bezesporu úžasná, ale byla svému muži stejně dobrou ženou, jako jemu je Mariana?!

„Z práce jsem se vracela domů podobně spokojená, naštvaná, unavená, pobavená, vzrušená – jako můj manžel. A měli jsme takový nepsaný zákon: to, co nás během dne otrávil, na prahu domova odhodit a povídat si pokud možno jenom o tom dobrém a zajímavém... Propána, nevím proč vás nudím svým rodinným životem,“ usmála se omluvně.

„Za prvé mě vůbec nenudíte, milostivá paní, a za druhé... nejspíš cítíte, že vy, váš žel už jen bývalý manžel a já máme asi něco společného,“ troufnul si říct Mojmir. A když se na něho znova usmála, odvážil se ještě zeptat: „Dnes je váš synek nejspíš v pubertě. Odhaduju, že problémy s ním nemáte – když vyrůstal v tak tvůrčím prostředí.“

„Nevím, čemu za to děkuju – určitě ne tomu, že batolecí výživu bych byla patlala virtuózně a s nadšením – ale s Radkem opravdu nikdy nebyly problémy. Dneska není v pubertě, ale je mu dvacet a je na anglické univerzitě. V Londýně totiž žije manželův ovdovělý bezdětný bratr, našeho Radka měl vždycky velice rád a ten se zas k němu přimkl zejména po otcově smrti, se kterou, bojím se, se pořád ještě nevyrovnal. Nu a švagr mě přesvědčil, že pro Radka s jeho vášní pro matematiku a fyziku by bylo nejlepší vystudovat v Anglii, což on mu může dopřát.“

„Musí být nádherné, mít tak nadané dítě,“ řekl vřele Mojmir, přestože pokládal za pitomost pustit dvacetiletého fracka z očí, aby si kdesi studoval, nebo spíš se flákal – známe přece dnešní mládež. Harant má být až do dospělosti pod dohledem rodičů a ve dvaceti ještě nikdo dospělý nebyl a nebude. Vzápětí Mojmira napadlo, že jeho slova – jak nádherné musí být, mít nadané dítě – vyzněla tak, jako že on sám má děti snad jen průměrné nebo dokonce nenadané, a tak rychle vysvětlil: „Já děti nemám. Ani nevím, jestli bohužel, nebo bohudík.“

„To je skutečně velký otazník, co vám z dítěte vyroste... co ho ovlivní možná

daleko víc než vy," souhlasila paní Soukupová.

„Chlapec vám doma asi hodně chybí, že?" nadhodil Mojmír v neutuchající touze dozvědět se toho o ní co nejvíc. „Ale rychle to uběhne a budete ho mít zase zpátky."

Pokrčila hezkými rameny: „Povinnost rodičů je otevřít dospělému dítěti klec dokořán. Jsem ráda, že Radek se osamostatňuje, že si vede dobře, při studiu i pracuje, aby nebyl tak úplně odkázaný na strýce a na mne... Nejméně jednou za týden si zatelefonujeme, vždycky po pár týdnech přijede za mnou nebo já se vypravím za ním... Ale jsem už smířená s tím, že do Prahy se sotva vrátí, protože na Západě bude mít nesrovnatelně lepší profesionální uplatnění. Víte, pane inženýre, nejhorší je, když si člověk udělá z dítěte jediný smysl života a věší se mu na krk. To nemůže dopadnout jinak než špatně, stejně jako když se člověk věší na krk svému partnerovi nebo partnerce."

Mojmír uvážlivě přitakal, ač to v něm bublalo, co zas je toto za pomatenosti. Rodina je rodina a má být pohromadě. Vzpomenout si spratek, že se usadí někde u všech čertů – on jako hlava rodiny by s ním byl rychle hotov: Míniš se vykašlat na otce a na matku za to všechno, co pro tebe udělali a jak se ti obětovali? No, jak myslíš. Ale počítej, že v den, kdy se někde usadíš bez mého souhlasu – v ten den tě vydědím. Šmytec.

Tahle paní Soukupová je osůbka sice docela zajímavá, pro leckterého povrchního či lehkomyšlného muže možná dokonce atraktivní – ale na druhé straně její prostoduchost je politováníhodná. Prostě ženská, která ztratila oporu a autoritu manžela a počíná si zmateně... pumpoval do sebe Mojmír kritický nadhled, jímž se snažil přehlušit ten lehounce omamný pocit opojení z její dráždivé blízkosti. Potom si povídali o místech ve světě, která v posledních letech navštívili a čím je zaujala, a přes Japonsko se dostali do Beskyd, kde ona vyrůstala až do svých dvanácti let, a on tam zas jako kluk jezdíval ke strejdovi a tetě na prázdniny. Svěřili si, jak hezké měli dětství v souladné a soudržné rodině, a shodli se na tom, že takové dětství je ta nejčennější karta pro celý život.

Když vlakový rozhlas cestujícím oznámil, že za deset minut budou na hlavním nádraží ve Vidni, Mojmír si povzdechl, jak rychle ta noc utekla, a přiznal, že ani nepamatuje, kdy naposled si s někým tak příjemně pohovořil.

Paní Soukupová se jen jemně usmála a podotkla, že všechno příjemné má svůj konec.

Zatím to konec zdaleka nebyl. Na nádraží si zašli na časnou snídani, pak Mojmír vyzvedl velkorysou částku, kterou paní Drahomíra přijala se samozřejmostí, jež Mojmírovi potvrdila, že jde o dámu, jež s manželem poznala svět a situována je tak, že penězům prostě nepřikládá žádný význam. Pouze požádala o vizitku, aby věděla, kam peníze vrátit. Mojmír jí dal vizitku podnikovou, aby náhodou třeba nezatelefonovala k němu domů ještě dřív, než on se dostane k tomu, aby Marianě povykládal o dámě, které kavalírsky pomohl v tísní. (To bylo prozíravé, protože se k tomu nedostal po zbytek života.) V nádražním ubytovacím servisu jí pomohl zvolit si penzion dobré kategorie v dobré čtvrti, kam ji odvezl taxíkem se slovy, že teď už za ni cítí odpovědnost a nebude mít klid, dokud si nebude jistý, že je v pěkném prostředí.

„Vždycky mě překvapí, že i dnes u nás ještě existují muži, vedle kterých má žena pocit opory a bezpečí. Že s mým manželem nevymřeli," povzdechla si paní Soukupová a Mojmír neméně duchaplně odvětil:

„Já zas myslel, že už vymřely ženy, které dokážou být ženami v onom starosvětském smyslu: ženy jemné, k mužům uznalé a s porozuměním pro mužskou duši." Litoval, že se nemůže zmínit, že takovou zářnou výjimkou je i jeho manželka, ale zatím stále ještě se nenaskytla ta správná příležitost, aby téhle úžasné ženě vy-

světlil, jak on je v manželství šťastný a jak báječná je jeho žena navzdory tomu, že není zaměstnaná.

Nejspíš jenom proto, aby to mohl paní Soukupové řádně objasnit, rozechvěle ji požádal, aby s ním zítra povečeřela.

„Ráda bych, pane inženýre, ale právě na zítřejší večer mám objednaný lístek na koncert," řekla mile a jemu připadalo, že je skutečně zarmoucená, když s ním

nemůže jít na večeři. A dnes zas nemůže on, protože bude mít na krku toho zatraceného Hynka, který odjede až zítra odpoledne, aby ho čert vzal!

„A jaký máte program na pozítří, milostivá paní?“ zeptal se hlasem trochu zadrhnutým.

„Zatím žádný. Ale myslela jsem,“ pohlédla mu do tváře těma svýma šibalskýma očima Shirley McLainové, „že vy tu, pane inženýre, zítra skončíte jednání a nočním expresem se budete vracet do Prahy?“

Tak to měl naplánováno a tak se jí o tom taky v noci zmínil, ale teď prohlásil: „Nemá snad jeden uštvaný podnikatel právo urvat si pro sebe jediný bezstarostný den?!“

„S tím se nedá než souhlasit,“ zasmála se paní Soukupová.

„Takže v kolik hodin vás mohu pozítří vyzvednout?“ zeptal se dychtivě ve chvíli, kdy taxík brzdil před jejím penzionem.

„To ponechám na vás, pane inženýre.“

„V půl desáté dopoledne?“

„Budu se těšit.“

„Uděláme si krásný oddechový den,“ slíbil, aby pochopila, že si má pro něho vyhradit celý den.

Kufřík jí odnesl až na recepci a tam se s ní rozloučil políbením jemné pěstěné ruky.

Když ho taxikář odvezl do jeho hotelu, kde se měl odpoledne setkat s Hynkem, ještě než se uložil ke spánku, jehož potřeba teprve teď na něho dolehla, zavolal hotelovou ústřednu a nechal se spojit se svým číslem doma.

„Mojmoušku! Už si dělám starosti, cože nevoláš. Měli jste zpoždění?“

„Ne, Marienko, ale to víš, sotva jsem dorazil, už tu na mě spadly nějaké povinnosti.“

„A jaká byla noc?“ starala se Mariana.

„Ale docela to ušlo.“

„Aspoň trochu ses prospal?“

„Nic moc, ale dalo se to vydržet.“

Rozloučil se s ní slibem, že večer zase zavolá.

Zavolal pozdě večer, když se vrátil od večeře s Hynkem a dvěma představiteli firmy, s níž Hynek jeho podnik kontaktoval, a zavolal i další večer, kdy už Hynek konečně zmizel ke všem čertům a on se mohl nerušeně těšit na příjemný oddechový zítřejší den s tou roztomilou paní Soukupovou.

Na jejich setkání nic není a ani nebude, ale přesto dospěl k závěru, že jím manželku znepokojovat nebude. Ženy jsou nevypočitatelné a pámbuví co by se Marianě mohlo honit v hlavě, kdyby jí řekl, že se rozhodl urvat si tu pro sebe jeden dobrý den s milou dámou, které pomohl v nesnázích a tak trochu se spřátelili. Něco úplně jiného je vyprávět o tom manželce v idyle u rodinného krbu.

A tak jí vyložil, že dnes v noci se bohužel ještě nevrací, protože – jenom si to představ! – právě před dvěma hodinami se tady v hotelu potkal s kamarádem z mládí, se kterým se už léta neviděl. Karel totiž emigroval a žije v Kanadě – „Všechno si umím představit,“ chichotala se Mariana. „Vy dva se jdete dneska večer povyrazit. Těžká vína, lehké ženy.“

„No to už jistě! Na to já jsem úplně jak divý,“ rád přistoupil na rozverný tón Mojmir. „Jenomže oba – já i Karel – máme smůlu. On je tu totiž s manželkou. Takže žádné noční povyražení, protože dneska ho vleče na koncert newyorských filharmoniků,“ byl rád, že tímto detailem dodává svému sdělení zvláštní důvěryhodnosti, „ale zítra bude madam obíhat vídeňské módní salony a my se s Karlem miníme trochu vodvázat – přiměřeně našemu věku,“ zasmál se. „Prostě pocouráme si Vidní, zavzpomínáme na starý dobrý časy, večer, to už i s milostivou, posedíme v nějakém dobrém podniku... No a pak se zas nejspíš na dalších dvacet let rozloučíme.“

„Jenom si to, Mojmi, pěkně užij, a jestli to zítra večer trochu protáhnete, což si dovedu představit, tak nehoň žádný ranní rychlík, ale pořádně se vyspi.“

Mojmir se zatetelil blažeností, jak splavně se hovor nese, a usouzeně řekl:

„To nebude tak jednoduché, jak si představuješ, protože doma mě čeká složitě

jednání před podepsáním kontraktu s BUZUKem a –“

„Prosím tě, Mojmi, pusť aspoň na chvíli z hlavy ty svoje podniky a dej si jeden den pohov. Už jsi byl na večeři?“

„Ano. Právě jsem se z ní vrátil, volám ti z pokoje. Je osm pryč, jsem z těch jednaček utahaný, už si půjdu lehnout.“

To taky udělal. Půlhodiny si slastně hověl ve vaně a pak ulehl. A po celou tu dobu se mu honilo v hlavě, kam zítra vzít paní Drahomíru – v jeho snění už byla Drahomíra – aby se dobře pobavila. Musí to být program na úrovni... na úrovni newyorských filharmoniků. Zoufal si, že nic podobného ho nenapadá. Bylo asi devět, když zazvonil telefon a recepce mu spojila manželku.

„Neprobudila jsem tě, Mojmi?“

„Ale kdeže. Převaluju se na posteli a honí se mi hlavou plno starostí,“ najel Mojmir okamžitě na svoje nejoblíbenější téma trvale přetíženého člověka.

„Copak je, Marienko?“

„Ale klábosila jsem před chvílí po telefonu s Klárou a domluvily jsme se, že půjdeme zítra večer do kina. A mě teď napadlo, kdybys zrovna volal, abys nebyl znepokojený –“

„Samozřejmě že bych byl znepokojený, že to nezvedáš,“ ujistil ji Mojmir.

Ještě chvíli si povídali, a když zavěsili, Mojmir si řekl: No prosím – a je to tady. Stačí, aby chlap manželce přiznal, že si udělá dobrej den s kamarádem, a jí už to vrtá v hlavě. Zítra mi mohla nechat doma vzkaz na záznamníku, že je v kině. Teď volala jenom proto, aby se přesvědčila, že jdu opravdu spát, jak jsem řekl. A toho se prosím dočká chlap od manželky, které byl celý život věrný.

Z toho, čeho se dočkal, nebyl však rozmrzelý, ale naopak ho potěšilo, jak si ho manželka stále cení i po stránce jeho přitažlivosti pro jiné ženy. Mile polichocen konečně usnul.

Nad ránem se mu zdálo, že paní Drahomíra vstoupila do jeho hotelového pokoje v negligé stejně červeném, jako byl její kostýmek, naklonila se k němu a políbila ho. Bylo to sice nádherné, ale přesto ji od sebe jemně odstrčil a řekl jí: Má drahá, můžeme být jenom dobrými přáteli. Omlouvám se, že jsem vás na to neupozornil hned: jsem velmi šťastně ženatý člověk.

Jejího bezbřehého zoufalství byl naštěstí ušetřen, protože v tu chvíli se probudil. Sen na něho hluboce zapůsobil, byl to totiž sen tak živý, že ještě i po procitnutí cítil její vůni. Je to absurdní... je to celé nesmysl... zašlápl vtírající se myšlenku, že sny zobrazují naše i nepřiznávané pocity a touhy. Ze znepokojení ho vysvobodil nápad, že sen také může člověku zobrazit pocity někoho druhého, které v bdělém stavu nepřechetl. Dobrý bože, to by tak bylo nadělení, kdyby se do mě Drahuše pobláznila! (Už byla Drahuše.) Vyloučit se to nedá, asi jí dost připomínám manžela v jeho hodně mladším věku. Podle toho, jak o něm mluvila, my dva jsme asi stejný typ... Nesmím dopustit, aby se do mě zamilovala! Nebylo by to ode mne čestné. Musím jí okamžitě nalít čistého vína o mé oddanosti Marianě a o mém respektu k posvátnosti manželství, aby si nedělala nějaké pošetilé naděje. S laskavou pozorností vůči ní jsem to asi já, korunovanej dobrák, trochu přepísknul. Ještě štěstí, že ten bláznivý sen mě varoval, jak ona si to vykládá.

Takže jak ji teď co nejšetrněji postavit tváří v tvář skutečnosti, že pochozením po vídeňských památkách to pro mě začíná i končí?... Nejlepší ji hned po setkání – ještě rozpačitou z tohoto podle ní nejspíš rande – požádat, aby mi pomohla vybrat nějaký krásný dárek pro manželku: Není to zvláštní, milostivá paní, že ani po tolika letech manželství nás neomrzelo působit jeden druhému radost milými překvapeními?... Hodně taky udělá správná poznámka ve správnou chvíli. V nějaké hezké chvílce, až třeba budeme obdivovat obraz či starožitnost

a ona se rozcitlivělá dotkne mé ruky, aby mě vroucími slovy upozornila na nějaký úchvatný detail, já si povzdechnu: Má to jen jedinou chybičku, milostivá paní – že tu s námi není moje manželka. Nu, jistě to znáte, jak se nádherné dojmy umocňují, když je člověk může sdílet s milovanou bytostí po boku. Mimochodem, jsem si jistý, že vy a moje žena si budete velice rozumět... Vůči Drahuši je to sice kruté, ale na čestné vyjasnění, jak se věci mají, není

nikdy dost brzy.

Ano, nikdy dost brzy, opakoval si přísně. A proto až Drahuše vystoupí z hotelového výtahu a půjde mu vstříc s rozechvělým úsměvem a oběma pažemi k němu lehce vztaženými (tuhle scénku, jak on sedí v křesle salonu u recepce, ona se vynoří z výtahu, na sobě nějaký rozevlátý model odpovídající jejímu rozpoložení, a s neúspěšně potlačovanou dychtivostí v očích k němu cupká... tuhle scénku měl před očima jak živou), nebude žádné políbení ruky, které by si zas vyložila bůhvíjak, ale jen přátelský pozdrav.

A jak už tak byl odjakživa pečlivě důkladný, připravil si též strategii šetrného, ale i pevného postupu pro případ, že situace by se mu vymkla z rukou a Drahuška (bral to hopem, už byla Drahuška) by se navzdory jeho rezervovanosti chovala příliš citově. Nemusí to být zrovna jako v tom snu, na takovou vyzývavost je příliš velká dáma, ale stačí významný stisk dlaně, dlouhé mnohoslibné pohledy do očí, jemné přitisknutí se k němu bokem, až se do něho zavěsí... Rozhodl se, že jemu pak nezbyde než přidržet se svého laskavého, ale čestného jednání, které prokázal i v onom varovném snu. Má drahá, řekne jí tím nejotcovštějším tónem a vezme její tvář do svých dlaní... Má drahá, jste úžasná žena, jakých jsem ani já nepotkal v životě mnoho, ale musíme být rozumní a čestní. (Té čestnosti tam už bylo nějak moc, uvážíme-li, co nakecal Marianě.) Má drahá,

nesmím dopustit-----Blbost! Vezmu její tvář do dlaní

a řeknu Má drahá a v tu chvíli mi bude viset kolem krku a zasypávat mě polibky! A žádné argumentování rozumem a ctí, které si vyloží tak, že nikoli láska k manželce, ale jenom charakter mi brání sevřít ji do náruče, což zas povede k jejímu naléhání... Ne, nebude naléhat (trochu ho to zamrzelo, Mariana by určitě naléhala, být v sázce jeho láska), žena jejího formátu nikdy nenaléhá. Nikdy by se neponížila naléháním.

V těchto starostech mu rychle uběhl čas do chvíle, kdy už musel vstát – a vstával s programem na dnešní den detailně vymakaným. V galeriích a chrámech měl zřejmě být nejzásadnějším myšlenkovým proudem jeho vztah k instituci manželské vůbec a k vlastní manželce zejména.

Když se pak před odchodem z pokoje zkoumavě prohlížel ve velkém zrcadle, věděl, že pro Drahušku to lehké nebude: statný elegantní chlapík v nejlepším věku, zdravě brunátná tvář s dobrými zuby a bez podbradku, vlasy sice prošedlé, ale neprořídle, a kdyby ještě shodil těch pět kilo... Určitě je shodí... Pro ženu její úrovně je samozřejmě prvořadá jeho inteligence a vzdělání, jeho rozhled, reprezentativní vystupování, ale málo platné, on ten vzhled dělá taky hodně. Právě tak postavení, které zas svědčí o schopnostech člověka. A žena, jež léta žila po boku významného a úspěšného muže, by se sotva zhlédla v nějaké nule... Ano. Pro nadmíru vzhlednou a inteligentní vdovu středního věku je on – ideální partner. Nu, chudák holka, má smůlu, že já už ideální partnerku mám, bylo mu Drahušky upřímně líto. S upřímnou lítostí byla v rozporu pouze jeho nedočkavost, aby už bylo devět, nasedl do objednaného taxíku a spěchal způsobit Drahušce zármutek. V autě pak seděl s přivřenými očima a lehkým úsměvem na rtech, jak si tak představoval Drahušku v nějakém tom rozevlátém modelu – jakýpak klobouček bude mít dnes? – jak nervózně pochoduje pokojem a čeká na zazvonění recepce, že dole je pan inženýr Kučera.

Bylo za sedm minut půl desáté, když taxi zastavilo před jejím penzionem. Nepatřil mezi muže, kteří přicházejí na schůzky pozdě, aby se kochali mukami ženy, kdy on a zda vůbec přijde.

Když řekl své přání recepčnímu, posadil se do křesla opodál čelem k výtahu. Recepční domluvil s paní Soukupovou, pokročil k Moj-mírovi, jemuž ledová ruka sevřela srdce: co se proboha děje? vzkazuje mu, že dnes nemá čas? – a řekl: „Pane inženýre, paní Soukupová se omlouvá, že zaspala. Přijde během dvaceti minut.“

Tomu porozuměl i Mojmir se svou nevalnou němčinou, přikývl s poděkováním a zalila ho zlost na sebe sama za ten okamžik úzkosti. Vzápětí se zlost obrátila proti ní: copak pořádná ženská se válí v posteli do deseti hodin?! Zaspala! Bůhví v kolik šla včera spát, kde a s kým po koncertě trajdala. Tahle paní Soukupová se totiž na pořádnou ženskou nějak moc snadno seznamuje s muži... Tak

takhle tedy ne, milá dámo. Dám vám přesně těch dvacet minut a ani o vteřinu víc – a odcházím... Ale nebude to vypadat jako uraženost malicherného muže?! Prosím, tak tedy jí tu nechám na recepci pár řádků: Milostivá paní, mám bohužel čas jenom do dvanácti hodin, takže už ani nestojí za to, abychom někam vycházeli. S úctou... nebo jen bez úcty podpis?

Když uplynulo třicet minut a ona nikde, rozhodl se pro ještě ďábelštější postup. Klidně na ni počká, a až se zadýchaná objeví a začne se provinile omlouvat, vlídně ji přeruší: Milostivá paní, omluvit se musím já vám. Představte si, že včera jsem se tu setkal s kamarádem z mládí, kterého jsem už léta neviděl, a tak chceme trochu poklábosit... Domluvil jsem si s ním oběd a on trval i na večeři... Nu, mám nejvyšší čas jít, pohlédnu na hodinky, je to na opačném konci města. Opravdu moc se omlouvám, přijel jsem vám to říct osobně, jenom po telefonu mi to nepřipadalo dost zdvořilé... Tím jí bude jasné, že ona je pro něho jen bezvýznamná spolucestující, které pomohl v nesnázích a před níž má pochopitelně přednost jakýsi kamarád, a může jen litovat, že nepřišla včas, aby s ním urvala aspoň hodinku, v níž možná měla šanci domluvit si s ním jinou schůzku. Nu, má za vyučenou, jak se příště chovat k muži určité úrovně. Kamarádem z mládí tedy odrovnal jak manželku, tak vdovu. Moc fantazie sice neprokázal, ale přinejmenším sám se sebou byl spokojený.

Když uplynulo čtyřicet minut, říkal si: No potěš pámbu toho hňupa, kterýho se týhle vdovičce podaří ulovit.

Pak udeřila jednačtyřicátá minuta a ona vystoupila z výtahu.

K vzteku bylo, že ani rozevlátá, ani se špatně potlačovanou dychtivostí v očích, tím méně s provinilými omluvami. A s pažemi vstríc už vůbec k němu nemohla cupkat, protože v náruči držela obrovského zrzavobílého kocoura, kterého posadila recepčnímu na stůl, a recepční vrtěl hlavou, že to se nestává, aby si Herbert některého hosta tak oblíbil, aby s ním spal na pokoji. Mojmír, kterému po vystoupení z výtahu jenom s pousmáním pokynula, si spokojeně říkal: Chválabohu že to takhle dopadlo... že mám promyšleno, jak ji odpálkovat – kam bych s ní takhle vymustrovanou šel? Copak bych ji mohl vzít do nějaké nóbl restaurace? Či za uměním?

Paní Soukupová na sobě měla teplé džíny a prošíváný tříčtvrteční kabát jahodové barvy, bílou pletenou čepici přes uši a sportovní kabelku přes rameno. Mariana nikdy nenosila kalhoty jinde než na chalupě a džíny už vubec. Ovšem Mariana, ujistil se hrdě, je na rozdíl od paní Soukupové skutečná dáma. Když paní Soukupová odevzdala recepčnímu klíč, Mojmír k ní zdvořile pokročil a nadechl se, aby přerušil její omluvu omluvou svou vlastní. Jenomže tady došlo k dalšímu maléru, jak už tak pro ně měla paní Soukupová zřejmě talent. Namísto jakékoli omluvy zvesela řekla:

„Sakra, to je počasí! Tyhle mrazy nasucho nenávidím. Neměli bychom ten vejšlap po Vídni odložit třeba na patnáctého května?“

„Ničeho se neobávejte, milostivá paní. Kam bude třeba, dojedeme taxíkem. Hlavně že jste se na ten nečas správně oblékla. Že bychom začali tím, že se někde posadíme, abyste snědla něco dobrého?“

Moje největší nectnost je, že nedokážu být bezohledný. Tváří v tvář její rozjařenosti, že je zase se mnou, prostě nedokážu říct: Nemám na vás čas.

„Samozřejmě, pane inženýre, ráda se s vámi někde posadím, máte-li chuť něco sníst. Ale nic pro mne, já jsem se najedla právě teď, objednala jsem si snídani do pokoje.“

Tak ona ví, že na ni dole čekám, ví, jaké má zpoždění, ale klidně si ještě objedná snídani, zalomcovalo to hněvivě Mojmírem, ale nic moc, protože když ji měl člověk s tou její jiskrou vedle sebe, jaksi se na ni nedokázal doopravdy naštvat.

Mysli si o mně co chceš, ale odporoučet se, když tam tak stála celá dychtivá, kam ji vezmu – to jsem prostě nedokázal... řekne Marianě (kterou zas už jakýmsi pozoruhodným myšlenkovým zvratem vkomponoval do dění). To seš celý tý! provolá Marienka. Dobrák, kterého každý utáhne na vařené nudli!... Pomyšlení, jak se s manželkou tak trochu baví na účet dámy, které pomohl v nesnázích, a ona se mu pak snažila pověsit na krk, do něho napumpovalo další elán.

„Já jsem taky posnídal, a tak tedy rovnou za zážitky!“ ševalil rozverně.

„Tadyhle jsem přinesl z mého hotelu prospekty o výstavních síních,“ vydoloval je z kapsy zimmíku a podal jí je.

„Ten Turner, pane inženýre, pokud by vás taky zajímal. Já miluju jeho snovou jemnost.“

Takže tím bychom to měli. Turner a oběd, při kterém jí poví o kamarádovi z mládí, a pak už jí jen rychle odveze zpátky do penzionu. Konečně ji bude mít z krku, a dokonce aniž by se zachoval velice příkře. Nevzít ji vůbec nikam by bylo příliš tvrdé.

To už seděli v taxíku a on jí vysvětlil: „Já miluju každé dobré umění, milostivá paní. V žádném městě, kam jsem kdy zavítal, jsem si nenechal ujít významné galerie.“

Pravda byla taková, že na cestách s manželkou pokládal návštěvy galerií za společenskou povinnost, protože nebylo dost dobře možné vrátit se z Londýna či z Paříže a nepopisovat strhující dojmy z Tate Gallery či nepromluvit zasvěceně o Pompidáku nebo Institutu arabského umění.

Strávili tedy půldruhé hodiny před Turnerovými plátny a zatím si Mojmir na rozčítlivělé doteky její ruky

a vroucí slova upozorňující ho na úchvatné detaily stěžovat nemohl. Od chvíle, co do galerie vstoupili, vůbec nemluvila, jen tiše postála před každým obrazem a po chvíli přešla k dalšímu, jako kdyby zapomněla, že sem nepřišla sama. Ta jediná chybička Turnerových obrazů tedy spočívala v tom, že za těchto okolností jí nemohl dost dobře vyjasnit krutě, ale čestně, jak se věci mají, na což není nikdy dost brzy.

A jak už tak byl dobrák, v restauraci zas neměl to srdce zkazit jí výtečný oběd zmínkou, že tak jak vaří jeho manželka, se prostě nevaří nikde, a s humorem přiznat, že i to je jeden z důvodů, proč se vždycky a odkudkoli tolik těší domů.

To už se zase smála a byla povídavá a on si teď v plném denním světle povšiml, že má zuby, jakým se říká perličkové, a mezerka mezi řezáky mu připadala roztomilá. A povšiml si i toho, jak číšníci kmitají – kmitali kolem jejich stolu určitě svižněji a úsměvněji, než když tu seděl s Hynkem, a to i navzdory tomu, že v téhle restauraci, kterou si zahrnul mezi podniky nóbl, seděla v džínách a jednoduchém bílém svetru. Líbila se mu i barevná kombinace jejích vlnitých kaštanových vlasů a jasně modrých očí. Plet měla zdravě bezchybnou a vějířky jemných vrásek, které se jí tvořily okolo očí, když se smála, jí na půvabu určitě neubíraly.

Z prospektů, které si vzal na recepci svého hotelu, věděl, odkud jezdí mikrobusesy okružní jízdy s průvodcem po vídeňských památkách a pozoruhodnostech, a dohodli se, že si vezmou okruh největší, tříhodinový. Bylo to zajímavé, dobře zorganizované, mikrobuses příjemně vytopený a průvodkyně milá. Protože měla mezi přítomnými několik Čechů, obracela se k nim němčinou co nejsrozumitelnější. Opět se však vloudila ta malá chybička, že paní Soukupová – bezohledná vůči jeho propracovanému scénáři – se k němu ani netiskla bokem, ani mu nehleděla dlouze do očí (tím méně mnohoslibně), takže se opět nenaskytla příležitost vzít její tvář do dlaní a otcovským hlasem apelovat na rozum a čest. Dost ho to znervózňovalo, protože tuhle nepříjemnou záležitost už by měl rád z krku. Právě tak ne a ne se na-

skytnout příležitost promluvit o šťastném manželství s výjimečnou ženou.

Naskýtá se zřejmě dost těžko, když druhou ženu berete za ruku se srdcem v hrdle, jestli se vám nevyškubne a neutrhne se na vás, cože si to dovoluujete. Mojmir věru nebyl mužem těchto časů, které heroizují drsné hulváty.

Když okruh skončil, šli kus přes park pěšky, aby se protáhli, a i když tady měla nejlepší příležitost projevit kus odpovědnosti k jeho preciznímu scénáři, ani se do něho nezavěsila, ale poskakovala si a podupávala, aby nezmrzla. Pak se posadili do malé útulné kavárničky na bílou kávu a horký moučník a v okamžiku, kdy on uvažoval, že teď by mohl vzít její krásné drobné ruce do svých, podívala se na hodinky a řekla:

„Propána, s vámi to ale příjemně letí. Už mám nejvyšší čas vrátit se do hotelu.“

Mojmir, kterému se vůbec nechtělo opustit tohle mile intimní prostředí, řekl:

„Ano, byla to spousta zajímavých zážitků a musíte si zas chvíli odpočinout. A v kolik hodin vás můžu, milostivá paní, vyzvednout na večeři?“ nepodařilo se mu potlačit dychtivost být s ní zas už znova.

„Na večeři – to už ne, pane inženýre. Totiž, včera na koncertě vedle mne seděli Slováci, o přestávce jsme se dali do řeči, po koncertě jsme si ještě zašli do kavárny a poseděli jsme dost přes půlnoc, proto jsem taky ráno zaspala, no a domluvili jsme se, že dneska společně povečeříme a půjdeme na noční představení do kina, na nejnovější film Dustina Hoffmana.“

Mojmír vznášející se na obláčku se zřítíl do propasti beznaděje. Tušil správně: je to žena, která lehkomyslně navazuje známosti na každém kroku. Namísto však aby se zachoval přiměřeně tomuto poznání, hlasem trošičku zadrhnutým se zeptal: „Takže se uvidíme až zítra?“ A s dechem zatajeným čekal na její ortel.

Paní Soukupová se usmála: „Pane inženýre, nepovolil jste si lenošení jenom pro jeden den?“

„Zůstanu tady tak dlouho, dokud mi dovolíte objevovat s vámi krásy Vídně,“ vyhlásil odhodlaně.

„Ale ale,“ zas se tak jemně usmála. „A jakpak ten prodloužený pobyt vysvětlíte manželce? Další nepředpokládaná obchodní jednání?“

Konečně tedy příležitost jak hrom vysvětlit jí šetrně, ale neúprosně, jak šťastně je on ženatý člověk, a trochu ji utěšit informací, že s jeho ženou si bude výborně rozumět.

A tak se slyšel, jak říká: „Manželce? Milostivá paní, dá-li se tomu vůbec říkat manželství, pak mezi mnou a manželkou už dávno není takový vztah, abychom si cokoli vysvětlovali... abych musel ospravedlňovat, proč jsem někde dva dny nebo dva měsíce.“

Tak tohle by si Mariana ráda poslechla, sténal v duchu a nemohl věřit svému sluchu, že to opravdu vyslovil.

Budiž spravedlivě přiznáno, že na vybranou, co říct, moc neměl. V situaci, kdy on loudí schůzku a ona se zdráhá, dost těžko mohl aplikovat vzorec uchopení její tváře do svých dlaní a otcovského domlouvání: Musíme být rozumní a čestní, má drahá. Jsem velmi šťastně ženatý muž.

Ale přece jenom něco mu z precizně vymakaného plánu klaplo: předpoklad, že situace by se mu mohla vymknout z rukou. Vymkla se mu parádně, i když ne zrovna tím, že by paní Soukupová nezvládla svůj příval citů k jeho osobě. „Překvapujete mě, pane inženýre,“ podotkla klidně. „Málokoho bych tak velice tipovala na spokojené manželství jako vás... Nebudete mi doufám vyprávět, jak vás vaše žena vůbec nechápe?“

„Určitě nebudu. Vůbec se mi nechce o mém manželství mluvit!“

To se mu tedy opravdu nechtělo, dokud si nepromyslí, jakou verzi manželství v troskách jí přdestřít. Zatím se jen soustředil na výraz desperáta (který si už v manželství prožil svoje), což mu nepůsobilo žádnou námahu díky tomu, co cítil při pomýšlení, že ona se jde skvěle pobavit s jakýmsi Slováky.

„Takže zítra,“ opakoval naléhavě.

„Dobře. Zítra,“ souhlasila. „Ale později než dnes pro případ, že bych zase vyspávala po ponocování,“ zas už se smála. „V deset.“ Zato Mojmírovi nebylo sebemenší do smíchu. Měl chuť se rozkřiknout, že pořádná ženská se nefláká po nocích a vstává v osm hodin.

Namísto toho škemral: „A můžu doufat, milostivá paní, že zítra budeme ponocovat spolu?“

V jeho otázce byla naléhavost celého světa.

„Když vymyslíte nějaký hezký program – proč ne? Já ponocuju ráda, pokud mě ráno nečekají nějaké povinnosti.“

„Já zrovna tak,“ souhlasil nadšeně Mojmír, který když nebyl v půl desáté večer v posteli, usnul tam, kde právě seděl nebo stál. „Vymyslím báječný program. Pro celý den. Bude to zase nádherný den. Aspoň pro mne,“ dodal skromně.

„I pro mne to byl, pane inženýre, moc krásný den,“ ujistila ho mile. „A vůbec nepochybuju, že takový bude i zítra.“

Trýznivou otázku, která mu ležela na duši jak balvan, cože je to za Slováky, se jí položit neopovážil.

Před penzionem řekl taxikáři, aby na něho čekal, a vyprovodil ji až do haly. Tam při rozloučení uchopil obě její ruce a políbil je. Zbytek dne se potácel mezi blahem, že on ji vůbec není lhostejný, a zoufalstvím, že on je pro ni jedním z mnoha, s kým si s potěšením vyjde pobavit se – a to je všechno.

Jakej jenom všivák nebo všiváci ji to včera na tom koncertě nabalili? zoufal si. Dnešní protřelí ničemové nemůžou vidět samotnou půvabnou dámu, aby na ní hned nezkoušeli ty svoje figle. Panebože, aby se tak ještě dostala do nějakého nebezpečí. Je tak důvěřivá... Podstatně horší bylo pomyšlení, že koncerty filharmoniků obvykle nenavštěvují protřelí všiváci, ale že ji tam mohl sbalit distingovaný padesátník, ne-li čtyřicátník uměleckého zaměření jako ona, který je jí tak okouzlen, že ještě dnes večer jí nabídne svoji počestnou ruku dobře situovaného vdovce... proti kterému já mám příšerný hendikep ženáče, byl by hlavou tloukl do zdi nad faktem svého šťastného manželství.

Pravda, Drahuška mluvila o Slovácích. Množné číslo však možná užila jenom proto, že jí bylo trapné říct: se Slovákem... A když si vzpomněl, jak kdysi slyšel, že Slováci jsou na postel jako diví... Možná je to úplně nevinné. Milí Slováci jsou nejspíš manželský pár... No to už určitě. Ona je tak některá ženská padlá na hlavu, aby dopustila, že ona a manžel se spřátelí s takovou nápadně atraktivní dámou! Je prostě třeba podívat se pravdě do očí: sbalil ji nějaký přiblíblej křupan odněkud z Čiernej pri Čope, kde donedávna pásl krávy, teď je díky distribuci nezdaněného chlastu v balíku a jezdí na Verdiho do pařížské Opery, aby omračoval snoby v místní kolibě... spatlal na nejvyšší míru rozrušený Mojmir pozoruhodný portrét soudobého zbohatlíka. A Drahuška je tak naivní, že se nechá oblbout řečičkama jakéhosi rádoby intelektuála a neprokoukne, že sláma mu ještě čouhá z bot. Nu, každý je svého štěstí strůjcem a jak si kdo ustele, tak si lehne. Já se určitě vnucovat nebudu, usmál se už pouhé představě, že on by měl zapotřebí nějaké ženě se vnucovat.

Zítřka si s Drahuší vážně pohovořím. Jako že jí nechci zabírat čas, který by radši trávila se svým ctitelem. Tím dám současně najevo, že na podobnou roli určitě neaspiruju – o nic víc než nezávazné přátelství já ani moje manželka nestojíme... Jenomže co jestli se ona zrovna rozhoduje... váhá mezi námi dvěma, mezi mnou a tím slovenským kancem?! A pokud jí jde o vážnou známost, právě tahle moje neuvážená poznámka by mohla zahrát v jeho prospěch?!

Pohlcen svým trýznivým dramatem úplně zapomněl, že by si měl přichystat přijatelné vysvětlení pro Marianu, proč nepřijede domů ani zítřka a možná – a dá-li pámbu a Drahuška se vybodne na toho slovenského chlíváka – pak ani v nejbližší dny příští.

Bylo devět hodin, když se v jeho pokoji rozezněl telefon.

Drahuška! poskočilo mu srdce. Musí mu povědět, že po tom krásném dni se jí už nikam nechtělo, a tak zůstala v hotelu, je tak nějak podivně naměkko... Vlastně ani nevím, proč vám, milý Mojmile, volám... A on zašeptá v odpověď: Cítím to podobně, má drahá, ale ne-

smíme dopustit, aby nám city přerostly přes hlavu... jsem totiž šťastně ženatý člověk a nikdy bych neučinil nic, co by moji ženu zranilo.

Vzhledem k tomu, co už paní Soukupové o svém manželství před několika málo hodinami nažvanil, toto sdělení by pro ni jistě nebylo bez zajímavosti.

Naneštěstí osud nám nezahmotňuje naše sny, ale pálí po nás tvrdou realitou.

Když zvedl sluchátko, ozvala se mu nikoli rozněžnělá Drahuška, ale rozjařená Mariana.

„Zrovna jsem se vrátila z kina. Byla to ohromná psina. Moc jsme se s Klárou nasmály.“

Matně si vzpomněl, že včera o kinu cosi blábolila. Jenomže její kino mu mohlo být ukradený. Ba co víc, v jeho tragickém pocitu života mu musela být odporná každá bytost těšící se veselé mysli.

„Co je?!“ zeptal se nasupeně. „Už jsem usínal.“ Věděl, že noc má před sebou bezesnou.

„Ale jak to?“ podivila se manželka. „Vlastně jsem ani nepočítala, že tě zastihnu. Totiž... když už jsem měla na drátě ústřednu tvého hotelu, uvědomila jsem si, kolik je hodin a že už budeš na večeri s tím kamarádem a jeho ženou.“

„Žádná večeře se nekoná. Jardu rozbolel zub a dělali mu resekci. Takže žádná večeře, ale manželka mu přikládá sáčky s ledem.“

„Jaký prosím tě Jarda?“ podivila se Mariana. „Mluvil jsi přece o Karlovi?“ Mojmir si byl jistý, že ho šlak porazí. On tadyhle neví, kde mu hlava samými starostmi stojí, a zrovna teď začne manželka s vejslechem. Zalarmoval veškeré svoje psychické rezervy a řekl: „Karel je přece ten můj spolužák. A Jarda je jeho švagr, který žije tady ve Vídni. A právě s ním mě chtěl Karel při dnešní večeři seznámit, protože Jarda podniká v oblasti, která je pro dva moje podniky ohromně zajímavá. A protože Jarda má ten malér se zubem, tak jsme tu večeři odložili na zítra.“

„Aha... Takže to vlastně zítra nepřijedeš.“

„Jelikož musím večeřet tady, tak nejspíš nebudu v Praze,“ odsekl.

„Prosím tě, Mojmi, co jsi tak podrážděný?“ žasla Mariana.

„Protože tu trčím dýl, než jsem plánoval a než si můžu časově dovolit.“ S přihlídnutím k zoufalému rozpoložení mu to docela páliło.

„Tak už se, Mojmušku, nerozčiluj, nebo neusneš,“ byla ustaraná Mariana. „A jaký byl den s Karlem? Užili jste si?“

„Ale jo, nenařikám si. On je fanda na obrazy, zatáhl mě do galerie na Turnera, potom jsme si koupili tříhodinovou okružní jízdu po Vídni.“

Když se s manželkou rozloučil několika mlaskavými polibky na dálku, z toho duševního vybičování si připadal vymačkaný jak citron. Gratuloval si však, jak geniálně se mu podařilo zvládnout ten pekelný průser s popletenými jmény. Jo, vedle ženské aby chlap žil ve věčném střehu jak komisař KGB, posteskl si. No nic, hlavně že jí nenasadil brouka do hlavy, ale naopak, lituje ho, jak se mu záležitosti komplikují. Zálibně si v duchu přehrál její výčitku provázenou smíchem: Teda Mojmi, ty seš ale pěkný filuta. Jdeš se odvázat s kamarádem a hned ho využiješ pro svoje podnikání... Sám mi seznámení se svým švagrem nabídl, řekl Mojmir, který už se našel. Měl jsem snad takovou možnost odmítnout?... Jistěže ne, podpořila ho manželka. Ale pravda je, že ty prostě nedokážeš odpočívat, odpoutat se od práce. Kdepak ty a pustit na den svoje zatracené podniky z hlavy! Ničí tě a podlamují ti zdraví.

Momentálně Mojmira ničila a podlamovala mu zdraví představa, že do Drahušky to teď v nějaké supernóbl restauraci hustí chlípnej pseudointelektuál, třídním původem pasák koz z podtatranských svahů. (Pámbuví proč si zasedl právě na zemědělce a nikoli na pracovníky například hutí.)

Půlnoc ho zastihla zvalcovaného představami, jak mírně, bohužel až příliš mírně se zdráhající Drahušku manévruje ten chlívák na svůj hotelový pokoj. Ve tři nad ránem se protrpěl k rozhodnutí, že s Drahuší si o tom hajzlovi promluví jasně, čestně a nesmlouvavě. Beze všech cirátů na rovinu: Odpusťte mi moji upřímnost, ale

nemohu si vážit ženy, která lehkomyšlně přijímá pozvání od neznámých lidí, notabene jakýchsi Slováků, jejichž frivolní vztah k ženám je nechvalně známý. To bychom tedy přáteli být nemohli. V mém postavení si nemohu dovolit... svému společenskému postavení jsem povinován velice pečlivě vážit, s kým se já a moje žena můžeme stýkat...

Ano. To jsou ta správná slova, jimiž jí dá na vědomí, s kým ona má tu čest. Slova, jaká s ní nemohou nezalomcovat, protože nějak zpustlá či otrlá, to ona určitě není. Je jenom poněkud lehkomyšlná, a jakmile jí to z jeho slov dojde, bude jí trapno, že se v jeho očích shodila. Nejspíš uzná svoji pošetilost, zejména když on jí připomene, čím je povinována památce nebožtíka manžela... A je taky možné, že začne o překot vysvětlovat, že milí Slováci jsou sedmdesátiletí manželé... v tom případě on si ovšem prověří, jestli je tomu skutečně tak. Případně bude trvat na seznámení s nimi.

Konečně uklidněn svým pěkným sebevražedným plánem, který by ho odrovnal v očích i podstatně méně atraktivní ženy, než byla paní Soukupová, usnul. Probudil se až v půl deváté celkem osvěžený, protože nic tísnivého ani znepokojivého se mu nezdálo. Vlastně vůbec nic se mu nezdálo.

Čas do chvíle, kdy ji zase uvidí, se nesnesitelně vlekl. V půl desáté však odjížděl ze svého hotelu s plánem ještě důmyslně upřesněným: nejprve nějaký úžasný program, aby si znova potvrdila, jak je jí s ním báječně. A pak teprve,

nejlépe v důvěrné chvílce někde nad odpolední kávou, s ní promluví tak, jak si to připravil. Vlídne, ale ultimativně. Že to je ultimátum, to jí musí být jasné. Buď přátelství s člověkem na úrovni a z nejlepší společnosti – anebo poflakování s nějakými dráteníky.

Tentokrát se paní Soukupová objevila v hale penzionu necelých deset minut poté, co jí recepční pana inženýra Kučeru ohlásil. A jak už tak byla znepokojivě nevypočitatelná, měla na sobě elegantní sobolí kožich s kloboučkem ze stejného materiálu.

„Moc vám to sluší, milostivá paní,“ troufl si říct Mojmir, když jí líbal ruku. „Překrásný kožíšek!“

„Samozřejmě z uměliny,“ upozornila důrazně. „Jsem velkým příznivcem západních ochránců zvířat, kteří bojují proti vraždění zvířat kvůli kožišinám. Můj manžel tvrdil, že umělé kožišiny jsou nádherné snobství dobrých lidí.“

„Zastávám úplně stejný názor,“ okamžitě se přidal Mojmir, který o tomto trendu sice slyšel poprvé, ale hned mu byl sympatický, a to – nutno mu přičíst ke cti – i nezávisle na paní Soukupové. „Představte si, milostivá paní, že jsem se nedávno dočetl, že největší sbírky uměleckých předmětů ze sloních klů vlastní Vatikán a vůbec katolická církev. Byl jsem otřesený. Podporovat vraždění těch nádherných moudrých zvířat pro uspokojování vlastní chamtivé a zpupné pýchy!“ „Katolická církev – vedle nacismu a komunismu – je pro mě to nejodpornější na světě,“ řekla paní Soukupová a dodala: „Přestaňme mluvit o utrpení zvířat lidskou zvěstí, než z toho budu mít pokažený celý den.“ A hned obrátila list: „Tak copak zajímavého máte připraveno dneska, pane inženýre?“

„Mám výběr ze čtyř námětů. Tak za prvé... prodejní výstava moderního porcelánu. Za druhé –“

„Stačí,“ přerušila ho nadšeně paní Soukupová, „Beru hned to prvé. Miluju krásné moderní sklo a porcelán.“

Exponáty byly pozoruhodné, obdivuhodné a mnohé přímo skvostné. Když procházeli sálem s prodejními exponáty, naskytla se Mojmirovi výjimečná příležitost poradit se s Drahuškou, co koupit pro manželku, protože ho ani po pětadvaceti letech neomrzelo obšťastňovat ji dárky, kupodivu však tak neučinil. Buď proto, že na Marianu ani nevzdechl od okamžiku, kdy včera večer zavěsil telefon, anebo proto, že zbytek soudnosti ho upozornil, že oblažování manželky luxusními dárky je v určitém rozporu s manželstvím, kde netřeba vysvětlovat několikadenní či několikaměsíční nepřítomnost u rodinného krbu. Protože však dárky nakupoval až dětinsky

rád, vybral krásnou čajovou soupravu pro čtyři osoby, za niž kreditní kartou zaplatil nekřesťanské peníze – a nechal ji poslat na jméno paní Soukupové do jejího penzionu. Byla tak cenná, že jeho gesto vyvedlo z míry i k penězům až dosud ležérně se projevující paní Soukupovou, která když pochopila, že jde o dárek pro ni, tvrdila, že co je moc, to je příliš – nic tak drahocenného nepřijme. Mojmir ji zase zaklínal, že když tuhle maličkou pozornost jako vzpomínku na jejich milé toulky Vídní odmítne, bude nešťastný, že odmítá jeho přátelství.

„Budiž, ať je tedy po vašem, pane inženýre – ale tím končí všechny pošetilosti,“ s povzdechem po několikaminutovém hašteření ustoupila paní Soukupová a Mojmir horlivě – nebylo to snadné vítězství – přitakal, ač pevně doufal v pravý opak: že pošetilosti teprve začínají.

Následoval oběd v příjemné restauraci U Tří bílých růží.

Když si v šatně odložili pláště a paní Soukupová si odběhla, aby se upravila, Mojmir vybral stůl v zákoutí zacloněném několika krásnými vzrostlými fíky a zrekapituloval si scénář dnešního dne. Po obědě Drahušce nabídne úchvatné skleníky botanické zahrady, jejichž prospekt měl v kapse. Nepochyboval, že bude opět nadšena. Následovat bude posezení v nějaké útulné kavárničce, kde ji – správně vyladěnou z jedinečných zážitků – postaví před vlídné, ale nesmlouvavé: buď já, anebo nějaký slovenský primitiv. Takto lapidárně se o něm

sice nevyjádří, ale přesto dostatečně jasně, aby se jí rozbřesklo, jak na takovou nejasnost hledí člověk na úrovni a s rozhledem. Její náklonnost k němu je tak upřímně otevřená, že nepotřebuje pochybovat, že ultimátum bude jeho jednoznačným úspěchem. Na okamžiky tohoto velkého vítězství se už chvějivě těšil.

Vyvrcholením i završením dnešního, pro oba nezapomenutelného dne bude večere v restauraci u Opita, kam jednou vzal Marianu a kde i jemu se nad cenami protáčely panenky. Od té doby tam nevstoupil. Ostatně k tomu, aby mohl tu a tam mezi lidmi světa znalými

prohodit, že ve Vídni večerívá u Opita, ona jediná orientační návštěva stačila.

Dnes večer se tedy nad večerí při svících zpečetí a završí jeho a Drahuščino přátelství, které odjezdem z Vídne žebrohu skončí... Ano, musí skončit, i když pro něho to bude tvrdé, a co to udělá s Drahuškou, na to raději ani nemyslet. Jenomže on se musí statečně postavit tváří v tvář skutečnosti, že při jeho a Marianině zaběhnutém těsném manželském soužití by pro něho byla utajovaná přítelkyně zdrojem komplikací a nerváků. Stačí si připomenout ten bezmála průser při záměně jmen Jarda a Karel. A to prosím zatím ještě vůbec o nic nejde, nic se neděje. Ostatně – s jeho až přehnaně čestnou povahou – ani dít nebude. Drahuše se tedy musí vyrovnat s faktem, že on jako čestný chlap (čestnost skloňovaná ve všech pádech se v těchto dnech stávala – vedle šťastného manželství – nejfrekventovanějším pojmem slovníku Mojžírových vnitřních monologů) pro nic jiného než pro věrné a spořádané manželství stvořen není.

Ale i přesto, že o nevěře nemůže být řeči – s Drahuškou by to bylo jenom vřelé přátelství dvou lidí na úrovni – Mariana, zas na té své úrovni kolem kredence a sporáku, by něco takového nikdy nepochopila. Se svou omezenou přízemností – nemá smysl nad tímto tristním faktem zavírat oči – by v jeho přátelství s Drahuší viděla pámbuvico. Ostatně i Drahuška, uvažoval, jak už byl tak na vlně padni komu padni, i Drahuška by se sotva dokázala spřátelit s manželkou muže, kterého miluje... To tak – seznámit je! Jednoho krásného dne by si kvůli mně vyškábaly oči. Chlap je prostě štvaneček mezi žárlivými ženami, které se o něho rvou hlava nehlava a ranami pod pás nešetří manželka ani milénka. Strašlivé pomyšlení! Příšerný úděl chlapa co kořisti!

„Čemupak se, pane inženýre, tak šťastně usmíváte?“ přetrhla jeho snění chlapa co štvance paní Soukupová a on s polekaným trhnutím hlavy svůj pohled upřený do nekonečna vrátil zpět do místnosti, rychle vstal a vyčkal, až ona se posadí, a pak pohotově vysvětlil:

„Některé ty nádherné soupravy porcelánu mám pořád ještě před očima. Odvážné, a přece tak ladné a vkusné kombinace barev-----“

„Ano. Bylo poznat, že máte před očima něco moc krásného,“ usmívala se paní Soukupová, a jak položila ruku na stůl, Mojžíra ji uchopil a políbil.

„To zdaleka nejkrásnější ovšem je, když se člověk má s kým podílet o nádherné zážitky. To se mi v životě poštěstilo jen málokdy a v takové intenzitě jako s vámi – dosud nikdy.“

„Přeháníte, pane inženýre,“ řekla paní Soukupová, ale nezdálo se, že by jí jeho lichocením bylo proti mysli.

Oběd Mojžíra zklamal pouze v tom smyslu, že předkládané speciality Drahuška jedla na rozdíl od něho bez zápalu a ve všem kromě zeleniny se spíš jen tak ponírala. (Na rozdíl od něho ale taky po obědě do sebe nemusela v umývárce ládovat prášky pro trávení a proti pálení žáhy.) Když se starostlivě zeptal, jestli jí nechutná, trochu překvapeně odpověděla:

„Ale kdepak, já jím celkem všechno – kromě nějakých vyslovených škodlivin.“

Mojžíra si to kupodivu správně vyložil, jako že jí je lhostejné, co jí – ostatně toho, že jídelní lístek jen tak zběžně přejede očima a něco si bez valného zájmu vybere, toho si povšiml už včera – a byl z toho konsternován. Pro něho a pro Marianu bylo každé stolování obřad, kterému se oddávali s plným zanícením ať už doma nebo v restauraci.

Nevoli nad Drahuščiným barbarstvím však rychle vytěsnilo její kouzlo – taky se

tomu říká sexepíl – a zas už ho zahlcovaly pocity štěstí, že je s ní, v její blízkosti, sedí proti ní... a ona se na něho usmívá.

Botanická zahrada byla dalším velkým Mojžírovým úspěchem. Nádhernými rostlinami byli očarováni oba, a když vyšli ze skleníků, Drahuška si povzddechla: „Videň je pro mne úplná záplava jedinečných zážitků – a těžko bych dovedla říct, který z nich byl zatím největší.“

„Myslel bych, že newyorští filharmonici,“ podotkl skromně Mojžír.

„Opravdu nevím. Ale Turner je asi předčil.“

Bylo pět hodin a Mojžírovi jeho sebevražedný instinkt připomenul, že nadešel příhodný čas pro realizaci nejzávažnějšího bodu dnešního dne: k vyhlášení svého vypilovaného ultimáta.

Drahušky mu bylo líto. Teď už bylo úplně jasné, co k němu cítí. Ve sklenicích dovolovala, aby bral její ruku do své, neodtáhla se, když se tváří dotýkal jejích vlasů, jak se tak společně skláněli nad pozoruhodnými květy... A odlesk těch dnešních úchvatných prožitků v její tváři dosud neodezněl. Veselou ulicí ozářenou neony si cupkala nadšená a bezstarostná – a on s ní teď musí promluvit vážně a přísně. Viděl, jak se ten roztomile rozzářený výraz zakaboní zmatkem, rozpaky a úzkostí, že on o ní nemá jenom bezvýhradně skvělé mínění, jak věřila, ale jsou tu i dost povážlivé pochybnosti a výhrady.

Jenomže – nedá se nic dělat. Drahuše to výchovné plesnutí potřebuje. Protože kdyby on s velkorysostí sobě vlastní nad jejím trapným počínáním mávl rukou, za pár dní by mu mohla vyrukovat s novinkou, že milí Slováci tu trčí dodnes a pozvali ji do varieté.

Je to tedy jenom pro její dobro (aby nenaletěla každému hochštaplerovi), když on ji teď nechá trošku povařit, než řekne: Dobře, zapomeňme na to, věřím vám, že to setkání bylo úplně nevinné a nebude se opakovat... A ona se na něho šťastně usměje přes slzičky, které jí po jeho přísných slovech vyhrkly.

Protože tedy nadešla chvíle, kdy on se pozmění – a to samozřejmě už jednou provždy – z přesměřilýš laskavě shovívavého přítele v přítele dál sice laskavého, ale též energicky autoritativního, tedy imponujícího autoritativního, zhluboka se na svoji novou roli nadechl, Drahušku majetnickým gestem uchopil pod paži – jen se usmála a srovnala s ním krok, což bylo dobré znamení – a sebevědomě oznámil:

„Povečeříme u Opita, stůl jsem tam objednal na osmou. Ale teď někam na horký čaj. Pěkně přitahuje. Zrovna tamhle naproti to vypadá na příjemnou kavárničku,“ přidržel Drahušku ještě pevněji a rázně vykročil k protějšímu chodníku.

Když se posadili a objednali si – Mojžír horkou čokoládu a broskvový zákusek, ona jenom ovocný čaj – jemně řekla: „Pane inženýre, mrzí mě, že vás zklamou, ale dneska už nemám moc času. Nejpozději v půl sedmé musím být zpátky v hotelu.“

To prostě byl ten její příšerný dar rozmetat nejparádnější čísla jeho programu. Teď tedy i jeho vyprecizované ultimátum, které bude muset odložit, protože něco tak závažného nelze projednat nad několika spěšnými hlty čaje... cloumal jím žal i vztek.

„Ne. To ne,“ řekl nešťastně. „Proč?“

„Zmiňovala jsem se vám přece, pane inženýre, že jsem se tu seznámila s několika milými Slováky –“

Ne! To snad ne! To nemůže být pravda, že by s těmi hajzly šla znova – po takovém dni se mnou! letělo mu zničujícím hlavou. Osud je sice zlej, ale tohle by mi neudělal!

A to mě zase neznáš, ušklíbl se osud. Udělal. Docela klidně. A taky že udělal.

„Nu a dneska pro mě mají lístek na klavírní koncert,“ řekla paní Soukupová. Cítil, jak se mu půda s rachotem sesouvá pod nohama.

„A vy byste šla?“ vykřikl tak, jak by jiný vykřikl: Vy byste byla schopna prodávat drogy školákům?!

Zarazila se, pátravě se mu zadívala do tváře, ale zas tak mírně řekla: „Jistěže půjdu... No tak, Mojžíre, nebudte dětinský,“ chlácholivě ho potřepala po paži. Bylo to poprvé, co ho oslovila křestním jménem, a nestat se tak za těchto okolností, chvěl by se blahem.

Ted' se chvěl beznadějí.

„Jste do něho poblázněná,“ roztrpčením mu přeskakoval hlas.

„Mojmíre, budete rozumný, ano?“ Dál sice promlouvala laskavě, ale přesto v jejím hlase zavanul chlad, který okamžitě zaznamenal. „Vy jste – ať už spokojeně nebo nespokojeně – ženatý pán... a já si myslím, že spíš tak docela běžně spokojeně... náhodou jsme se potkali a je nám spolu velice hezky, ale nebudeme tomu přičítat větší váhu než takové náhodné setkání má. A rozhodně si nebudeme jeden na druhého osobovat nároky. Prostě těch několik dní, co tu ještě budeme, tedy pokud tu vůbec ještě budete, tak si vyjdeme, když se to náhodou bude hodit nám oběma. A když se to jednomu z nás hodit nebude, druhý z toho nebude dělat problémy... Platí?“ usmála se na něho, aby zjemnila svoje ultimátum, při němž měl Mojmír pocit, že mu byl na hlavu vychrtnut kbelík ledové vody.

Jeho prvním popudem bylo vyskočit, otočit se k ní zády a uraženě odejít.

Jenomže to nedokázal v hrůzné představě, že víc už by ji neuviděl. Dalším popudem bylo říci jí teď zas svoje ultimátum a parádně jí objasnit, co si myslí o jakýchsi Slovácích a o ženách na každém kroku navazujících pochybné známosti. Trosky zdravého rozumu ho však upozornily, že se svým výkladem by se asi daleko nedostal, protože paní Soukupová by se po dvou třech větách zvedla a odešla s důsledkem viz alternativa A/ – víc by ji neviděl.

Víc ji nevidět, to bylo pomýšlení tak nesnesitelné, že zaskuhral:

„Milostivá paní, já se omlouvám... chraň bože, že bych si myslel, že mám nějaká práva na váš čas jenom proto, že jste mi dovolila, abych vás párkrát doprovázel... Prostě... jenom mě zaskočilo... totiž strašně zklamalo, že dneska spolu nepovečeříme, a tak –“

„Dobře, dobře,“ přerušila ho trošku netrpělivě, „zapomeneme na to, a teď,“ pohlédla na hodinky, „mám nejvyšší čas se rozloučit.“

„Ano, jistě, samozřejmě, milostivá paní!“ blekotal Mojmír celý roztřesený, že všechno zpackal – ale jak, proboha? kde se stala chyba? – a jaké to bude mít, panebože, následky?

Vzpamatoval se alespoň natolik, aby paní Soukupové donesl plášť a požádal číšníka o přivolání taxi.

Paní Soukupová se zas už usmívala, jako by se nic nestalo, ale Mojmír se klepal dál: to může být jen zdvořilá přetvářka... ona je prostě dáma... přívětivě zdvořilá, i když dává chlapovi kopačky. Zítřka nejspíš zjistím, že se přestěhovala do jiného hotelu – zmizí mi beze stopy.

Když nasedli do taxi, sebral odvahu k otázce: „A zítřka se, milostivá paní, uvidíme?“

„Proč ne? Ale dopoledne musím jít ke kadeřnici, takže až po poledni.“

Netroufl si už zeptat se, jestli by s ním poobědvala, a jenom horlivě souhlasil. Potom, aby si trochu napravil reputaci, řekl:

„Přiznám se vám, milostivá paní, proč jsem na vaši zmínku o večeru s těmi Slováky zareagoval tak nezdvořile. Víím totiž až příliš dobře, co za lidi sem od nás a ze Slovenska jezdí, jaká je to pochybná honorace... Prostě kdyby to byli lidé, co znáte, to by bylo něco jiného. Ale když jste mi řekla, že jste se tu s nimi jen náhodně poznala... Prostě můžete mi mít za zlé, že mám o vás obavy? Jste takový důvěřivý člověk-----“ blábolil.

„Ale to se velice mýlíte, pane inženýre. Nejsem sice člověk přehnaně opatrný nebo podezřivý, ale nejsem ani lehkomyšlně důvěřivá. A pokud jde o ty Slováky, můžete být úplně klidný. Věděla jsem, kdo jsou, ještě dřív než se ke mně přihovořili a představili se. Režiséra Milana Šolpese znám z několika diskusí na televizní obrazovce, je tu s manželkou a šestnáctiletým synem. Jsou to roztomilí lidé, chlapec studuje na konzervatoři housle.“

Já vůl, já korunovanej vůl, pro nic a za nic ze sebe udělal blázna, zoufal si Mojmír. Současně se mu ze srdce odvaloval balvan: žádný sexuální hochštapler, ale rodina. Spořádaná rodina, která si s nadaným synkem vyjela za kulturními prožitky do Vídně.

Svět byl opět nádherný. Je tu sice ta blamáž, ale nepochyboval, že ji snadno napraví. Nejlépe vše obrátit v žert.

„Věřím, že jsou to roztomilí lidé. Ale pak se, milostivá paní, nedivte, že na

ně žárlím... Že jste zamilovaná do nich namísto do mne."

Rozesmála se. A přistoupila na jeho tón: „Jsem do vás všech zamilovaná stejně. Spokojený?"

„Co mi zbývá," komicky si povzdechl Mojmir. „Musím se snažit, abych se u vás vypracoval na nějaké přednější místo. A jestli se ukáže, že pro vás mají program i na zítřejší večer, tak to už ať si mě nepřejou. Budeme si asi na vás muset udělat pořadník," žertoval a Drahuška se smála.

„Slibuju, že zítřejší večer patří vám, pane inženýre." „Pokud mi vás ovšem moji konkurenti neodlákají na varhanní koncert anebo na francouzskou pantomimu," laškoval. Ano, teď jsem nasadil ten správný tón, poklepal si na rameno.

„Ne. Nic takového. Jednak bych tentokrát už kvůli vám odmítla, jednak si vzpomínám, že se pan Kubin zmiňoval, že zítra budou večerět na italské ambasádě." „Pan Kubin?" podivil se Mojmir. „To jméno je mi nějak povědomé, ale nemůžu si vybavit –"

„Dirigent slovenské filharmonie. Výjimečný, bohem nadaný člověk. Pan Šolpes mi prozradil, že Italové se ho snaží zlanarřit."

„Jasně. Kamil Kubin," tůkl se Mojmir do čela a poplašná siréna v jeho hlavě se znovu rozječela. Tónem však co nejpřejícnějším pravil: „Takže jste se tu seznámila se dvěma znamenitými rodinami. Úžasné!"

„Ano. Pan Kubin je tu se Šolpesovými. Ne však s rodinou. Žádnou snad ani nemá. Alespoň se tak tváří. To ovšem nic neznamena. Tak se tváří každý mužský, jakmile se ocitne kilometr od manželky," dodala pobaveně.

Mojmir byl z tohoto nejčerstvějšího podrazu osudu tak převálcován, že jenom zahlaholení taxikáře „Jsme na místě, prosím!" ho zachránilo před další blamáží.

Paní Soukupovou jako vždy doprovodil až do haly jejího penzionu, kde se uctivě s křečovitým úsměvem odporoučel.

Když ho taxi odváželo do jeho hotelu, obával se, že třešticí hlava mu pukne, a když se dopotácel na pokoj, byl si tím zcela jist. Neuklidnila ho ani dlouhá koupel. V pyžamu rázoval pokojem, před očima Kamila Kubina, tak jak ho znal s taktovkou z televizních koncertních přenosů – subtilní muž s prořídlymi vlasy, planoucí energií – a pokřikoval si do kroku: Kurevník! Takovej kurevník! Vždyť mu to přímo kouká z očí! No to tedy milá paní Soukupová dopadla! Ženská pitomá! No, kdo chce kam... co mně je po tom, jak dopadne. Já se můžu vybodnout jak na něho, tak na ni!

A protože se mohl vybodnout na ně oba, vzápětí si vytočil pražské číslo jednoho z právníků své firmy.

„Vladimíre, ty máš přes sestru kontakty na slovenské kumštýře, že ano?"

„Jak na které. Co bys potřeboval?" zeptal se JUDr. Žáček, jehož sestra byla provdaná za ředitele bratislavského činoherního divadla.

„Naléhavě potřebuju nanejvýš důvěrnou informaci. Je úplně jedno, kolik bude stát, ale nesmí se nikde provalit jméno naší firmy, tím méně moje." „Jasný. O co jde?"

„Jistý člověk, se kterým tu mám jednání a na kterým mi velice záleží, potřebuje se něco dozvědět o Kamilu Kubinovi."

„O tom dirigentovi," ujistil se doktor Žáček. „Ano. Jako co je to za člověka, jakou má pověst on a jeho rodina, s jakými lidmi se stýká, děvkař, homosexuál, chlast, podrazník, jak si žije, zadlužený... a tak podobně."

„Rozumím. Kdy to potřebuješ vědět?"

„Včera bylo pozdě."

„Hmm... Toho tvého známého zajímají informace zejména negativní, anebo mu jde o celkové objektivní hodnocení?"

„Samozřejmě mu jde o objektivní hodnocení. Prostě jakou má Kubin pověst a co se o něm ví."

„Dobře. Sestře zavolám hned a zjistím, co je mi ochotna a schopna vyzvědět."

„Řekni jí rovnou, že štědrá odměna ji nemine." „To spíš ne, mohlo by ji to leda vyplašit." „Každopádně mi zavolej hned zpátky, jak ses s ní domluvil," požádal Mojmir.

Příštích dvacet minut střídavě pochodoval pokojem a pak zas seděl zhroucen na

lůžku s hlavou zabořenou v dlaních.

Až konečně zazvonil telefon a on po něm skočil.

„Tvůj známý má štěstí,“ oznámil mu doktor Žáček. „Sestra toho ví o Kubinovi dost sama. Takže: je mu dvaapadesát, jeho první žena byla operní sólistka, měl s ní syna, brzy se rozvedli, těžko říct, jestli proto, že on měl i další sólistky, anebo pro korepetitora, kterého si ona pak vzala. Syn je dnes už dospělý a pracuje v Kanadě

s ochránci přírody. Druhá Kubinova manželka byla jakási prý exoticky krásná Ruska, baletka, ale žádný zázrak, a když s ní byl asi před deseti roky v Americe, tak tam zdrhla. Od té doby je Kubin takřikajíc na volné noze, zájem dam je o něho prý mimořádný, ale do ženění se mu nechce. Sestra míní, že partnerky ani tak moc nestřídá – na to, jak po něm ženské blázní.“

„Co by na něm asi tak viděly,“ řekl podrážděně Mojmir.

„Nemíníš ho náhodou požádat o ruku – že tě to tak bere,“ uchechtnul se doktor Žáček, který pozapomněl, že Kučera je přímo proslulý svým nesmyslem pro humor.

„Prosím tě, to jsou mi vtipy,“ utrhł se taky hned Mojmir.

„No tak teda vážně: Kubin možná jen tak napohled vypadá nic moc, ale když s ním promluvíš, zjistíš, že má náboj. Jakési ty volty navíc.“

„Copak ty ses s ním někdy setkal?“

„Kdysi na plese v bratislavské opeře. U stolu nás sedělo asi dvanáct a Kubin, aniž by se o to sebemeně snažil, byl středem pozornosti, přestože kolem byly větší hvězdy než on. Vzpomínám si, že moje sestra tehdy pobaveně řekla: Tříská z něho sexepíl.“

„No čím dál tím lepší,“ zasupěl Mojmir. Hned se ale vzpamatoval a dodal:

„Tohle se mi bude tomu známému moc krásně vykládat.“

„Pokud mu Kubin nesvádí manželku, tak se snad s jeho sexepílem vyrovná,“ mínìl pobaveně doktor Žáček. „Pokud jde o ženské, tak už jen tolik, že Kubin v posledních letech nebalí žádné zajíce, ale mívá ženy zralé. Musí však prý být zajímavá a chytrá.“

Mojmir zalomil rukama, až mu upadlo sluchátko, a vyprahlým hlasem se optal:

„Co chlast? Dluhy? Podrazy!“

„Nic takového. Je oblíbený. Žádné výstřednosti. A samozřejmě blázen do své práce. V tý je opravdu výbornej. Momentálně mu několik zemí nabízí dlouhodobé angažmá. To je zhruba všechno, co o něm sestra ví. Stačí ti to?“

„Snad ano. Uvidím, jestli ten člověk bude chtít ještě něco,“ nechával si Mojmir otevřená vrátka pro případ, že se situace vyvine tak, že informace bude třeba prohloubit. „A poslyš, Vladimíre, můžu mu tohle všechno povědět jako informaci spolehlivou? Tvoje sestra zná Kubina osobně?“

„Jen z několika společenských setkání, ale kamarádí se s harfenistkou z jeho orchestru. A ta s Kubinem asi rok chodila. No a jinak... To víš, že to nejsou informace od FBI. Aby ti ten známý neumyl hlavu, kdyby se časem dozvěděl, že Kubin nesplácí půl milionu, který prohrál v pokeru.“

„Jasně, jasně.“

„A ještě něco, Mojmiře. Nesmí padnout jméno méj sestra.“

„No dovol,“ dotčeně opáčil Mojmir. „Jsem snad blázen?“

To ne. Ale vůl, pomysll si doktor Žáček.

„To sice nejsi, ale umíš si jistě představit, co by to pro sestru znamenalo a jak by řádil její muž, kdyby se Kubin domákl, že o něm podávala informace.“

„Toho se obávat nemusíš. Spolehni se. A zítra si v pokladně vyzvedni deset tisíc a pošli sestře pěkný dar. Nejlepší nějaký šperk.“

„To je zbytečný a hlavně přehnaný,“ podotkl doktor Žáček.

„Dělej, jak ti povídám,“ utrhł se na něho Mojmir, meloucí už z posledních rezerv.

Pokud jde o štědrou odměnu, Mojmir dobře věděl, co činí. Co kdyby Drahuše vzala na lehkou váhu informace – žel dost povšechné – nasvědčující, že Kubin je děvkař?! Pak bude třeba pokračovat v pátrání, aby se jí předložila detailní svinstva jeho intimního života.

Doktor Žáček, který si myslel, že má starýho přečteného, teď jen s úžasem vrtěl hlavou. Neznat Mojmirovu přívětivou, ale zcela neatraktivní manželku, působící dojmem ženy starší, než byla ve skutečnosti, domníval by se, že Kubin

za ní pálí a Mojmír zoufale shání informace, jimiž by svého soka v manželčinych očích znemožnil. Prozradit někdo doktoru Žáčkovi, že přesně tak tomu je, až na to, že ve hře není manželka, nýbrž jiná žena co předmět Mojmírova vzplanutí, nejspíš by si poklepal na čelo, že informátorovi přeskočilo.

Osudem válcovaný Mojmír seděl zhroucený v křesle hotelového pokoje, v ústech vyprahlo a nejčernější myšlenky mu bolestivě burácely hlavou. Nejmučivější byla vzpomínka, jak s ním Drahuška zametla. Jak zřetelně mu dala najevo vocud' pocud'. Správně domyšlena její slova znamenala: když na vás budu mít náladu, tak si s vámi vyjdu, když nebudu, nedovolujte si ceknout. A jestli se vám to nelíbí, můžete jít k čertu.

Jak se opovažuje! Kdo si, hergot, myslí, že jsem?! cloumal jím bezmocný vztek. Ale já jí ukážu! Víc se neozvu. Ta se nepostačí divit, až zítra nepřiřdu. Bude mít o čem přemýšlet. Že se chovala jak nějaká rajda. A vůbec, jakou já mám vlastně jistotu, že rajda není?! Taková nula a ona si troufá mi říct... klást si podmínky! Jenomže já si teď hezky počkám, až ona přileze, a potom, milá dámo, uvidíme, kdo si bude klást podmínky.

K zbláznění bylo, že v hloubi ublížené duše věděl, že když se on odmlčí – ona se neozve. A to ne z nějakého trucu, ale proto, že on je jí lhostejný. Jak to povídala? Náhodné setkání, kterému nebudeme přičítat žádnou váhu. Ano. Je třeba vycházet z faktu, že on pro ni neznamena vůbec nic. Je pro ni jenom jeden z mnoha mužů, s nimiž se tak lehce seznamuje... s nimiž se pobaví a za měsíc si už ani nevzpomene, jak se jmenoval.

A z tohoto faktu je nutno vyvodit důsledky.

Mojmír vyvozoval důsledky nejraději tak, že o věci donekonečna tlachal. Takové vyvozování důsledků přímo miloval. Když měli s Marianou nějaký konflikt – a dlužno říci, že to se stalo jen zřídka – jakmile odezněla zlost, obšírně rozebíral příčiny, vyjasňoval svoje stanoviska, snažil se chápat motivaci manželčiny – prostě několik dní se dobře bavili oba. S Drahuší ovšem... v porozumění druhým byl tupec, ale přesto tušil, že je vyloučeno posadit se proti Drahuši a rozšafně oznámit: Má milá, nezastírejme si, že je tu vážný problém (poslední takový vážný problém s Marianou byl, když ona objednala vyčištění koberců, aniž to s ním

konzultovala)... je tu vážný problém, který musíme analyzovat, protože z neřešených problémů menších vznikají problémy velké, často pak již neřešitelné. A na to jsme, předpokládám, oba příliš inteligentní, než abychom si nějaký problém nechali přerůst přes hlavu. (Hynek, který kdysi takovému Mojmírovi úvodu do manželské diskuse byl přítomen, si pomyslel, že nahrát si to sestra na pásku, poměrně snadno by mohla dosáhnout manželovy nucené hospitalizace na uzavřeném oddělení psychiatrické kliniky.) Být Drahuše rozumná, věděl Mojmír, pozorně by vyslechla jeho stanovisko, promyslela si jeho argumenty... on by pochopitelně vzal v úvahu i názory její a objasnil jí, v čem se mýlí... Potíž je, že Drahuše rozumná není, zoufal si. Na odpovědné řešení problémů je příliš povrchní. Ale co si s tím proboha počít?!

Co s faktem, že se ocitla pod vlivem kurevníka, který ji zneužije a odkopne jako všechny před ní?! Co s faktem, že ona v té své zaslepenosti třeba ani nevyvodí správné důsledky z jeho otřesných informací?

Vykašlu se na ni, končím s ní, řekl si Mojmír hodně hlasitě. Ponechám ji jejímu osudu. K zešílení bylo vědomí, že nic takového neučiní, protože by se připravil o ty nádherné hodiny, které ona mu snad ještě věnuje... v době, kdy milej Kubin se kurví někde jinde, pomyslel si trpce.

Půlnoční telefonát ho zastihl čilého v úvahách, jak zatočit s tím hajzlem a jak té nešťastné ženské otevřít oči. Když se rozezněl telefon, Mojmír se tentokrát neopájel představou rozněžné Drahušky, ale okamžitě mu zapálilo, kolik uhodilo: Mariana, proboha!

Jen co se ozvala, pohotově začal lamentovat: „Co je to sakra s tím naším telefonem? Z různých míst ti volám celý den a vždycky jde jen jakýsi pískavý tón. Je to dost, že tě napadlo zavolat sama.“

„No jo, s telefonama je u nás pořád něco,“ mínila Mariana. „Volám ti hlavně, co chceš zítra dobrého. Videň tě určitě zmlsala, ale co takhle nadívaná

krůtička? Zrovna jsem ji vyndala z mrazáku."

"Tak ji tam zas rychle vraž zpátky, pokud ji nedokážeš sníst sama," řekl ponuře Mojmír. "Protože kdy já se vrátím, to je zatím ve hvězdách."

"Jak to?" vyjevila se Mariana.

"Ani se neptej," odpověděl Mojmír ještě zachmuřeněji, ale pak si uvědomil, že vyhlídka na uzavření dobrých kontraktů není důvodem k nerudnosti, a tak hned vyložil: "Pokud tedy jde o ty kšefty, co se mi tu rýsují -----" Sakra, kterej byl Jarda a kterej Karel? Líp se

jménům vyhnout. "To si nemůžu naříkat. Vypadá to dobře. Jenomže to předpokládá, že tu budu trčet možná ještě několik dní."

"Ale Mojmi, vždyť o nic nejde. Praha je v tuhle roční dobu stejně blbá jako Vídeň," řekla chlácholivě Mariana.

"To si myslíš ty," opáčil hašteřivě Mojmír. "Jenomže mně stojí práce v Praze. Ale tu firmu, než něco domluví, si tady proklepnout musím. Kamarád nekamarád, jeho příbuzný nepříbuzný, možná že tu důkladnost vždycky přeháním, ale aspoň jsem nikdy nenaletěl."

"A nemohl by ti, Mojmi, bodnout Hynek? Sám přece říkáš, že on s jeho kontakty vyštourá všechno na každou firmu. Mám mu zavolat, že se ti ve Vídni rýsuje něco slibného, a požádat ho, aby ti s tím zajel pomoci?"

Mojmír opět věřil, že šlak ho v tu chvíli porazí. Chtělo se mu zahulákat, aby manželka laskavě nestrkala nos do jeho jednání, ale včas se ubrzdil. Teď je ta nejméně vhodná doba se na Marianu utrhnout. Jenom pěkně jak po másle.

"Seš ty ale hlavička, Marienko," zaševelil. "Nechci si lichotit, ale je to i moje škola, jak te do všeho zasvěcuju. Jednoho dne tě vyženu z kuchyně, abys mi dělala prokuristku."

"Tomu tak věřím, ty mlsoute! Ty bys mě tak vyhnal z kuchyně!" chichotala se Mariana. "A proč jsem hlavička?"

"Protože zrovna než jsi zavolala, jsem uvažoval, že časem zapojím Hynka. To je totiž tak: teď budu mít řadu důležitých jednání na závodech té firmy. A jestli i potom mi to bude připadat perspektivní, požádám Hynka, aby mi zjistil leccos navíc."

"Jéžiši, teď si uvědomuju, že se mi zmiňoval, že letí do Brazílie. To je smůla."

Bylo to štěstí. Protože zmínit se Mariana bratrovi, že Mojmír navazuje nějaké nové kontakty ve Vídni, pádí tam jak splašený, aby zabránil pravděpodobné katastrofě.

Když zavěsili, vrátil se Mojmír ke scénáři Drahuška. Rozumně ji varovat nelze, dovedl si představit, že jen co by začal, z jejích očí by začísel chlad a odpověděla by mu zas nějak neomalene, což je zřejmě její způsob, jak reagovat na oprávněné výtky. Ovšem vykašlat se na ni – to se tedy na ni nevykašle, nebylo by to čestné. Charakterní člověk se přece nevykašle na přítele v nouzi, ba v nebezpečí... vypentlil si Mojmír plánované dění do podoby sobě přijatelné. Bdělý ještě nad ránem konečně měl to pravé. Bude předstírat, že ho ani nenapadá, že Kubin ji balí a ona je z něho celá pryč. Bude o něm hovořit nenuceně vlídně... a přitom se naskytne příležitost zažertovat: Prozradte mi, milostivá paní, co ty ženy na Kubinovi vidí. Je o něm přece obecně známo, jaký je to děvkař, jak rychle své přítelkyně střídá, a přesto... Vypátrejte pro mě tajemství, jak být takhle neodolatelný. Závidím mu... rozesměju se.

Tohle nemůže Drahuši nenasadit brouka do hlavy. Nevěry partnera, být jednou z mnoha, být zneužita a opuštěna – toho se každá děsí jak čert kříže. Tohle s ní zacloumá. Vykládat jí to ve vší vážnosti, brala by to na lehkou váhu, dokonce by si možná, husa, myslela, že ze mě mluví žárlivost. Ale když uvidí, jak se Kubinovými avantýrami bavím a ty jeho milostenky lituju...

Ano, správný úderný postup, zamnul si ruce, padl na postel a vzápětí usnul. Ne příliš dobře, protože zmučený mozek mu vyprodukoval sen, v němž on jde po Václavském náměstí, kde kameloti vykřikují: Kubin si bere Soukupovou!... Svátba roku: Kubin a Soukupová!... Kubin vydal prohlášení, že co poznal Soukupovou, jinou nechce!!... Potom má Mojmír schůzku s paní Soukupovou, to už je opět ve Vídni, a ona mu říká:

Buďte rád, Mojmíre, že to takhle dopadlo, Kamil teď opustil vaši ženu... Moji ženu? vykřikne Mojmír... Ano, měli spolu poměr tři roky, směje se paní Soukupová.

Probudil se jak zmlácený.

Po poledni, kdy vyzvedával Drahušku, byl však v plném lesku. Dopoledne si v jednom z nejdražších pánských salonů na dnešní setkání pořídil zbrusu nové oblečení od bot a ponožek až po klobouk.

Paní Soukupová si toho okamžitě všimla a řekla: „Vám to ale dneska sluší, pane inženýre. To je přesně styl, co byste měl nosit.“

A Mojmír se blaženě upejpal: „No já nevím, milostivá paní. Nejsem už žádný mladík a ve svém postavení se musím oblékat seriózně.“

„Seriózně – budiž, ale ne usedle. Toto je elegantní, ale přitom se švihem a šmrncem.“

„Nebyl jsem si jistý, když mě do toho u Dominika navlékli,“ přiznal Mojmír.

„Ale když to schvalujete, milostivá paní, vy s vaším vytríbeným vkusem, ještě něco si tam pořídím.“

„Dominik je výborná firma. Až tam půjdete, smím se zúčastnit jako poradce?“

„To by od vás bylo nesmírně laskavé,“ rozplýval se Mojmír. „Jenom nevím, jestli vás s tím mohu nudit a obtěžovat.“

To už seděli v taxíku a ujížděli do centra, zatím bez programu, kam půjdou.

„Ale pane inženýre, všechno, co souvisí s oblékáním, nás ženy přece těší. Víte co? Neodkládejme to a zajděme k Dominikovi hned,“ navrhla a Mojmír souhlasil bez sebe potěšením, jaký má na něm Drahuška zájem.

Dali se tedy odvézt k Dominikovi, kde s Drahuškou jednali jako s královnou a chovali se – možno-li vůbec – ještě příjemněji, než když tu byl ráno sám.

Drahušku samozřejmě pokládali za manželku a podrobně s ní probírali, co manželovi nejlépe sluší. Mojmír poprvé v životě zažil, že nakupování hadrů, jak tomu vždy rozmrzele říkal, může být báječná záležitost. Když po dvou hodinách skončili, byla tu úctyhodná hromada krabic, které firma doručí do Mojmírova hotelu ještě dnes,

a ještě úctyhodnější byla částka, kterou Mojmír kreditní kartou platil.

Když se loučili, vedoucí je upozornil, že jejich sektor dámské módy – Dominika – pořádá dnes navečer módní přehlídku. A firma by byla poctěna, kdyby mohla manžele Kučerovy zařadit mezi čestné hosty.

Mojmír okamžitě souhlasil a Drahuška přitakala, pak se ale zarazil a svou nevalnou němčinou vysvětlil, že na půl osmou objednal stůl u Opita. Na pana vedoucího to učinilo náležitý dojem a pohotově se nabídl, že k Opltovi zatelefonuje a čas posune. Tak se také stalo. Pak vypsál čestnou pozvánku a vážené zákazníky vyprovodil až na chodník.

Na módní přehlídce v elegantním interiéru Mojmíra a Drahušku přivítali jako významné prominenty – bylo tu echo z pánského sektoru, že firma má šanci získat manžele Kučerovy jako stálé klienty – a Drahuška dostala jako pozornost drahý parfém. Modely se předváděly už letní a vychrtlé modelky připadaly Mojmírovi ohyzdné. Teprve když se na pódiu objevily ty, které předváděly série pro dámy plnoštíhlé, Mojmír Drahušce řekl: „Konečně ženy a ne smetákové hole omotané šifonem.“ Drahuška se zasmála a káravě ho pleskla po ruce.

Z této kolekce koupil Mojmír Drahušce dvojce šaty a plážovou soupravu. To už se opravdu pohněvala, že za ni utrácí tolik peněz, a on ji laškovně napomínal, že se tu přece nemohou vyznamenat manželskou hádkou.

„Budu nejlépe oblečená žena na řeckých plážích, kam každý rok jezdím,“ řekla Drahuška, když konečně zlomil její protesty, a Mojmír, opojen tím úspěchem, se odvážil vyslovit své pocity:

„Nejlépe oblečená, to nevím, ale nejkrásnější určitě. A nejen v Řecku, ale taky na Floridě, jestli tam přijmete moje pozvání.“

To sice bylo v určitém rozporu s jeho rozhodnutím, že byt' pouhé přátelství s Drahuškou Vidní skončí, aby si ty dvě, Mariana a Drahuše, kvůli němu nevyškrobaly oči, ale důležité bylo, že Drahuška se usmála. Nebylo to sice přikývnutí, ale Mojmír věděl, že opravdová dáma se musí zdráhat, a tetelil se štěstím, že ho neodbyla. Co si to vlastně dovolujete? Jsem slušná žena a od té doby, co jsem ztratila manžela, jezdím na

dovolené jenom s přítelkyněmi... Ne, takhle by se na něho neobořila, protože je skutečná dáma. Ale být si jista, že jeho pozvání nepřijme, řekla by: Bohužel, na dovolenou mám už jiné plány, vaše pozvání se mi už do programu nevejde... nebo tak něco.

Večeře při svíčkách u Opita korunovala tento jejich den až dosud bez jediného mráčku.

Když k jejich stolu přistoupila žena prodávající květiny, Mojmir se Drahušky zeptal, jestli chce konvalinky nebo fialky, a když namítala, že v tuto roční dobu jsou to ty nejdražší květiny, vzal prostě největší svazek od obou.

Číšník okamžitě přispěchal s vázou a Drahuška si do omamné vůně povzdechla:

„Vy jste prostě nepolepšitelný marnotratník.“

„Kupovat krásné ženě dárky, to je pro muže velká radost. A peníze jsou k tomu, abychom je utráceli za to, co nás těší,“ tvrdil Mojmir.

„Argumentovat, pane inženýre, umíte jako táborový řečník,“ smála se paní Soukupová, jak už se tak smála ráda, „ale já trvám na tom, že nesmíte vyhazovat peníze plnými hrstmi na člověka, kterého skoro neznáte,“ dodala přísně.

„Myslel jsem, že jsme přátelé, a ne cizí lidé,“ ohradil se Mojmir. „Víte, milostivá paní –“

„Dejte pokoj s tou milostivou paní, když jsme přátelé,“ řekla rozmarně.

„A jak vám tedy smím říkat?“ teď už byl štěstím úplně přidušen.

„Přátelé mi říkají Drahuško.“

„Víc by se mi líbila Drahuška,“ špitl Mojmir.

„Ať je tedy po vašem,“ zas už se smála. „Ale něco bude taky po mém. Od této chvíle chodíme jenom tam, kde nebudete mít žádnou příležitost vyhazovat na mě peníze. Na tom důsledně trvám, milý Mojmile.“

(Trvala na tom tak důsledně, že během týdne, co se ještě ve Vídni zdrželi, ji obdaroval starožitnými hodi-

nami a prstenem s pravým smaragdem – v úhrnné ceně sto osmdesát tisíc korun.) Zatím jí však jenom domlouval, aby se nezdráhala sníst některý z těch lákavých zákusků (on sám snědl tři, a nebýt mu to trapné, nacpal by se ještě dalšími čtyřmi), a laškovně ji přesvědčoval, že když bude jíst tak malinko, brzy bude – namísto své krásné postavy – vyhublá jako některé ty příšerné manekýny.

„Hubnutí mi bohužel nehrozí,“ povzdechla si Drahuška, „protože jím spoustu černého chleba, který miluju, taky štouchané brambory, fazole, čočku a tak podobně.“

Mojmir si v duchu zoufal, že vybranými restauracemi na ni bohužel dojem neučiní. Nu, však on nějak vykoumá, čím si ji připoutat. V tomto ohledu byla až dojemná jeho skromnost, s jakou předpokládal, že ke své osobě musí neustále něco přiřazovat navíc, aby si paní Soukupovou získal.

Po večeři si přesedli do baru, kde v diskrétním boxu za tlumené hudby malého orchestru líbal její ruce a měl pocit, že se vznáší v nebi. Před půlnocí ho jeho sebevražedný pud upozornil, že má nejvyšší čas splnit také osvětovou část programu. Zhluboka se na to nadechl a optal se:

„Jaký zážitek byl včerejší klavírní koncert?“

„Nádherný. Opravdu nádherný. Já totiž ze všech nástrojů klavír miluju nejvíc.“

„Já zase housle,“ procítěně pravil Mojmir, milující ze všeho nejvíc Vlachovy saxofony. „Zítřa dopoledne se chci podívat, co je na programu zdejších koncertních síní. Jenom mi musíte povědět, na které večery si vás už okupovali vaši slovenští přátelé.“

„To je velice jednoduché: zítřa s nimi obědvám a večer jdeme do opery na Wagnera a na pozítří večer máme naplánovanou rozlúčkovou večeři. Další den odjíždějí.“ Mojmiřem zacloumal vztek, jak ona si dovoluje dělit svůj čas mezi něho a tu verbež, ale trochu se mu i ulevilo: aspoň že už zmizel v horoucích peklech. Bedlivě si hlídal, aby se nic z těchto pocitů nepromítlo do jeho výrazu či hlasu. Dokonce se mu podařilo zažertovat:

„Konečně se tedy zbavím té zatracené konkurence. A jak jsem na tom do té doby?“

„Protože – jak tak na to koukám,“ zasmála se s pohledem na hodinky, „na ten zítřejší oběd půjdu nejspíš rovnou odtud... Zkrátka a dobře, zítřa si, milý

Mojmíre, od sebe odpočineme. Vy půjdete rozhazovat peníze zas s nějakou jinou, protože jak už jsem vás tak trochu poznala, každý den, kdy neutrácíte, je pro vás ztracený," říkala rozmarně.

Mojmír se vybičoval k zasmání. „A pozítří?" zeptal se.

„Dopoledne a odpoledne mám volné."

„Ano... Večer pak máte tu rozlúčku... A další dny jsou už, doufám, celé moje. Co byste, Drahuško, říkala celodennímu zájezdu mimo Vídeň? Nabídka je široká, přinesu vám prospekty."

„Žádné prospekty nenoste a vyberte sám. Jsem si jista, že to opět bude nádherný den."

„Jenom jestli nebudete smutná, že jste ztratila přátele, " dál zkoumal terén.

„Jakápak ztráta!" mávla rukou. „Příští měsíc přijedou do Prahy a trvají na tom, abych pak s nimi jela do Bratislavy."

Tak ona je opravdu jenom rajda, šlel Mojmír. Vmetu jí to do tváře, zvednu se, s gestem granda ještě zaplatím a bez dalšího slova odejdu... Ale pozor! Proč se ukvapovat? Zatím ještě netuší, co zač je Kubín. Až jí to naznačím, zhrozí se. Takže jenom se rozvážně držet původního plánu... Zatímco toto mu běželo hlavou, civěl do nápojového lístku, aby si Drahuše nemyslela, bůhví proč se odmlčel... třeba že je rozrušený z toho, že zítra spolu nebudou. No to už určitě! Zatím nevěděl, jak přivést řeč na Kubínův ničemný charakter, a tak jen podotkl: „Šolpesovi jsou s Rubinem asi velcí přátelé, když tak často cestují společně?"

Drahuška ochotně vysvětlila: „Nina Šolpesová je Kamilova sestra."

Kamilova! cítil dýku, jež se zabodla do jeho srdce.

Klid, jenom klid! Až Drahuše pochopí, s jakým parchantem má tu čest, bude jak po rozlúčce, tak po dalším slejzání v Praze a v Bratislavě.

„Ach tak, sourozenci," prohodil a v tu chvíli měl to pravé: „Nu, doufám, že si nejsou moc podobní. Režisér Šolpes je sympáťák – jak jsem ho tak viděl v televizi. A tak bych mu přál, aby měl lepší manželství, než měly ty nešťastnice s Kubínem."

„Ale... Jaképak nešťastnice," zasmála se, namísto aby začala vyzvídat, cože on o Kubínovi ví. „Podívejte, Mojmíre, když si ženská bere muže s výrazným sexepilem, mělo by jí být jasné, že věrný jí určitě nebude."

Takže ona ví, co v tom hajzlovi je. Zaplatpámbu. Ví tedy, že si ho musí držet od těla. Ale proč vlastně se s ním stýká? Pokládá ho za nutné zlo, za přívažek k Šolpesovým, které si oblíbila? Nu, však já to z ní vytáhnou, jenom pomaloučku a jako by se nechumelilo.

„Jo, jsou to tak lidské osudy," potřásl hlavou. „Ale já ty ubožačky, manželky takových proutníků, lituju. Nesmíte zapomínat, Drahuško, že každá žena není tak inteligentní jako vy, aby takového Kubína a jemu podobné na první pohled odhalila a otočila se k němu zády. Což vy samozřejmě v situaci, kdy se přátelíte se Šolpesovými, udělat doslova nemůžete," dodal velkodušně.

„To je úplně jinak, Mojmíre," usmála se. „Já mám tenhle typ mužů ráda. Několik takových už léta patří mezi mé nejlepší přátele. Vyvažovali serióznost mého manžela. I on je měl rád."

Mojmír nenacházel slova. Nevěděl, co o tomhle si myslet. Přátelit se s takovým šmejdem! A manžel jí to schvaloval!... Bůhví jak to bylo... Ano, je to rajda.

Protože i když se s takovou subkulturou jenom přátelí – i to je hnus. Ostatně, vrána k vráně sedá. Už tedy jen pár otázek, aby Marianu pobavil detaily, s jakou osobou se tu taky setkal. Ta bude zítra... obdivuhodným myšlenkovým pochodem opět vpravil manželku do dění... Ano, už jen několik taktických otázek, na které Drahuše prostomyslně vyžvatlá, co v ní je... a potom jí úplně klidně objasní, co si o bezcharakterních lidech myslí on a jak hledí na ženy, co se k přátelství s takovými propůjčí. Nakonec s ní zamete slovy: A tím, milá paní Soukupová... žádná Drahuška, ale paní Soukupová...

tím končí přátelství nás dvou... To tedy bude společenský políček! A přitom na noblesní úrovni.

Položila dlaň na jeho ruku: „Copak jste se, Mojmíre, tak zamračeně zamyslel?"

Trhl sebou jak přistižen při pochybném činu. „Moc se omlouvám, Drahuško. Jenom mi blesklo hlavou, co musím hned zítra ráno zavolat svému prokuristovi."

Opravdu se moc omlouvám, že i tady a vedle vás mi zaharašily v hlavě starosti s podnikem."

"Ale nesmysl, Mojmíre!" zvolala. "Proč byste se měl omlouvat. Já obdivuju muže, kteří žijí svým povoláním. Takový byl i můj manžel. Vůbec mi nevadilo, když vyskočil uprostřed nedělního oběda, aby zatelefonoval vedoucímu své laboratoře."

"Musel to být obdivuhodný člověk," nechal se slyšet Mojmír, pro něhož v Pánu zesnulý nebyl ohrožujícím rivalem, "a vy jste úžasná žena s pochopením." Sakra, nějak se vzdalujeme od bezcharakterních chlíváků! Takže do toho: "Jenom se mi nechce věřit, že by se takový výjimečně skvělý pár, jako jste byli vy dva, přátelil s lidmi jako Kubin. Tak se mi zdá, Drahulinko," laškovně jí pohrozil prstem, "že vy si ze mě střílíte. Anebo mě chcete vyprovokovat, abych vám vyzradil nějaké svoje vlastní morální poklesky? Pak vás zklamu: nevěru odsuzuju a po celý život jsem byl principiálně věrný ženě, kterou jsem si vzal, žel přesněji řečeno ženě, která nemiluje mne a já nemiluju ji," políbil jí ruku.

Jeho dušička vnitřně maličkatého človíčka prahla po odpovědi: Ale proboha, Mojmíre, vy jste si moje slova vyložil úplně mylně. Že jsme se já a manžel s takovými lidmi tu a tam pobavili, to vůbec neznamena, že by to byli nějakí snad blízcí přátelé, spíš se dá mluvit o známých než o přátelích...

Nu, nechám se překvapit, jak Drahušce ze svého neuváženého blábolu vycouvá, když teď jí už konečně dochází, jak osobnost mého formátu hledí na šmejda jako Kubin a jemu podobní.

"To vám, Mojmíre, opravdu věřím," ujistila ho mile. "Jste už od pohledu počestný muž, jako byl můj manžel. A protože já tak bezvýhradně počestná nejsem, zpestřo-

vala jsem si počestné manželské soužití nepočestnými jiskrnými kamarády. Tu a tam, ne ovšem často, kamarádství přerostlo v nádherné vzplanutí, jaké člověka na chvíli rozsvítí... Prostě jsme lidé různí," sálala z ní dobrá nálada, zatímco Mojmír se škvařil.

Její bezstarostná slova dopadala na jeho hlavu jak údery bucharu. Zvedni se a s výrazem zhnusení a opovržení beze slova rozloučení odejdi, velel mu mučený mozek.

Nic takového zajisté nedokázal, tak jak lidé nad propastí svých vášní – a nejen milostných – nedokážou ubrzdit onen rozhodující krok, jímž se zřítí do záhuby. "Nevěřím, že byste byla schopna manžela podvádět," řekl vyprahlým hlasem.

Ukázalo se však, že Drahuška, stejně jako osud, je schopna nejhoršího.

"Ale Mojmíre, myslím, že lidé přikládají nevěře nepřiměřený význam," mínila. Mozek mu pracoval na protiargumentu jak přetížený počítač a k tomu všemu si ještě musel hlídat bodře laškovný výraz, jako že vůbec o nic nejde, protože před očima mu blikal červený maják: pozor, jestli jí připadne, že jí kážeš – rychle ti zas ukáže, kde je tvoje místo.

A tak rozpolcený v protichůdných pocitech, něžně ji zatahal za ouško a vypotil ze sebe žertovné: "Někdo si tu z Mojmíra utahuje. A zdá se mi, že je to Drahulinka." "A jakpak na to Mojmír přišel?" chichotala se lehounce už ovíněná.

"Mojmír teď bude příšerně vážný," zakřenil se na ni. "Copak by taková krásná, chytrá žena snesla, aby pro některého muže byla jednou z mnoha? Jednou z mnoha zas rychle odložených? Prostě nevěřím!"

Upila vína a důvěrně tlumeným hlasem řekla: "Prozradím vám, Mojmíre, jedno tajemství svého života. Tyhle mužské jiskřící volty navíc jsem si nikdy nenechávala přerůst přes hlavu. Jsou příšerní partneři, ale bezvadní a často obětaví kamarádi. A když jsem si s některým tu a tam dopřála vzplanutí, měla jsem se na pozoru, abych je ukončila, dokud je hra takřikajíc v nejlepším. Nu, abych pravdu přiznala, déle jak několik

týdnů mě taková hra nikdy ani nebavila. A on... když se zresuscitoval z šoku, že ON je ten odložený, byl z něho zas ten prima kamarád... Ne, víno už ne, je výborné, ale už nějak moc mluvím. Minerálku, prosím."

Je zkažená do morku kosti. A já nemám zapotřebí tyhle zvrácenosti poslouchat.

Zhluboka se nadechl a řekl pevně: „Drahuško... chci se s vámi oženit.“
Sám se svých slov ulekl, ale převažoval strach, co ona odpoví. Visel na ní očima.
Chvilíčku byla zaražená a potom se rozesmála.
Měl chuť ji zavraždit.
„Promiňte, Mojmíre,“ položila svoji ruku na jeho paži. „Nesměju se vám... no tak, přestaňte se tvářit tak nešťastně... ale směju se sobě. Jak jsem se ve vás zmýlila. Do této chvíle jsem si byla jista, že jste průměrně spokojeně ženatý muž, který si chce trochu vydechnout z kolotoče povinností... a ve vši počestnosti se pobavit... A vy jste mi teď vyrazil dech.“
„Vezmete si mě?“ bylo to jediné, co ho zajímalo.
„Jak to mám vědět,“ rozhodila ruce v gestu komického zoufalství. „Mějte rozum, Mojmíre! Vždyť se vůbec neznáme, nic o sobě navzájem nevíme, a to, co víme, nasvědčuje, že jsme každý docela jiný.“
„Vím to nejdůležitější: miluju tě, chci si tě vzít a žít s tebou.“
„Já se z tebe zblázním,“ potřásla hlavou.
„Takže ano?!“ naléhal s maniakálním leskem v očích.
„Nevím. Nespěchej na mě. Vždyť je to jak blesk z čistého nebe.“
„Mám naději?“ hlas se mu třásl úzkostí.
„Nemínila jsem se znova vdávat, protože žít sama je velice pohodlné. Ale taky mi nejsi lhostejný.“
„Díkybohu!“ provolal Mojmír pateticky.
„Něco ti povím, Mojmíre, o zásadním rozdílu mezi námi dvěma,“ povzdechla si Drahuška. „Já jsem byla za ta léta hezkého manželství několikrát zamilovaná a nevěrná, ale nikdy mě ani nenapadlo kvůli nějakému vzplanutí se rozvádět. A vždycky jsem se postarala, aby manžel nic netušil – abych mu neublížila.“
Jenomže já jsem čestný. A když jsem se nyní zamiloval do jiné, manželce se počestně svěřím a požádám ji o rozvod, věděl Mojmír, ale nahlas si se svou počestností vyrukovat netroufl, aby Drahuška nemyslela, že ji odsuzuje. Toto probrat – na to bude dost času v manželství. „Ty jsi naopak typ principiálně věrného manžela, a takový když se jednoho krásného dne poblázní do jiné, tak je to zemětřesení. Boří domy a pálí za sebou mosty. Hurá rozvod a svatba s druhou.“
„Už jsem ti přece řekl, že moje manželství je dávno vyhaslé, jsme si dva cizí lidé. Nerozvedl jsem se jenom proto, že jsem zatím nepotkal ženu, která by byla zhmožněním mých snů.“
„Nepřeháněj, Mojmíre,“ napomenula ho Drahuška, ale připadalo mu, že jeho vyznáním jihně.
„Poprvé v životě lituju, že nejsem básník,“ přitlačil na pilu. „Protože pouhou prózou jsi nepostihnutelná.“
„Ale Mojmíre! V tobě je kus básníka! Budme však rozumní. Pokračujme v příjemné nezávazné epizodě, kvůli které nebudeš dělat žádné neuvážené a hlavně předčasné kroky.“
„Zítřa dopoledne manželce zavolám a vysvětlím jí, jak se věci mají, a hned po návratu do Prahy požádám o rozvod.“
„S tebou opravdu není rozumná řeč,“ zlobila se Drahuška. „Uvážils, že rozvod by pro tebe znamenal dělení firmy?“
„Viš, že máš oči jako fialky od studánky? Žádné dělení, podnik jsem získal v restituci a je jenom můj. Manželku samozřejmě královsky zabezpečím.“
Pokud mi vyjde vstříc s okamžitým rozvodem. Jestli bude dělat potíže a otravovat mi život, jestli způsobí, že rozvod se povleče, tak vyjde ze soudní síně s holým zadkem. Pár šupů výživného podle nějakých tabulek a navíc ode mne neuvidí ani vindru... promluvil v Mojmírovi ten čestný muž.
„Mojmíre, nejsme snad pubertáci, co se včera poznali a plánují svatbu,“ vzchopila se k energičtějšimu projevu Drahuška, jejíž ovínění nějak vyprchalo.
„A protože aspoň jeden z nás rozum mít musí,“ usmála se, „já trvám na následujícím: až se vrátíme do Prahy, jestli chceš, můžeme se dál setkávat, co a jak si zařídiš doma, do toho mi nic není, ale minimálně půl roku nechci slyšet ani slovo o nějakém plánování budoucnosti a vzájemných závazcích. Teprve časem se uvidí... a povíme si, jestli dál a jak.“

„Půl roku!“ zhrozil se Mojmír. „Půl roku mučivé nejistoty! Budou to nejhroznější měsíce mého života.“

Jeho patetickým vyhlášením přetekl pohár Drahuščiny trpělivosti: „Já nevěřím svému sluchu, Mojmíre!“ řekla pohněvaně. „Období, které je ve vztahu muže a ženy nejkrásnější... období, kdy se poznávají... čas schůzek – to by pro tebe byly nejhroznější měsíce života? Toto bys vynechal a přeskočil rovnou na manželské večere s diskusemi, jak přetapetovat halu a proč na chalupě zatejká kolem komínu?!“

„Drahulinko!“ zaúpěl Mojmír. „Takhle banální naše manželství nikdy nebude. Od okamžiku, kdy mi řekneš své ano, náš život bude procházka po stříbřité odvrácené straně Měsíce.“

„Fakt je stříbřitá?“ zapochybovala Drahuška, která to měla v hlavě celkem v pořádku. „Myslela jsem, že je tam zima a tma.“

„Bude zalita třpytem a pokvete tam šeřík – jako všude, kam my dva ruku v ruce vstoupíme,“ závazně přislíbil Mojmír.

„Tys vážně měl psát básně namísto vedení podniků,“ povzdechla si dojatě Drahuška, jak už tak žádná ženská nedokáže být hluchá k milostným blábolům nyjícího muže.

A Mojmír, vznášející se na obláčku obdivu zbožňované bytosti, oznámil: „I jeden každý den z těch šesti měsíců očištění nejistoty pro mě bude oltářem lásky.“

Hod' to na papír! řekla by žena cynická, to však Drahuška nebyla, a tak si jen znova blaženě povzdechla.

„Připadám ti trochu masochistický?“ zeptal se s úsměvem Mojmír.

„Ne. Jenom tak trochu... mile střelený,“ opětovala jeho úsměv.

„Nebyl jsem, dokud jsem tě nepoznal,“ zas už líbal její dlaň. „Až se vezmeme –“

„Psst!“ položila mu prstík na ústa. „Na řeči o manželství je vyhlášeno půlroční embargo!“

„Ano, ano. Jenom musíš vědět, že já naše manželství nemíním promrhat ordinérií zničeného obleku v čistírně, poruchou na klimatizaci či rozhodováním o značce nového mrazáku. Takhle si selanky našich večerních posezení u plápolajícího krbu určitě nepředstavuju.“

Nelhal. Pro večerní selanky s Drahuškou měl docela jiný program. Témata jako například Bezpodmínečná věrnost jako zásadní pilíř důvěry mezi partnery, Vzájemná oddanost manželů jako prevence možných rodinných problémů, Absolutní pravdivost – základ zdravé rodiny a tak podobně.

„Manželství s tak výjimečnou ženou, jako jsi ty, bude jen nekonečnou gradací počáteční zamilovanosti.“

„No já nevím, jestli je něco takového vůbec možné,“ přišel zas ke slovu Drahuščin zdravý rozum. „A teď už vážně konec s řečmi o manželství.“

„Celý ten půlrok, co se ti budu dvořit a ucházet se o tuhle nádhernou ručku, kterou budu zdobit třpytem diamantů... celý ten půlrok bude úžasné vzrušující dobrodružství,“ přeeksloval Mojmír svoji vizi měsíců příštích z muk nejistoty na světlé zítřky, aby obstála v očích milované.

„Toto už zní rozumně,“ neminula ho pochvala. Rozumně to sice zdaleka neznělo – ostatně proč by mělo, když celý večer se nesl na vlně Mojmírovy milostné pomatenosti – ale dávalo to alespoň určitou naději, že Mojmír nenajede na roli mučedníka.

Byl to prostě opojný večer, i když požadovat, aby se vzdala schůzek s manželi Šolpesovými a Kamilem Kubínem – to si netroufl. Ba netroufl si ani usilovat o rychlejší tempo sblížování, jako by cítil, že Drahuška by zacouvala. Kupodivu správně vytušil, že má-li u ní čehokoli docílit, musí na ni víc než pomalu. A tak když téměř v jednu hodinu po půlnoci vyšli do průzračné mrazivé noci plné blízkých hvězd, jenom si v duchu povzdechl: Noc jako stvořená pro nevěru... a já ji strávím sám.

Tak se taky stalo.

Byla to jeho další bezesná noc, kdy se ubezpečoval, že Drahuška vůbec není zkažená, ale její určitá lehkomyšlnost je vinou a chybou jejího zesnulého manžela, který jí ponechával moc volnou uzdu. To on teď ovšem změní. Žena jako

Drahuše tu uzdičku potřebuje něžně, ale pevně přitáhnout. Technická stránka realizace mu byla přehledně jasná: důsledné kontroly a systematický dohled nad každou minutou, kdy nebudou spolu. Přísný výběr osob, s nimiž jí povolí se stýkat. Musí to být výlučně lidé absolutně bezúhonní a mravní, i když se dnes toto slovo bohužel již nenosí. Dále nekompromisní vyvozování důsledků ze sebemenších náznaků nenáležitého chování či nerespektování manželových pokynů. Drahuši je prostě třeba vysvětlit, že jen tam, kde muž je pro ženu bezpodmínečnou spontánní autoritou – jen tam lze hovořit o manželství šťastném.

Věděl, že s výchovným působením a nekompromisním uplatňováním své autority by měl začít okamžitě. Ráno jí zavolat a říct zcela nenucené: Má drahá, tak jsem si nechal vše trochu projít hlavou a rozhodl jsem se, že v této klíčové etapě našeho vztahu máme tolik věcí k prodiskutování, že se nesmíme nechat okrádat o čas cizími lidmi. Se Šolpesovými a Kubinem se rozluč po telefonu. Pak si obleč ten modrý komplet, co jsi v něm jak švestička, a utíkej na recepci. Právě pro tebe vyjízdim.

V okamžiku, kdy zvedal sluchátko – bylo tři čtvrtě na sedm ráno (Drahušku do jejího hotelu odvezl ve čtvrt na dvě po půlnoci) – zbytky soudnosti mu napověděly, že výsledek telefonátu by nemusel být nejuspokojivější. V znepokojivé představě, jak dětinsky umí být Drahuška umnutá, sluchátko opět odložil.

Nesmím na ni zhurta, řekl si.

Nebyl by to přiznal ani sám sobě, ale ve skutečnosti odložením telefonního sluchátka odložil i svoje výchovné působení na dobu, kdy papír na Drahušku vydaný radnicí bude mít bezpečně v šupletí.

A tak se celé dva dny v hodinách, kdy byla se Šolpesovými a Kubinem, jenom palčivě užíral a pravidelně

telefonující manželku ujišťoval, že jeho vyčerpávající jednání se tu už chýlí ke konci a on se vrátí domů.

Vracel se společně s Drahuškou a ten prsten se smaragdem na její něžné ručce byl prstenem zásnubním. Počestně zásnubním – odhlédneme-li od detailu, že zatím byl mužem ženatým a žijícím v zemi, která dosud nelegalizovala mnohoženství.

Ve vlaku na zpáteční cestě do Prahy se Drahuška optala: „Mojmíre, tys už zatelefonoval manželce, že se chceš rozvést?“

V Mojmirovi hrklo. Pohotově však – v rámci teze Absolutní pravdivost, základ zdravé rodiny – řekl: „Neměl jsem možnost. Několikrát jsem volal domů a nikdo to nezvedl. Možná taky někde cestuje.“

„Dobře žes ji nezastihl. Jednak taková věc jako končím s tebou se má říct z očí do očí, jednak se obávám, že rozvod pro ni nemusí být tak úplně bezbolestný, jak si namlouváš.“

„Možné to je,“ připustil Mojmír opatrně, schizoidně rozpolcen mezi dvěma atraktivními, leč neslučitelnými rolemi: ČESTNÝ MUŽ, který může s klidným svědomím opustit dávno vyhaslý rodinný krb, kde on a manželka jsou si dvěma cizími lidmi, takže ona jeho přání rozvodu lhostejně přikývne, anebo MUŽ TAKOVÝCH KVALIT, že jeho odchod je pro manželku osudovou tragédií. „Těžko předvídat,“ potřásl hlavou v mučivém dilematu, kterou verzí by Drahušce víc imponoval.

„Tak vidíš. I kdyby nic jiného, je tu zvyk mnohaletého soužití.“

„Co tím chceš říct, pusinečko?“ byl okamžitě ve střehu Mojmír.

„Myslím si, Mojmíre, že s vykládáním manželce o rozvodu bys měl vyčkat.“

„Drahuško!“ zhrozil se Mojmír, že ona začíná couvat. „To by nebylo čestné. Nemůžu ji přece podvádět.“

„Ale jdi do háje s čestností,“ řekla dobromyslně Drahuška. „Zmiňoval ses, že jsi setrval v manžel-

ství, protože jsi nikdy nepotkal ženu, se kterou bys chtěl doopravdy žít,“ bezděčně převedla jeho vypentlené tlachání do normální mluvy. „Tak proč bys

ted' nevyčkal, až jak se my dva za pár měsíců rozhodneme? Co když za čtrnáct dní objevíš nějakou moji pro tebe nesnesitelnou vlastnost a rozejdeme se?" apelovala na jeho zdravý rozum.

O jedné takové její vlastnosti, a to podceňování mravnosti, Mojmír sice už věděl, protože však byl připraven odstranit ji převýchovou, pokládal ji za bezpředmětnou. Kromě toho – a v tom nebyl zdaleka originální, je to trik běžný – vlastním rozbitým manželstvím by mohl mávat, kdyby se Drahuše začala cukat. Je přece nečestné nevzít si milence-milenku, kterému-které jsme rozvrátili manželství.

„Když máš takhle rozdurděnou pušintu, tak vím, že jsem se rozhodl správně – zahalit tě navždy do své lásky," děl Mojmír a jen díky tomu, že v kupé byli pouze německy hovořící spolucestující a že Drahuška byla na Mojmíra obdivuhodně zadaptovaná, nikoho to nepovalilo. „Já už jsem definitivně rozhodnutý ležet u tvých nohou," pokračoval Mojmír, „a svá rozhodnutí zásadně neměním. A s manželkou čestně promluvím na rovinu... nu, poctivec prostě jsem a jinýho už mě mít nebudeš," povzdechl si nad svým nelehkým údělem.

„Nic si z toho nedělej, každý máme nějakou tu nectnost," mínila Drahuška a Mojmír se křečovitě zasmál, ač ho její zavtipkování na tak závažné téma zamrzelo. Mariana, když na to přišla řeč, vždycky tvrdila, že jeho smysl pro čestné jednání je mu životním břemenem.

„Právem mě můžeš odbýt, že mi do toho nic není, ale trvám na tom, že manželku bys zatím neměl znepokojovat," uzavřela sporný bod Drahuška.

„No... uvidím," řekl nejistě Mojmír, který ač zamilován jak puberták, rozklepal se v kolenou, kdykoli si sám sebe představil, jak stojí tváří v tvář Marianě, dívá se do těch jejích laskavých bezelstných očí, naplněných čtvrtstoletím lásky a důvěry k manželovi... a říká jí... já s tebou končím. I ted' v řítícím se rychlíku tuto představu silou vůle zašlápl a ujistil se, že když Marianě obětoval

už pětadvacet let svého života, tím spíš má právo sebepopírání svého já ukončit. Trefná formulace spolužití s Marianou ho zas vynesla na vlnu euforie a zářivě se na Drahušku usmál.

V Praze se ocitli navečer a pozvání na večeři Drahuška odmítla.

„Díky, jsi milý, Mojmíre, ale už se mi nikam nechce a půjdu dneska brzy spát." Zklamáný Mojmír – doufal, že ho Drahuška pozve k sobě domů – se naléhavě zeptal: „A jak zítra?"

„Ale Mojmíre, ani ty přece nemůžeš ted' vědět, jaké te čekají povinnosti," namítla.

„Zařídím se tak, abych měl pro tebe každé odpoledne a každý večer volné." Když viděl její překvapený výraz, honem dodal: „Je nejvyšší čas, abych svoje královsky placené odborníky popohnal k větší samostatnosti. Příliš si zvykli mít mě neustále za zadkem."

„Nu, nebudeme přehánět," řekla Drahuška. „Až prostě budeš vědět, kdy máš čas, zavolej a já ti povím, jestli se to hodí i mně."

Jestli se jí to hodí! zacloumalo Mojmírem. To taky může znamenat, že i v Praze se kolem ní točí nějaký kretén a la Kubín, byl tou představou bez sebe. Když se opět prokysličil, průzkumně zalaškoval: „Tak se mi zdá, že vůbec nebudu telefonovat, ale že na toho Drahušinka udělám přepadovku. A popadnu ho a někam ho unesu." Drahuška se rozesmála: „Zní to sice romanticky, ale je to technicky neproveditelné. Já totiž nikdy neotevírám nikomu, koho nečekám."

Mojmír se vyrovnal i s tímto políčkem a znovu se mu podařilo vyprodukovat zalaškování: „Že by Drahušinka neotevřela ani tý velikánský kytici, za kterou bude Mojmír schovaný?"

„Jak by Drahuška mohla vědět, že u branky stojí velikánská kytka?" opáčila rovněž žertovně, pomlčivši, že by stačilo po zazvonění se podívat z okna.

„Podívej, Mojmíre, návštěvy a schůzky mám ráda domluvené předem."

„Jistě. Jistě," souhlasil Mojmír, jemuž se právě zbortila iluze, že společné večery (a zanedlouho i noci) budou pravidlem každého dne a obědy a odpoledne podle toho, jak se mu bude hodit k ní přijít.

Na stanovišti taxíků mile, ale rozhodně odmítla, aby ji doprovodil až domů,

ale strpěla, aby ji dlouze líbal na tváře a nosík. Díky tomu jim ujelo poslední taxi a hodnou chvíli čekali, než přijelo další. Drahuška se tomu smála a on si opakoval: Je rozkošná. Stačí ji vzít správně do ruky, vtisknout jejímu životu odpovědnost a řád – a naše manželství bude vzorné. Konečně nasedl do taxíku i on a rozejel se nejdřív na své generální ředitelství. Tady ze svých zavazadel vybalil většinu ošacení, které si ve Vídni pořídil a jež by Marianu překvapilo stylem dosud jemu cizím, a uložil je v pokoji sousedícím s jeho pracovním generálního ředitele. V tomto přilehlém ryze soukromém pokoji měl stěnu vestavěných skříní a knihoven, zákoutí s křesly a televizorem a gauč k eventuálnímu odpočinku. A byla tu i koupelna. Vše tak, jak mu navrhl architekt, jemuž dal na starost vybavit prostory generálního ředitelství účelně, pohodlně a reprezentativně. Marianě se to velice líbilo – byla tu ovšem pouze jednou, když bylo vše nové a on se jí chtěl pochlubit, jinak nepatřila mezi manželky, které by chodily manžela zdržovat do práce, a dokonce mu tam ani netelefonovala – a tehdy, když ji tu provedl všemi třemi poschodími, nad jeho soukromým pokojem žertovala: Mojmušku, k takovému obejváku by sis měl ovšem pořídít sekretářku dvacítku, a ne dámu předdůchodového věku. Oba se tomu upřímně zasmáli. Když si nové věci uložil, zavolal si další taxi a rozejel se domů. Jeho tíseň z představy, že musí promluvit s Marianou, narůstala. Současně prahnul svěřit se už někomu s tím, čím jeho srdce přetévalo: se svou jedinečnou láskou k jedinečné bytosti, již mu sám dobrý osud seslal do cesty. (Jako kdyby nevěděl, že osud nám sesílá do cesty výhradně průšvihy, patálie, maléry a hromadné katastrofy.) A kdo pro něho měl kdy větší pochopení než Mariana?! Pumpoval tedy do sebe víru, že ho pochopí i dnes na osudové křižovatce jeho žití. A začínal se dokonce těšit, jak oni dva se posadí, vezmou se za ruce tak, jak sedávají před televizorem, a on jí detailně vyličí všechno, co ho potkalo. A Mariana velkomyslně uzná, že člověk nemá právo pohrdnout darem, který mu osud ve chvíli štědrosti nabídl. A co především, že on jako čestný muž nesmí pošlapat city, které mu k nohám položila Drahuška. Je ve své lásce ke mně tak dojemně bezradná a zranitelná... bude apelovat na Marianino soucítění i svědomí. A nabídne jí přátelství. Mariano, dál budeme dobrými přáteli, pevně stiskne její ruku. Nic víc však nečekej, nic víc ti dát nemohu – všechno už jsem vložil do JEJÍ ČISTÉ DUŠE. Jistě. Má dokonce PRÁVO na Marianinu velkomyslnost za to vše, čím až dosud obohacoval její život. Před brankou do zahrady ho řidič vysazoval rozjařeného, s úsměvem na rtech. Všechno proběhne hladce. Mariana ho nečekala. Neřekl jí, kdy přesně přijede, aby ji nenapadlo jít mu na nádraží naproti. Na blbý nápad, na to ona je kadet, ty by si mohla nechat patentovat. „Mojmušku!“ přivítala ho s otevřenou náručí. „Pročpak jsi nezavolal, že vyjíždíš, abych pro tebe měla něco dobrého!“ „Ale Marienko, nejdobřejší je, že jsem zase doma,“ automaticky najel na rutinu léta zaběhnuté konverzace. „Pádil jsem prostě na nádraží, jen co jsem se urval od všech těch příšerně vyčerpávajících jednání – a ani jsem si nebyl jistý, že ten vlak stihnu.“ „Tak honem do koupelny,“ napouštěla už Mariana vanu a nalévala do ní voňavý přípravek. „A já strčím do trouby kotlety, zrovna dneska jsem koupila čerstvé. S hříbečky a se sýrem, Mojmušku?“ Mojmušek zamlaskal mňam mňam mňam – i z těch nejlepších restaurací měl už jako vždycky silně podrážděný žaludek – a v tom okamžiku si uvědomil, že manželce nepřivezl žádný dárek. Tak tohle se ještě nestalo. Jak ona si to proboha vyloží? Při večeři řekl: „Mojmík má pro Marienku nádherný dáreček, jenomže na něm ta firma musí něco upravit podle Mojmíkova nápadu. A tak ten dáreček odešlou zítra nebo pozítří.“ Zítra musím rychle něco schrastit. Nejlíp šperk. Jasně. A řeknu, že jsem nechal vyměnit jeden kámen.

„To zas si ten ošklivej chlapeček Mojmir vzpomněl na dárek pro Marienku hodinu před odjezdem vlaku," culila se Mariana, která dobře věděla, že dárky pro ni Mojmir nakupuje vždycky, rád a velkoryse. „A Marjánka se už nemůže dočkat, proto balíček rozbálí hned a bez Mojmíka, jenom co to pošták přinese."

„Chachá!" culil se zas teď Mojmík. „Balíček přijde Mojmíkovi do kanceláře a Mojmík bude Marjánku ještě další čtyři dny napínat, než jí dáreček vydá."

„No, jak to tak vidím, čtyři dny budou k večeri šunkofleky, šišky se strouhankou a šklubánky," usmívala se Mariana. Pak ale zvažněla: „Mojmi, obávám se, že tentokrát jsi to s tou prací přehnal. Takhle unaveného a vyčerpaného jsem tě snad ještě neviděla. A mám dojem, že jsi dokonce trochu zhubnul." Měla pravdu. V bezesných nocích z nešťastné lásky lidé většinou chřadnou a hubnou.

„A to ještě není vůbec nic proti tomu, co mě čeká nejbližší týdny," pohotově zaválel Mojmušek. „Nebudu tě unavovat detaily, ale ve Vídni jsem si teď otevřel dveře k obrovským možnostem, jenomže to pro mě bude pekelná nádeničina takových... řekněme půl roku, kdy musím jeden ze závodů podstatně rozšířit a další přeorientovat na poněkud jinou výrobu. Tím si odstartuju export i do Řecka a severských zemí," žvanil Mojmušek, seč mu fantazie stačila, aby si připravil půdu pro co nejčastější nepřítomnost doma. Věděl, že manželce naštěstí může namluvit, třeba že fúzoval s General Motors, Shell a NASA a zahajuje výstavbu ramp pro mezikontinentální střely, neboť ona má jen docela mlhavé ponětí, jaké závody on vlastní a co se v nich a pro koho vyrábí. (Ostatně tak úplně přesně to nevěděl ani on.)

„Zní to sice báječně, Mojmi, ale jenom aby ses neuštvál," byla trochu znepokojena Mariana.

„Jde přece o pouhý asi tak půlrok. Pak už mi bude hej." S Drahuškou určíme datum sňatku a já rozjedu rozvod.

„Takový půlrok by ti taky mohl podlomit zdraví jednou provždy."

O tom Mojmir bohužel nepochyboval. Mít půl roku nad hlavou stín toho chlíváka Kubína – který při tom svém povalečském zaměstnání může být v Praze pečený vařený – skončí v lepším případě na koronárce, v horším na prosektuře.

„Nic se, Marienko, neboj, všechno hravě zmáknou. A až to bude šťastně za mnou, slibuju ti, že uvidíš Kalifornii i s Hollywoodem," věděl, že se tam touží podívat.

Jestli se k rozvodu zachová vstřícně, pošle ji tam s nejluxusnější německou cestovkou na celý měsíc... Nebylo by ale lepší poslat jí tam co nejdřív, aby nemusel potit krev na výmluvách, proč skoro nedochází domů? Ano, správná myšlenka, koupí jí několik nejméně čtrnáctidenních zájezdů a vloží jí je do rukou se slovy: Proč bys měla sedět doma a koukat na to, jak já jsem v práci ve dne v noci, domů chodím vyčerpaný, je se mnou nuda, taky budu muset znova odjíždět do Vídne, kde pořizuju tu novou technologii... Věř mi, že mně teď nejvíc prospěješ tím, že mi odpadnou starosti a výčitky, že tě zanedbávám.

„Mojmi, posloucháš mě vůbec?" zaslechl manželčin důrazný hlas. „Pochopitelně." Ukázalo se, že pozorně naslouchat je nanejvýš na místě. „Prostě – jak jsem řekla – Hynek ti musí pomáhat. V téhle situaci, kdy během několika málo měsíců musíš stačit nevím co všechno... Je to jeho povinnost, jsme přece příbuzní, je to můj bratr," opakovala Mariana energicky.

Můj ty bože, co já jsem komu udělal, že mám na krku takovou blbou nánou a toho vola Hynka, sténal v duchu Mojmir. A mozek se mu div nezaváhal přemýšlením, jak tuhle nejčerstvější katastrofu odvrátit. Nu, jenom klid... „Podívej, Marienko, nikdy tě nezatěžuju svými starostmi s podnikem. Ale teď ti musím něco vysvětlit."

„Jsem přece tvoje žena a tvoje starosti jsou i mémi starostmi," věděla Mariana, že lépe by to neřekla ani paní Maigretová, a pohládila manžela po tváři.

„Já vím, moje zlatá. Jsi ta nejlepší žena na světě," řekl Mojmir to, co v tom okamžiku cítil, a vzápětí se polekal

svých slov: co to mluvím? Není čestné takhle jí lhát. Nějaký ten figlík, abych měl trochu volnosti, když má člověk manželku, která mu visí jak balvan na krku pětadvacet hodin denně – na tom není nic špatného. Ale předstírat jí velké

city, to by byla špinavost hlavně vůči Drahušce.

„Tak mluv, Mojmi, co máš na srdci,“ vybidla ho Mariana.

„To máš tak... Pokud jde o podnikání, Hynek je sice velice prozíravý a opatrný, to zas všechna čest, jenomže já jsem ještě opatrnější,“ tlachal Mojmír. „Jsem prostě až přehnaně opatrný. Čtyřikrát měř a jednou řež, rozumíš?“

„To je ti jenom ke cti, Mojmi. A co z toho plyne?“

„Problém, že Hynek by někdy šel do věci podle mne příliš hrr. Kdybych ho teď zasvětil do svých nejnovějších aktivit, začne moc dupat na plyn: to a to rozjet okamžitě, hned podepsat ty a ony kontrakty. Mě bude znervózňovat, že věci moc žene, jemu zas půjde na nervy, že já je zdržuju.“

„Úplně ti rozumím, Mojmi,“ přitakala Mariana. „Vidíš, já měla dojem, že jste bezvadně sehraní.“

„To ano a vždycky nám to klapalo až na tenhle detail a já oceňuju, že Hynek mi už nejednou vypomohl. Ale právě na téhle nejnovější akci by se musel projevit náš poněkud odlišný postoj... a to poslední, co bych si přál, to je, aby se nějak zkalil můj vztah s tvým bratrem,“ ševelil Mojmír.

„Mojmi, ty jsi ten nejohleduplnější člověk na světě,“ byla upřímně dojata Mariana. „Jestli to správně chápu, nechceš o této záležitosti Hynka informovat.“

To Mojmír opravdu nechtěl.

„Zatím ho nechci informovat,“ upřesnil. „Až ovšem budu mít tu první fázi pohromadě, můžeš být jista, že mu připomenu jeho švagrovskou povinnost: přiložit ruku, nebo spíš pár dobrých nápadů k dílu,“ byl zas Mojmír v dobrém rozmaru, jak skvěle ošemetnou situaci zvládl.

Druhý den dorazil Mojmír do své kanceláře v půl desáté, sekretářce oznámil, že pro nikoho tu není, protože

má několik důležitých telefonátů, a pohodlně se uvelebil v mohutném křesle za svým psacím stolem připraven si – od sekretariátu spolehlivě izolován polstrovanými dveřmi – pěkně popovídat s Drahuškou, pozvat ji na oběd a strávit s ní zbytek dne. Marianě už řekl, že nemá ponětí, kdy se vrátí domů, protože bude zavalen prací. Ne, nedostane se domů ani na oběd, ani na večeři, protože po celý den nebude vědět, kde mu hlava stojí. Jednak má řadu jednání i mimo budovu generálního ředitelství, jednak – a k tomu se dřív jak večer nedostane – musí studovat materiály, které si dovezl z Vídně. Ne, nemůže si je studovat doma, protože potřebuje mít po ruce počítač (do něhož se mu dosud nepodařilo vložit anebo z něho vydolovat jedinou informaci). Ne, rozhodně mu nemá přivést večeři do práce, protože potom by byl tak leda v náladě vrátit se s ní domů, aby si pustili na videu nějaký hezký film. Musí se teď smířit s tím, že s jídlem se bude odbývat. Bleskové obědy a večeře v restauraci co nejblíž podniku anebo tam, kde právě bude na jednání. (Báječné obědy a ještě báječnější večeře u Drahušky. Restaurací měli – on i jeho záživací trakt – už plné zuby.) Jinak nemůže být ničím rušen. Při večerní práci musí dokonce vypínat telefon, protože jakmile se roznese po podniku, že on dřepí v kanceláři i večer, volali by mu všichni ti, kdo se k němu během pracovní doby neproboxovali. (Tolik pro případ, že by Marianu popadl blbý nápad mu zatelefonovat. Ženatý chlap, zoufal si, aby preventivně čelil možným katastrofám na každém kroku.)

Mariana – trochu usouzeně, trochu našťavaně – mínila, že je jeho věc, jestli si miní hospodskými splašky pokazit beztak háklivý žaludek, a nakonec se dohodli na kompromisu, že ty dny, kdy on nebude moci přijít k obědu nebo k večeři, anebo ani k obědu, ani k večeři, ona mu bude dávat s sebou jídlo připravené tak, aby si je v kuchyňském koutu svého sekretariátu pouze vložil do mikrovlnné trouby k ohřátí. (Škoda že tak dobré věci bude muset vyhazovat.) Příjemně vyladěný, s jak geniální diplomacií se mu podařilo eliminovat veškeré potenciální pohromy z man-

želčiny strany, uvelebil se ve svém ředitelském apartmá za obrovský psací stůl a vytukal Drahuščino číslo.

Telefon vyzváněl dlouho a naprázdno.

Široký úsměv ve tváři a laškovná slova na jazyku: Tak jakpak se pusinečka vyhajinkala – není náhodou ještě v pelišku, zatímco jeden ubohý podnikatel už

má za sebou pernou šichtu?... se rozpustily, když ani po minutě se Drahuška neozvala. No jo, tukl se do čela. Nebyla dlouho doma, musela si běžet na nákup.

Od tohoto okamžiku k ní volal každých pět minut a nepřijal ani prokuristu Balíka, ani právníka Žáčka, jedině, kdo se k němu pokoušeli probboxovat. Balík proto, aby mu předal prospekty o televizorech s největšími obrazovkami, jež mu před odjezdem do Vídně generální uložil obstarat, neboť nový televizor mínil dát manželce k narozeninám. Žáček proto, že mu nesl účet za šperk, který na jeho příkaz poslal sestře do Bratislavy za informace o dirigentu Kubinovi. (Diplomatický dopis, který Žáček k daru připojil, dopis, jímž doufal sestru neurazit ani nenaštvat, byl mistrovským dílem jeho právnícké kariéry.) Během dalších hodin, kdy se k Drahušce neprotelefonoval, se zmítal v mukách, že ona mu možná dala bůhvíjaké číslo a adresu, aby se ho zbavila. Nejraději by se k ní byl okamžitě rozejel, ale bál se její nelibosti, řekla mu přece jasně, že nemá ráda neočekávané návštěvy. Pak si určil termín pět hodin odpoledne. To už bude mít důvod se u ní objevit se znepokojením, jestli se jí něco nepříhodovalo.

Dál jí volal s urputným zoufalstvím znovu a znovu.

Ozvala se v půl čtvrté.

„Drahuško!“ vykřikl.

„Ale Mojímire, to jsi ty?“ řekla docela potěšeně. „Právě jsem zvedla telefon, že zavolám kamarádce.“

„Kdepak ses mi toulala? Volal jsem ti už asi třikrát,“ řekl obezřetně Mojmír.

„A věříš, že sedím doma? Ani se mi do toho nečasů venku nechtělo, tak jsem si jídlo vyndala z mrazáku, trochu jsem poklidila a vyřizuji korespondenci.“

Říkals,

že voláš už potřetí? Ale tady mi to nezvonilo. Počkej... No jo, to jsem celá já,“ rozesmála se. „Na noc vždycky vypínám zvonek telefonu a dost často ho ráno zapomenou zapnout.“

Další projev její... tomu už se ani nedá říkat lehkomyšlnost, to je přímo neodpovědnost... šlehel Mojmír. Včera jí výslovně slíbil, že jí dopoledne zatelefonuje – a ona zapomene zapnout telefon! A nebýt toho, že ho teď zvedla náhodou...!

Těžce potlačil výbuch zlosti a omezil se na: „Tohle mi, Drahuškó, nedělej. Umíš si představit, jak bych se o tebe bál, jestli se ti něco nepříhodovalo, kdybych se k tobě celý den nedovolal?“

„Ale jdi, Mojímire, nesmíš být tak starostlivý. Kdyby ses pár dní nedovolal, může to znamenat leda to, že jsem odjela k matce nebo se mi zastesklo třeba po Ženevě. Občas se zničehonic rozhodnu, sbalím kufr a za hodinu odjíždím. K mámě do Krumlova, k bráchovi do Tábora nebo zas na nějaký vejlet, jako byla ta Vídeň.“

Mojmír věřil, že ho šlak porazí. Je ona vůbec svéprávná?! Má to v hlavě v pořádku?! Oni dva jsou takřka manželé a ona by byla schopna někam vyrazit jak splašená, aniž by se s ním poradila, nebo dokonce aniž by mu o tom řekla! On bude muset velice revidovat svoje rozhodnutí oženit se s ní.

Prozatím změnil téma, než si tenhle její další vynořivší se zlozvyk promyslí a uváží, jak nejlépe ji usměrnit.

„Nu, jsem rád, že tě slyším, a teď mi pověz, kde bys chtěla, abychom povečeřeli?“ Samozřejmě že odpoví: kde jinde než u mne!

„Kam jít, to ponechám úplně na tobě, ty vybereš vždycky výborně. A kdy... Hodilo by se ti, Mojímire, pozítří?“

Co zas má, proboha, znamenat TOHLE?!

„Pozítří?!“ vykřikl. „Až pozítří?!“

„Víš, Mojímire, včera mi zavolali přátelé a pozvali mě, abych k nim dneska přišla na večeři, neviděli jsme se už skoro měsíc. A na zítra mám na celý den objednanou paní Svobodovou, abychom daly barák do pořádku. Po takové šichtě si večer vlezu leda tak s knížkou do postele. Na pozítří večer zatím nic nemám, když se ti to bude hodit, tak mi zavolej, v kolik hodin bys pro mě přišel.“

V Mojmírovi to vřelo, v tváři byl brunátný a těžce dýchal, ale naléhat, aby se

s ním setkala dřív, se neopovážil.

„Bude se mi to hodit. Můžu tě vyzvednout v šest?“

„Ujednáno. Těším se na krásný večer. Měj se hezky a ahoj!“

„Ahoj,“ zablekotal z míry zcela vyvedený Mojmír a ona vzápětí zavěsila.

Ani po telefonu si s ní člověk nemůže trochu popovídat, zuřil. S Marianou si při každém telefonátu pěkně poklábosili, i když to bylo dvacet minut poté, co odešel z domu, anebo půlhodiny předtím, než se tam vrátil.

Hodnou chvíli seděl za psacím stolem s hlavou zabořenou v dlaních, zdrcen, že s Drahuší to nabírá do plachet jakýsi velice podivný vítr. Pak se vzchopil a zatelefonoval manželce.

„Jedu domů, Marienko. Už mi z těch lejster drnčí hlava. Byl to příšerný den, už prostě nemůžu dál,“ oznámil hlasem zcela vyčerpaným, k čemuž se nemusel sebeméně přetvařovat.

Byl to příšerný den. Už nemohl dál. Byl zcela vyčerpaný.

Marianina láskyplná slova byla balzámem na jeho bolavou duši.

„Mojmoušku, myslím na tebe celý den. Tys to vždycky s prací přeháněl, ale jak to miníš vést nyní... Opravdu se o tebe bojím. No nic, teď hlavně rychle přijď, budeš mít pečeného bažantka.“

„Mňamky mňamky,“ zamlaskal si Mojmušek, ale věděl, že jeho týrané srdce by dnes nezhojily ani škvarkové vdolečky, jeho velká láska, kterou si však co kalorickou bombu přísně zakázal.

Přesto když telefon s manželkou ukončil, cítil se trošičku líp. A ještě trošičku líp mu bylo po bažantkovi a nad jahodovou pěnou. Pak se s Marianou dívali na televizi, on snil s otevřenýma očima o Drahušce a proklínal se, jaký je hlupák. Má snad zapotřebí uvázat si na krk nějakou bláznivou, absolutně nezodpovědnou osobu, když tady je jeho báječná milující žena, která nemá jedinou nectnost, zato však jedinou starost – o jeho blaho...?!

Když v půl desáté ulehali, byl pevně rozhodnut s Drahuší vlídně, ale energicky skoncovat jednou provždy.

Ráno manželce oznámil, že přijde domů na oběd a pak už se do kanceláře nevrátí, protože bude studovat dokumenty, k nimž počítač nepotřebuje. Tak se také stalo.

V kanceláři se zdržel tři hodiny, během nichž čtyřicet minut telefonoval s matkou a potom se odvážil zavolat Drahušce, aby se poptal, jak pokračuje úklid a jestli nepotřebuje zdatného pomocníka. Zvonivě se rozesmála – pro Mojmířův sluch to byla nebeská harfa – že mužský v bytě, kde se odehrává generální úklid, je živelná pohroma, informovala ho, že s paní Svobodovou právě oblézají okna... a povídala si s ním celých osm minut, což sice byla setinka toho, kolik by si byl přál, ale přece jenom se mu nálada pozvedla natolik, že s výrazem trvale přetíženého člověka přijal Balíka i Žáčka a probral s nimi vše důležité, to jest, který typ televizoru mu má prokurista Balík obstarat a zda lze v případě nutnosti počítat s další spoluprací sestry JUDr. Žáčka. Poté si přečetl tři časopisy a vyluštil v nich všechny křížovky a odjel domů.

„Dnes už zaplatpámbu vypadáš podstatně líp,“ přivítala ho manželka a servírovala houbovou polévku a sekanou z králíčího masa s bramborovou kaší a brusinkovým kompotem.

Po obědě se Mojmír uchýlil do knihovny, která byla současně jeho pracovnou, uvelebil se v křesle, rozložil před sebe hromadu lejster, mezi nimiž měl Gardnerův Případ rozkošných nožek, a střídavě četl a podřimoval. Po večeři – domácí paštika ze srnčího masa – ho manželka přiměla, aby si vyšli na procházku, což mu po té úporné práci provětrá hlavu. Když se vrátili domů, musel opět usednout ke své úporné práci a manželka mu do knihovny donesla šálek bylinkového čaje a hrozen

modrého vína. Zastihla ho tak ponořeného do papírů, že ani nepromluvila a knihovnu opustila po špičkách. Poté již nevyrušován Mojmír dočetl Případ rozkošných nožek a bylo tři čtvrtě na deset, když už vykoupaný vešel do ložnice, kde si manželka četla v posteli. Řekl jí, že práci ještě nedokončil, bude pokračovat zítra dopoledne a do kanceláře pojede až po poledni. To, co musí prostudovat dál, bohužel počítač vyžaduje, takže se vrátí domů – prostě až skončí.

Mariana se zeptala, jestli by chtěl s sebou na večeři amolety se sýrem a špenátem nebo radši kuřecí nákyp, a Mojmir v dobrém rozmaru odpověděl, že nejlépe oboje.

„I ty jeden můj mlsoutku!“ zasmála se Mariana, políbili se na dobrou noc a Mojmir usínal s obrazem Drahušky před očima. Na to navázal i jeho sen, v němž se smála, když jí něžně rozepínal halenku.

Celé dopoledne v knihovně nad lejstry pak na ten nádherný sen myslel, takže do další detektivky, tentokrát Rexe Stouta, ne a ne se zabrat, a opájel se představou, že sen by mohl být předzvěstí reality – možná už dnešního večera... Co ale, hergot, s Marianou, kdyby se situace vyvinula tak slibně, že by u Drahušky spal? Marianě musí zatelefonovat, protože neozvat se jí nejpozději do deseti před půlnocí, rozjede se za ním do kanceláře, nejspíš už rovnou se sanitkou a s policií. Zatelefonovat jí z restaurace nebude problém. A nebude to problém ani u Drahušky, prostě jí řekne, že si musí pro něco odskočit do auta, a odtud Marianě oznámí, že už je tak vyřízený, že mu nezbyvá než v kanceláři přespát tím spíš, že hned na ráno si svolal poradu.

Při obědě se Mojmir manželce znova zmínil, jaký má dnes před sebou záprah, prostudování všech těch dokumentů tak spěchá... a pomlaskával si nad večeří, kterou mu chystala s sebou. Slíbil, že bude telefonovat, jak je na tom, a opouštěl domov s povzdechem: „Takže... vyhrňme si rukávy-----“

„– a lehněme si do trávy,“ zasmála se Mariana a vzápětí zvažněla: „Mojmi, měj rozum! Až se budeš cítit unavený, tak s tím prostě fikni.“

„Až budu utahaný, tak se hodinku prospím a budu pokračovat,“ prozíravě si Mojmir připravoval půdu a zalaškoval: „Sakra, proč jen já hñup jsem si nepořídil tu sekretářku dvacítku, jak jsi mi radila. Teď by se mi na relaxaci mezi prací hodila.“

„Nic není ztraceno,“ chichotala se Mariana. „Mám ti podat inzerát?“

Rozloučili se zvlášť dlouhým polibkem. Z domova odjel Mojmir do Richard's, salonu s anglickou módou a módními doplňky, kde obohatil svůj bojový a strategický arzenál. Dalším cílem bylo pracoviště. Pro věci, které nepobral, si poslal dolů do auta svého osobního řidiče, jehož pracovní náplň z devadesáti procent sestávala z poflákovávání se po budově. Mojmir ho potřeboval zřídkakdy, ale nedovolil, aby byl využíván i někým jiným, protože mít výhradně sám pro sebe osobního řidiče byl zvyklý již za svého ředitelování v dobách socialismu a neviděl důvod, proč na tom cokoli měnit poté, co nálepka se pozměnila na kapitalismus.

„Máte pro mě ještě něco, pane generální?“ zeptal se Franta, když mu v pracovně složil náruč balíků, nad jejichž označením vrtěl hlavou: pánská móda Richard's! A tam se prosím rozšoupnul starej, který se dodnes vohazoval jak Jelcin u příležitosti funusu hlavy státu třetího světa. Nenabalil von v tý Vídni nějakou buchtu?! „Vypulíruješ BMW. Navečer s ním vyjedu.“ „Je vypulírovaný, pane generální,“ ujistil ho Franta. „Dobrá. Takže můžeš jít domů, dneska už tě potřebovat nebudu,“ řekl Mojmir v blahosklonném rozpoložení. Pak oznámil sekretářce, že tu pro nikoho není, a odebral se do svého soukromého pokoje za kanceláří, kde si před velkým zrcadlem vbudovaným do šatníku zkoušel různé kombinace vídeňského a londýnského ošacení. K uspokojivému řešení dospěl ve čtvrt na šest, kdy byl tak právě čas rozejet se k Drahušce.

Bylo za osm minut šest, když s bílými růžemi zvonil u malé úhledné vilky v Krči. I zahrádka, která ji obklopovala, byla jak dlaň.

„Ach, ty růže jsou nádherné,“ přivítala ho Drahuška. „Odlož si a posaď se na chvíli, nejsem ještě oblečená.“

To očividně nebyla, měla na sobě slušivý domácí komplet.

„Já totiž všude chodím pozdě, a tak nikdy nečekám, že druhý by přišel včas,“ smála se.

Mojmir se rozhodl být k této její další – ostatně pro něho ne právě nové – nectnosti alespoň prozatím shovívavý: „Krásná žena může všechno, protože my muži jsme jejími otroky,“ děl duchaplně, rozhlédl se obývacím pokojem, kde ho posadila, a uznale konstatoval: „Máš to tu moc hezké. Takové vzdušné a útulné.“

S Marianou si potrpěli na cenné starožitnosti – cenné zejména dle prodejců –

které shromažďovali celá léta už za socialismu. Takovými těžkými a mohutnými kusy byl jejich dům zaplácán až ke stísněnosti a pokojům – ač byly velké – přívětivosti a jasu určitě nedodávaly. Drahuščin nevelký obývací pokoj, v němž ho usadila, byl vkusně jednoduchý a vzdušně a útulně skutečně působil.

„Je to malý domek, ale pro nás tři stačil. Tady dole je už jen ložnice, kuchyně a koupelna a nahoře v podkroví dva malé pokojíčky. Jeden manželova pracovna a druhý našeho kluka. A má to tady tu přednost, že je tu naprostý klid. Ulice je slepá, takže tu neprojde jiné auto než nás, co tu bydlíme... Nabídni si ovoce,“ ukázala na mísu s hrozny, hruškami a mandarinkami, „a já se jdu obléknout.“

Když se za deset minut znova objevila v šedomodrých vlněných šatech, Mojmír vyhrkl: „Jsi tak krásná!“

„Jak vidím, tak jenom díky šatům,“ smála se. „Ale i za to zaplať pámbu – v mém věku.“

„Jsi den ode dne krásnější a byla bys krásná i v pytli od brambor,“ byl si upřímně jistý Mojmír.

„Děkuji. Podívej, Mojmíre, tadyhle je šek na ten můj dluh z Vídně,“ podávala mu ho.

Mojmír, který k ní pokročil, uskočil jak uštknutý. „Chceš mě urazit?!“

„Chceš urazit ty mě?“ naštvála se Drahuška.

Nastalo dohadování, z něhož vyšel Mojmír vítězně až po čtvrt hodině zběsilého argumentování, v jehož závěru šek roztrhal.

V proslulé pražské restauraci, kde Mojmírovi rezervovali stůl v boxu stíněném zelení, se Drahuška nad výtečnými pstruhy optala:

„A co doma? Nějaké nerváky se ženou nemáš? Anebo jsi dal na mne a zatím jsi ji neznepokojoval?“

„Zatím nevím, kde mi hlava stojí v práci,“ najel Mojmír na pózu, s níž měl nejbohatší zkušenosti, „takže když se dostanu domů, notabene s další prací v aktovce, tak už nemám nervy začínat nějakou vážnější řeč. Chystám se k tomu o víkendu.“

„Opakuju ti, Mojmíre, aby ses neukvapoval. A opakuju ti, že to pro tvoji ženu může být otřes, se kterým nepočítáš.“

Mojmír se tedy odhodlal zkusit, co by s Drahuškou udělal dojem, že on je MUŽ, na jehož přání rozvodu manželka reaguje výskokem z okna poté, co hlavu jí včas vytáhli z plynové trouby.

„Možná máš pravdu, Drahuško,“ připustil. „Když jsem o tom tak přemýšlel, uvědomil jsem si, že jí na mně asi záleží víc, než bych si přál.“

„To by mi samozřejmě jedno být nemohlo,“ rozplynul se Drahuščin věčný úsměv.

„Nenávidím pocit, že jsem někomu vědomě způsobila bolest.“

Mojmír se příšerně vyděsil, že se ocitají na proklatě tenkém ledě, podařilo se mu však nedat na sobě nic znát a pochmurně řekl: „S manželkou jsem už pevně odhodlaný skoncovat. Po tom peklu, co jsem si s ní prožil, mám na to plné právo. Můžeš mi věřit, že chlap méně tolerantní než já by s ní vyběhl už dávno.“

„Hm...“ zamumlala Drahuška a on v jejím hlase vycítil stín pochybnosti.

„Vzali jsme se velmi mladí, sotva jsem skončil techniku a ona pedagogickou fakultu. Tehdy to mezi námi bylo dobré. Jenomže časem se ukázalo... prostě já jsem pořád usiloval jít dál... a ona ustrnula,“ věřil, že takový fakt nemůže s Drahuškou nezmávat. Nedávno o tom četli s Marianou moc pěkný román – jak zaostávání jednoho z manželů devastovalo druhého – a shodli se, že to musí být hrozné. „Dneska je nám padesát a intelektuálně jsme každý úplně jinde.“

„I to se asi stává,“ zareagovala zas tak vlažně Drahuška. „Ale nepřipadá mi, že je to nutné pojímat jako manželské peklo. Tak bych označila třeba skutečnost, že partner je alkoholik.“

S tou její nevypočitatelnou povahou, propadal Mojmír panice, je schopná mi říct, že nemám žádný pádný důvod se rozvádět, a protože mé ženě nemůže ublížit, se mnou končí! Viděl, že musí přitvrdit.

Hlasem ještě ponurejším tedy řekl: „Kdyby jenom to, že moje manželka stagnuje. Jsou tu věci ještě mnohem povážlivější, o kterých nemůžu mluvit, protože bychom si pokazili nádherný večer, kdy můžu hledět do třpytu tvých vlasů.“

Kruci, proč já vůl korunovaný jsem nezůstal při tom, že naše manželství je už úplně vyhaslé a Marianě bude rozvod naprosto lhostejný! Jenomže z verze obohacené o temný náznak manželských hororů nebylo teď už kam vycouvat.

„Nejsem člověk zvědavý, Mojmíre,“ položila Drahuška dlaň na jeho rameno. „Ale než nějakou ženu připravím o manžela, potřebuju mít jistotu, že on ji neodložil jenom tak z rozmaru, protože se mu náhodou zalíbila jiná. Už jsem ti prozradila, že jsem byla manželovi párkrát nevěrná. A určitě bych se dokázala velkoryse vyrovnat i s nevěrou jeho. Ale opustit mě manžel, rozvést se se mnou, to by mě bylo učinilo nešťastnou asi na hodně dlouhou dobu. Milovala jsem ho. A jestli tebe miluje tvoje žena, pak –“

„Miluje!“ tlumeně vykřikl Mojmír. „Leda mi kope hrob! Kdyby mě milovala, netropila by mi hysterické scény a byla by přístupná mému naléhání – mým prosbám! – aby si léčila svou chorobnou žárlivost. Kdyby mě milovala, nehádala by se se mnou kvůli prkotinám a neječela by na mě, sotva zvondaný z práce vstoupím do domu. Kdyby mě milovala, tak by se trochu starala o domácnost a občas by uvařila, když jí notabene dávám dost peněz, aby si mohla zjednat výpomoc a udržovat domov v pořádku,“ vypočítával Mojmír veškerá boží dopuštění, o nichž se kdy doslechl či dočetl, že mohou ženatého chlapa přivést do blázince. A protože si včas

uvědomil, že předestřený děs nehraje s tím, co Drahušce tvrdil před několika dny – s manželkou jsou si lhostejní a ji nezajímá, jestli on je mimo domov dva dny či měsíc

– včas dodal: „Občas, jako poslední týdny, je u nás klid

– klid před další bouří. Manželka je ve fázi urputné netečnosti, prostě mě ignoruje, což je proti hysterickým scénám úleva, ale ani to není žádný med koukat se na ten její zamračený výraz, kdy mi neodpoví ani na otázku, jestli mi nepřišlo rekomando z Brna. Navíc mám zkušenost, že její apatie se za pár týdnů znova zhoupne do ječivých výstupů.“

„Ano, vím o takových případech,“ řekla soucitně Drahuška. „Tvoje žena je duševně rozkolísaná a asi by opravdu potřebovala pomoc psychiatra.“

Teď už jenom zbývá, aby dodala, že by bylo nemorální nemocnou manželku opustit, a s takovou surovostí že ona nechce mít nic společného, proto se my dva musíme rozejít, pracoval Mojmír k infarktu.

Další Drahuščina slova nasvědčovala, že k nějakému takovému závěru pozvolna spěje.

„Jestli je tak psychicky labilní, mohlo by se stát, že ty ji postavíš před rozvod a ona spolýká dvě tuby barbiturátů.“

No a máme to tady, byl si Mojmír jistý, že dneska večer na té koronárce skončí.

Silou vůle se vzchopil a přemítavě řekl: „Myslíš?... Nu, pro jistotu bych to snad měl nejdřív projednat s psychiatrem, který je s jejím stavem obeznámený.“

„Říkals, že léčení odmítá?“

„Ano. A právě proto jsem její stav už několikrát konzultoval s psychiatrem,“ ocitl se Mojmír na poměrně pevné půdě, protože v časech, kdy řediteloval národnímu podniku Texa, jeho výrobní náměstek byl kvůli manželčiným hysterickým kouskům víc u psychiatra než v práci. A protože náměstek Slaviček tyto konzultace se svým ředitelem obšírně probíral (rozhodně obšírněji než katastrofální stav výroby) a Mojmír je zas zálibně rozebíral s Marianou, byl nyní v obraze.

„A co ti psychiatr radil?“ zajímalo Drahušku.

„Je si jistý, že manželka se potřebuje léčit, mluvil též o skupinové terapii a podobně, jenomže nikoho nelze léčit proti jeho vůli. Dal mi sice nějaké rady, jak s ní zacházet, ale taky mi řekl, že mám uvažovat o rozvodu, než mě takové soužití zničí.“

„Bože, netušila jsem, že je to takhle zlé,“ špitla Drahuška a stiskla mu ruku. „Ale i jí je mi líto. Je chuděra nemocná.“

Mojmír jen zpola uklidněn a v obavě, aby to přece jen nesklouzlo do roviny, že je jeho povinností ubohé choré ženě posloužit do smrti, se nechal slyšet: „Je zlá. Zlomyslná. Viš, Drahunko, já potřebuju manželku, která by mě dovedla reprezentovat. A teď si představ, že kdykoliv jsem ji vzal třeba na večeři s

významným klientem mé firmy, ona mě před ním a před jeho ženou shazovala a porýpávala do mě."

I v tomto bodě Mojmir věděl, o čem mluví. Kdysi s takovým manželským párem seděli u stolu na dovolené v Benátkách a on i Mariana byli tou nejapnou ženskou znechuceni.

Znechucena byla teď už konečně i Drahuška Marianou: „To je ohavnost. Ale aby sis jednou něco nevyčítal, radím ti dobře: než se ženou začneš o rozvodu, zajdi za tím psychiatrem."

„To udělám co nejrychleji."

„Není žádný spěch. Aspoň ne kvůli mně. Dali jsme si půl roku na rozmyšlenou," připomněla mu.

„Já si nemám co rozmyšlet. To tys mi položila nůž na krk, ty jeden Drahuščinu," zatahal ji Mojmir za ouško. „A copak si dá Drahušek teď? Zákusek nebo pohár?" Nutil ji jako vždy marně a nakonec si nic sladkého nedal ani on, protože rybu usmaženou na másle cítil v žaludku jako kámen.

Když okolo nich procházel číšník s telefonem pro jednoho z hostů, Mojmir si uvědomil, že má nejvyšší čas zavolat Marianě. Jenomže jak, když tady dávají telefony až na stůl, takže nemůže Drahušce říct, že musí něco připomenout svému tajemníkovi. Nu, nedá se nic dělat, musí volat z auta.

„Sakra, vzpomněl jsem si, že mám v přihrádce vozu jeden důležitý dokument, který jsem tam neměl nechávat."

Ukrást mi auto, bude pro mě větší ztráta ten papír než vůz."

„Tak tam propána honem uháněj," vybidla ho Drahuška.

„Děkuju," políbil ji Mojmir ruku. „Auto tam jistě bude neukradené a nevykradené, protože s tebou mám jenom štěstí, ty můj stříbrný talismánku."

Když obcházel restauraci k parkovišti a ledový vzduch mu zchladil hlavu, dolehlo na něho, čeho se na Marianě dopustil. Toto o ní vykládat! zhrozil se s prodlením. Bože můj, jak jenom jsem mohl! lamentoval. Toto si ode mne opravdu nezasloužila. Jsem bídák! obviňoval se, ale nebyl to pocit nepříjemný – být bídákem balancujícím na ostří mezi dvěma žádoucími ženami. Do auta nasedal už uklidněn pomyšlením, že ve válce a v lásce je dovoleno všechno, a když chlapa milují dvě ženy, nezbyvá mu než v tom bruslit, jak se dá. Marianu při rozvodu zajistím tak, že si do smrti bude žít jak perská dědička naftových polí, sliboval si.

„Marianečka je už jistě v postýlce a čte si nebo čumánkuje na televizi, zatímco Mojmir je z těch čísel už úplně trop," vrátil se do telefonu.

„Marjánka se pustila do gruntování špajzky, zatímco Mojmušek má nohy na stole a poklimbává nad počítačem."

„To už zase šuruješ?" napomenul ji Mojmušek. „Jako by to nemohla udělat paní Prokopová."

„Večeře ti chutnala?" zamluvila to Mariana, která se v blyštění domácnosti přímo vyžívala. (Aby to u nich bylo jak u Maigretů.)

„Vůbec. Byla hrozná jako všechno, co Marjánka uvaří," laškoval Mojmir. Pane na nebi, cože mu to dala s sebou? Honem obrátil list. „Měla bys jít vážně do postele, dneska v noci jsi trochu kašlala."

„Poslední regál a končím. A kdy přijdeš ty?"

„Ale... přiznám se ti, že navečer už jsem nevydržel a natáhl jsem se, že si půlhodinku zdřímnu. A byly z toho dvě hodiny. Takže teď jsem fit a budu makat možná přes půlnoc."

„Jenom si rozházej rytmus a propuknou ti poruchy spaní."

„Tak já se do toho zase vrhnu. A ještě ti znova zavolám. Anebo už tě nemám budit?"

„Mojmi, dobře víš, že neusnu, dokud nepřijdeš. Budu si v posteli číst. Abych nezapomněla: Klára mi nabízí na zítra lístky do divadla. Šel bys?"

„Do divadla?! Moje zlatá, dobrých šest měsíců si můžu o divadle nechat tak leda zdát," trpce si posteskl Mojmir, teď už nervózní, že Drahuška by se mohla divit, co je venku tak dlouho. „Tak zatím-----a veliká pušinta Marjánce od Mojmíka."

„Papá, Mojmušku, myslím na tebe."

Rány boží, proč já jenom musím být ženatý, změnil Mojmir námět lamentaci, když

se vracel do restaurace.

V pohodě a laškování tam s Drahuškou poseděli do půl dvanácté, a když ji odvážel domů, i v tom chvějivém očekávání nádherných chvil – určitě ho pod nějakou záminkou pozve k sobě – si lámal hlavu, jak to zaonačí, aby si opět odběhl do auta a řekl Marianě, že nadobro schvácený zůstává spát v kanceláři. Byly to starosti zbytečné, protože vzápětí ho Drahuška přivedla na docela jiné myšlenky. Když zastavil u její branky, řekla:

„Byl to krásný večer, Mojmíre. Těším se, že si ho zase zopakujeme. To ale pozvu na večeři já tebe. Na nějaké vyvařování já sice nejsem, mám ráda jednoduchá zeleninová jídla a měl je rád i můj manžel, takže ani kvůli němu jsem nemusela marnit život v kuchyni... ale myslím si, že po tom tvém hodování v nóbl restauracích ti neuškodí vařený květák politý nízkokalorickým zákysem a meduňkový čaj.“

Ten praštěnej vědec na ní pokazil, co se dalo, šilel Mojmír.

„A jestli jsem to správně pochopila, tak tvoje manželka vyvařování taky moc nedá,“ byla daným stavem věci Drahuška očividně spokojena.

„Tos pochopila úplně správně. Pro moji manželku by bylo velké vyvařování i ten květák. Frknout na talíř kus salámu, to je podle ní večeře.“

Tak teda co je moc, to je příliš. Za tohle mě pámbu nemůže nepotrestat, svíjel se nad svým bídáctvím.

Drahuška byla naopak potěšena: „Tvoje žena mi začíná být sympatická,“ smála se. „Jsem ráda, že tě nezdědím zpykaneho. Salám bych ti sice na talíř nefrkla, ten mi nesmí do baráku, ale sýr a rajče – klidně. Kdo by se otravoval u sporáku.“

„Moje řeč,“ křečovitě přitakal Mojmír. Nebožtíka exmanžela by byl s chutí exhumoval, zresuscitoval a poté vlastníma rukama uškrtil. Bude to zřejmě trochu fuška, než Drahuščinu srovná do podoby přijatelné manželky. Nu, zatím o nic nejde. Mariana mu stejně dá večeři s sebou, takže se nají, ještě než k Drahušce vyjede. Do restaurace sice občas zašel rád, ale přesto – není nad chutnou domácí stravu. Co však především: jeho háklivé zažívání i na tu nejlepší restauraci většinou reagovalo pálením žáhy a žaludečními nevolnostmi. „Zítřka se tedy budu celý den těšit na květáček a la Drahuščinou,“ pravil podbízivě.

„Jéžiši, zítřka ne, Mojmíre. Někdy koncem příštího týdne. Zítřka odjíždím k mamince do Krumlova.“

Tohle mi snad dělá sadisticky naschvál, aby mě tejrala, sténal Mojmír. A tvářil se tak zoufale, že Drahuška řekla:

„Mám ti dát číslo, kdybys mi chtěl k matce zavolat?“

„Nechci ti volat. Chci být s tebou každý den, protože tě moc miluju. A každý den, kdy tě nevidím, jsem mrtvý.“

K takovému vyznání nemohla zůstat chladná.

„Mojmíre, nepřeháněj,“ pohladila ho po tváři. „Není nám přece dvacet.“

„Tím spíš už nesmíme marnotratně hazardovat s časem. Každá hodina, kdy s tebou nejsem, je pro mě utrpení.“

„Co s tebou mám dělat? Máti už jsem slíbila, že přijedu.“

„Odvezu tě tam a budu za tebou jezdit každý den.“

„Můžeš mě tam odvézt a domluvíme se, že během toho týdne za mnou jednou přijedeš.“

„Proč jenom jednou?!“ zoufal si.

„Protože tam jedu, abych se užila s matkou, a protože jsem v Krumlově vyrostla, mám tam spoustu přátel, se kterými se chci setkat.“

„S maminkou bys mě mohla seznámit,“ mlel si Mojmír posedle svoje.

„To by bylo hodně předčasné. Uvidíme za půl roku,“ byla neoblomná.

Než vystoupila z auta, dlouze ji líbal, ale navrhnout, aby ho pozvala k sobě, se neopovážil.

Domů přijel před jednou hodinou v noci a viděl, že v ložnici manželka ještě svítí. Šel rovnou za ní.

Když se objevil ve dveřích, odložila knížku, posadila se a s milým pousmáním řekla: „No ne, Mojmí, ty seš ale vyfešákováný! A teď mi nalej čistý víno, kde jsi flámoval, ty tuláčku, zatímco já nespím a lituju tě, že čučíš do hromady

papírů."

V Mojžírovi by se byl krve nedořezal. Prokristaboha!! Já idiot zapomenou dojet do kanceláře se převléct!

"Ještě si ze mě utahuj! Připadám si nemožně. Poctivě mi pověz, jak v tom obleku vypadám. Blbě? Je s tou košilí a kravatou moc výstřední jak pro mladíka? Navlíkli to na mě u Richarda," bystře válel.

Mariana si ho pečlivě prohlédla od hlavy k patám a vydala posudek: "Vypadáš moc dobře, sluší ti to, Mojmi. Vážně. Ale co že ses nezminil, že zajdeš k Richardovi? Ráda bych byla šla s tebou a mohli jsme už z gruntu obnovit tvůj šatník... Tenhle oblek je překrásný, ale není spíš společenský než do kanceláře?"

"Samozřejmě. To máš tak," posadil se k ní na postel a políbil ji: "Zítřka mi přijedou ti Rakušané a musím je vzít na večeři. A vzpomněl jsem si, že ve Vídni jsem si mezi nimi připadal oblečený tak trochu fotrovsky, rozumíš?" "Měl sis něco vhodného koupit hned ve Vídni. Mojmi, musíš přece reprezentovat, jsi vizitka svého podniku."

"Na nějaké nákupy jsem v tom firmu ve Vídni měl tak akorát čas! Ale dneska jsem si urval hodinku a zaběhl k Richardovi. No a teď než jsem jel domů, tak jsem se do toho navlík, abys mě skoukla, jestli nejsem směšnej."

"Naopak. Úplně perfektní," byla Mariana okouzlena, jak manžel prokoukl.

"Věříš, Mojmi, že už mě taky napadlo, jestli se neoblékáme zbytečně moc usedle?"

"Je neuvěřitelné, jak nám to vždycky myslí na stejné vlně," pochválil si Mojmir. "Změníme tedy image. Méně solidnosti, více švihu," znova ji rozverně políbil. "A začneš ty. Zítřka si vezmi šekovou knížku, proběhni Prahu a večer mi uděláš soukromou módní přehlídku frivolních šatiček a kabátků pro krásnou zralou ženu."

"Tvoje starosti bych chtěla mít, Mojmi," culila se Mariana.

Dobrou noc si popřáli s dlouhým polibkem.

Mojmir, přestože nebezpečná úskalí dnešní noci nakonec zvládl, uléhal otřesen vlastním selháním: zapomenout se před návratem domů převléci! (Byl skutečně dojemně komický v tom, jak co muž po celý život nudně monogamní nezvládal ani nejzákladnější násobilku obezřetnosti zahýbajícího chlapíka. A pokud se neprošvihl hned v prvních dnech tohoto jediného úletu svého života, pak jenom proto, že jeho stejně monoandrická manželka byla důvěřivá až k dětinskosti.) Co když příští katastrofu na spadnutí se mu nepodaří v poslední vteřině opět mistrně zlikvidovat? dělal si starosti. Bože, být ženatý, to skutečně vyžaduje ocelové nervy elitního střelce teroristické jednotky. Ty on naštěstí má. Samozřejmě že neměl. Byl spíš ubohý uzlíček nervů, který se rozhodl postavit manželku před rozvod, ale sype se při prvním náznaku, že ona by mohla podezírat, že s jejich manželstvím něco není v pořádku. A jeho mistrovství je mistrovstvím brádky, s nímž by každá jen trochu života znala manželka vyběhla.

Druhý den odpoledne Mojmir odvážel Drahušku k matce do Krumlova a maximum, kterého dosáhl, bylo, že se prošli Krumlovem a povečeřeli v restauraci. V půl osmé se však Drahuška bez milosti zvedla s tím, že mamince slíbila, že přijede nejpozději do osmi. O tom, jak se v Krumlově setkají, kdy ji může přijet navštívit, se

Mojmir s Drahuškou doslova handrkoval s výsledkem celkem chabým: během těch deseti dnů, co u matky stráví, mu povolila jedinou návštěvu v neděli dopoledne a uvolila se jet s ním na výlet po okolí. Nu a potom pro ni smí přijet, až by ji odvážel do Prahy – bude-li se mu to hodit. Vždycky byla takto zdvořilá, i když se nikdy nestalo, že jemu by se někdy nehodilo něco, co jako společný program navrhla. Také mu kladla na srdce, aby jí k matce netelefonoval příliš často, maminka by se mohla domýšlet víc, než je pravda.

"Maminka tě hlídá?" zavěťřil Mojmir dalšího nepřítele.

"Spíš naopak. Ráda by mě viděla znova solidně zaopatřenou, " zamračila se

Drahuška.

„Ve tvé mamince tedy budu mít spojence,“ zaradoval se Mojmír.

„Obávám se, že ano. Proto čím později se vy dva seznámíte, tím líp pro mě.“

Pro Mojmíra to byla rajská hudba a rozhodl se, že nějakým trikem se s Drahuščinou matkou seznámí ještě během této Drahuščiny návštěvy. Nepodařilo se mu to, Drahuška každý jeho úskok prohlédla a pobaveně odrazila.

Poté, co ji přivezl zpátky do Prahy, ještě další dva týdny se v její přízni neproboxoval dál než k něze. I když byli v její vilce, vždycky ho včas odstrčila a řekla, že není dobré věci uspěchat. Mojmír si zoufal, jestli náhodou nezamýšlí i milování odložit celý půlrok, až jestli se rozhodne si ho vzít, a mnohokrát ho napadlo, že vůči těm mužům, s nimiž prožila příjemnou epizodu, takto zdrženlivá jistě nebyla. Ale jak už se tak neopovážil na ni naléhat v ničem, nenaléhal ani v tomto bodě jejich vztahu. Toužil po ní však stále palčivěji a doufal, že jen co s ní začne spát, jeho mučivý vnitřní přetlak se uvolní, a kdoví, ona mu možná časem zevšední a bude to on, kdo známost ukončí. Aby se tak stalo, si přál stále častěji, protože v lásce k Drahušce, jak už to tak někdy v lásce bývá, za každou minutu opojného štěstí platil nekonečnými hodinami soužení.

Pak s ní konečně strávil noc.

Byl si jistý, že to byla nejkrásnější noc jeho dosavadního života.

Jeho touha, aby s ní byl neustále, se pouze umocnila.

Drahuška ovšem... Ne že by mu neprojevovala něžnou náklonnost. Ne že by nebyla stržena jeho vášnivými výbuchy. Ale zcela stejně jako s ním nebyla ochotna být každý den předtím, než spolu spali, nebyla k tomu ochotna ani nyní. Nechtěj, abychom si rychle zevšedněli, usmívala se a on vykřikoval: „Jak by mohlo zevšednět něco tak nadpozemsky úžasného, jako je naše láska?!“

Bylo to s ní k zbláznění.

Nebyla ochotna s ním být častěji než dvakrát třikrát za týden: Po manželově smrti jsem si odvykla mít každý den doma mužského... Jdu s přáteli do divadla... Jsem pozvaná ke známým na večeři... Přátelé mě pozvali na víkend na chalupu... Byli jsme spolu přece včera. Dneska večer si chci číst...

Měl pocit, že každé setkání s ní si musí vybojovat. Když si je však vybojoval, bylo bez výjimky báječné. Nebyla náladová, ale vždycky roztomilá, pozorná, veselá. Neustále dobře vyladěná. Netuctově půvabná, ať už lehce, ale pečlivě naličená a slušivě učesaná a draze, elegantně oblečená, nebo bez naličení, ráno rozcuchaná a rozespálá anebo v džínách a tričku. Líčení i účes měnila, takže mu připadala stále jiná a pokaždé ještě úžasnější než minule.

Několik málo týdnů poté, co se poznali, se dalo bez nadsázky říci, že je jí posedlý.

Samozřejmě žárlil. Trýznivě žárlil.

Ty dny, kdy mu tvrdila, že bude sama doma, jí bez přestání volal, ale telefon nezvedala. Byla to ta její známá písnička: často vypínám telefon, mám ráda klid. Jenomže jemu se honily před očima obrazy, že telefon vypnula z téhož důvodu, jako ho vypíná, když je u ní on. Kdo ji objímá právě teď?... Když mu řekla, že zítra s ním být nemůže, protože ji pozvala přítelkyně či ona pozvala ji, celý večer proseděl v kanceláři anebo doma v knihovně – obklopen lejstry – a opět si seabemrskácky představoval, že je u milence nebo on u ní anebo sedí s přáteli, mezi nimiž je i její milenec, a všichni se skvěle baví. Být opravdu jenom s přáteli, proč by jeho mezi ně nevzala? Proč by ho nepozvala, když si pozvala je? Naznačil jí, že by se s jejími přáteli rád poznal. Co kdyby je seznámila tak, že on by je vzal na hezkou večeři do příjemné restaurace? Na to zas ta její obehnaná písnička: Ano, jednou jistě. Až se rozhodneme, že spolu chceme být trvaleji. Zatím by bylo ukvapené vpojovat tě mezi mé kamarády... Zdvořile mluvívala v množném čísle, až jak my se rozhodneme, jako by ji nebyl tisíckrát ujistil, že on je rozhodnutý už dávno: nic jiného si nepřeje, jenom se s ní oženit, a na tom se nikdy nic nemůže změnit.

Jednou poté, co se zvláště vroucně milovali, jí řekl – ne vyčítavě, ale bolestně: „Drahušoušku, já vím, proč jsi se mnou tak málo. Ty máš ještě někoho druhého a zatím nejsi rozhodnutá, kterého z nás si vezmeš.“

Se smíchem ho objala a políbila: „To je prostě ta tvoje smůla, ty můj

drahoušku, že já jsem taková supersexy dvacítká, po které mužský šílí jak pominutí. Něco ti prozradím: neváhám mezi vámi dvěma, ale mezi vámi šesti. A ty jsi v první trojici."

Vůbec mu nebylo do smíchu. Zas tak utrápeně řekl: „Ani to nepopíráš, že nemáš jenom mne."

Taky zvažněla a trochu nazlobeně, jak tak neměla ráda konfliktní témata, řekla: „Nic nepopírám, protože i kdybych popírala i s fanfárami slavnostních přísah, stejně bys mi nevěřil. Je to tak?"

„Noooo... Věřil bych ti, kdybychom spolu byli častěji."

„A to já zatím nepřipustím. Ty jdeš na věci moc zhurta, já potřebuju čas, abych si přivykla na někoho nového ve svém životě."

„Bylo to tak vždycky, Drahunko, anebo jenom u mne si nejsi jistá, protože ti tak úplně nevyhovuju, takže váháš?" zeptal se pokorně.

Povzdechla si: „Pokusím se ti odpovědět, přestože je mi protivné babrat se v našem vztahu. Víš... Podle mne má láska probíhat spontánně, bez všech analýz, rozebírání co, proč a jak... No, budiž: Když jde o příjemnou epizodu, nejsem tak opatrná a toho muže klidně – jako

známého – představím svým přátelům. Jenomže ty nejsi stvořený pro příjemné epizody. Ty chceš, abychom se vzali. A já neříkám ne, ale uvidíme. Abych uviděla, na to potřebuju spoustu času. A v tomto mezičase tě neseznámím ani s mými příbuznými, ani s mými přáteli, protože... a teď budu tvrdá, ale ty sis o to řekl: protože kdybych dospěla k rozhodnutí, že se za tebe provdat nechci, obávám se, že náš rozchod by nebyl bez problémů. A já nemůžu riskovat, že bys do něho zapojil moji mámu, moje kamarády."

Domluvila a rozhostilo se ticho.

Pak Mojmír promluvil zadrhnutým hlasem: „Děkuju ti za upřímnost," a políbil jí ruku. „Bylo by nepoctivé, kdybych ti tvrdil, že se mýlíš. Rozchod s tebou by pro mě byl něco strašlivého. Stačí, abych na to jen pomyslel, a nechce se mi dál žít." Viděla, že mu tečou slzy. „A jenom doufám, kdyby na to nedej bože došlo, že bych si zachoval aspoň tolik zdravého rozumu, abych ti neotravoval život, ale někam si zalezl a nechal tě na pokoji."

Drahuška ho objala: „Nesmíš se na mě tolik upínat. To je prostě ten malér, když se poprvé mimomanželsky zamiluje až do té doby notoricky spořádaný muž," konečně se opět zasmála. „Jenomže já nejsem žádný expert přes mužskou duši. Víš, co by bylo legrační? Kdybych se náhodně dozvěděla, že jsi pověstný děvkař. Postrach či idol svých sekretářek. A že jsem jedna z nepřehledného zástupu paní a dívek, které jsi svedl pod slibem manželství a poté je rychle a mrzce opustil. Nejlépe s dítětem pod srdcem," byla tou představou hravě obveselena.

A Mojmír byl ještě zničenější při pohledu, že ona se takovou představou baví! „Miluješ mě vůbec?" položil jí otázku tónem, jímž se pacient ptá lékaře, jestli histologie nevyšla pozitivní.

„Odpovídám – tento týden potřistasedmaosmdesáté – že ano. Miluju tě, Mojmíre. Opravdu. Anebo mi můžeš povědět jediný jiný rozumný důvod, proč tu s tebou ležím v posteli?"

Mojmír se vybičoval k žertování: „Třeba ti jde jenom o sexuální požitky s mladým chlapem a moje duše je ti lhostejná."

Tím si ji – které se na téma lásky protivily všechny hlubokomyslné rozpravy – koupil tak, že zas už v dobrém rozmaru řekla: „Poslední vážná slova, ty můj truhlíku... Jsem člověk přímý, je mi odporná lež a pokrytectví a podrazy.

Kdybych váhala mezi tebou a někým dalším, řekla bych ti: Vážený pane, vstoupil jste mi do života, ve kterém už někdo je. Ale líbíte se mi, takže jestli chcete, dejte mi čas, abych si mohla rozmyslet, jestli on, anebo vy."

„Drahuško!" vydechl. „Kdybys věděla, co pro mě znamená to, cos mi právě řekla-----" pohnutě se odmlčel.

„No já nevím, na jak dlouho ti to vydrží," povzdechla si a dobromyslně dodala: „Jak tě tak znám, až ti řeknu, že příští dva dny se neuvidíme, začneš nějaké ty černé myšlenky přemítat znovu."

„Jak to víš, co já přemílám?" zeptal se dotčeně. „Nikdy ti nic nevyčítám ani nevytýkám –"

„Ale kouká ti z očí, co přesně bys mi rád vyčetl a vytkl,“ smála se. „A co se ti honí v hlavě.“

„Pravda tedy je,“ osmělil se, když už byla tak přístupná, „že jedno ti nevěřím. Nevěřím, že tak atraktivní a výjimečná žena jako ty nemá kolem sebe ctitele, kteří se o ni ucházejí.“

„Nebud' pošetilý, Mojmíre. Samosebou že každá ženská, i kdyby jí bylo osmasedmdesát a měla jenom jednu nohu, tak pokud není protivná, vždycky má kolem sebe nějaké ctitele. A protože jsem docela normální ženská, nějaké ty ctitele mám mezi svými přáteli i já. Ale s nikým nechodím, s nikým nespím, žádného si nemíním vzít. Spokojený?“ A hned si sama odpověděla. „Jo, spokojený. Na dvě hodiny, než tě napadne nějaký další nesmysl. Třeba že ti lžu z rozvernosti nebo ze soucitu či co.“ Nezdálo se však, že je na něho rozzlobená.

„Potíž je, že já tě miluju mnohem víc než ty mě,“ posteskl si Mojmír.

„Musíme to někdy převážit a přeměřit,“ mínila rozmarně.

„Drahunko, když tak nenávidíš lež... Ne že bych byl jiný, ani já si nevzpomínám, kdy jsem někomu zalhal...“

Ale... To jsi manželovi vždycky pověděla, když ses zamilovala do jiného muže?“

„Mojmíre, neblázni! To by propána nebyla upřímnost, ale nejapnost! Manžela nebo manželku přece neznepokojujeme jakýmsi bezvýznamným pobavením. Jistě, kdyby on byl trapný, podezíral mne a vyslýchal, jak to v některých manželstvích chodí, byla bych mu nevěru přiznala. Ale jinak... Poslyš, Mojmíre, jestli my dva se vezmeme,“ pokračovala už zase v dobrém rozmaru, „neopovažuj se mi chodit domů se zprávami: Milá ženo, to bys teda valila oči, jak jsem se dneska rozšoupnul s naší účetní. Hergot, to je ale baba! Představ si takovou zrzavou třicítku... Víš, že je to pro tebe kruté, ale není nad pravdomluvnost. A teď naval večeri a noviny, drahá ženo!“

„Prokoukla jsi mě, Drahulínku, přesně takhle si naše manželství představuju,“ nutil se do vtipkování Mojmír, ve skutečnosti konsternovaný pomyšlením: byla by schopna mě v manželství podvádět a tvářit se jakoby nic. Taková otrlost! Musím velice pečlivě zvážit, jestli si ji vezmu.

Vážil to několik nocí a mohl si to vážení klidně ušetřit, protože nemohl dospět k jinému závěru než pokaždé (kdykoli Drahulínka vážil): po svatbě ji vezmu pevně do ruky, vysvětlím jí morálku čestného vztahu mezi manželi a nasadím důsledné kontroly, dokud se jí moje zásady nestanou vlastními... příjemně se holedbal sám před sebou.

Zajisté že úleva, že ona nechodí a nespí s nikým jiným než s ním, nepřežila ani čtyřiaadvacet hodin. Hned ten příští večer, který s ním vlídně odmítla strávit (tentokrát to byla sestřenice, jež ji pozvala, aby s její rodinou oslavila patnácté výročí manželství), se plně ponořil do analýzy, jak ono je to všechno doopravdy. Zdá se, že Drahušce mě už tak trochu pokládá za manžela, a toho je podle ní třeba uklidňovat, a ne znervózňovat, neboli musí se mu lhát. Tak to tedy ne! Je třeba prověřit, zda vůbec nějakou sestřenicí má, a pokud ano, kdy přesně se tato provdala, a zejména zda se v její rodině dne dvacátého února něco oslavovalo. Na tuto prověrku však nedošlo, ani na žádnou jinou, po nichž toužil. Měl tisíc chutí pověřit nějakou renomovanou agenturu, aby Drahulínku sledovala, ale děsil se, kdyby ona to odhalila – bez milosti s ním skoncuje. A nepřiznané se bál i toho, že ať by agenti zjistili cokoli, on by ji opustit nedokázal. To už pro něho byla drogou.

Alespoň Marjánu že mám zpacifikovanou a pevně pod palcem, gratuloval si, neboť kdyby ještě z téhle strany byly problémy, mohl bych ze všech těch starostí už rovnou ulehnout na psychiatrii. Naštěstí Marianinou neotřesitelnou důvěrou v Mojmouška by nedokázalo pohnout ani jeho oznámení, že zítra odjíždí na týdenní služební cestu na Mars... říkával si a bylo to pomyšlení uklidňující, jakýsi pevný bod v jeho nyní tak rozkolísaném životě.

Přece jen však měl tolik rozumu, aby poté, co u Drahušky přespál potřetí, neboli třikrát manželce nažvanil, že vyčerpán prací přenocuje v kanceláři, rozplánoval cestování pro sebe i pro manželku. Pro ni reálné, pro sebe fiktivní.

Nejprve se vytasil s pětidenní naléhavou návštěvou Ostravy. Tuto verzi oznámil jak svému sekretariátu, tak manželce. Mohl si to dovolit, protože Hynek byl tou dobou za nějakými obchody v Moskvě, takže nehrozilo, že se po něm bude shánět a blbě se divit, co proboha švagr trojčí s Ostravou. A na generálním ředitelství nebyl chválabohu nikdo, kdo by se tomu blbě divil nahlas.

Zatímco však na sekretariátě stroze oznámil, že denně zatelefonuje, manželce bylo třeba mnohmluvně objasnit, proč musí volat jenom on domů, a nikoli ona jemu (do hotelu Miriam v Praze-Dejvicích).

„Krucihíml, představ si, Marienko, že jsem v Ostravě nesehnal ubytování v jediném slušném hotelu, takže firma, se kterou jednám, mě prý ubytuje v privatě. To je teda lahůdka!“

„Ano, to je tedy opravdu nadělení. Jestli tam nebude čistá koupelna a do svého pokoje budeš chodit přes obývací a manželskou ložnici... A nemůžeš tu cestu odložit?“ byla ustaraná.

„Jo, to bych mohl – vyhodit tím takových patnáct milionů korun,“ řekl sarkasticky Mojmir a manželka byla beze zbytku omráčena.

„Víš, Mojmi, pořád si neuvědomuju, v jakých sférách ty vlastně obchoduješ,“ přiznala.

Pak už jen zbývalo láskyplně se s manželkou rozloučit a nato zatelefonovat: „Ubytování je přijatelné, je tam jenom jeden zádrhel, že telefon mají v obývací a je mi trapné se jím tam motat. Budu ti volat vždycky během dne od firmy.“

Tím bylo jasné, že manželce nedá telefonní číslo.

Ani je nepotřebovala, protože Mojmir jí sám telefonoval až šestkrát denně a pokaždé si s ní zevrubně poklábosil. Aby taky ne, když v dejvickém hotelu se navzdory štůsku románů a detektivek příšerně otravoval. Byl bytostně domácí typ, teplo domova a milující, oddanou ženu neustále po svém boku potřeboval stejně jako dýchat vzduch. A Drahuška s ním byla v průběhu těch pěti dnů pouze jedno odpoledne a jeden večer s nocí. Bylo to vážně k zbláznění.

V tyto dny také navštívil cestovní kancelář a pro manželku koupil dva týdny v Izraeli, šestnáct dní na Kanárských ostrovech, jedenáct dní v Davosu a týden v Římě.

„Marianečko, už se na to nemůžu dívat, jak ty stále sedíš doma, kam já se vracím urvaný a vyřízený,“ pravil pateticky. Urvaný a vyřízený skutečně byl, jak by taky ne: odevzdávat v posteli heroické výkony a kromě toho se trást o přízeň milenky, to není pro padesátníka žádná selanka. „Tady máš ode mne dáreček jako omluvu za ten pekelný půlrok, jehož větší část máme stále ještě před sebou,“ podal jí desky se zahraničními poukazy a zářivými prospekty.

„Mojmíre!“ zhrozila se. „Máš rozum?! To si snad docela vážně myslíš, že bych tě opustila a odjela se bavit v tak svízelných časech, jaké teď prožíváš?“

Nejsem žádná neurotička, která potřebuje, aby manžel kolem ní neustále tancoval. Právě teď musíš mít doma zázemí. A vůbec, copak bych měla ze sebekrásnější cesty nějaký požitek bez tebe? S pomyšlením, že ty vysedáváš v práci?! Tak jenom ty poukazy pěkně vrať a termíny přeobjednej na dobu, kdy pojedeme spolu.“

Mojmir neztratil nervy, protože byl připraven, že toto vyjednávání nebude snadné.

„Jestli mě opravdu miluješ tolik co já tebe, tak si ty cesty dopřeješ, abys mě ušetřila soužení, jak mizerný jsem ti připravil půlrok. A já zas budu mít docela jiný klid pro vysedávání v práci, když do prázdného bytu mě nic nepotáhne,“ argumentoval docela bystře.

„Mojmoušku, jsi ten nejhloupější a nejohleduplnější manžel na světě,“ vzdala se po půlhodině Mojmirový soustředěné palby. „Dobře, pojedu tedy, ale jenom když mi slíbíš jedno: že už NIKDY si neuvážeš na krk takovýhle úkol, který ti ničí zdraví. Potřebujeme snad náš majetek ještě rozmnožovat?!“

„To víš, že nepotřebujeme. Jenomže chlapa těší, když se mu dílo daří. Ale uznávám, že jsem toho na sebe navalil přespříliš. Ano. Jsem vyčerpaný. Dokončit tu práci musím, jinak by to byla pro podnik obrovská ztráta, do záměru už jsem investoval příliš mnoho,“ hovořil Mojmir jak vázaná kniha. „Ale že už NIKDY VÍC – to ti můžu slíbit docela klidně. Ťukneme si na to?“ přinesl

ze spíže a otevřel láhev lehkého vína.

Druhý den nelenil a začal se shánět, kde právě je Hynek. Měl štěstí. Jeho žena mu řekla, že před dvěma hodinami přiletěl a teď právě spí. Jistě, jen co se probudí, vyřídí mu, aby hned volal švagra do práce.

Ozval se už za tři čtvrtě hodiny: „Ahoj, Mojmíre, děje se něco?“

„Ahoj. Nic, co by tak velice stálo za řeč, ale přesto bys o tom měl vědět, aby ses nedivil, až se od Mariany dozvíš, že jsem ji poslal na nějaké zahraniční zájezdy. Donutil jsem ji, aby jela sama, protože já mám teď dost práce a nemám na ni čas. Pravda je taková, že chodím na pitomá vyšetření a schyluje se to se mnou k operaci ledvinového kamene. Nesmí o tom vědět. Šílela by. Vzpomínáš přece, jak se tenkrát sesypala z toho mého žlučníku? Prostě všechno jí povím, až budu po operaci.“

„Hergot! To je tedy pěkná otrava,“ řekl soucitně

Hynek. „Ale dneska už se přece rozbíjejí kameny laserem – bez operace.“

„Jak kdy,“ věděl Mojmír, který si o ledvinových kamenech před několika dny přečetl obsáhlý článek v novinách a stal se mu cennou inspirací. „Záleží na tom, jaký je to kámen a jak je uložený. Zatím to u mě zkoumají.“

„A kdy asi tak ti ten výkon chtějí dělat?“

I na tuto otázku byl Mojmír pečlivě připravený.

„To bych taky rád věděl. Nejdřív mi prý musej odléčit zánět v močovodu,“ potřeboval Mojmír hrát o čas.

„Sakra... sakra,“ láteřil na nepřízeň osudu Hynek. „No hele, přinejmenším tolik o tom jako laik vím, abych se neznepokojoval, že jsi nějak ohrožený. Ale taky je mi jasný, že to není nic příjemného.“

„Jo, to mi povídej,“ zaskuhral Mojmír. „Už mi taky bylo tak blbě, že jsem nocoval v kanceláři. Marianě jsem namluvil, že mám práci do noci a nechce se mi pak už trmáčet domů.“

„No nazdar! Už abys měl ten kámen venku. Hele, kdybych pro tebe mohl cokoliv udělat – volej mi. Manželka i sekretariát jsou pořád v obraze, kde mě najít i za hranicemi. Jasný?“

„Díky. Vždycky jsi byl můj nejlepší kámoš.“

„A co podniky? Žádné problémy?“

„Šlapou jak švýcarské hodinky,“ ubezpečil ho Mojmír hrdě.

To byla pro Hynka informace nulové hodnoty, protože věděl, že i kdyby byly v likvidaci, jejich generální by byl nepochybně poslední člověk ve společnosti IKA, který by o tom něco věděl. Za směrodatné pokládal výhradně informace ředitelů Mojmírové společnosti, které mu tam dosadil a pravidelně si je podával.

„Zajdu na kus řeči s Gáborem, Slavíkem a Hruškou, abych jim zas jednou zapráskal bičem nad hlavou. Seš na ně moc měkkej,“ opentlil jako vždy fakt, že se do vedení Mojmírových podniků plete. Ten naštěstí v tomto ohledu nebyl háklivý, ale naopak švagrovi vděčný – jak říkával Marianě – za občasnou výpomoc. Že mu Hynek společnost IKA vybudoval, postavil na nohy a stará se, aby prosperovala a rozšiřovala se – to Mojmíra nikdy ani nenapadlo.

Když zavěsili, Mojmír setřel pot z čela a ve tváři se mu vítězoslavně rozhostil samolibý úsměv: teď je tedy dění posichrováno na obou frontách, odkud hrozí nebezpečí: ze strany Mariany a Hynka.

Další den to potvrdil. Manželka mu řekla: „Hynek už je zase doma. Volal mi a jenom si to představ, Mojmoušku, že mi velice schvaluje, abych cestovala sama, když ty nemáš čas.“ A rychle dodala: „Pochopitelně jsem se nepodřekla, že ty dřeš na něčem výjimečně náročném. Jen tak jsem se zmínila, že máš teď dost práce a nechceš se z podniku utrhnout.“

Mojmoušek si v duchu zamnul ruce, políbil ji se slovy: „Ty jsi moje hlavička,“ a připadal si jak Belmondo ve Veselých Velikonocích.

Jo, perfektně to válet s manželkou i s milenkou, to není žádná selanka, ale důvtipný chlap – jako třeba on a Belmondo – je zmáknou obě... usínal ten večer vedle manželky s úsměvem na rtech tím spíš, že na zítřek Drahuška přijala jeho pozvání na oběd v Akropoli a popozitří vyprovodí manželku na letadlo do Izraele.

Všechno mu klapalo i v průběhu dalších měsíců, které ho ještě dělily od

Drahuščina osudového rozhodnutí, rozhodnutí – jak říkával – o jeho bytí či nebytí.

V průběhu těchto měsíců Mariana kromě Izraele, Kanárských ostrovů, Davosu a Říma absolvovala ještě třítýdenní zájezd Napříč Kanadou, osmáctidenní zájezd Poznej Ameriku, deset dní na Sicílii a týden na Bulovce se slepým střevem. Mojmírovi prostě padaly karty. A nebyl nevďěčný. Ať byla kdekoli, denně jí volal a žhavil dráty i do USA a Kanady.

A jak už tak mu ty dobré karty padaly, Mariana našla v cestování takové zalíbení, že na další cestu se dokonce vždycky už těšila a po návratu se pak těšili společně, že na ta úžasná místa, která mu líčí, se už brzy podívají – ruku v ruce.

Ne že by se tu a tam nevyskytl nějaký zádrhelek, jako to zatracené slepé střevo, které jen v první chvíli se zdálo přínosem: propuklo tři dny po jejím návratu

z USA, a namísto aby Mojmírovi šestnáct dní komplikovala život svým pobytem doma, než odjede na Kypr, odebrala se do nemocnice. Nebylo dne, aby ji tam nenavštívil s květinami. Až potud bylo všechno báječné. Jenomže když ji propustili, na cestování se necítila, takže Kypr se rušil a ubohý Mojmír musel jejímu pobytu doma čelit plné tři týdny.

Nezbylo tedy, než že musel opět nasadit svoje vlastní cesty. Ovšem s Marianinou milou povahou opět nemohlo nic probíhat jinak než dobře.

K maličkému zádrhelu došlo pouze v den, kdy Mojmír Marianě telefonoval z osvědčeného dejvického hotelu:

„No tak jsem, Marianečko, šťastně dorazil, smog by se tu dal krájet, teda povím ti, že Košice jsou příšerné město. Za ty tři dny se tu nejspíš udusím.“ Vzhledem k tomu, že před pěti hodinami se s manželkou vroucně rozloučil před odchodem na letadlo do Berlína, nebylo se co divit, že se vyjeveně zeptala:

„Mojmí! Co proboha děláš v Košicích?“

Mojmíra oblil studený pot.

„Copak jsem ti nevykládal, že se budu muset rozjet za generálním Slovmitu do Košic, protože on není schopen zvednout ten svůj tlustej zadek a přijet do Prahy, aby se mnou uzavřel nejlepší kšeft svého života?“ hovořil Mojmír poměrně plynule na to, že byl přidušen.

„Ale ano, zmiňoval ses, že budeš muset zajet příští týden do Košic. Ale teď ti hoří smlouvy v Berlíně, ne?“

„Jo, to hoří, a jestli budu mít smůlu, tak taky shoří. Protože se nemůžu bohužel rozkrájet a být současně na dvou místech a protože bohužel nemám nikoho tak kompetentního, koho bych na skutečně náročná jednání mohl vyslat. Víš, co se ráno přihodilo? Cestou na letiště telefonát – můj prokurista. A že musím okamžitě do Košic, právě se dozvěděl, že generální Slovmitu koncem týdne odjede za nějakými kšefty do Ruska. Letenku do Berlína jsem ani nestačil stornovat, byl jsem rád, že jsem chytil místo v prvním letadle na Košice.“

„Panebože, takové nerváky,“ křížovala se Mariana. „A co lejstra, Mojmoušku?“ Co zas rány boží znamená tohle? Jaký lejstra?!

„Jak to myslíš, Marianečko?“

„Pro Berlín sis přece připravoval štos lejster. A teď bys potřeboval spíš lejstra pro Košice, ne?“

„Jo tak, ty myslíš, holčičko, dokumentaci. No to mi ani nemluv. Tu sem za mnou veze příštím letadlem disponent.“

Když Mojmír poslal Marianečce po telefonu spoustu pusinek a zavěsil, věděl, že každý ženatý chlap by měl za každý rok, který v manželství přežije, jít o dva měsíce dříve do důchodu. Je zajímavé, že se pořád mele o tom, co s koronárními cévami dělá kouření. Co s nimi dělá manželka, která by měla být uváděna jako prvořadý rizikový faktor pro vznik infarktu myokardu, o tom se nedočteme, hloubal Mojmír, který přímo cítil, jak mu takovýhle telefonát s manželkou klade solidní základ pro vznik ischemické choroby srdeční.

Svůj podíl na těchto nervácích má ale i Drahuška, uznal spravedlivě. Kdyby si ona počínala rozumně a on neměl kvůli ní plnou hlavu problémů – jako třeba ten její pitomý nápad, že si s bratrovou desetiletou holčkou vyjede k moři – mohl by se v klidu soustředit na to, co vykládá manželce, a nespletl by si Košice s

Berlínem... byl upřímně rozhořčený.

Vyčerpán stresem propadal se do spánku s myšlenkou, že být ženatý, za to by se měly udělovat státní ceny, případně invalidní důchod.

Počátkem května měl Mojmir oslavit padesátiny. Připravovala se na to jak Mariana, tak Drahuška. Zatímco však Mariana ho znala tak dobře, že se nemusela vyptávat, jaký dárek by ho potěšil, Drahuška mu tuto otázku položila.

Mojmir ohromně polichocen, že si s jeho narozeninami dělá starosti, odpověděl: „Však ty dobře víš, Drahuloušku, co by mi udělalo největší radost: datum naší svatby.“

Drahuška se jen usmívala: „Na rozhodnutí mám ještě téměř dva měsíce, ze kterých ti, ty netrpělivce, neslevím ani hodinu.“ Nijak zvlášť ho to už neznepokojovalo, protože tak, jak jejich známost probíhala, vše nasvědčovalo, že její rozhodnutí splní všechny jeho tužby. Byl dokonce přesvědčený, že rozhodnuta už je a jenom ho laškovně trápí. To už se totiž v její přízni propracoval tak daleko, že k ní chodil obden odpoledne a zůstával přes noc a trávili spolu také téměř všechny víkendy. Dělávala si z něho legraci, že takhle si prosperujícího podnikatele nepředstavovala a aby neskončil s žebráckou holí. Mojmir jí vysvětloval, že se v jeho životě objevila právě včas, aby ho uchránila od infarktu v důsledku pětadvacetihodinové pracovní doby po devět dní v týdnu. Teď už má nejkrušnější začátky za sebou a je nejvyšší čas, aby se plně nasadilo vedení jednotlivých podniků a jejich ředitelé nesli plnou odpovědnost a odvykli si mít ho neustále za zadkem a házet mu na krk nejpalčivější problémy. A aby měla možnost obdivovat ho v plném lesku jeho generálního ředitelování, často od ní anebo zas z auta volal svým ředitelům a něco s nimi projednával a vydával autoritativní příkazy, které jim nepřivodily mozkovou mrtvici pouze díky zkušenosti, že zítra starej na tuhle volovinu už ani nevzdechne, a i kdyby, jemu se naštěstí vždycky dá něco nakecat.

Stejně splavně bylo pořízení s Marianou. V cestování se nadále vyžívala, a když byla mezi jednotlivými zájezdy doma, s vlídným porozuměním přijala pravidlo, že Mojmušek většinou obden pracuje dlouho do noci, kdy má v kanceláři absolutní klid, a bylo by nesmyslné ve dvě hodiny po půlnoci jet domů – ono je to v noci po Praze přímo o život – když v pohodlí může přespat ve svém ředitelském apartmá. Ostatně, ne že by se doma takřka vůbec nezdržoval. Ty dny, kdy nebyl s Drahuškou, chodil do práce a z práce stejně jako kdysi, pouze s tím rozdílem, že o nemožném přetížení teď doma ještě víc tlachal, a namísto aby si četl romány a detektivky před Marianou otevřeně, nyní je ukrýval pod stohy dokumentů, jimiž manželku omračoval. A když s Drahuškou odpoledne a přes noc byl, ten den ještě obědval doma a druhý den dopoledne od ní opět spěchal rovnou domů k Marianě, aby po vyčerpávající noci v kanceláři pracoval už jen doma. Upřímně řečeno, ono ani nebylo divu, že do Drahuščinu náruče spěchá vždy z domova a po Drahuščině náruči se tam zas rychle vrací. Po specialitách á la Drahuščině (mražené rybí filé frknuté na pánev, podlité vodou, posypané kmínem a podávané s chlebem a rajčaty, jejichž úprava spočívá v omytí teplou vodou... uvařená brokolice zasypaná strouhankou... housky se sýrem a paprikou, úprava viz rajčata... vločky s meruňkovým kompotem zalité mlékem atd. atd.) – po těchto specialitách a nejlépe taky před nimi byly Marianiny španělské ptáčky, svíčková, zajíc na šest způsobů, amolety plněné mletým telecím a špenátem či ovocné moučníky atd. atd. rajskou hudbou. Ani v tomto ohledu však Mojmira úspěch druhého manželství neznepokojovalo, protože vyfešákovat Drahušku do Marianiny podoby dokonalé hospodyně a prvotřídní kuchařky bude hračkou. Co víc je k tomu třeba, než zakoupit štůsek dobrých kuchařských knih a přidat zápal? A že hýčkané a zbožňované novomanželce zápal pro kuchyňský sporák nebude chybět, o tom nepochyboval.

Složitější byly víkendy, pro něž si musel aranžovat služební cesty, ale ta nezdolně přívětivá Mariana chápala, že jednání kapitánů našeho průmyslu se

často vedou i o sobotách a nedělích, kdy se dohání to, co se během pracovního týdne nestihlo. Mojmoušek prostě neví, kde mu hlava stojí, a Marienka si jen občas povzdechla, zda ten elent v červnu opravdu skončí. To jí Mojmír mohl slibovat s čistým svědomím. Jakmile bude mít Drahuščin závazný slib v hrsti, s Marienkou si to všechno čestně vyřiká.

Spokojená byla i Drahuška, když jí přiznal, že dal na její radu a manželku žádostí o rozvod zatím nerozčiloval. Začne ho vyřizovat až v červnu. Podle toho, že Mojmír byl volný kdykoli včetně noci a víkendů, Drahuška usuzovala, že toto manželství zřejmě opravdu drží pohromadě jen silou zvyku, v čemž ji Mojmír při každé příležitosti utvrzoval a pro jistotu produkoval další historky, nasvědčující, že jeho žena je monstrum, které by v zájmu lidstva mělo být drženo ve svěrací kazajce a navíc v kleci. A když se opakovaně zmiňoval, tu že je manželka v Kanadě, tu na Kanárech, tu v Americe, jednou už pochybovačně řekla:

„Nevykládáš mi to náhodou jenom proto, abych si nedělala starosti, jak ona nese, že ty teď tak často nejsi doma?“

Příště jí Mojmír přinesl složku s dokumentací dvou. cestovních kanceláří, v nichž si mohla prohlédnout doklady, jaké zájezdy paní Mariana Kučerová v uplynulých měsících absolvovala a jaké má předplaceny.

„Jsi opravdu hodný a velkorysý manžel, Mojmíre,“ konstatovala Drahuška zjihle. „Báječné manželství! Kdybychom se náhodou vzali, povedu to taky tak, věčně budu někde v luftě, abych ti nezevšedněla,“ smála se.

Mojmírovi takové řeči nepřipadaly zrovna vtipné – o tom, jak to Drahuška v manželství povede, měl svoji už docela přesnou představu – ale vlídně řekl:

„Jistě. Cestování si užiješ. Ale budu jezdit s tebou. To tak – pustit Drahuščinu samotného do nebezpečného světa, ještě aby se nám tak někde ztratil!“ Anebo trajdal s nějakými šibeničnický, jako je Kubin.

Mimochodem, o Kubinovi bylo ticho po pěšině a Mojmír měl kupodivu dost zdravého rozumu, aby svým žvaněním jeho ducha v Drahuščině domě nevyvolával. Ach ano. Ty zatracené Mojmírovy padesátiny, které připadaly na sobotu v první polovině května.

Se čtrnáctidenním předstihem mu Drahuška sdělila:

„Mojmíre, k narozeninám mám pro tebe dárek, který ti bohužel musím prozradit předem, abych věděla, jestli se ti časově hodí.“

„Drahušenko, hodí se mi všechno na světě, co ty vymyslíš,“ byl Mojmír blažený, jak Drahušce na něm záleží.

„Okolo tvých narozenin – od čtvrtka do úterka – bychom mohli být v Aténách.

Zamluvila jsem letecký zájezd. Líbilo by se ti to?“

Beze slov ji zlíbal.

Pak s mužným odhodláním usedl k večeři, k níž byla dnes čočka se sázenými vejci. Drahuščin recept zněl: Předvařenou čočku s kusy cibule povařte v Dobré vodě, tu pak slijte a na čočku frkněte rozklepnutá vejce a bez míchání poduste, dokud se nesrazí. Ušetříte si tak umazání pánvičky. V procesu přípravy se nabízejí dvě variace: ponecháte-li při slévání v čočce dost vody, bude sice polévkovitá, ale v průběhu srážení vajec se nepřipalí. Slijete-li vodu úplně, čočka bude sice o něco méně příšerně rozplizlá (přesto však dostatečně příšerně rozplizlá), ale rendlík musíte vyhodit, protože kdo by se s tou připáleninou drhnul. Už na stole si pak každý do své porce vymačká citron, labužníci si dopřejí navíc lžičku margarínu bez cholesterolu. Pozor: na osobu nanejvýš jedno vejce, neboť jsou nezdravá.

„Nebudou Atény kolidovat s něčím, co na tvoje narozeniny miní uspořádat tvoje žena?“ starala se ještě Drahuška. „I když je to mezi vámi špatné, jsou to přece jen tvoje padesátiny. Mohlo by ji rozčilit, že ty ten den nejsi doma. A protože cestovka Kabon tyhle zájezdy do Atén pořádá třikrát do měsíce, není problém si náš termín posunout.“

Mojmír s maximálním sebepopřením polkl poslední sousto čočky (v pořadí čtvrté, neboť na talíř si dal asi tak dvě polévkové lžice, a i ty byly přespříliš, neboť Drahušce se dnes podařil kulinářský kousek: čočka byla polévkovitá, a přesto páchla připáleninou), a když mu kucl sraženého vejce uvolnil hrdlo, popuzeně řekl:

„Moje žena a uspořádat něco na moje narozeniny! Věřila bys, že si při nejlepší vůli nevzpomenu, kdy mi k narozeninám třeba jen popřála?“

Popuzen byl samozřejmě na tu kejdu zvanou večeře a popuzen byl tím víc, že se mu vybavovala ta báječná pochoutka, kterou z čocky dokázala vykouzlit Mariana. A protože popuzen samozřejmě nemohl být ani jen v duchu na Drahušku, pro přenos jeho agrese byla nejpřirozenějším terčem Mariana.

I Drahušku překvapila vzteklá zášť v jeho hlase.

Vzhlédla k němu, a aby obrátila list hovoru, mírně řekla: „Mojmíre, já vím, že chceš shodit pár kilo. Ale to neznamena, že bys musel chodit spát hladový. Ta čocka je úplně bez tuku. Klidně si ještě trochu přidej.“

A kecla mu na talíř několik lžic.

Což Mojmirův běs – samozřejmě proti Marianě – vystupňovalo.

Zuřivě pokl dvě vrchovaté lžice (jinak než lžící se tato břečka jíst nedala), aby už to měl co nejrychleji za sebou, a neméně zuřivě zařval: „Něžná a láskyplná bytost, jako jsi ty, nikdy nemůže pochopit stvůru, jako je moje takzvaná manželka, která už celé roky na mě nepromluvila v dobrém. Pokud ta mi něco uspořádá k narozeninám, tak leda vřískavou scénou, za jakou by se nemusela stydět ani pavlačová coura. Ostatně má jiné starosti, než jsou moje narozeniny: abych jí zaplatil další sérii zahraničních zájezdů. Parazit jeden!“

S neutuchající zuřivostí do sebe naládoval zbytek čocky na talíři, a Drahuška ho starostlivě napomenula:

„Mojmíre, má to smysl, každou chvíli se takhle rozčilit nad věcmi, které stejně nezměníš a které už jsou víceméně za tebou?“

„Promiň,“ vzpomatoval se Mojmir. „Fakt nevím, proč si to tak беру. Asi že ty jsi na mě tak hodná... a taky že si díky té padesátce na krku uvědomuju, že nejkrásnější roky života jsem promrhal vedle netvora, který –“

Zas už se dostával do ráže úměrně tomu, jak cítil, jako by se mu jícen ucpával maltou, ale Drahuška ho utála:

„Tak a už opravdu dost, Mojmíre. Přestaň se nervovat. Tvoje manželství bylo asi o moc horší, než já si dovedu představit, ale nesmíš se v tom babrat. To ti prostě nedovolím – takhle se týrat. Pojď, pustíme si televizi, dneska jde výborný francouzský film, už jsem ho kdysi viděla,“ s pohledem na hodiny se zvedla od jídelního stolu, nastrkala nádobí do myčky, poklidila, co bylo třeba, a na Mojmíra, který mezitím odkráčel do obývacího pokoje, zavolala: „Dáš si pohár?“

„Ne, děkuju, nedám, Drahušku. Vážně musím ně- jaké to kilo shodit,“ zaševelil Mojmir, který měl střevní koliku při pouhém pomýšlení na Drahuščinu poháry.

Občas v záchvatu kuchyňského elánu uvařila pudink bez cukru ze dvou litrů mléka, po zchladnutí ho rozlila do kelímků od margarínu a naházela do obrovského mrazáku. Po rozmrazení byla hmota pudinku nepopsatelná, a pokud jde o chuť, je třeba říci, že jednotlivé kuclíky si uchovaly onu jedinečnost, již se vyznačují mléčné připáleniny. Drahušku totiž při vaření pudinku otravovalo zdoluhavé míchání, a tak v druhé ruce držela knížku, do níž se chvílemi začetla tak, že ruka s vařečkou jaksi ustala ve své činnosti.

Mojmir věděl, že Mariana jako vždy, kdykoli má on anebo jeho matka, anebo ona sama ať už svátek nebo narozeniny, a stejně tak ve výroční den svatby... že jako vždy při takové příležitosti a tím spíš na jeho kulaté narozeniny připraví slavnostní večeři a pozve jeho matku a Hynka s manželkou. Stejně dobře věděl, že večeře bude báječná a dárků s láskou vybíraných bude spousta, jenomže... Jenomže tentokrát se den této oslavy bude muset podříditi jeho pracovním povinnostem. Ještě týž večer s Drahuškou před televizorem a poháry (když pudink rozmrzl, na onu nedefinovatelnou hmotu kydla půl skleničky zavařených merunek – kompot samozřejmě nikoli domácí, ale kupovaný – a pohár postavila i před Mojmíra se slovy, že je zdravě dietní) se Mojmir rozhodl, že na dny okolo jeho narozenin to bude Mnichov, kam bude muset neodkladně pracovně odjet. Tím byla Marianina oslava jeho padesátin vyřízena a pustil ji z hlavy.

O týden později, když Drahuška na něho neměla čas, takže pro změnu seděl před televizorem s manželkou (a též pro změnu měl k večeři pečeného lososa s

bramborovou kaší a u televize horká jablíčka v županu), ta řekla:
„Mojmoušku, tvoje významné narozeniny budou tentokrát velikánská sláva. A je už nejvyšší čas, abychom si sepsali, co dobrého se bude podávat.“
„Narozeniny?“ nasadil Mojmir výraz velice překvapený.
„Mojmi, neříkej mi, žeš v tom pracovním bláznění zapomněl i na svoje vlastní padesátiny,“ rozčilila se Mariana. „Ty si vážně koleduješ o nervové zhroucení.“
„Zapomněl, Marienko. Fakt zapomněl – jako na smrt,“ přiznal provinile Mojmir.
„A už se nezlob. Nic se přece neděje. Naplánujeme si včas nejen dobroty, které navaříš a napečeš, ale taky nějaký krásný výlet na ten den. Přisahám, že se urvu od práce, i kdybych měl zkrachovat.“ Kdyby ovšem ten den mě chtěla Drahuška, výlet by se musel odložit. Ovšem večeri by bohužel odložit nešlo. Drahušce bych řekl, že jdu k matce. Bylo by to poprvé a určitě naposled, co bych se dobrovolně vzdal Drahuščiny společnosti.
„Taky jsem uvažovala,“ pokračovala Mariana, „že slavnostnější než doma by bylo zamluvit salonek v nějaké krásné restauraci. Menu bych s nimi přesně probrala –“ „Ani za nic!“ vykřikl Mojmir. „Žádná restaurace, ale doma!“ S Drahuškou, aby se v její kuchyni vyhnul specialitám jako rozvařené fazolky či polotvrdá mrkev (jejímuž pokrájení činila Drahuška zadost rozkrojením každého kusu na tři čtyři špalíky), chodil do restaurací tak často, že ho už takřka permanentně pálila žáha a žaludek mu přecitlivěle reagoval už i na kojeneckou minerálku. „V těch mých pracovních hororech jsem po hospodách víc, než bych si přál a než je mi zdrávo. A už vůbec si nedovedu představit, že by někde dovedli připravit takové lahůdečky jako Marienka. Mňamky mňamky. To bude papu! To budou narozeninky! Mojmikovi už se sbíhají sliny!“
Taky že se mu sbíhaly. Zejména po obědě u Drahušky, k němuž podávala uzenáče. Úprava spočívala v odříznutí hlavy. Ostatní už bylo na něm. Když ho rozpůlil, byl ve svém životě nejbližší pozvracení se.
„Dobrá, ty jeden mlsoutku,“ usmívala se polichoceně Mariana.
Zbývalo už jen se chytit za hlavu: proboha – Mnichov!
„Na který den mi vlastně ty narozeniny vycházejí?“ „Nevíš, kolikátého je dneska, anebo kolikátého ses narodil?“ žertovala Mariana.
„Málem nebudu vědět už ani jedno,“ povzdechl si Mojmir. „Někdy už počítám dny, kdy mi ta nádeničina skončí.“
„Narozeniny ti vycházejí na příští sobotu. Neměl by sis to poznamenat – aby sis náhodou na ten večer nepřinesl domů šest kilo lejster ke zpracování?“
„Děláš si možná legraci, jenomže já si to opravdu poznamenám,“ zvedl se Mojmir a šel si do aktovky pro diář, který se jen hemžil údaji, jež kdy manželce nakecal. „Tak kdepak to máme... ano, tadyhle... Hergot! No je tohle možný?! Já už jsem fakt jak štvanec! No jenom se na to podívej: příští týden od čtvrtka do dalšího úterka Mnichov.“
Mariana se skutečně podívala a nemohla věřit svým očím. Nejenom Mnichov, ale na každý den v něm schůzky a porady od devíti hodin ráno do sedmi, jednou také do devíti hodin večer. Včetně soboty. V neděli volné odpoledne.
„Tenhle diář si dobře schovej. Až budeš na koronárce s infarktem, můžeš si v něm číst. A doktorovi ho ukázat jako osobní anamnézu.“
„Pokusím se to o týden posunout.“
„To nezmění nic na faktu, že si o ten infarkt koleduješ. Jinak... pokud jde o narozeniny, je nejmenší problém oslavu o týden posunout.“
„Jsi ta nejlepší manželka na celém světě,“ řekl Mojmir to, co jí říkával často – a vždycky, i v tuto chvíli to tak též cítil. Neseslat mi dobrý osud Drahušku, nikdy bych se Mariany nevzdal.
Mariana se už zas laskavě usmívala: „Zítra všechny obtelefonuju a oznámím změnu programu.“
„Koho všechny?“ byl Mojmir rázem ve střehu. „Snad jen moji matku, ne?“
„Ale Mojmi! Copak u tvých padesátin může chybět Hynek se ženou a Blahoutovi?!“
„My dva se teď užijeme tak málo, že bych byl nejradši, kdybychom byli jenom ty a já,“ frflal Mojmir, ale věděl, že Hynka se ženou a Ludvíka a Miladu s Haničkou opravdu nelze nepozvat.
Ludvík – to teda bude pěkný trapas. Bude svědkem

manželské selanky a za měsíc ho požádám, aby mě rozvedl. Ovšem ta správná patálie je Hynek. Hynek, který by nespokl neodkladný ať už Mnichov, Washington anebo Počernice.

Hned druhý den dopoledne mu zatelefonoval z kanceláře.

„Hynku, aby ses nedivil, že moje narozeniny se posunují. Marianě jsem nakecal služební cestu, ale fakt je, že si jdu na několik dní lehnout do špitálu. Pokusej se mi ten kámen rozbít laserem.“

„Hlavně aby se to podařilo a nemusel jsi na operaci. Kde ti to dělají?“

Na tuto klíčově ošemetnou otázku měl Mojmir přichystanu perfektní odpověď.

„Jo, tohle ti určitě povím! A ty začneš blbnout jako při tý mý patálii se žlučníkem. Jak jsi sháněl informace a honil mě z jedné nemocnice do druhé, protože ses dozvěděl, že docent X je lepší než profesorka Y a asistent Zet je lepší než oni oba dohromady. Tentokrát se všechno dozvíte, až to budu mít za sebou.“

„Proháněla mě tehdy Mariana. Ale nedivím se ti, že jsme ti šli na nervy. No nic. Kdybys něco potřeboval, moje čísla budeš snad mít ve špitále s sebou.“

„Díky, Hynku. Ty nejsi švagr, ale brácha. A moc prima brácha.“

Když zavěsili, Mojmir si povzdechl: Milej Belmondo by se u mne mohl pro Veselé Velikonoce učit, jak bruslit mezi ženami... Byl to příjemný pocit.

Zájezd do Atén byl pohádkový a Mojmir žertoval, že to je generálka na svatební cestu, a pokoušel se z Drahušky vypáčit, kde by si ji představovala.

„Zatím jsem volná jak ten pták, tak si s tím hlavu lámat nemusím, ale kdybych se náhodou té svobody vzdala, tak se připrav, že tě to bude stát hodně,“ usmívala se. „Nejspíš budu chtít... třeba Havajské ostrovy v luxusním balení.“

„Bude-li to svatební cesta, pak ti k nim přidám ještě zbytek Spojených států,“ tvrdil Mojmir.

Pěkně se vydařila i oslava, kterou na počest Mojmirových padesátin uspořádala Mariana.

Dům zaplavila květinami, které uměla půvabně aranžovat, slavnostní tabule byla skvostná, srnčí na smetaně nedostižné. Též impozantní třípatrový dort s padesáti svíčkami byl jejím vlastním dílem. A obložené chlebičky šesti druhů, které podávala po půlnoci, stejně dobře mohl podávat šéf studené kuchyně v Hiltonu.

Manželovi darovala masivní zlatý prsten, na němž byla vyryta dvě propletená M – Mojmir a Mariana. Od matky dostal Mojmir krásný svetr a knihy, od Hynka přepychovou cestovní soupravu: kufr, vak a kabelu, Blahoutovi mu donesli stejný obrovský glóbus, jaký nedávno obdivoval v Ludvíkově advokátní kanceláři.

Mojmirova matka při přípitku poděkovala Marianě za to, že jejímu synovi byla vždy jemnou, milou, oddanou a starostlivou ženou a jí, své tchyni, spíše dcerou než jen snachou. A přítomným připomenula, že kdykoli zamarodí, Marienka ji vždycky denně navštěvuje anebo ji přestěhuje do jejich domu.

Marianu její slova rozplakala a i Mojmir měl slzy v očích. Manželku objal a ona mu vzlykala na rameni.

„Odpusťte mi,“ utírala si oči, „ale nějak na mne dolehlo, že nejkrásnější léta společného života už máme za sebou, nemládeme...“

„Nemluv hlouposti, Marienko,“ napomenula ji tchyně. „Máte před sebou ještě veliký kus krásného společného života. Věřím, že krásný život mám před sebou i já, a to je mi prosím čtyřiasedmdesát.“

Mariana ji políbila: „Těším se, maminko, že se už brzy rozhodnete bydlet tady s námi.“

Hynek, který se na oslavu přihrnul s kamerou, nejkrásnější momenty večera natáčel: „Abyste na tenhle bezvadný večer měli vzpomínku. A tu kazetu si promítneme, až se tu sejdem, Mojmiře, na oslavě tvých osmdesátin,“ šklebil se na švagra, který mu předevčírem zatelefonoval, že kámen se nepodařilo rozbít, takže ho příští měsíc čeká operace.

Byla to prostě moc krásná oslava, a když se Mojmir s Marianou tu noc ukládali ke spánku, Mojmira napadlo, jak idylické by bylo, kdyby mohl být střídavě s Drahuškou i s Marienkou. Obě mají něco, co mě obo-

hacuje, filozofoval si. (Neupřesnil už, že na straně Drahušky je to dráždivý

sexepíl, na straně Mariany virtuózní um v kuchyni a slepá oddanost.)

Začátkem června docela zničehožnic Drahuška nad moučником, který sama připravila (piškoty smíchané s jahodami a zablemcnuté kefirem), řekla: „Mojmíre, nebudu to už déle protahovat a povím ti svoje rozhodnutí... ostatně myslím, že beztak je ti už nějaký čas jasné... Ano, připadá mi, že bych s tebou mohla žít v dobrém manželství.“

Mojmír, který měl naplánováno, že o tomto víkendu z ní začne dolovat vyjádření (a dnes byla teprve středa), na ni civěl takovým pohledem a neschopen slova, že se rozesmála:

„Tváříš se jak mladistvý, kterému šestnáctka oznámila, že bude otcem a musí si ji vzít.“ „Jsem ochromený štěstím,“ vydechl. Ochromení mu moc dlouho nevydrželo, takže vzápětí Drahušku informoval, že od dnešního dne slunce bude zářit jasněji a hvězdy se snesou hlouběji. Drahuška ho pohladila se slovy, že až zkrachuje jako podnikatel, což na sebe nedá dlouho čekat, když je víc u ní než v práci, uživí ji jako básník. Nato se dlouze líbali. „Kdy se tedy vezmem?“ naléhal. „Nejsi náhodou ještě ženatý?“

„Dlouho už nebudu. Rozvod vezme do ruky vynikající právník, je to můj bratranec, a pofrčí to. Hned zítra za ním zajdu a prohovořím s ním všechno, co je třeba. Kde bys chtěla, abychom bydleli?“

„Předpokládám, že váš dům necháš manželce. Takže můžeš být u mne. Srovnala jsem se tu s prvním manželem, srovnám se tu i s tebou. Ale jak znám tvoje nároky, budeš brzy chtít něco většího. Na svém baráčku lpím. Nikdy ho neprodám, ale jsem ochotna se s tebou přestěhovat jinam.“

„Koupím pozemek na krásném místě a postavíš si tam dům svých snů – jaký jen si budeš přát. Hned zítra ti

začnu shánět výborného architekta, který hodí na papír tvoje sny. Ten dům, to bude pro tebe můj svatební dar. Jeden ze svatebních darů,“ opravil se.

„Ty jsi jak tornádo, Mojmíre,“ smála se. „Všechno hned zítra. Nepůjdeš zítra taky vybírat do toho domu nábytek?“

„Zařizovat s tebou náš dům – to pro mě bude zhmotněné štěstí,“ byl unesen tou představou.

„Taky se na to těším,“ přiznala. „Ale zatím máme důležitější starost: jak postavíš manželku před rozvod, aby se s tou svojí labilní povahou nesesypala a neprovedla nějakou hloupost.“

„Slíbil jsem ti přece, že promluví s psychiatrem, se kterým jsem už několikrát konzultoval její těžkou hysterii. Může cítit profesionální uspokojení: tvrdil mi, že když ona nebude ochotna se léčit, jednoho dne mi dojdou síly ty horory snášet a rozvedu se. A pomůže mi s ní i bratranec – ten právník. I on ví, co už jsem si s ní přetrpěl, a když se k její scéně nachomýtl, řekl mi: Mojmíre, až ti z ní povolí nervy, tak ji, prosím tě, nevyhazuj z okna, ale přijď za mnou. S její diagnózou bude rozvod hračka.“

„Ano. Jenomže člověk nikdy neví, co a jak se může zkomplikovat. Proto tě chci ujistit, že kdyby ses z jakéhokoli důvodu rozhodl, že se nerozvedeš, nebudu ti to mít za zlé, a pokud jde o mne, můžeme se přátelit dál.“

„Jsem odhodlaný se rozvést, i kdybys mě opustila. Mariana je bezcitná mrcha. A tragédie mého života spočívá v tom, že tebe jsem poznal, až když je mi padesát. Štěstí mého života naopak zas tkví v tom, že jsem tě vůbec poznal,“ ujistil ji Mojmír – jako už stokrát v různých variantách předtím.

Ve válce a v lásce je dovoleno všechno, opakoval si pokaždé úsloví, jež se stalo jeho oblíbeným. A účel světi prostředky. Tady nejde o nic jiného než Drahušku uklidnit, že nějakou hodnou chudinku nepřipravuje o manžela. Ublíží snad někomu, že Marianu líčím poněkud zkresleně? Neublíží. Jí už určitě ne. Rozhodující je, aby byla po rozvodu vzorně zabezpečena, a toho se zhostím jako čestný muž... uzavřel Mojmír vždy svůj

vnitřní monolog s pocitem, že by mohl být vyhodnocen jako MANŽEL ROKU.

„Nesnesla bych pocit, že kvůli mně někdo trpí,“ řekla Drahuška jako pokaždé, když Mojmír úpěl o příkořích páchaných na něm manželkou.

„Máš vzácně laskavou povahu, srdíčko moje. Ale jsou lidé, na které je škoda plýtvat laskavostí. Nezaslouží si ji a oplatí ti leda podlostí.“

„Nejsem ani tak výjimečně laskavá jako spíš zbabělá,“ řekla zamyšleně Drahuška. „Můj manžel, velký znalec i ctitel klasiky, tvrdil, že je velká pravda v latinském přísloví: Škodí radost vykoupená bolestí někoho druhého... I já tuhle moudrost respektuju. Jsem si jista, že nějaká vyšší moc mi zúčtuje každou ničemnost, které jsem se dopustila.“

„Rozumím ti, protože jsem stejný, Drahunko. Nemůžeš ovšem přehánět ad absurdum tak, že bys tancovala podle toho, jak si píská někdo s chorobně pokřiveným charakterem. Ale už se ničím netrap. Zítřka touto dobou už snad budeme moudřejší o rady kompetentních odborníků.“

Nemiloval se s ní úplně pokaždé, kdykoli u ní byl, ale miloval se s ní pokaždé, kdykoli se oběma chtělo. Tuto noc poprvé selhal. Drahuška to přešla taktně s jemným humorem:

„Jsi konsternovaný faktem, že si mě máš vzít,“ smála se.

Mojmír to vzal vážně. „A víš, že máš nejspíš pravdu? Jsem tak zaplavený štěstím, že mě to až invalidizuje.“

Ráno snídali v pohodě na balkoně obráceném do zahrady: šalvějový čaj, který v Mojmírovi vyvolával třes slinivky, a vložky promíchané s ořechy a sušenými švestkami, to vše rozňahňáno acidofilním mlékem. Mojmír se nenáviděl za to, že se mu žaludek vrtí odporem a že nedokáže potlačit obrazy snídání servírovaných Marianou: zásadně teplé domácí pečivo: čerstvé vdolečky nebo palačinky... po večerní konzultaci s ním, na co by měl chuť k snídani.

„Podle receptu se ty ořechy a švestky mají do vloček rozsekat,“ informovala ho zvesela Drahuška. „Ale kdo

by se s tím patlal. Zdravý je to tak jako tak a zuby snad ještě máme.“

Mojmír podbízivě přitakal a navrhl: „Na večeri bychom si mohli někam vyjít. Co se máš pachtit v kuchyni.“

„Jak myslíš, Mojmíre. Ale nestěžoval sis minule, že tě pálí žába? Mohla bych udělat kuře.“

„Miluju kuře s bešamelovou omáčkou nebo s nádivkou,“ potěšil se Mojmír.

„Já dělám kuře tak, že je uvařím v papiňáku, a jí se například jako ovar s chlebem a kremžskou hořčicí. Je to chutné a nedá to práci,“ podala další cennou kulinářskou informaci Drahuška a Mojmír přímo cítil, jak se při představě rozvařeného kuřete s kremžskou hořčicí jeho žaludek postavil na zadní, připraven vrátit svůj obsah, pakliže do něho bude transportována ještě jediná lžice kejdy zvané zdravá vločková kaše.

Se zdvořilým poděkováním odstrčil jen ze čtvrtiny vyjedenou misku a vysvětlil: „Skutečně mám poslední dobou z těch hospod trochu potíže se zažíváním.“

„To zas já při mém způsobu stravování ani nevím, o čem je řeč,“ pochválila si Drahuška, která si v restauraci objednávala většinou jen zeleninu.

„Tobě dietní strava chutná, anebo se jí držíš ze zdravotních důvodů?“ zajímalo Mojmíra, i když zatím nedovedl odhadnout, co by bylo z hlediska jejich dalšího společného domácího stravování větší pohroma.

Drahuška se na něho překvapeně podívala, jako že dost dobře neporozuměla otázce, a pak odpověděla: „Prostě jsem tak zvyklá jíst. Na jídlo celkem nemyslím, v podstatě je přece jedno, co člověk jí, pokud to nejsou vysloveně škodliviny. Ty nekupuju, a tak zkrátka a dobře, když je čas jíst, popadnu, co mám po ruce, a udělám z toho něco, co je minimálně pracné. Doufám, že ani ty nepřikládáš jídlu zvláštní význam. Pokud ano – měl bys smůlu,“ zasmála se.

„Vypadám snad na to, že jídlo je smyslem mého života?“ pospíšil si dotčeně se ohradit Mojmír. „Spokojený a potěšený se cítím, když jsem v práci stihl všechno, co jsem si naplánoval, když večer mám dobrou knihu a dobrou hudbu... a v poslední době taky vedle sebe ženu, kterou miluju. Co jím, to většinou ani nevnímám. Vedle zmíněných hodnot je to úplně vedlejší.“ Jenom klid. Jen co budeme svoji, všechno se poddá, pumpoval do sebe optimismus.

„Máš pravdu. Mně je taky jedno, co sním. Jak víš, když je to nutné, najím se s tebou třeba i v restauraci. Jenom by to nemělo být tak často,“ pravila snášenlivě Drahuška.

Mojmír zmodral. On ji prosím vodi do prvotřídních podniků s proslulou kuchyní, a ona řekne, že když je to nutné, nají se i tam. Je neuvěřitelné, co z ženy dokáže udělat jakýsi pomatený vědec, soptil. Tohle budu napravovat půl roku. Nicméně když se po snídani loučil, líbal ji dobrých pět minut a pak už spěšně odjel domů.

„Vyspal ses aspoň trochu, Mojmušku?“ vítala ho manželka v hale, kterou se nesla vábná vůně.

„Čichám, ňuchám lívanečky – mňamky, mňamky,“ rozplýval se Mojmušek a hrnul se do koupelny jenom si opláchnout ruce, aby byl co nejrychleji za stolem. „Jak jsem se vyspal? Ušlo to. Spal jsem asi od půl druhé do půl osmé. Ale zmáknul jsem kus práce. Ještě musím zabrat dneska a zítra a víkend si plánuju trochu oddechový.“

„Že bychom si zajeli na chalupu?“ navrhla Mariana.

„Uvidíme. Neříkám ne,“ pravil Mojmír, který program tohoto víkendu zcela výjimečně nebude přizpůsobovat Drahuščině rozpoložení – být s ním či nebýt – ale bude se muset podřídít programu Ludvíka a Milady, kdy nejlépe se jim hodí strávit s ním a s Marianou alespoň jedno půldne. Ludvíka ještě dnes přesvědčí, že ty první dny, než se Mariana opět trochu postaví na vlastní nohy, musí se jí on a Milada ujmout, vzít ji k sobě. Mají ji upřímně rádi, udělají to, jako to udělali, když šilela strachem – jak mu později svěřila – že by mu při operaci žlučníku mohli objevit nádor. Promyslel si taky, že o rozvod Marianu požádá před nimi, čímž by její reakce mohla být méně strašlivá než mezi čtyřma očima. A bude to Ludvík s autoritou právníka, který ji při prvním náznaku šprajcování – a v tom prvním rozrušení ona se proti rozvodu začne šprajcovat zcela určitě – tedy bude to Ludvík, kdo jí laskavě, ale pevně vysvětlí, že by si nějakými trucky, naschvály a protahováním rozvodu sebestěně neposloužila, ale naopak, bude-li rozumná a bude spolupracovat tak, aby tu hloupou formalitu rozvodu měli všichni co nejrychleji za sebou, Mojmír ji pro budoucnost královsky zabezpečí. A až horor toho osudového dne skončí... Mojmír se vážně obával (nebo snad se těšil?), že se to hodně protáhne, mnoho času zabere už jenom jeho objasnění, co ho k rozvodu vede... pak Marianě nikde nemůže být lépe než u Ludvíka a Milady, kteří ji obklopí laskavou péčí. Ponořen do těchto úvah se Mojmír cpal lívanečky, jak kdyby měsíc nejedl a teď mínil puknout. Panebože, ta Mariana ale umí udělat dlabanec, funěl si blažeností. Třeba jen ta její nepopsatelná poleva na lívanečky – nadpozemské chuti i vůně!

„A teď se asi, Mojmušku, natáhneš, aby ses trochu dospal, ne? Mám ti rozhodit postýlku?“ starala se Mariana.

„Potřeboval bych se dospat. Ale copak si to můžu dovolit?!“ úpěl Mojmušek.

„Po noční šichtě makačka pokračuje. Odskočil jsem si na chvilku ne kvůli snídani, ale abychom byli aspoň půlhodinku spolu. Obávám se, že dneska se možná ani neuvolním, abych přišel na oběd,“ věděl, že chytit Ludvíka nebývá jednoduché, ale copak se u něho mohl ohlásit předem, když netušil, že Drahuška se rozhodne tak zničehonic? A když už se mu to největší zbožné přání jeho života splnilo, neztratí teď už prodléváním ani jediný den. Ludvíka dneska dostihne, kdyby za ním měl letět do Chicaga.

S manželkou se rozloučil slovy, že chvilku s ní posedět je pro něho vždycky životodárný elixír vzpruhy do další práce (neupřesnil, že v tomto konkrétním případě do obíhání kolem rozvodu), a s žaludkem již zresuscitovaným vyrazil položit zdravý základ pro další manželství (jímž rozvod manželství předchozího nesporně je).

Když těžce sehnal svého bratrance, advokáta JUDr. Ludvíka Blahouta – sháněl ho tak, jak kdyby od oka-

mžitě schůzky s ním závisel jeho život – a připravil ho o půldruhé hodiny času, odjel v polomrtvičném stavu na své generální ředitelství s oblíbeným absolutně pro nikoho tu nejsem na rtech.

Příkaz však neměl komu vydat (nebyla tu ani vedoucí jeho sekretariátu, která si vždy pomyslí: i kdybys tu byl, pes po tobě stejně ani neštěkne), ale všude bylo pusto a zamčeno. Teprve teď si povšiml, že už je půl šesté. Času však měl dost, Drahuška si šla s kamarádkou zaplavat a řekla mu, že domů se

vrátí až kolem deváté.

Těžce dosedl do křesla za psacím stolem a s hlavou zabořenou v dlaních nehnutě tkvěl čtyřicet minut. Ale když se zvedl, měl v té hlavě přesnou strategii dalšího postupu, jímž zminimalizuje katastrofu napáchanou Ludvíkovým zarputile nevstřícným postojem s ultimátem tříměsíčního odkladu. Může se tedy rozejít za Drahuškou a pohlédnout jí bez uzardění do očí: situaci mám pod kontrolou. Hodiny však ukazovaly teprve čtvrt na sedm, jemu kručelo v břiše, protože v maratonu za Ludvíkem na jídlo skutečně neměl čas, dokonce ani chuť, a teď pomýšlení na kteroukoli restauraci pro něho bylo takřka stejně deprimující jako představa Drahuščina kuřete vyčachtaného v papiňáku a zmasakrovaného kremžskou hořčicí, která by Marianě nesměla přes práh. Křen připravovala vždy čerstvý se strouhanými jablky anebo s nějakým fantastickým krémem. Když si navíc uvědomil, že celý den nezavolal domů, bylo to jasné.

„Copak si Marianečka chystá k večeři?“ švitořil.

„Polévečku s králíčími játrovými knedlíčky a jemňoučké telecí rizoto se zeleninkou. A copak má dobrého Mojmušek? Hamburgry od Donalda?“

„Víš, kdy jsem jedl naposledy?“ provolal.

„Před pěti minutami, jak tě znám,“ žertovala. „Počkej, budu hádat. Měl jsi uherák, pro který sis poslal sekretářku, anebo v restauraci kachnu. Ono je to celkem jedno, jestli ti bude zle po tom prvním nebo po tom druhém.“

„Jedl jsem naposled ráno – doma,“ zakvílel Mojmír.

„To mi neříkej!“ rozčilila se Mariana.

„Je to bohužel tak. No a teď si myslím, že by mě třeba mohla pozvat na něco chutnoučkého nějaká šikovná kuchařinka. To bych asi neodolal a na hodinku bych tu s tím fiknul,“ předl Mojmušek.

„O žádné šikovné kuchařince nevím, ale pokud jde o mě, tak k detektivce v televizi jsem si upekla piškot a právě ho plním citrónovým krémem se sněhem.“

„Panebože, to budou hody! Mňamky, mňamky!“ jásal Mojmušek. „Za dvacet minut jsem doma.“

„No, uvidíme, jestli tu ještě něco pro nějakého mlsoutka zbyde.“

Za půl hodiny seděl Mojmušek s Marienkou u stolu s běloskvoucím damaškovým ubrusem – Mariana jiné než bavlněné a lněné ubrusy, ubrousky a prostírání neuznávala – a jeho opakované mňamky, mňamky nad polévečkou a rizotkem bylo dnes přímo nábožné. Blahem se tetelil tím víc, že za chvíli bude opět s Drahušskou.

„Bylo to fantastický jako všechno, co ty v kuchyni stvoříš,“ řekl vroucně, když dojedl třetí kostku pohádkového moučnicku. „A nejúžasnější na tvém vaření je, že člověk se nacpe a přitom je mu lehký a žádné pálení žáhy a žádný žaludek jak na rozbouraném oceánu jako po restauraci, kde to může být třeba i dobrý, ale do žaludku balvan.“

„To je otázka výběru správných tuků a jejich zminimalizování stejně jako cukru a vajec... a hlavně správných postupů přípravy jídla,“ vysvětlila mu Mariana ochotně. „Jsou to moje receptury, hodně jsem experimentovala – ani netušíš, kolik jsem toho při těch experimentech vyhodila, než jsem dosáhla, aby jídlo, dokonce třeba i omáčka nebo zákusek, chutnalo jako pravé, ale ve skutečnosti bylo ošizené na vydatnosti.“

„To je úžasné!“ rozplýval se Mojmír. „Nikdy jsi mi nepověděla, jak to vlastně v té kuchyni kouzlíš.“

„Bála jsem se, že by ses začal ořňovat, že je to dieta. A po tom žlučníku jsem ti ji nějakým trikem alespoň do jisté míry vnutil musela. Víš přece, jak nám profesor vyložil, že vyjmutí žlučníku není samospasitelné řešení, jsou tu ještě žlučovody a tak dále.“

„Měla bys napsat kuchařku.“ Hlavně pro Drahušku. „To by byl trhák! Svíčková, o které vaše žlučovody ani nevědí.“

„Nic psát nebudu,“ zavrtěla hlavou Mariana. „To máš tak, Mojmi: ty moje recepty, to je vaření dost náročné na čas, trpělivost a pečlivost.“ Hergot, nic teda pro Drahušku! Ale já už si nějak poradím, jak z Mariany ty recepty vydyndat a Drahušku pro ně nadchnout. „Dnešní zaměstnané ženy by se s takovým vyvařováním nebabraly. A jinak, Mojmi, nechci ti kázat, ale po té patálii se žlučníkem by ses měl co nejvíc držet domácí kuchyně, než si uženeš další

malér. Nevaroval tě snad profesor důrazně před slinivkou – že ji nemáš tak úplně v pořádku? Ty si hazardování se stravováním prostě dovolit nemůžeš. A to tvoje teď tak časté pálení žáhy se mi pranic nelíbí."

Ano. Tohle by si měla poslechnout Drahuška a dát si to za rámeček. A vzít si k srdci, že pro jeho háklivé zažívání je stejný hazard hospodská vepřová se špenátem jako její králík, jehož úprava spočívá v prasknutí do pekáče a polití Dobrou vodou... Naštěstí o nic nejde. Opravdová manželská láska hory přenáší. Až budeme svoji a objasním jí...

"Panebože, znova do práce! Jak rád bych se tu teď s tebou posadil a na tu detektivku bychom se koukali společně," nemohl se už dočkat – báječně nadlábnutý – aby vyrazil k Drahušce.

"No, však už se ti ten horor chýlí ke konci, ne?"

Jo, to jsem si taky myslel ještě dneska ráno, zoufal si Mojmír.

"Tak co, dáš si se mnou?" lovila Drahuška právě z papiňáku, když přišel, schlíplé kuře, mrskla je na cedník a odtud na prkénko, kde se rozprsklo na prvočinitele.

"Nějak se mi to rozvařilo," zvesela nad tou katastrofou potřásla hlavou.

"Zabrala jsem se totiž do takové bezvadné knížky a na milý papiňák jsem úplně zapomněla."

"Vrátila ses z plavečáku nějak brzy," nadhodil Mojmír, který měl rád ve všem jasno.

"Jarmila pospíchala, manžel koupil od osmi lístky do kina. No vida, aspoň to jde pěkně od kostí," pochválila si, když na prkénku oddělovala kosti od masa, aniž se dalo přesně identifikovat, co je co. "Tak dáš si taky?"

"Ne, děkuji, Drahunko, snědl jsem v kanceláři kousek šunky a sýra s houskama... Ale vypadá to lákavě."

Vypadalo to příšerně, zato chuť, nepochyboval Mojmír, musí být otřesná.

Chuť připraveného pokrmu však byla očividně to poslední, co by Drahušku znepokojovalo. K troskám kuřete si umyla tři rajčata a oranžovou papriku (jejichž úprava spočívala v překrojení napůl), na tácek hodila několik plátků knekebrotu, slila si čaj z měsíčku a listu černého rybízu a to vše si odnesla na jídelní stůl. Ještě než k němu usedla, zbytek kuřete, tedy jeho asi čtyři pětiny, shrnula z prkénka do misky a požádala Mojmíra:

"Prosím tě, postav to k brance."

"To si kočičky pochutnají," řekl servilně Mojmír a popadl misku s cynickým pomyšlením, že v téhle ulici díky Drahušce nejspíš vychcípají. Když si představil, jaké zázraky dokáže z kuřete vyčarovat Mariana-----

Jakmile Drahuška povečeřela, hbitě poklidila kuchyni – alespoň na pořádek že je stejně vzorná jako Mariana – a posadili se k televizi, aby sledovali tutéž detektivku, na niž se těšila Mariana. Pokud Mojmír počítal, že Drahuška se ho bude netrpělivě vyptávat, jak pořídil u psychiatra a u právníka, škaredě se zklamal. Detektivka skončila – při ní žádný nadýchnutý moučníček pro mlsoutka Mojmuška, ale holandské celozrnné sušenky, jejichž chuť měla nejbližší k maltě a struktura k písku – Drahuška odběhla do ložnice rozestlat-----a pořád nic. "Docela bych si dal šálek čaje," prohodil Mojmír, když se vrátila do obývacího pokoje.

"Prima. Postav víc vody. Dám si taky."

Ne že by na tom záleželo, čaj on samozřejmě uvařit umí, ale Mariana by nikdy-----

"Mně z té krabičky nadepsané šalvěj s přesličkou," zavolala za ním Drahuška do kuchyně. "A dej mi do toho většího puntikátého hrnečku dva sáčky. Bez cukru!" Mariana porcovaný čaj zásadně nekupuje. Tvrdí, že má pachutí toho papíru. Ovšem na šalvěji s přesličkou by nepochybně nepokazil nic ani papír térový. Sobě připravil anglický čaj, směs malin a ostružin, který si dnes přinesl, a zeptal se: "Drahunko, kdepak máš cedítka?"

"Cedítka?" podivila se Drahunka, jak kdyby po ní požadoval dvojsedlový sací ventil. "Tobě ušel vynález zvaný porcovaný čaj? Cedítka asi nenajdeš, ale slej si to přes cedník na nudle anebo to smetí nech usadit na dně šálku," alespoň mu poradila.

Mnohé s ní bylo k zešílení. Tak například předevcírem mu jen velice nedbale a nepřesně odpověděla na otázku, co dělala předešlý večer, kdy spolu (pochopitelně její vinou) nebyli. A teď zas to cedítko... Ale co naplat, člověk jí všechno odpustí, protože je tak k zbláznění půvabná... jak si tak s koleny pod bradou sedí v jablkově zeleném župánu na gauči, chroupe si oříšky a čte noviny... A stále jako by z ní něco vyzařovalo, jakýsi přitahující magnetismus... Nevěděl, že je to přesně to, čemu se říká silný sexepíl a čemu by se člověk jeho založení měl vyhýbat jak čert kříži, protože na takový typ partnera prostě nemá.

Přinesl čaj – pro sebe dal mezi doporučenými variantami přednost slití přes cedník na nudle, který však jako příliš řídký zdaleka ne všechno smetí odchytil – a začal:

„Tak jsem, Drahušku, mluvil s psychiatrem i s právníkem.“

„Je to možný? Fakt jsi je tak rychle uhnal?“ žasla. „No to jsi celý ty. Když si něco vezmeš do hlavy, musí to být zařízeno předevcírem,“ byla pobavena.

„Psychiatr mi nepověděl nic nového. S případem jako ona jiné řešení než rozvod neexistuje.“

„Tedy až na to – jestli jsem to správně pochopila – že tvoji ženu nikdy neviděl a zná ji jen z tvého líčení,“ podotkla Drahuška a Mojmir myslel, že to s ním praští.

„Měl jsem mu ji snad dopravit do ordinace ve svěřací kazajce, aby se léčila?“ poprvé se na Drahušku osopil.

„Promiň. Ale kdybys věděla, co všechno jsem nasadil, aby si se mnou zašla třeba jen tak popovídat k lékaři –“

„Umím si to představit. Víím přece, že jsi hodný,“ řekla Drahuška omluvně.

„Ono se nedá říct, že psychiatr by ji vubec neznal. Že by byl odkázaný jenom na moje informace. Dvakrát – bylo to pokaždé po jejím těžkém záchvatu běsnění – se s ní pokoušel domluvit telefonicky, že by ji navštívil,“ dál bájl Mojmušek. „Pěkně s ním zametla. Seřvala ho jak haranta, co se ulejšvá ze školy.“

„To je hrozný,“ špitla Drahuška, otřesena Mojmirovým utrpením. „Opravdu sis prožil svoje.“

„Bohužel ano. A nepoznat tebe, ty můj paprsku z rosy a duhy, jednou na konci své pouti bych musel nebesům říct: ani mi nestálo za to tenhle život žít,“ prohlásil Mojmir tónem, za jaký by se nemusel stydět ani první tragéd v Národním.

Drahuška ho pleskla: „Nerouhej se, Mojmiře. Už to, cos dokázal profesionálně, stojí za to, že žiješ... A jakou reakci u tvé ženy lékař předpokládá, až ji postavíš před rozvod?“

„Reakce hysteriků jsou prý většinou pro lékaře nepředvídatelné, i když jde o pacienta, kterého dobře zná. S Marianou prý může vše proběhnout relativně v klidu, protože bude ráda, že dostane spoustu peněz, velice cennou vilu a chalupu... Anebo navzdory tomu, jak ji zabezpečím, bude řídit jak tajfun, aby mi na rozloučenou ještě maximálně ztrpčila život,“ ponechával si Mojmir co nejvíc otevřená vrátka, aby – až to bude aktuální – mohl Drahušce o průběhu jednání s manželkou posloužit takovou verzí, jaká by ho ukázala ve světle pro ni nejomračujícím. „Psychiatr taky velice ocenil, že zařídím, aby si manželku k sobě vzali – jakmile jí řeknu o rozvodu – moji příbuzní.“

„To je výborný nápad, a jestli oni jsou ochotni vzít si na starost nervově labilní ženu, navíc ve stresu rozvodu, je to od nich opravdu laskavé,“ mínila Drahuška.

O Marianě nikdy nepromluvila příkřejšími slovy než jen jako o ženě nervově labilní.

„Jsou ochotni. Už jsem to s Ludvíkem probral. Ano, je to od nich velká laskavost, ale pravda je i to, že my si laskavosti prokazujeme navzájem. Tak například Milada je architektka a v jednom mém domě má ateliér doslova za pár korun nájmu,“ pronesl Mojmir kupodivu jednou taky větu zakládající se na pravdivé skutečnosti. „A mají –“ zarazil se, protože málem řekl, že mají Marianu rádi. To by byl pěkný brept. Copak hysterku má někdo rád? „Mají velký byt, nebude to pro ně nějak neúnosně obtížné.“

„Bude ochotna k nim jít?“

„To už je její problém,“ pokrčil Mojmír rameny. „Ale odhaduju, že půjde, aby na mě měla kde nadávat. Ale to je to poslední, co bych jí zazlíval. Ludvíkovi a Miladě řeknu, jen ať jí klidně přitakají, jestli jí to pomůže.“

„Kéž by to proběhlo v klidu!“ řekla úpěnlivě Drahuška.

Mojmír se zhluboka nadechl a oznámil: „Je tu ovšem jeden veliký problém.“

„A to?“

„Ludvík mi položil nůž na krk: o Marianu se rádi postarají, ale až v září, protože Milada má momentálně rozdělaný projekt, nad kterým sedí ve dne v noci a musí ho koncem července odevzdat. A pak hned na celý srpen odjíždějí na dovolenou.“

„A co je na tom za velký problém?“ podivila se Drahuška. „Manželce řekneš o rozvodu až v září, až bude mít paní Milada čas se jí věnovat.“

„Posun o tři měsíce! Drahunko, jako bys nevěděla, jak mi záleží na tom, abychom se vzali co nejdřív,“ sténal Mojmír.

„Nebud' dětinský,“ mávla nad jeho starostmi rukou Drahuška.

Tu noc se Mojmír miloval s Drahuškou zas už úspěšně, ale potom dlouho nemohl usnout, hlavu plnou alarmující otázky: co s Marianou? Ono se řekne: pouhé tři měsíce. Ale já už teď melu z posledních rezerv v úsilí Marianu pacifikovat. Copak takhle jak štvanec vydržím bruslit mezi dvěma ženskýma ještě další čtvrt roku?! A teď, kdy Drahuška je konečně ochotna dovolit, abychom spolu u ní žili, já to mám odkládat kvůli zatvrze-
losti toho pitomýho Ludvíka a kvůli zatracený Marjáně, která zas už týden dřepí v Praze jak bluma... Kdy vlastně odjíždí do Řecka? Ve čtvrtek? Včera bylo pozdě!

„Nemůžeš usnout, Mojmíre?“ vzala ho Drahuška za ruku. „Převaluješ se a vzdycháš... To tě ta hloupost, ty tři měsíce, opravdu tak mrzí? Bud' přece rozumný.“

„Doufal jsem, že ten rozvod budu mít rychle z krku.“

„Já vím,“ hladila ho po vlasech. „Když mě čeká něco nepříjemného, taky koukám, aby se to řešilo hned. Ale co naděláš. Léto si tím doufám nemíniš pokazit?“

„To tedy určitě nemíním,“ políbil ji Mojmír jemně voňavou.

Dopustit, aby mu Mariana cokoli pokazila, to tedy opravdu nemínil. Jestli se začne nějak šprajcovat, až jí řekne, že teď je v zájmu podniku nevyhnutelné, aby tam další měsíce víceméně žil... jestli okolo toho začne mlít a bedákovat a odmítne dál sama cestovat, o rozvodu jí prostě povím hned a šmytec. Koledovala si o to a teď ať se s tím srovná sama, bez Milady a bez Ludvíka, jak umí. Konečně usnul.

Když ráno přišel do kuchyně, Drahuška už snídala. Mariana nikdy nezačne jíst bez něho. Drahušce to však v jahodové halence s vlasy upravenými do nedbalého uzlu tak slušelo, že na podivné předměty povalující se na tácu na jídelním stole pohlédl s úsměvem:

„Tak copak to tu máme dobrého?“

„Ále... našla jsem tu nějaké loupáky, tak jsem je rozpekla,“ řekla Drahuška s čerstvým ranním úsměvem. „Postav si na čaj či co budeš pít.“

Loupáky, které dle Mojmírova znaleckého odhadu nemohly stát za moc ani jako čerstvé – Mariana loupáčky peče zásadně sama, to je pak ovšem báseň – rozpečením získaly jen tolik, že gumovina jejich hmoty byla teplá a odspodu spálená.

Uvařil si čaj, opět si ho slil přes cedník na nudle, v hlavě si udělal poznámku: koupit cedítka! a z jednoho toho příšerného loupáku spolkl dvě sousta. Mohl si to ušetřit právě tak jako omluvnou poznámku: „Nevím čím to, ale nějak nemám chuť k jídlu.“

Ušetřit si to mohl proto, že Drahušce bylo většinou upřímně jedno, jestli on něco jí nebo nejí anebo jestli vůbec jí. S manželem opravdu nikdy žádné círáty s jídlem nenadělali.

Pak se s Drahuškou dlouho a vroucně líbal a od ní odjel do kanceláře, aby si tam jednak promyslel detaily strategického postupu v jednání s Marianou, jednak aby si vyhotovil seznam, co vše – zejména které potraviny a nádobí – musí ještě zakoupit do Drahuščiny domácnosti. Že ji otravuje nakupovat jídlo,

s tím už se mu taky svěřila. Nechápal to. On a Mariana se v nakupování v tržnici a potravinových supermarketech přímo vyžívali. Teď je tedy pročešával sám a vozil Drahušce krabice mražených ryb, drůbeže, zvěřiny a vůbec nejdražšího masa (mrazák měla velký, ale nakupovala do něj většinou jen maso pro kočičky, aby neměly – jak vyložila Mojžírovi – jednostrannou výživu z konzerv), nakoupil i hromadu luxusního kuchyňského vybavení od pekáčů až po robot. Rychle se však přesvědčil, že nic z toho Drahuščiným výtvorům na kvalitě nepřidává ani neubírá. Totiž – přidává: zkvalitnila se výživa toulavých kočiček, kterým teď v papiňáku vařila namísto kuřecích žaludků a předního hovězího roštěnky, srnčí hřbety a kachny. To, co servírovala na stůl sobě a Mojžírovi, ať už filé z lososa, srnčí či telecí plátky, bylo prakticky k nerozeznání. To i ono mělo chuť a strukturu rozvařeného hadru a vůni spáleniny.

V půl dvanácté zaštěbetal manželce do telefonu, že jede domů na hamky hamky, protože hlady už šilhá, a zcela výjimečně přidal pravdivou informaci, že k snídani měl loupák, který mu nejspíš zauzloval střeva. Marianka ho zas na revanš přívětivě informovala, že ona si včera večer připravila těsto, ze kterého si ráno upekla šátečky s angreštovým džemem. Mojžír vydal neartikulovaný skřek.

S manželkou poobědvali zapečené jehněčí kotlety a salátek ze sedmero pohádkově dochucené zeleniny, nadrobounko postrouhané a pokrájené... a Mojžír se opět začal cítit jako člověk a strašně se mu zastesklo po Drahunce.

Jenomže od Drahunky ho ještě dělil pohovor s manželkou, který ho děsil i ve snu.

V obývacím pokoji nad ananasovým krémem se do toho statečně pustil:

„Marianečko, musím ti něco povědět.“

„Copak, Mojžíšku?“

Milý pohled jejích dobrotivých očí mu to určitě neusnadňoval.

„Mám starosti s tou přestavbou a rozšiřováním jednoho podniku.“

„Ale jdi... Jistě to nebude nic, co bys nevyřešil a nezvládl. Dejte s Hynkem hlavy dohromady-----“

Připomenutí Hynka bylo teď to pravé, co potřeboval. Rázem mu bylo ještě o něco hůř.

„Hynka do toho zasvěcovat nebudu, protože když už jsem ho nezasvětil od začátku... Podívej, Marienko: jistěže všechno vyřeším a zvládnou. Ale za jakou cenu? Za cenu dalších měsíců nádeničiny. Jak víš, doufal jsem, že ta mi v průběhu června skončí. Jenomže díky těm komplikacím se moje nasazení protáhne ještě přes léto. Není to k zbláznění?!”

„Je to tvoje zdraví, Mojží. Abys s ním hazardoval, v tom ti zabránit nemůžu,“ odpověděla Mariana mírně a klidně.

„Nezáleží mi na zdraví, pár měsíců tvrdé makačky mě nezabije. To jediné, na čem mi záleží, jsi ty. Připadám si jak padouch, který neplní sliby. Kolikrát jen jsem tě ujišťoval, že nejpozději koncem června mi ta otročina skončí. A teď – díky dvěma rakouským firmám, které neplní v termínu své závazky dodávek – se to vleče. A jít od toho v tomto stadiu rozpracovanosti, to by mě stálo desítky milionů. Přišlo by totiž nazmar skoro všechno, co už jsem proinvestoval, rozumíš?“ tlachal naléhavě.

„Rozumím, Mojžíšku,“ rozšafně přitakala Mariana. „A abych ti pravdu pověděla, já s tím tvým termínem ani napevno nepočítala. Dovedu si představit, že taková rozsáhlá akce se nedá naplánovat jako nákup vysavače. Že může dojít na komplikace a průtahy, to je mi jasné právě tak, jako že si všechno musíš ohlídat až do konce.“

Takže mi jenom pověz, co já pro tebe můžu v téhle těžké době udělat, abych ti ji usnadnila.“

Odjet až do září ke všem čertům, věděl Mojžír, že první fáze mu prošla nad očekávání splavně, ale to nejtěžší – odstranění manželky z Prahy na další měsíce – ho teprve čeká.

„Usnadnit mi můžeš, Marianečko, všechno tím, že budu spokojený a klidný, kdykoli na tebe pomyslím, protože aspoň ty máš krásné zážitky na zajímavých cestách, které si příští rok zopakuješ společně se mnou,“ hovořil Mojžír, jak

když másla ukrajuje.

„Není spíš mou povinností zůstat doma a starat se, aby ses alespoň řádně najedl? Nemáš už teď díky mému věčnému trajdání pokažené zažívání?“

„Takové sebeobětování prostě nepřipustím,“ prohlásil energicky Mojmír. „Kromě toho najedu na dietní restauraci. Někteří moji zaměstnanci jsou tam spokojeni. Byl jsem tam jednou, a nebýt zhýčkaný tvou kuchyní, docela by mi to chutnalo.“ Byl tam jednou a bylo to odporné. Bezmála tak, jak kdyby tam šéfkuchařem byl Drahulínek.

„Takže Mojmík s Marianečkou si teď prolisují ty nádherné cestovní letní katalogy, co Mojmík přinesl, a vyberou pro Marianečku ty nejnádhernější zájezdy,“ zvedl se Mojmír a z aktovky přinesl štůsek prospektů.

Sotva je začal rozkládat, Mariana zavrtěla hlavou a řekla:

„Víš, Mojmi, zájezdů už jsem přesycená. Už se mi prostě nechce někde se pořád trmácet. Vím, že to myslíš dobře, ale bylo toho přespříliš a už mě to unavuje.“

Tak to je tedy konec, hroutil se Mojmír. Teď tedy nezbývá než ji postavit tváří v tvář skutečnosti, že já... Ne, dneska už to nedokážu. Musím si promyslet postup, jak jí nutnost rozvodu objasnit co nejšetrněji. (Barvitá líčení Drahulínkových předností do své citlivé strategie, doufejme, nezapomene zahrnout.)

„Mám jiný nápad, Mojmi. V zájezdu na Kanáry byla paní Ilona Roubalová. Myslím, že jsem ti o ní vyprávěla.“

„Ano. Vdova po restituentovi rozsáhlých ploch lesů a nějakého zámečku na Moravě. Po manželově smrti to všechno zpeněžila a neustále cestuje?“ snaživě doloval v paměti Mojmír, jemuž svitla jiskřička naděje.

„S Ilonou jsme přibližně stejně staré a dobře jsme si rozuměly. Občas si telefonujeme. Nedávno mi řekla, že celé léto bude v jakémsi přepychovém penzionu pro starší lidi, kteří si potrpí na klid a pohodlí – v Saint-Tropez. A lákala mě, abych tam alespoň na chvíli přijela. Co si o tom myslíš, Mojmi?“ „Saint-Tropez! Nejkrásnější místo na francouzské Riviéře!“ byl unesen Mojmír. „No vzpomínáš si přece, jak se nám tam líbilo, když jsme tam dělali výlet z Cannes? Panebože! Jenom se obávám, abych tam nebyl za tebou víc než v práci!“ „Vůbec by mě to nepřekvapilo. Být na Sázavě, tak tam bys za mnou zajet čas neměl,“ smála se Mariana.

„Kdepak! Na Sázavě by Mojmušek nechal Marienku klidně hynout steskem,“ štěbetal Mojmušek celý zmámený, jak fantasticky mu padají karty. „Víš co, Marienko? Paní Iloně zatelefonuj a požádej ji, aby ti tam rezervovala pokoj. Hned. Doufejme, že už nejsou obsazení.“

V tom případě bych tam osobně dojel a pro Marianu něco schrastil co nejblíže té Roubalové – za jakoukoli cenu.

„Tyto dny je Ilona doma,“ natáhla se Mariana po diáři a telefonu. Chvilku s paní Roubalovou mluvila a pak se obrátila na Mojmíra: „Mojmi, Ilonka si je jistá, že pokoj mi obstará, a dokonce bychom mohly odjíždět spolu, jenomže –“ zaváhala.

„Jaképak jenomže?“

„Jenomže Ilonka odjíždí už sedmadvacátého června. A já se vrátím z Řecka teprve Čtyřicátého.“

„Marianečko, já už jsem připravený, že pro toto léto jsi pro mě ztracená. Jenom jedte společně, cestování ve dvou je vždycky příjemnější.“

Když Mariana zavěsila, řekla Mojmírovi, že Ilonka jí tak báječného manžela závidí, a Mojmír laškovně na to, kdo by nezáviděl. Pak se zeptal, jak dlouho miní Ilonka na Riviéře pobýt.

„Do desátého září. Ale já se vrátím kdykoli dřív, kdyby se ti po mně zastesklo,“ usmívala se Mariana.

„Kdybys to brala podle toho, jak mně se stýská, tak bys z domu paty nevytáhla,“ pravil ponuře Mojmušek. „Ale zůstaneš tam pěkně až do září, já ti budu každý den volat a přiletím za tebou, kdykoli si urvu dva tři dny volna.“ Které si bohužel z objektivních příčin neurvu.

Nakonec si na přelomu července a srpna urval plných čtrnáct dní, když

Drahulince přeskočilo. Odletěla s matkou a synem na Kypr a odmítla vzít Mojžíra s sebou:

„Chci se jím zas jednou plně věnovat. Necestuju s tebou snad dost? Buď rozumný, Mojžíre. Jsme teď pořád spolu až moc. Je jen dobré, když si od sebe chvíli odpočineme,“ byla milá, ale neoblomná.

Že jsou spolu až moc, to Mojžíř slyšel velice nerad. Chtěl s ní být neustále. Proto byl nejšťastnější, když spolu cestovali a měla tak mnohem méně volnosti než v Praze. (A aby hodně cestovali, o to se staral důkladně. Naštěstí ji to bavilo.) Sám si přál, aby na ní byl méně závislý. Aby mu konečně trošku zevšedněla. Jenomže tomu bylo právě naopak. Jako s drogou. Taky nezevšední. Čím víc jste s ní, tím větší je váš hlad po ní.

Marianu se však neopovažoval zanedbávat. Telefonoval jí skutečně každý den a příležitost pokradmu s ní poklábosil si denně našel, i když byli s Drahuškou na cestách. Obával se totiž, že Mariana by se mohla vrátit domů, kdyby jí začalo připadat, že oni dva se odcizují. Nic takového však nehrozilo, zejména když s ní v Saint-Tropez strávil celé dva týdny. Pokradmu odtud telefonovat nemusel, protože Drahuška mu jednoduše odmítla prozradit svůj hotel: „Znám tě, Mojžíre, neměla bych chvíli klidu v jídelně ani na pláži, plavčíci a vrchní by mě neustále honili k telefonu. Dáme si prostě od sebe pohov,“ zmírnila příkrost svých slov polibkem, ale Mojžířovi to na zoufalství neubralo.

V Saint-Tropez sice s Marianou švitořil tak, jak bylo jejich infantilním zvykem, ale nebylo minuty, kdy by se mu po Drahušce nestýskalo, a do shledání nepočítal pouze dny, ale též hodiny. Na letišti vyzvednout Drahušku a její matku přišel s tříhodinovým předstihem a byl šťastný, že pro starou dámu si přijel syn, aby ji týž den odvezl do Krumlova, kam s ní jel i vnuk, takže on bude mít Drahušku hned teď už jenom pro sebe. Že by se její matka a syn mohli pozdržet v Praze, toho se obával. „Vypadáš dost unaveně, Mojžíre,“ konstatovala Drahuška, když se konečně zase ocitli v jejím domě. „Nepřeháněl jsi to s prací?“

Aby nevypadal unaveně po bezesných nocích, kdy se mu mučivě vtíral bezpočet variací na jediné téma: jakej prasák tam Drahušku balí?

„Přiznám se ti, Drahulínku, že trošku jsem to přeháněl. Měl jsem pracovní dokonce i víkendy.“

„No, chápu, že musíš podniku vynahrazovat čas, který procestujeme,“ uznala Drahuška.

Zkrátka a dobře až na tu Drahuščinu čtrnáctidenní eskapádu se Mojžířovi léto báječně vydařilo – a přišel konečně i den, kdy na letišti vroucně vítal navrátilší se Marianu.

Proti jejímu návratu nic neměl, protože v sobotu – a dnes je už čtvrtek – ji v přítomnosti Ludvíka a Milady požádá, aby se rozvedli a zůstali dobrými přáteli.

Mariana přiletěla v devět hodin dopoledne a manžel ji na letišti vítal s obrovskou kyticí jejích oblíbených gerber. Také dům našla v plném lesku. V její nepřítomnosti se o úklid starala pomocnice a včera Mojžíř přivezl spoustu květin a požádal ji, aby je rozmístila.

„Bože, je to krása, být zase doma,“ slastně si povzdechla Mariana, když se vynořila z koupelny. „Jsi tak pozorný, Mojžířku,“ chodila po bytě a dotýkala se květin.

Mojžíř s ní zůstal až do odpoledních hodin – samozřejmě že připravila báječný oběd – prošli též zahradu, aby se domluvili, co je třeba uložit zahradníkovi...

a byly čtyři hodiny odpoledne (neboli čas, kdy mohl denně přijít Drahuška na oči, aniž by pojala podezření, že on snad nepracuje, ani pokud je v Praze), když se nadechl a řekl:

„Marienko, je to ode mne ohavné, ale i dnes mě ještě čeká práce. A zítra musím služebně do Hradce Králové a vrátím se až v sobotu dopoledne. Ale potom se už

budu věnovat jenom tobě."

"Už se těším," usmívala se Mariana a ještě se zeptala: "Takže v sobotu budeš doma na oběd?"

"Určitě."

"Tak to udělám něco zvlášť dobrého."

Jo, to udělej. Bude to poslední kloudný jídlo mého života, pomyslel si cynicky Mojmir. Čas a soužití se skoromanželem totiž na Drahuščině kuchyňském umu a elánu nic nepřidaly, přestože Mojmir ji zásoboval nejvybranějšími potravinami. Bylo až obdivuhodné, jak Drahuška dokázala třeba i z pravé svíčkové, panenské vepřové pečeně či srnčí kýty vyčarovat cosi vláknitého bez barvy, bez chuti a bez zápachu. Tajemství jejího úspěchu spočívalo v tom, že jakékoli maso pokrájela – podle nahodilého hnutí myslí – na větší či menší kusy, zalila je co největším množstvím vody (kdo by to pořád lital podlejvat!), do které nasypala to, co jí opět nahodile padlo do ruky (většinou to byl kmín nebo sušená celerová nať), a vrazila to do trouby, kterou načasovala na padesát minut. Když se rozeznělo pípání, vyjmula z trouby (poté, co si dočetla kapitolu, noviny, docvičila nebo podobně) cosi buď rozčvachtaného ve spoustě vody (z níž stvořila šťávu poměrně jednoduchým způsobem: nadbytečnou tekutinou zalila suché krmení pro toulavé kočky, zbytkem polila rýži a maso na talíři), anebo zcela vyschlého, okoralého, případně připáleného (čemuž dodala šťávu vchrstnutím kojenecké minerálky). Vysušenost či rozplizlost pečeně závisela od toho, jaký stupeň teploty a jaké množství vody – opět nahodile – pro pečení zvolila. Propagovala též zásadu, že od jara je nejzdravější živit se syrovou zeleninou (jejíž úpravě činila zadost umytím) a ovocem. Mojmir zatím netušil, že za ještě zdravější to považuje od podzimu.

Potácel se tedy mezi dietní restaurací nedaleko kanceláře, kde podávali jídla odporně nechutná, a restauracemi luxusními, kde si sice pochutnal, ale pokud tam jedl dva tři dny za sebou, začalo mu být po každém jídle nevolno. Nejhorší variantou bylo stravování u Drahušky, kde jednak bylo jídlo odporně nechutné, jednak mu bylo špatně už předem, sotva je před sebou na stole uviděl. Ne že by rezignoval na cíl vychovat z Drahuščin kuchařku a la Mariana. Převýchovu však poměrně prozíravě odložil na stav manželství.

O tom, že tuto sobotu bude manželce v rodině Blahoutových oznámen rozvod, Drahušku samozřejmě informoval.

"Trochu jsem se pohádal s Ludvíkem," prohodil.

"Ale?" stručně se podívala Drahuška.

"Trvám totiž na tom, aby v bytě byl přítomen – pochopitelně aniž by to Mariana tušila – kardiolog a psychiatr. Psychiatr, který by jí podal uklidňující léky, ať už bude reagovat zuřivě, anebo zoufale, nu a kardiolog proto, že ona má trochu zvýšený krevní tlak a já nic neponechám náhodě. Ludvík to pokládal za opatření přehnaná, ale zlomil jsem ho."

"Jsem úplně na tvé straně, Mojmiře," řekla Drahuška. "Nevím, do jaké míry si tvoje žena spravila na Riviéře nervy, ale –"

"Asi dost – podle toho, s jakou vervou mi vynadala před lidmi hned na letišti," řekl sarkasticky Mojmir. "Doma pak takhle hulákala ještě asi půl hodiny, načež se ponořila do zavlitého mlčení a neztratila se mnou už ani slovo. Byl jsem připravený s ní posedět, vyptat se, jak se jí ve Francii líbilo, třeba ji i pozvat na večeři – nu, nebylo z toho nic."

"Jestli je dál takhle nervózní, pak jsem opravdu ráda, že lékaře u Blahoutů prosadil," přitakala Drahuška jeho prozíravosti. "Ale půjde ona vůbec k Blahoutům?"

"Určitě. Už ji pozvali a byla prý dokonce potěšená. Na návštěvy chodí ráda."

"A Ludvík ti nadále rozvod schvaluje?" byla Drahuščina poslední otázka k danému tématu.

"Ludvík?! Prosím tě! Sotva jsem se mu objevil na

očích, zvolal: Doufám, že ten rozvod sis nerozmyslel. Nikdy bychom si s Miladou neodpustili, že to způsobil odklad naší vinou."

Setkání s Ludvíkem proběhlo poněkud jinak. Když se Mojmir – tentokrát ohlášen a očekávan – několik dní před Marianiným návratem do Prahy jak velká voda vhrnul do Ludvíkovy pracovny a provolal: "Tak si jdu, milý brachu, pro splnění

tvého slibu stran mého rozvodu!" Ludvík zasténal: „Tebe to sakra ještě nepustilo?!“

„Neblbni! Až poznáš Drahušku-----“

„Jo... Jo... Vykopnu Miladu a pokusím se Drahušku urvat pro sebe... No nic. Co s tebou můžu dělat, když už ti přeskočilo.“

Potom probrali veškerý Mojmirův majetek a výnosy, které mu přináší, a dobrali se shody, co Marianě nabídnou jako odstupné, když pomůže, aby rozvod proběhl co nejrychleji. Mojmir byl skutečně velkorysý. A v případě, že Mariana nebude spolupracovat, ale rozvod sabotovat, byl Mojmir pod Ludvíkovým nátlakem připraven ji zabezpečit nikoli sice už velkoryse, ale i tak více než slušně.

„Ludvíku, nezapomeň Marianě jako právník vyložit, že podle zákona by po rozvodu zůstala s nahým zadkem. Protože to, co máme jako bezpodílové spoluvlastnictví, je prakticky nula. I barák a chalupu jsem kupoval až po restituci z toho, co mi vynesl prodej jednoho skladištního objektu,“ kázal Mojmir.

„Zapomínáš, že už za socialismu jste měli menší vilku a chatu, které jste prodali, než jsi po restituci koupil nové. Tím má Mariana podíl na –“ vysvětloval mu Ludvík.

„Houby má,“ přerušil ho Mojmir, který si všechno čiperně promyslel už hezky předem. „Nikdo mi nedokáže, kolik jsme za ty nemovitosti dostali doopravdy. Podle papírů, aby daň z prodeje byla co nejnižší, je to pár desítek tisíc. A šťastnou náhodou jsme hned pak odjeli na dvě velice drahé dovolené, Japonsko a Anglie. Můžu tvrdit, že výnos z prodeje obou baráků jsme vynaložili na cestování... Kruci, Ludvo, nekoukej, jako že se ze mě po-
bleješ. Nic takovýho přece neudělám. Chci Marianu dobře zajistit. Jde mi jenom o to, abys ji vystrašil, jak může dopadnout, kdyby mi dělala naschvály, rozumíš?“

„Budeš tak laskav, Mojmile,“ řekl Ludvík ledově, „a ponecháš na mně, co uznám za správné Marianě říct a co ne. Zastrášovat ji určitě nebudu, míním s ní všechno dohodnout v dobrém. A ani ty se neopovažuj jít na ni nějak zhurta, jinak já to balím.“

„Já a zhurta? Moje nejupřímnější přání je, abychom zůstali dobrými přáteli,“ dušoval se Mojmir.

„K tomu položíš nejlepší základ tím, že jí objasníš, že bez tvé velkomyslnosti by byla žebrák, ale když bude skákat, jak ty pískáš, milodary od tebe ji neminou,“ řekl Ludvík jízlivě. „A kromě toho podle zákona dělení vašeho majetku není až tak úplně jednoduché a jenom ve tvůj prospěch, jak si myslíš,“ pokoušel se mu Ludvík vysvětlit, ale Mojmir rozmrzelý nepochopením si hučel svoje.

„Všechno zkresluješ. Fakt to s ní myslím dobře a nechci, aby se na mě naštvála ani aby trpěla. Proto taky ji upřímně a podrobně vysvětlím, s jak výlučnou bytostí jsem se potkal, jak jedinečný je náš vztah, který jako čestný a poctivý člověk nemůžu přerušit, protože Drahuši bych tím smrtelně poranil. Kromě toho –“

„A teď mě, Mojmile, dobře poslouchej,“ utnul jeho zanícené žvanění Ludvík, zelený vzteky: „Drahušinu výlučnost, svoji čest a poctivost a jedinečnost vašeho vztahu laskavě vynecháš, pokud nemíniš pekelně naštvat nejen Marianu, ale i Miladu,“ kázal Ludvík, ale propadal beznaději, že jeho hlas je hlasem volajícím do pouště. V jalově samolibém tlachání by Mojmirovi zabránil leda tak buldozer, který by přes něj několikrát přejel sem a tam. S pocitem marnosti pokračoval: „Omez se na to, že Marianě schlíple sdělíš, že by sis přál, abyste se rozvedli – a pak sklapni a nech mluvit mne. Myslíš, že to dokážeš?“

„Já vždycky respektuju odborníka, ale v tomto případě si myslím, že Mariana má právo dozvědět se ode mne-----“

Ludvík vypnul poslech. Nebýt soucitění s Marianou, které chtěl ten šok maximálně ulehčit, s drahým bra-

trancem by vyrazil futra, na tuhle práci ať si sežene advokáta, který na něj bude mít nervy. Když znova zapnul poslech, Mojmir se ho zrovna ptal:

„A kdy by se tobě a Miladě hodilo, abychom se setkali? Jenom ať je to co

nejrychleji po Marianině návratu. Přijede příští týden ve čtvrtek." Ludvík se krátce zamyslel a potom řekl: „Odehrát by se to mělo u nás, aby Mariana, bude-li chtít, u nás rovnou zůstala. A kdy... řekněme v sobotu odpoledne.“

„Jsi kámoš," vřele to ocenil Mojmír. „Domluveno. Platí. A teď už mám jenom jednu naléhavou prosbu. Ty se kamarádiš s několika lékaři. Sežeň na to sobotní odpoledne kardiologa a psychiatra, tady máš pro každého deset tisíc korun," položil na psací stůl obálku. „Musí sedět u vás v bytě tak, aby je Mariana neviděla, a až dojde na nejhorší... až se sesype, budou po ruce, aby jí podali léky, případně ji hospitalizovali.“ „Přeskočilo ti?" zeptal se Ludvík. „Pro Marianu to bude příšerný otřes. Víš snad, jak na mně visí. Zhrouť se. A není už nejmladší. Chci to mít zajištěno lékařsky, abych si nemusel do smrti vyčítat, kdyby něco," vedl si svoji Mojmír.

„Hergot, neblbni. Copak je Mariana nějaký fyzický nebo psychický invalida? Snadné to pro ni nebude, ano, pobřečí si, bude zoufalá, ale nic nad rámec, co bychom s Miladou nezvládli. V podstatě je to ženská vitální, se zdravým jadérkem, a i když údobí jejího smutku nebude krátké, jsem si jistý, že se ze všeho dostane bez pajcování medikamentama.“

„Jenomže já se svým až přehnaným smyslem pro odpovědnost -----“ opět se rozžvanil Mojmír a Ludvík, než

by se s ním dohadoval, rezignovaně přikývl:

„No jo, tak jo, někoho o tu laskavost požádám. Ale deset tisíc by stačilo pro oba.“

„Na odvracení život ohrožujících situací zásadně nešetřím," poučil ho Mojmír.

„Hlavně ať jsou to kapacity, a ne nějaký zelenáči. Uvidíš, že přijdou ke slovu. Tu sobotu vidím velice černě.“ Je třeba říci, že ji viděl velice správně. Dokonce

i Ludvík s Miladou nakonec vznesli díky k nebesům, že lékařské kapacity jsou po ruce. Pak tedy ta osudová sobota nastala.

V deset hodin dopoledne Mojmír opouštěl Drahušku s vážnou, ba ztrhanou tváří. (Do značné míry i proto, že jeho zaživací ústrojí se dosud nevzpamatovalo z husy s knedlíkem a zelím včera večer v restauraci, a už ho Drahuška u snídani dorazila okoralou vekou, k níž podávala krabičku s margarínem a trsy kopru.) „Buď laskavý, velkorysý a trpělivý. Nenech se vyprovokovat k zlostným reakcím. A když se ukáže, že ona potřebuje čas, aby to strávila a smířila se s myšlenkou na rozvod, tak jí ten čas dopřej. My dva přece nemáme žádný spěch," byla slova, s nimiž ho Drahuška vyprovodila ze dveří.

V půl jedenácté vstoupil do domu provoněného přípravami oběda. Mariana byla příjemně usměvavá a nad božským obědem ho napadla svatokrádežná myšlenka. Proč to tak nemůže zůstat? Ó bože, mít takové dvě ženy, žil bych si jak v ráji. Hned však se za ten nápad zastyděl. Věděl, že Drahušce je povinován vším. Na nic méně než na celičku jeho bytost ona má právo. Právo LÁSKY. Ve dvě hodiny nastoupili do auta.

U Blahoutů je ve dveřích vítala Milada. Vzápětí se objevil Ludvík. Potřásání rukama, objetí a pusa mezi Marianou a Miladou. Zatímco ženy zaujaty svým povídáním šly do obývacího pokoje, Mojmír dal očima znamení Ludvíkovi a ten s ním vešel do pracovny. Sotva za nimi zapadly dveře, Mojmír se tlumeně zeptal: „Lékaři jsou tady?"

„Ano.“

„Uslyší, o čem je řeč, aby byli v obraze?"

„Potřebuješ snad publikum?" naštvál se Ludvík při pohledu na bratrance jakoby nadupaného dychtivostí, aby představení, jehož bude hrdinou, užuž začalo a on zazářil ve strhující roli muže mezi dvěma po něm šilícími ženami.

„Ludvíku, jde mi proboha jenom o to, aby bleskurychle přispěchali, jakmile se Mariana složí. Informoval

jsi je, čemu ona musí čelit a že je v sázce její život? Nebezpečí z prodlení při eventuálním srdečním kolapsu?" stěží potlačoval Mojmír rozjařenost.

„Informoval jsem je o všem, co je třeba," řekl chladně Ludvík. Informoval je hlavně o tom, že nejspíš bude potřebovat resuscitaci on sám, až mu selže krevní oběh uprostřed bratrancova úchvatného monologu. „A co se odehrává v obýváku, uslyší. Posadil jsem je do jídelny." Mojmír navýsost spokojen

přikývl, protože věděl, o čem je řeč. Blahoutovi padesátimetrový pokoj rozdělili na obývací a jídelnu tak, že přepažující stěnu tvořila knihovna, která zdaleka nedosahovala ke stropu, takže poslech z jedné místnosti do druhé byl zcela bezprostřední.

Když Ludvík s Mojmírem vešli do obývacího pokoje, Milada právě říkala: „Vypadáš báječně, Mariano. Omládla jsi o patnáct let. Ten přeliv a nový účes ti ohromně sluší a tyhle šaty ti závidím.“ Obrátila se na manžela: „Tak tohle udělá s ženskou čtvrt roku ve Francii, milý Ludvíku.“

Mojmír – před očima permanentně Drahušku – si jakési změny na manželčině exteriéru důkladněji povšiml až nyní. Pohotově však řekl: „Ano, vypadá ohromně. Já jsem se jí tu změnu zatím neopovážil pochválit, aby si nemyslela, že předtím se mi nelíbila.“

Mariana skutečně omládla a slušelo jí, že se přestala česat a oblékat jako matrona.

Vzápětí Milada donesla čaj a moučník se slovy, že s Marianiným pečivem se to sice zdaleka nedá srovnat, „ale dělám, co můžu“. Řeč plynula oproti jindy trochu rozpačitě, protože Ludvík a Milada byli nervózní z toho, co přijde, a čím víc se ten okamžik blížil, tím víc se zmocňovala tréma i Mojmíra. Nebyl až tak otrlý, aby mu bylo lhostejné, že šlápne Marianě do toho milého úsměvu. Pak si však energicky dal psychický štulec, odložil šálek i talířek s moučníkem, zhluboka se nadechl a zadrhnutým hlasem řekl:

„Marienko, nezlob se na mě... ale musím ti povědět něco bolestného... Chci, abychom se rozvedli... Promiň,“ skončil s očima zabořenýma do koberce.

V pokoji bylo mrtvé ticho, které vzápětí přerušil Marianin jako vždy mírný hlas:

„Dobře, Mojmíre, ale tím snad nebudeme nudit a obtěžovat Miladu a Ludvíka, ne? Jestli k tomu potřebuješ podepsat nějaké papíry, tak mi to dej doma – a teď obraťme list... Co ses mě to, Miládko, zrovna ptala? Jestli mě tříměsíční pobyt na tomtéž místě už nenudil? Tak to tedy vůbec. Jednak bys musela vidět, jak nádherné je Saint-Tropez, jednak jsme zdaleka netkvěli jenom tam. Ten penzion je prostě fantastický. Majitel nám vymýšlel zájezdy po celé Francii a všechno perfektně zajistil od autobusu anebo mikrobusu, pokud byl malý zájem, až po ubytování, když se jelo třeba i na tři čtyři dny. Bez nadsázky prohlašuju, že to byla moje nejkrásnější dovolená.“

„Tak to tedy ráda věřím,“ neztratila Milada duchapřítomnost, jenom měla co dělat, aby nevybuchla ve smích při pohledu na konsternovaného manžela a toho modrajícího bastarda Mojmíra.

Když Mariana dovyprávěla o zájezdu na italskou Riviéru, která té francouzské vody nepodá, Ludvík jemně řekl:

„Podívej, Mariano, my tě s Miladou moc rádi vidíme a byli bychom šťastni bavit se jenom o příjemných věcech, ale když už je tady i ta záležitost nepříjemná, Mojmírovo přání se rozvést, nebylo by dobré si o tom promluvit?“

„Já jsem totiž nežertoval,“ prohlásil prkenně Mojmír, který si mezitím dokázal manželčinu reakci zpracovat do podoby sobě přijatelné: ta omezená husa to ode mne vzala jako vtip.

„To doufám,“ odpověděla mu vlídně Mariana. „Bylo by to hodně hloupé žertování... A o čem by sis chtěl se mnou, Ludvíku, promluvit? Mojmír chce, abys ho v tom rozvodu zastupoval? Tak mu to hod' na papír, a až bude třeba, podepíšu, že s rozvodem souhlasím. Nebo je tu ještě nějaký jiný problém?“

„Při rozvodu se vždycky nějaké problémy vynoří,“ mínil Ludvík a připadal si, že blábolí jak blbec, ale stále ještě se úplně nevzpamatoval. „Mariano, jsi si úplně

jistá, že rozvod chceš i ty? Že si to nerozmyslíš, až si to necháš projít hlavou? Samozřejmě že na definitivní rozhodnutí, jaký k rozvodu zaujmeš postoj, ti dáme dost času.“

„To ano, ale taky pokládám za čestné tě upozornit, Mariano, že já budu na rozvodu trvat, takže soud nás rozvede tak jako tak,“ přispěchal se svou troškou do mlýna Mojmír, kterému nepřípadalo, že Ludvík si vede dostatečně prozíravě.

Ludvík ho sjel vraždicím pohledem, Mariana ho neuznala hodna odpovědi a

Ludvíkovi řekla:

„Moje stanovisko, že rozvod podepíšu, můžeš brát, Ludvíku, jako definitivní. Copak si myslíš, že bych se zdráhala rozvést se s někým, kdo se se mnou rozvést chce? Z mé strany se žádných komplikací neobávejte.“

Mojmír při pomýšlení na ty dva idioty za knihovnou, kteří se nejspíš výborně baví, jakého on ze sebe – díky své dobrotě – udělal hlupáka (ale copak mohl tušit, že žije čtvrt století s cynickou, bezcitnou mrchou, která dokáže obratem ruky pošlapat a poplivat vše, čím si byli?!), viděl, že musí vstoupit do hry, než to tu s ním praští:

„Marienko, neumíš si představit, jak strašné je pro mě působit ti bolest. A oceňuju tvoji statečnost, s jakou se snažíš chápat, že já –“

„Těmihle nesmysly se, Mojmi, vůbec neznepekokuju,“ přerušila ho Mariana chlácholivě. „Není nám přece dvacet, bohužel ani třicet,“ na všechny se pěkně usmála, „abychom třeštili láskou. A tím přáním rozvodu mi dokonce trochu vycházíš vstříc. Chraňbůh že bych si na život s tebou naříkala. To opravdu naopak. Jenomže nemládnu a ty starosti a péče, abys měl pohodlí, dobré a přitom zdravé jídlo, aby doma všechno klapalo tak, jak to máš rád... Víš, už mě to trochu unavuje. Nejspíš nejsem sama mezi padesátiletými ženami, kdo si občas položí otázku: nebylo by mi líp samotné?“

Ludvík a Milada si povšimli, že Mojmirova obvykle brunátná tvář je teď brunátná jaksi přespríliš.

„Asi si myslíte,“ obrátila se na ně Mariana, „jaképak círáty s domácností, když má dost peněz najmout si po-

moc, že ano. Jenomže za žádnou cenu neseženu pomocnici, která by třikrát denně vařila čerstvá jídla taková a tak, jak to má Mojmi rád, a stát nějaké ženské za zadkem, to si to radši udělám sama. A co hlavně: Mojmi nesnáší, když je doma, aby se tam motala cizí osoba. Takže jsem většinou i sama uklízela celý dům.“

„Což je samozřejmě pitomost,“ osopil se na ni Mojmír. „Na práci sis mohla zvat lidi v době, kdy jsem v kanceláři.“

„Ano, ale vzpomeň si přece, Mojmušku, žes vždycky – tedy kromě posledních měsíců – odcházel do práce okolo půl desáté, na oběd jsi chodil v jednu a pak už jsi zůstával doma.“

Milada se rozesmála. Mojmirova brunátná barva zahrála dofiálová a Ludvík se ovládl natolik, aby smích sevřel do pouhého pousmání. Nejhuř na tom byli ti dva za knihovnou. Kardiolog a psychiatr, kteří si museli počínat tak, aby výbuchem smíchu svoji existenci potenciální pacientce neprozradili.

Že bysme vypadli? načmáral na kus papíru kardiolog doktor Židek. Jestli tahle dáma se zhrouť, tak já jsem syfilitik.

Neblni, odčmáral mu doktor Smutný. Za chvíli ho budeme medikovat.

„Chudinko!“ zasupěl Mojmír. „Měla ses se mnou zle.“

„To jistě ne, Mojmi,“ byla neochvějně milá Mariana. „Ale kdysi jsem měla povolání, které mě těšilo, jenomže tys trval na tom, že mě uživiš, abych byla doma. A pořád jenom ta domácnost je dost ubíjející. Ale to ti proboha nevytýkám. Je moje vina, že jsem si s tebou kdysi včas a dost důrazně nepromluvila o tom, jak mi na mém povolání záleží. Tím netvrdím, že domácnost mě netěší vůbec. Jenomže –“

„Co je moc, to je příliš,“ dopověděla Milada a Mariana přikývla.

„Ale proč vás těmihle řečmi nudím,“ omluvně se na všechny usmála. „Jenom vám vysvětluju, že se nemusíte bát, že bych rozvod zdržovala.“

„Jsi ohromná ženská, Mariano,“ řekl vřele Ludvík,

Milada se k ní naklonila a stiskla jí ruku. „A abychom tohle zatracené jednání měli už co nejrychleji za sebou,“ pokračoval Ludvík, „chtěl bych teď ještě s tebou projednat –“

„Promiň, Ludvo, ale teď je především mojí povinností poctivého a čestného chlapa Marianě vysvětlit, co se přihodilo, že jsem nucen se rozvést,“ chytil druhý dech Mojmír. „Viš, Mariano, necítím vinu, ale spíš jakousi osudovost v tom, že... Prostě někdy se zcela výjimečně přihodí, že vesmír zkříží cesty dvou lidí, které k sobě jaksi předurčil, a ty pak nemáš právo odmítnout něco, co ti –“

„Propána, Mojmíre,“ vskočila mu Mariana do řeči v okamžiku, kdy se tak pěkně rozjížděl, „netrap se žádným rozebíráním viny nebo osudové výjimečnosti, jde přece o docela banální věc, která postihne kdejakého mužského: poblázní se do ženy, která je mladší a atraktivnější než manželka, co mu už zevšedněla. To ti přece nikdo nemáme za zlé a netřeba se v tom patlat.“

„Taky bych myslel,“ přikývl s ledovým pohledem směrem k Mojmírovi Ludvík. Banální záležitost, která postihne kdekoho! Patlat se v tom! Taková vulgární nehoráznost! cítil Mojmír nával krve do hlavy a současně ho hlava prudce rozbolela. Flintu do žita však zdaleka nehodil.

„V mém případě se, milá Mariano, hluboce mýlíš. Nedomníváš se, doufám, že kvůli nějaké tuctovosti, k jaké jsem se ostatně nikdy nesnížil, bych skoncoval s tebou? Nenalézt v Drahuši zcela ojedinělou osobnost a –“

„Mojmi, vzpamatuj se a přestaň ze sebe dělat kašpara,“ napomenula ho vlídná Mariana. „Ušetři nás Drahuše Soukupové, o vašem poměru vím zhruba od února.“

„Jak se to se mnou opovažuješ mluvit?!“ zapištěl nepřírozeně vysokým hlasem Mojmír a jeho tvář ještě víc ztemněla.

Informace, že manželka o Drahušce od počátku ví, ho šokovala (šokovala ostatně i Ludvíka a Miladu), ale zatím nebyl s to vyhodnotit, do jaké míry by se tento fakt

mohl obrátit proti němu kromě toho, že pohřbil efekt jeho vymakaného scénáře.

„Kdo je u tebe kašpar?!“ minil se rozhulákat, ale Ludvík ho utnul:

„Koledoval sis o to. Nedokážeš se chovat věčně?! Varoval jsem tě, abys neotravoval s jakousi ženskou, kterou máš právo být nadšený, ale nikoho z nás seabeměně nezajímá. Takže Mariano! Pokud jde o Mojmíra, je mizera a máme na něho s Miladou velký vztek, že se s tebou rozvádí, ale na druhé straně zas musím přiznat k jeho cti, že je připravený ocenit, jak skvělá jsi byla manželka, a pro budoucnost tě zajistí tak, aby sis podržela dosavadní životní úroveň.“

No to teda určitě! Nakašlu jí, zmi ji, soptil Mojmír a nahlas řekl:

„To pušť z hlavy, Ludvíku! O tom, jak si se mnou žila, se jí teď už může leda tak zdát.“

„Mojmíre!“ varovně zvýšil hlas Ludvík.

„Tak aby bylo jasno, vážení,“ vzal si Mojmír slovo. „Mínil jsem se zachovat víc než velkomyslně, aby Mariana měla náplast na zoufalství, že mě ztrácí. Když se teď ukázalo, že nějakého opravdového citu vůbec není schopna, můžu se na ni leda vykašlat. Dostane ode mne to, co jí podle litery zákona přiřkne soud, a jinak ani findu. A protože náš společný majetek je, milá Mariano, okolo nuly a protože do důchodu ti chybí ještě řádka let, konečně nebudeš obskakovat jenom sporák, což bylo pod tvoji úroveň, jak jsme pochopili, ale půjdeš pěkně makat, abys schrástila prachy na inkaso v garsonce,“ dostával se do ráže Mojmír. „Konečně tedy budeš mít seberealizaci. Do školství tě asi sotva vezmou po dvaceti letech povalování doma, ale na svačinářku ve fabrice se možná vypracuješ.“

„Ty bastarde!“ zaječela Milada.

„Nemluv nesmysly, Mojmíre!“ řekl mrazivě Ludvík. „Znova ti Opakuju, že dělení majetku pro tebe podle zákona není zdaleka tak růžové, jak si maluješ. A jestli v uražené domýšlivosti, že Marianu nekřísíme, protože ji opouštíš, nemíniš dodržet, na čem jsme se dohodli, tedy jak slušně ji do budoucnosti zajistíš, pak dávám od va-

šeho rozvodu ruce pryč a hledej si na tu špinavost jiného právníka. Totiž,“ obrátil se k Marianě, „doufal jsem, že s vámi oběma bude rozumná řeč, a pak bych mohl rozvod zařídit jménem vás obou, což by bylo nejpraktičtější – pokud s tím oba souhlasíte.“

„Přesně to bych si přála,“ přikývla Mariana.

Manželova slova Milada malebně podmalovávala syčením na Mojmíra: „Jsi samolibej, ješitnej hajzl... blbej zbohatlík... Tleskám Marianě, jak s tebou zamedla...“

Manžel ji okřikl: „Mohla by ses laskavě uklidnit?“ Pak se znova jal hučet do Mojmíra: „Šlo ti o rychlý rozvod, ne? Můžeš tedy být spokojený s Marianiným stanoviskem. A teď si projdeme ten seznam, co od tebe dostane.“

„Za její bezcitný cynismus, kterým pošlapala a poplivala všechno, co pro mě je v manželství posvátné – můžeš, drahý bratranče, ten seznam spláchnout v hajzlu.“

„Ty malej všivej parchante,“ nadechla se Milada k dalšímu projevu. „Ty se chytíš nějaký rajdy, kvůli ní se rozvádíš se slušnou hodnou ženou, a jí budeš kázat o své posvátné úctě k manželství, ty trapný tajtrlíku!“

„Milado! V rozvodovém klání většinou padají slova, která se nemyslí vážně,“ proklínal se už Ludvík, proč tohle sezení neuspořádal ve své kanceláři mimo manželčin dosah.

Mojmír si Miladu sjet netroufl, odjakživa se jí trochu bál, trochu mu byla protivná jako všechny příliš chytré, příliš samostatné a sebevědomé intelektuálky.

„Ludvo, udělej, prosím tě, co Mojmír chce. Ten seznam klidně vyhoď. Já od něho nepožaduju vůbec nic. Ani rentu, ani hotovost, ani nemovitosti. Ať si všechno ponechá,“ řekla Mariana a Ludvík v duchu zasténal: No prosím, nevěděl jsem to? Už je to tady. Mariana v roli hrdé ženy na dlažbě.

„Rád vidím, že máš aspoň trochu sebekritiky,“ řekl zuřivě Mojmír. „Ludvo, hoď její prohlášení na papír, ať to podepíše, a pro dnešek končíme.“

„Tos uhod, ty všiváku,“ řekla Milada.

Tak tohle teda bude rozvod! Co já jsem komu udělal!

v duchu šílel Ludvík a rázně přítomné vybidl: „Přestaňte se chovat dětinsky. Milado, pokus se mlčet. Ty, Mariano, odlož hloupou falešnou hrdost, a ty, Mojmíre, přestaň vyvádět jak zhrzená primadona, která si nacvičila oslňující výstup a publikum ji vypískalo.“

Než si Mojmír rozmyslel, jak Ludvíka utřít, Mariana omluvně řekla:

„Ludvo, já si fakt od něho nic nevezmu. Ty asi nevíš, že jeho společnost se potápí a on o všechno přijde.“

„Vtipné. Opravdu vtipné,“ ušklíbl se Mojmír.

Ludvík naopak zpozorněl: „Jak to myslíš, Mariano?“

Nemá nějakou hlášku od Hynka? Ten pitomý Mojmír ve svém milostném opojení je schopen problémy svých podniků bagatelizovat, případně vůbec nevnímat.

„Řekl mi to brácha,“ potvrdila hned jeho předpoklad Mariana.

„Dovolte mi, abych se zasmál!“ skutečně se křečovitě rozesmál Mojmír. „Moje společnost si stojí výtečně a je vysoce zisková. A kdyby měla nějaké potíže, to by se měl zrovna Hynek čím chlubit, když je to on –“ zarazil se, ale dopověděla to Milada:

„Když je to on, kdo ti ji řídí, vid’?“ řekla výsměšně.

„Miládko, mohla bys přestat přilévat oleje do ohně?“ požádal ji naštvaně manžel.

„Nemohla,“ odpověděla Milada a Mariana se zasmála.

„Svoje podniky si řídím sám,“ děl důstojně Mojmír. „Ále pravda je, že švagr nese určitou spoluzodpovědnost, protože mi občas poskytuje odborné konzultace, náměty, tu a tam leccos zprostředkuje –“

„Já to vidím takhle,“ řekla Milada. „Jestliže ti švagr cokoli poskytoval či zprostředkoval po únoru tohoto roku, jako bys už byl na mizině. Doufej, že se v nějaké fabrice uchytiš jako svačinář.“

„Miládko!“ zasténal Ludvík především nad faktem, že on to vidí podobně.

Mojmír – na rozdíl od Ludvíka a Milady – zatím nepochopil plný rozsah svého ohrožení, ale přelil ho znepokojivý pocit, jako by se k němu přibližovalo jakési podivné nebezpečí, které neuměl definovat... V jeho tváři se to zobrazilo tak, že Mariana se naklonila pro minerálku na stole, naplnila jeho skleničku a vybidla ho:

„Vypij to, Mojmi! Je ti špatně?“

Mojmír sklenku vypil do dna a udělalo se mu natolik líp, že se na ni dokázal obořit: „Proč by mi mělo být špatně. Leda z tvých podlých intrik.“

„Intrik – že od tebe nic nechci?“ podivila se Mariana.

„To mi okamžitě podepíšeš,“ poručil si Mojmír. „A teď už mě zajímá, jenom kdy vypadneš z mého domu.“

„Tvoje sprostota, Mojmíre, je bezbřehá a nevyčerpatelná,“ konstatovala Milada, zatímco její manžel už rezignoval, že by se tu ještě dneska něco rozumného

dohodlo.

„Nech ho, Miládko, je jenom rozčilený a nervózní,“ zastala se Mojžíra Mariana, Milada se na ni spiklenecky zakřenila a Mojžíra zařval:

„Chci slyšet, kdy vypadneš z mého domu, abych si tam přistěhoval manželku.“

„Protiřečíš si. Tvoje manželka je a ještě dost dlouho bude Mariana,“ upozornil ho řežavě Ludvík.

„Stačilo by ti, Mojží, během tří dnů?“ zeptala se Mariana. „Chvíli mi bude trvat, než si zabalím svoje osobní věci.“

„Stačit mi to asi musí, i když bych dal přednost tomu, že bys už ke mně nevkočila a ranec s hadry bych ti někam poslal,“ necejtil se už Mojžíra. „A počítej, že balit budeš přede mnou, protože bych se už taky nemusel shledat s některými svými starožitnostmi.“

„Nesed' tu jak přibítež a rozbij mu hubu!“ zaječela na manžela Milada, která nebyla trénovaná – jako její manžel – v jednáních s idioty a šilenci. „Jestli na něho vlitnu já, tak toho budete všichni litovat,“ upozornila vstávajíc a manžel ji zatlačil zpátky do křesla.

Jediný, kdo tu byl nevyveditelný z míry, byla Mariana: „A víš, Mojží, že by fakt bylo nejlepší, kdybys mi nechal poslat to, co uznáš za vhodné? V tom případě už bych do tvého domu nemusela.“

Na to Mojžíra konečně s očima nepěkně vypoulenýma sklapl.

Ludvík toho využil k dalšímu pokusu přivést alespoň

Marianu k rozumu: „Mariano, kam bys Prokristapána šla? Nechápeš, že z Mojžíra mluví jenom vztek, že ty tu neomdléváš zoufalstvím, protože on se chce rozvést? Určitě ho to přejde. Zůstaň u nás, on ať jde domů a za několik dní si promluvíme znova.“

„Nedělej si o mě starosti, Ludvíku. Postará se o mě Hynek. Byt už mi koupil i zařídil. Hezký. Uvidíte.“

„Tys tušila, že Mojžíra tu avantýru počene až k rozvodu?“ zeptala se Milada, potěšená, jak Mariana válí.

„Dala jsem si termín do konce roku. Kdyby do té doby nezačal o rozvodu on, vyrukovala bych s ním já. Ta ubohá fraška jeho trapných lží, proč věčně není doma, byla ponižující pro nás pro oba.“

A tohle člověk musí poslouchat od ženské, která si s ním žila jak v ráji, dusil se Mojžíra, ale hrdlo měl tak sevřené, že když se pokusil vstoupit do hovoru, vydralo se z něho jen zasípání.

„Ještě že máš bráchu, o kterého se můžeš opřít,“ řekla Milada.

„To tedy opravdu zaplatpámbu. Víš, Milado, ty první týdny – ještě než mi došly světlejší stránky rozvodu ženy v mém věku,“ pousmála se Mariana, „ty první týdny po tom, co jsem se dozvěděla, že Mojžíra chodí s paní Soukupovou, jsem si prožila hodně opravdu zlých chvil,“ přiznala Mariana prostě. „Ale vždycky tu byl Hynek, připravený si se mnou popovídat – třeba přes oceán. Ať byl kdekoli, telefonoval mi skoro každý den. Ale co mě nejvíc překvapilo a dojímal, to bylo chování Elišky. Myslela jsem, že mě nemá moc ráda, protože v mládí trochu žárlila, jak vřelý je vztah mezi mnou a Hynkem. Ale teď jsme se skamarádily. Když mi bylo nejhůř, chodila ke mně každý den. Byt, co mi Hynek koupil, našla ona. Pomohla mi ho zařídít a pořádku Hynka prohání, co pro mě ještě musí udělat. Jezdili za mnou taky do Saint-Tropez a navštívil mě tam i jejich syn.“

„To jsou moc dobré zprávy. A nezapomeň, že máš taky nás,“ stiskla jí ruku Milada.

„Děkuju ti,“ potěšila se Mariana a zaleskly se jí oči.

Zato Mojžírovi bylo stále hůř a hůř. Ono mlhavé nebezpečí, které se proti němu valilo, aby ho pohltilo, dostávalo stále hrozivější náboj. Byl by Hynek schopný ušít na mě nějaký podraz? zmítal se v nejistotě.

Ludvíkovi naopak bylo rámcově jasné, co Hynek ušil, do úplného obrazu mu chyběly jenom detaily. Sám by se na to byl Mariany nezeptal, ale nastavil uši, když to vyslovila Milada:

„Mariano, co ti vlastně brácha prozradil o Mojžírově společnosti – pokud tedy o tom můžeš a chceš mluvit.“

„Proč ne? Ale moc si toho nepamatuju, protože tomu nerozumím a vlastně mě to

ani nezajímá... Hynek mi řekl, že Mojmir v dubnu... myslím, že mluvil o dubnu... uzavřel nějaké smlouvy s italskou firmou, že mu zrekonstruuje a vybaví závod v Živohošicích. No a že Mojmir si na to půjčil od banky hromady peněz a dal je té firmě předem, protože tím od ní měl získat obrovskou slevu."

Až dosud to má hlavu a patu, věděl Ludvík: Mojmir skutečně kdesi u Živohošic dostal v restituci jakési zchátralé objekty fabriky na zemědělské stroje, v nichž zastavil ztrátovou výrobu – přesněji řečeno zastavil ji Hynek, a uvažoval, opět samozřejmě Hynek, co s tím dál.

"Jenomže teď se ukázalo," pokračovala Mariana, "že ta italská firma akorát tak že shrábla peníze, za které Mojmirovi nic nepostaví ani nedodá, protože je ve velkých potížích a do konce roku vyhlásí krach. A Hynek tvrdí, že tenhle malér Mojmira pohřbí, protože už od poloviny příštího roku musí začít splácet bance ten úvěr, a splácet ho měl, jestli jsem to správně pochopila, ze zisků té živohošické fabriky, která podle plánů měla být příští jaro zprovozněna a vydělávat. A když Mojmir dluh splácet nebude, banka mu sebere tři benzinky, vilu a chalupu, které jí dal jako-----jako-----"

"Jako zástavu," s povzdechem jí pomohl Ludvík.

"Ano. Jako zástavu. Přesně tak to Hynek povídal."

"Blábol od začátku až do konce," zasoptil Mojmir. "I kdyby firma... eee... firma Rofex krachla," stěží si vybavil její jméno a Ludvík už jen z toho byl na mrtvici, "měl by smůlu především můj drahý švagr," pokusil se Mojmir o sarkasmus, "protože by to byl on, kdo by mi musel všechny ztráty uhradit. Byl to totiž on, kdo mi

celý ten projekt i firmu Rofex doporučil. A kromě toho, i kdyby došlo na nejhorší a Rofex zkrachoval... a i kdyby se Hynek zachoval nečestně a ztráty mi dobrovolně neuhradil a mně by trvalo nějaký čas, než by soud rozhodl, že je za ně odpovědný, moji společnost by to rozhodně nezruinovalo. S bankou FPP mám nejlepší spolupráci, na moje zástavy by ruku nevztáhli, jenom bychom si dohodli nový harmonogram splátek," získával zas Mojmir půdu pod nohama.

"Nezapomínej, Ludvíku, že mám ještě tři vysoce prosperitní podniky, takže i z jejich zisků – kromě ze zisků z benzinek – můžu snadno splácet bance FPP její úvěr... pokud tedy, jak říkám, by došlo na nejhorší, jakože nedojde. Všechno, co tu Mariana o mém podnikání žvaní, je jenom zbožné přání malicherné ženské, která se nedokáže čestně vyrovnat s tím, že –"

Ludvík ho rázně přerušil: "Že by ses mohl v případě nějakých ztrát na Hynkovi hojit, o tom velice pochybuju. Jestli se nemýlím, je tvým nehonorovaným, zcela neoficiálním poradcem, a je na tvé svobodné vůli, jestli jeho náměty realizuješ nebo ne. Naopak ti ale věřím, že tvoji prosperující společnost by ani rozsáhlejší ztráta nepoložila úplně na lopatky a že i banka FPP, jelikož jsi její solidní klient, by ti pravděpodobně vyšla vstříc. A proto, Mariano," položil jí ruku na rameno, "musím trvat na tom, aby ses pošetile nezříkala svých nároků vůči Mojmirovi. Ať už je to s firmou Rofex tak či onak, Mojmirova situace může být řekněme velice nepříjemná, ale nikoli katastrofická."

"Katastrofické pro Mojmira je, že banka FPP patří Hynkovi," řekla pokojně Mariana a mezi přítomnými se rozhostilo hrobové ticho.

Pak Ludvík tiše dlouze hvízdal, Mojmir změnil barvu na špenátovou zeleň a Mariana pokračovala:

"Ludvo, vím, že jsi hodný a myslíš to se mnou dobře. Ale já od Mojmira opravdu nic nechci, protože to s jeho společností vidím černě. Znáš přece Hynka. Moc toho nenamluví, ale co řekne, to sedí. A když řekl něco tak vážného, jako že se Mojmir potápí, pak – vzpomeneš si na moje slova – je to tak. Pokud jde o banku FPP,

Hynek povídal, že Mojmirovi šli vždycky na ruku jenom proto, že jemu, Hynkovi, víceméně patří. Je tam většinový akcionář, což prý Mojmirovi nikdy neřekl, aby se mu Mojmir necítil příliš zavázaný. Jenomže Hynka strašlivě rozeznilo, jak se ke mně Mojmi zachoval, když stárnu, a rozhodl se, že s laskavostmi a vstřícností k němu skončil."

"No bezvadný!" zasmála se Milada. "Banka FPP bude s Mojmiřem jednat tak, jak jí umožňuje zákon, neboli tak, jak jí zákon umožní ho odrbat. Přesně tak, jak Mojmir míní postupovat s tebou, Mariano. Není to krásná paralela?" byla

potěšena Milada.

„A pokud jde o ty Mojmirovsky prosperující podniky,“ vysvětlila ještě Mariana, „Hynek mi prozradil, že mu prosperují jenom díky tomu, že on přes svoje známosti Mojmirovi zajistil dobré odběratele v Maďarsku a v Rakousku, kteří se Mojmira kvůli němu, Hynkovi, drží, přestože nabídka Mojmirova sortimentu je na světovém trhu velká. A protože se Hynek rozhodl, že s laskavostmi vůči Mojmirovi končí, tito odběratelé s Mojmiřem kontrakty pro příští rok neobnoví. Hynek si taky z Mojmirovsky společnosti rychle k sobě stáhne všechny odborníky, které mu tam dosadil.“

„Je možné, že takových deset procent z toho, co tu žvaníš, by tomu podrazníkovi mohlo vyjít,“ promluvil nakřáplým hlasem Mojmír, jehož barva se teď ustálila na šedožluté. „Jenom se divím, že mu to stojí za ty roky v kriminále, o které se mu postarám. Podám na něho žalobu za... No, to víš už nejlíp ty, Ludvíku, jaké paragrafy se na jeho podvodné jednání vztahují,“ zdálo se, že předchozí Ludvíkovo poučení o Hynkově nepostihnutečnosti mu neproniklo do mysli.

Nikdo těm blábolům nevěnoval pozornost.

„Zkrátka a dobře, Ludvo, abychom tenhle bod už s konečnou platností uzavřeli – od Mojmira si nic nevezmu. Ty i Miládka jste moc hodní, že si o mě děláte takové starosti,“ zachvěl se Marianě dojetím hlas, „ale Hynek už mi složil v bance takovou částku, že z úroků můžu žít stejně, jako jsem žila s Mojmiřem.“

„Je až pozoruhodné, jak takový parazit si vždycky na-
jde někoho, komu se pověsí na krk, aby ho vysával,“ řekl Mojmír a Milada mu beze slova chrstla do obličeje džus ze své skleničky.

Ludvík si zoufalým gestem vjel do kštiny a zavyl: „Milado, že Mojmír blbě a sprostě žvaní, to snad neznamena, že bys musela běžet pro moji pistoli! Nevšímej si ho, hergot!“ Pak se obrátil k Mojmirovi, který si šmudlal obličej, vlasy a košili kapesníkem, a vybidl ho: „Jdi se proboha opláchnout do koupelny!“

Když se Mojmír trochu vrávoravým krokem vzdálil, Ludvík zamyšleně řekl: „Tak mě napadá, jak tak znám Hynka... on že by dopustil, aby nějaké pochybné italské firmě spadl do klína balík – byť od padoušského švagra? To není Hynkovi podobné. Spíš bych hádal,“ usmál se, „že Hynek firmu Rofex víceméně vlastní stejně jako banku FPP. Co ty na to, Mariano?“

Pokrčila rameny a připustila: „Možné to je. A říkal, že jakmile jeho banka získá ty Mojmirovsky zastavené nemovitosti, že je nechá na mě převést. Nemyslete si, že mně na tom nějak záleží. Děti nemám a kolik já toho ještě tak za zbytek života utratím? Většina všeho, co mi Hynek vnutí, stejně přijde na dobročinné účely. Uvažuji, že si založím nadaci a sama si ji budu spravovat. Času teď budu mít spoustu a svůj další život si určitě nepředstavuji jako povalování na světových plážích a autokarové očumování rezidencí filmových hvězd v Beverly Hills. Občas cestuju ráda, ale opravdu jenom občas. Poslední měsíce už mě to pěkně otravovalo a... prostě chci být trochu užitečná –“ nejistě se na Ludvíka a Miladu usmála.

„Ale výborně!“ nadšeně zvolala Milada, příjemně překvapená Marianinou probouzející se činorodostí.

„Panebože, že si ale Hynek na Mojmirovi pěkně zchladil žáhu,“ konstatoval Ludvík, myšlenkami docela jinde. „Obávám se, že až přehání.“

„Naopak. Jen houšť,“ řekla Milada.

„Taky jsem ho brzdila, aby nepřeháněl,“ přiznala Mariana Hynkovy zásluhy.

„Jenomže Hynek je prostě svůj. Mele si, že nebýt jeho, Mojmi by byl celou restituci nějak rozpindal –“

„V tom mu bohužel musím přitakat,“ řekl Ludvík.

„Po tom, jak se nám tu dneska Mojmír předvedl, jsem ráda, že ho Hynek zruinuje,“ pochválila si Milada.

Mariana si vzala další zákusek.

„To želé je, Miládko, skvělé. Kiwi, ananas, broskve – ale od čeho je ta zvláštní příchut’?“

„Grep,“ vysvětlila Milada.

„Ohromný nápad. Taky ho budu přidávat,“ pochutnávala si Mariana.

Když se Mojmir vrátil do pokoje, Mariana právě Miladě vysvětlovala, jak zavařit brusinky s minimem cukru. Okamžitě je přerušil prohlášením:

„Ještě dnes prověřím, jestli Rofex plní svoje závazky. Jestli ne, ať si mě Hynek nepřeje!“

„Štěstí že tě Hynek neslyší! Už vidím, jak by se rozklepal,“ řekla jízlivě Milada.

„To se mi snad zdá!“ chytil se za hlavu Ludvík. „Projekt nejspíš za stovku milionů a ty jako vlastník společnosti nevíš, jestli generální dodavatel, kterému jsi zaplatil předem, plní smluvní závazky? Kdy vlastně měli začít s tou rekonstrukcí?“

„To ti tak přesně nepovím,“ řekl schlíple Mojmir, ale vzápětí zas do sebe napumpoval sebevědomí: „To je snad starost mých ředitelů, ne?!“

A současně ho zdrtila vzpomínka, že Macháček minulý měsíc – nebo to bylo už před dvěma měsíci? – něco kafral proti firmě Rofex, a on ho odbyl, že je všechno v pořádku. Aby nebylo, když to má pod palcem Hynek, byl si tehdy jistý.

„Mojmíre, tebe přivést na mizinu by zřejmě byl snadný úkol i pro pubertáka,“ povzdechl si Ludvík. „Copak ty sis firmu Rofex před takovým kontraktem pořádně neproověřil?“

Po pravdě řečeno, Mojmir si už jen velice matně vzpomínal na to, jak před časem – ano, je docela možné, že to bylo v dubnu – za ním přišel Hynek s tím, že už má konečně plán, jak zprovoznit Živohošice. Supermoderní fabrika na standardní, ale kvalitní a cenově dostupný nábytek pro široké vrstvy... Firma Rofex to zmákně během deseti měsíců... Vysokého zadlužení se neboj, benzinky už máš skoro splacené, FPP ti je přijme jako zástavu, když ještě něco málo přihodíš, stejně je to jen formalita, zajistím ti pro Živohošice takový odbyt, že do tří let se zaplatí samy... Pak se Hynek objevil ještě dvakrát třikrát s nějakými lejstry k podepsání... Copak jsem mohl něco prověřovat nebo zkoumat, když jsem měl zrovna tehdy hlavu plnou starostí s Drahuší? zoufal si Mojmir. Přivítal tedy Hynkův návrh, aby si tuto akci vzali na starost Macháček a Zezula... Rány boží, došlo mu v tomto okamžiku, Hynkovi lidi! Ano, Macháček a Zezula patří mezi ty, které mu Hynek do společnosti dosadil... chtělo se teď Mojmirovi tlouci hlavou o zeď.

Konečně promluvil do tísnivého ticha:

„Nic jsem neproověřoval, protože všechno, co mi do té doby Hynek poradil, byla tutovka. Věřil jsem mu. Nikdy mě nenapadlo, že bych mohl podrazit já jeho nebo on mě,“ najednou se mu lámal hlas. „Mariano, zasloužím si takovouhle nenávist po tolika letech krásného manželství, kdy jsem ti snášel modré z nebe? Zasloužím si zničení jenom proto, že v padesáti letech se na mě konečně usmálo štěstí a potkal jsem ženu tak nadpozemskou, že bych za ni položil život? Za to si zasloužím rozšlápnout?!“

„Nerozplač nás,“ řekla příkře Milada a měla sama na sebe vztek, že je jí Mojmira v tuto chvíli líto, jak už tak nikdy nedokázala zůstat lhostejná k zoufalství. A že Mojmir teď skutečně bolestně trpěl a cítil se ublížený, o tom nebylo pochyb. „Zaslouží si Mariana po tolika letech krásného manželství, kdy ti snášela modré z nebe,“ opakovala jeho slova, „aby ses na ni vykašlal kvůli nějaké rajdě?! Divíš se, že to Hynka rozzužilo a oplatil ti stejnou mincí? Ale co především: Ty po těch letech krásného manželství ani ten rozvod nedokážeš prosazovat vůči Marianě lidsky slušně a ohleduplně. Jednáš s ní jak s hadrem pod svýma botama. Na hodinu ji vyhazuješ ze svého domu a jde ti jenom o to, aby byla na dlažbě. A soptíš, že tenhle krásný záměr ti Hynek překazil.“ Když si to tak pěkně zrekapitulovala, rázem bylo po záchvěvech soucítění nad troskou Mojmiřem. „Já jen dou-

fám, že Hynek tě opravdu zruinoval. A nejsi snad až tak úplně pitomý, abys věřil, že tenhle záměr mu můžeš dokázat.“

„Obávám se,“ povzdechl si Ludvík, přesvědčený, že s tou pomstou to Hynek přepísknul, „že naopak Hynek by spíš mohl prokázat, jak tvoji společnost rozejel, jaké ti zprostředkoval kontrakty, jaké ti dodal odborníky.“

„Ludvíku!“ zaúpěl Mojmir. „Jsme přece blízcí příbuzní! Naše matky jsou sestry! Měl bys stát při mně jako člověk i jako právník.“

„Nemysli si, že si neuvědomuju, jak blízcí jsme příbuzní,“ nevesele potřásl hlavou Ludvík. „Ale jak můžu být na tvé straně, když vůči Marianě si počínáš jako darebák, a pokud jde o tvé vedení společnosti, jsi úplně neodpovědný diletant. Jestli tě Hynek skutečně záměrně navezl do nějaké bryndy, pak nepochybuju, že to udělal tak důmyslně, aby tě z ní nikdo nevytáhl – a on aby zůstal bezúhonný.“

„Taková nenávist, taková nenávist,“ opakoval si spíš sám pro sebe Mojmir. „Ne, takovou strašlivou nenávist si od Hynka a Mariany nezasloužím-----“ přešel do téměř nesrozumitelného mumlání.

„Jenom za to, že sis našel jinou, Mojmiře, by sis nenávist opravdu nezasloužil,“ promluvila mírně Mariana. „Víš... když jsem byla postavena před fakt, že máš jinou ženu, taky jsem si zoufala, že si od tebe nezasloužím tu záplavu lží a výmluv, kterými jsi ze mě dělal blbečka. Ale že bych tě byla nenáviděla – to ne. Na nenávist, jak sám dobře víš, já povahu nemám. A věř mi, že jsem dokonce dokázala pochopit, že člověk se může i po mnohaletém spokojeném manželství zamilovat jinde a usilovat o rozvod. Mimochodem,“ obrátila se na Ludvíka a Miladu, „paní Soukupová není žádná flundra, ale slušná a hezká paní. Před třemi roky ovdověla. Situovaná je dobře, určitě si Mojmiru nevezme pro peníze.“

Všichni si tu otázku položili, ale nikdo ji nevyslovil: Jak to všechno ví? „Byla bych ti odpustila i všechny ty přiblblé lži, jako že pracuješ do úpadu na budování nového kolosálního podniku, o kterém Hynek zatím nesmí nic vědět... dřěš

do noci, takže v kanceláři i přespáváš...” mluvila Mariana stále tak tiše a Ludvík s Miladou jí pozorně naslouchali, ostatně naslouchal i Mojmir, byť s výrazem sveřepým. „Prostě jsem věděla, že potřebuješ čas, než se paní Soukupová rozhodne, jestli si tě vezme, a tak jsem přistoupila na tvou hru a vyšla jsem ti vstříc, prostě tvářila jsem se, že nic nevím a všechno ti věřím. Taky jsem si myslela, že třeba tě to poblouznění přejde.“

„Tak abych to uvedl na správnou míru,“ zmátořil se a začal pištět Mojmir. „Od prvních vteřin našeho setkání Drahůška neviděla splnění tužeb celého svého života v ničem jiném, než abychom my dva dlaň v dlani spolu šli vstříc –“ „Vynech hvězdný prach a pulzování mezi noční oblohou a nespoutaným příbojem oceánu vaší lásky,“ požádala ho Milada, „a pokud nemáš nějakou věcnou připomínku, tak radši mlč. Neztrapnil ses už dost?“ položila mu naléhavou, byť jen řečnickou otázku.

Mariana pokračovala stále tak tiše a smutně: „Jenomže velice rychle vyšlo najevo něco, co mě moc bolelo, ale taky zatvrdilo, a co Hynka proti tobě rozběsnilo. Netušíš, co to bylo?... To, jak obludně mě u paní Soukupové pomlouváš. Vykládáš jí, že jsem duševně chorá osoba, odmítám se léčit, máš se mnou peklo, radíš se s psychiatrem, jak se mnou zacházet, tropím hysterické scény a znemožňuju tě před lidmi, jsem coura, která se nestará o domácnost, ani neuvaří, lékař a bratranec právník ti už dávno radí rozvod... Mojmiře, že v řeči s paní Soukupovou o mně užíváš výrazy jako mrcha, stvůra, netvor... to je od tebe veliká podlost, kterou ti nikdy neodpustím.“

„Panebože,“ zabořila Milada hlavu do dlaní, „ty jsi, Mojmiře, ještě větší hajzl, než jak ses tu dneska předváděl.“

Mariana s bolestným pousmáním přikývla: „Když jsem se dozvěděla, jakou bestii ze mě Mojmir dělá, prožila jsem si svoje, ale vyšla jsem z toho s jistotou, že s Mojmiřem končím, i kdyby se s paní Soukupovou rozešel... Ale tvou hru, Mojmiře, jsem hrála dál až do dnešního dne. A už dávno, už celé měsíce, se tou hrou

bavím,“ zasmála se teď už bez bolesti, kterou vyvolaly vzpomínky na týdny, kdy byla na dně.

„Takže ty jsi hrála, ty komediantko,“ rozkřikl se Mojmir. „To se máš čím chlubit! Co jsi tím vlastně sledovala?!“

„Aby Hynek měl dost času tě finančně popravit, ty troubo,“ vysvětlila mu potěšeně Milada.

K tomu Mariana jenom podotkla: „Nemám Hynkovi za zlé... nemůžu se mu divit, že Mojmiřem opovrhne. Ale spravedlivě taky musím říct, že paní Soukupová – na

rozdíl od Mojžíra – není zlý člověk. Vyjadřuje se o mně laskavě a nutí Mojžíra, aby ke mně byl ohleduplný, což jí slíbil.“

Mojžírovi teď pro změnu vyrazily ve tváři a na krku skvrny hrající celou škálou barev. Co toto probůh znamená? dusil se. Je snad Mariana nadána nadpřirozenou mocí převtělovat se ve stín za mými zády?! Nejenomže dávno ví o Drahušce, ale ona dokonce ví, i o čem si s ní povídám! Je to vůbec možné?! A je opravdu v Hynkových silách mě položit?! třestila mu hlava. Je to sen, anebo blázním, anebo se proti mě spikl celý svět i s peklem?!

Ludvík a Milada oproti tomu měli docela jasno, co je v pozadí Marianiny nadpřirozené moci neboli získaných informací.

Mojžír se obdivuhodně vzchopil a s úsilím o důstojnost v hlase prohlásil: „Všechno jsou to, Mariano, výmysly, které ukazují, že jsi opravdu magor. Ludvíku, na svou čest ti přísahám, že Mariana – co slovo, to lež. S cílem vás poštvat proti mně.“

Mariana, jak kdyby ho neslyšela, pokračovala: „Cos o mně paní Soukupové vykládal, to je podlost i vůči ní, protože ji obelháváš. Ty, který máš pořád plnou pusku své čestnosti, jsi jí čestně neřekl: Moje manželka je docela normální, pořádná, rozumná a slušná ženská, žijeme si spokojeně, ale zamiloval jsem se do vás, a proto se s ní rozvedu... Kdepak! Tys ze mě musel udělat zrůdu, s jakou má čestný muž morální právo se rozvést.“

„Mariano, jestli je paní Soukupová opravdu slušná ženská, jak ses před chvílí zmínila, tak se s ní zkontaktuj a objasníš jí, jaká jsi ty a jaké bylo vaše manželství a jak se k tobě teď Mojžír zachoval. Možná ji bude docela zajímat, koho si vlastně bere. Alespoň mne by to určitě zajímalo,“ rozhodla se Milada aktivně zasáhnout.

„Ty se hlavně do ničeho nebudeš plést!“ vykřikl na ni manžel, ale věděl, že když si Miládka něco vezme do hlavy, zejména když se rozhodne, že se musí nasadit proti nějakému svinstvu-----Stačilo mu vzpomenout si na dopis, který napsala pražskému primátorovi. Byl tak urážlivý, že to hraničilo se žalovatelností.

„Všechny vás varuju,“ oznámil ponuře Mojžír. „Jestli mě rozeštvete s Drahuší, spáchám sebevraždu, protože můj život ztratí smysl.“

„Dobrý. Než za ní půjdu, obstarám ti k tomuto účelu pilulky,“ slíbila mu Milada a Ludvík tiše zasténal.

„Jak to, že jí všechno věříte,“ zoufal si Mojžír. „Jste tak prostoduší? V duchu se vám chechtá, jak vás zmanipulovala. Lže, lže a lže!“

„Jsi zbabělec, Mojží,“ řekla smutně Mariana. „Když se na tebe provalí špinavosti, nedokážeš se k tomu postavit čelem jako chlap. Je to vůbec možný, že jsem s tebou žila taková léta a neprokoukla jsem, co ty jsi vlastně za člověka?“

„A teď už toho mám opravdu dost, ty zatracená lhářko,“ rozkřikl se Mojžír.

„Tebe a tvýho povedenýho bráchu zničím, i kdyby to byla poslední věc na tomhle světě, co ještě udělám. Abys věděla-----“ selhal mu hlas a jen třestil oči na Marianu, jak vyjmula z kabelky magnetofon velikosti cigaretové krabičky.

Miladě a Ludvíkovi řekla: „Toto jsem vzala s sebou pro případ, že by tu náš rozvod přišel na přetřes a Mojžír by si počínal tak... prostě tak, jak si počíná.“

Stiskla tlačítko a pokojem se nesl Mojžírův hlas:

Drahoulínku, s mojí manželkou si opravdu nemusíš dělat starosti. Spíš bych si zasloužil, aby sis dělala starosti o mě, jak jsem to čtvrtstoletí pekla s ní vůbec přežil. Jenom se přepetej nějakého lékaře, co to obnáší, žít s osobu těžce hysterickou, kterou nepřinutíš, aby se léčila.

Nato se ozval příjemně altový hlas paní Soukupové:

Věřím, že doma to asi hezké nemáš, ale nejspíš taky přeháníš jako každý, koho stárnoucí partner už omrzel a svoje vlastní stárnutí si nechce přiznat.

A rozhořčený hlas Mojžírův:

Vedle hodné, pořádné a inteligentní ženy bych stárnul rád a její vrásky by rozhodně moji lásku nezadupaly. A jestli se domníváš, že ten očistec s

Marianou přeháním, tak se k nám pojd' do baráku podívat na ten svinčajz. Když chci, aby se občas uklidilo, tak na to někoho musím sehnat já. Kam jdou všechny ty peníze, co ze mě stále tahá, to ví sám pámbu. Určitě ne na to, abych slušně bydlel a slušně se najedl. V tom je ovšem nejenom její lenost, ale taky zlomyslnost.

Paní Soukupová rozmrzele:

Jdeš mi na nervy, že o své ženě nikdy neřekneš slovo dobré. Nikdo přece nemůže být jenom černý. Všichni jsme černobílí.

A Mojmir zvesela:

Drahulínečečku, když se zlobinkáš, víš, že máš očíněčta jako smaragdečty a pušintu jako rozdurděný kočouránek?

„Vomejte mě!“ zničeně vydechla Milada, zatímco Mojmirův hlas pokračoval: Zlatoušku, snaž se pochopit, že moje žena je hříčka přírody, stvůra, které se to daří – být jenom černá. Už mě to ani nerozčiluje, spíš ji lituju jako takového duševního mrzáčka, který si libuje ve zlomyslnostech a-----

Paní Soukupová energicky:

Dej už mi s tím pokoj!

„Už i jí je z něho na blití,“ spokojeně konstatovala Milada.

Mojmir rozverně:

Máš pravdu, ty můj Drahuloušku, máme důležitější věci na programu než jednu zlou mrchu. Máme na programu pušintovat tyhle ušičta, tenhle nošáneček-----

Paní Soukupová chladně:

Přestaň, Mojmile, na láskování nemám náladu. Zato chci vědět věcně – a ne nějaké emotivní výlevy – jaká je žena, kterou kvůli mně opouštíš, a jestli tím nebude

nezaslouženě trpět. Takže: je duševně nemocná, anebo to má jenom v povaze, že je zlá?

Mojmir procítěně:

Budeš se divit, ty moje sluníčko, že přesně tuhle otázku jsem si už položil miliónkrát. A položil jsem ji dokonce i psychiatrovi. Odpověděl mi, že u mé ženy se zlá povaha a duševní porucha prolínají a doplňují v nešťastné konstelaci. Ale už se tím, srdíčko, nezabývej. Něžná bytost plná dobra, jako jsi ty, prostě nemůže pochopit, že jsou na světě také lidé prohníli skrz naskrz.

Paní Soukupová dál rozmrzele:

Nemluv o ní sakra jako o hromadném vrahovi. Neznat tě, jaký jsi dobrák, fakt bych si myslela, že si vymýšlíš, navíc dost hloupě... No jo, nerozčiluj se, věřím ti, že si nevymýšlíš – ostatně proč taky? – ale že přeháníš, protože sis odvykl čekat od manželky cokoli dobrého, tím jsem si jista. Já tě žádám jen o jedno: nevezmi si na svědomí – tím spíš, že je nervově labilní – nějak jí ublížit. A Opakuju ti popadesáté: kdyby řeč o rozvodu nějak zhoršila její stav, okamžitě couvni. Co jde o mne, všechno může zůstat tak, jak je... zkrátka a dobře, můžeme se přátelit, aniž by to někoho zničilo.

Mojmir dotčeně a pobouřeně:

Mám tedy obětovat poslední třetinu svého života netvorovi, aby se náhodou nesesypal z toho, že já se míním vysvobodit z jeho pařátů?

Paní Soukupová naštvane:

Mírní se, Mojmile, v těch hrubých výrazech! Je to žena, se kterou ses oženil! A já si myslím... čím víc o ní uvažuju... a jsem koneckonců zdravotní sestra a něco vím i o duševních poruchách... Prostě dospívám k názoru, že ona není vůbec žádná zlá mrcha, jak to vidíš ty, ale že na pozadí jejího chování je pouze to psychické onemocnění, které si ovšem sama nezavinila, a že se odmítá léčit, to je jen jeden z projevů této nemoci. Chápu jistě i to, že za léta svízelného soužití ti došla trpělivost a tolerance i nadhled, ale žádám tě, aby ses v tu kritickou dobu, kdy ji postavíš před rozvod, vzchopil k laskavosti a pochopení.

Mojmir rozechvěle:

Ty jsi můj stříbrný andílek na blankytném obláčku vroubeném diamanty. A já ti na svoji chlapeckou čest slibuju, že o rozvodu budu s Marianou jednat s laskavostí a velkodušností světce. A jenom si nemysli, že do této chvíle mi

její zabezpečení neleželo na srdci. Nejsem bezcitný, abych vymazal ty první tři čtyři roky manželství, kdy byla ještě docela normální. Ale co jsem chtěl říct: už jsem uvažoval o tom, že bych jí mohl najít pečovatelku, nejlépe zdravotní sestru z psychiatrie, která má s takovými případy zkušenosti a ví, jak s nimi zacházet. Nějak nenápadně by se s Marianou seznámila, pokusila by se vetřít do její přízně a důvěry – nebylo by to ovšem snadné, protože Mariana je k lidem zásadně nepřátelská a nedůvěřivá. Ale kdyby se podařilo, že by se skamarádily, mohly by být spolu co nejvíc a s Marianou by taky cestovala. Kéž by to vyšlo! Jenom by Mariana nesměla prokouknout, že jde o najatou, placenou osobu. To by ji rozběsnilo a okamžitě by ji vyrazila.

Paní Soukupová uznale:

Jsi opravdu moc hodný člověk, Mojmíre. A s tou společnicí je to výborný nápad. Musíš hledat ženu mezi padesátkou a šedesátkou, která se už nestará o vlastní rodinu – aby měla pro Marianu dost času. Nejlepší by asi byla vdova nebo rozvedená.

Mojmír s poryvy vzdechů:

Nejlepší by byla Matka Tereza, která by s ní možná vydržela. No nic, spoléhám, že nějakou vhodnou sestru, co právě odešla do důchodu, mi doporučí psychiatr, se kterým Marianin stav občas konzultuju. Míním jí dávat dvacet tisíc měsíčně na ruku a samozřejmě bych jí hradil všechny zahraniční cesty s Marianou.

Paní Soukupová zvesela:

V tom případě se o toto místo hlásím já. Mám jakési zvláštní tušení, že navzdory tomu, cos mi o manželce řekl – že bych se s ní dokázala spřátelit. A z různých končin světa bychom ti posílaly pohlednice, kam máš poukázat další prachy.

Mojmír usouzeně:

Víš, můj růžový čmeláček, když jde o Marianu, můj smysl pro humor se vytrácí. A po tom utrpení, co jsem si vedle ní prožil, mi to nikdo nemůže mít za zlé. A teď, papulinečko moje aksamitová-----

Mariana cvaknutím pásku vypnula.

Do ticha, které se rozhostilo, Ludvík těžce řekl: „Toto komentovat – pro to nenacházím slov.“

„Jsi šmejd a charakterovej kripl,“ řekla zuřivě Milada a vstala, aby si podala minerálku, protože rozčilením jí vyschlo v ústech. Ludvík v obavě, že miní skočit Mojmírovi po hrdle, ji popadl a víceméně vynesl z pokoje a otočil klíčem ve dveřích.

Milada do nich několikrát zlostně kopla a potom vešla do jídelny, kde seděli lékaři. Tiše se na ni uchechtli a ona si k nim přisedla.

Ludvík a Mariana zatím soustředili znepokojený pohled na Mojmíra, který po celou dobu puštěné nahrávky seděl v křesle jak ochromený, a když se několikrát pokusil něco zařvat, z úst se mu vydralo jenom zachroptění.

Teď se vzpamatoval do té míry, že na třetí pokus se mu podařilo v křesle se předklonit, vztáhnout ruku a Marianě vyškrbnout magnetofon z dlaně.

Sebeméně mu v tom nebránila, ale naopak řekla: „Klidně si to vezmi, ta páska je jenom kopie, po pravdě řečeno malý sestřih z více nahrávek.“

„Za tohle teda půjdeš do kriminálu,“ konečně se ne zrovna rozmluvil, ale aspoň rozsípal Mojmír. „Nechalas u Drahušky nainstalovat odposlech a to je trestný čin. To si teda vypiješ.“

Ludvík trnul, co Mariana odpoví. Vzhledem k tomu, že za knihovnou byli svědci...

Mariana se usmála: „Dovedeš si mě představit, jak běhám po detektivních agenturách, abych dala sledovat manžela a jeho milenku?“

„Jsi schopna každého zločinu.“

„Jako osoba duševně chorá bych byla zproštěna viny,“ projevila Mariana záblesk smyslu pro humor. „Tu pečovatelku už jsi mi sehnal? Jestli ne, zavolám paní Soukupové, že nedržíš slovo.“

„Jestli se opovážíš zavolat Drahušce, zavraždím nejdřív tebe a potom sebe,“ řekl Mojmír.

„Zavolám jí já a dám si s ní schůzku,“ vykřikla za knihovnou Milada. „Ta paní je opravdu slušná. Musíme ji přece varovat, koho si chce vzít.“

„Však já to vypátrám, jak je to s tím odposlechem, a potom se všichni těšte!“ zahrnul Mojmir mezi nepřátele teď už zřejmě všechny přítomné včetně lékařů. „Nevím, kdo měl zájem, abych se o paní Soukupové dozvěděla co nejdřív, když jsi s ní začal chodit,“ pokojně vysvětlila Mariana. „Někdo mě telefonicky informoval, a když jsem řekla, že tomu nesmyslu nevěřím, za několik dní mi přišla videokazeta, jak skotačíte v rozbředlém sněhu na Petříně. A potom mi postupně přišlo několik nahrávek vašich hovorů. Nepopírám, že to všechno jsem svěřila Hynkovi. Byl to on, kdo mi poradil, abych se chovala jakoby nic – a časem se uvidí.“

Ale kdepak, děvče, pomyslel si Ludvík. Je možné, že tě někdo anonymně upozornil a ty ses s tím svěřila Hynkovi, ale ten odposlech, to už je jeho parádní dílo. To někomu zadal on... Tvářil se však, že Marianě věří. Ten syčák je Kubin, byl si naopak zas jistý Mojmir. Grázl Kubin, který šílí, že jsem mu přebíral Drahuši... že jsem u ní zvítězil já... a rozhodl se náš vztah zničit tak, že nástrojem zkázy bude moje žena. Nechám ho zavraždit. Naštěstí dneska je u nás maličkost objednat si vraždu. A on si nic lepšího nezaslouží. Zatímco toto mu letělo hlavou, cítil, že srdce mu rychle a dunivě buší a hrdlo se mu svírá. Rozčilen na nejvyšší míru si trhnutím uvolnil kravatu a košili u krku, otevřenými ústy lapal po dechu-----

„Mojmíre, co je ti? Je ti zle?“ křičeli Ludvík a Mariana současně.

To už se do obývacího pokoje dobývali oba lékaři.

„Odemkněte kruci!“ volali.

Ludvík přiskočil ke dveřím, otočil klíčem, oni vrazili do místnosti a obstoupili Mojmirovo křeslo.

„Všichni ven,“ řekl psychiatr.

Odebrali se do Ludvíkovy pracovny.

„Neměla jsem –“ nabírala k pláči Mariana a Milada ji okřikla:

„Tak s tímhle se neopovažuj začínat. A přestaň se nervovat. Mojmir je ohromný hrdina, když si počíná ničemně. Ale jakmile se mu oběť postaví na odpor, zhroutí se.“

„Milada má pravdu, Mariano,“ přidal se Ludvík. „Parchantovi přece nemůžeš dávat zelenou jenom proto, že on sám na sebe je cimplína.“

Za půl hodiny za nimi přišli lékaři.

„Už je zas pohromadě, natočili jsme mu i EKG, celkem nic to nebylo. Jenom eskalovaný stres, na který zareagoval oběh. Dostal injekci a je klidný. To jednání byste ale měli pro dnešek skončit,“ řekl kardiolog.

Když lékaři zapadli zpátky do jídelny, Mariana – ještě než se vrátili k Mojmirovi – se udiveně zeptala: „Kde se tu propána najednou vynořili lékaři?“

„Ale čistě náhodou,“ řekl Ludvík, zvyklý vždy tlumit plápolající emoce. „Budu jim večer něco sepisovat a hodilo se jim přijít dřív, tak si vedle čtou.“

„A za tím účelem si čistě náhodou přinesli brašnu s vercajkem a mobilní elektrokardiograf,“ dodala posměšně Milada. „Jsou tady, milá Mariano, protože si je útlocitně objednal Mojmir, aby tě křísili, až se tu postavena před rozvod zhroutíš v infarktu, případně aby ti zabránili vyskočit z okna.“

„To už je vážně fraška,“ povzdechla si Mariana.

Když se všichni tři vrátili do obývacího pokoje, Mojmir seděl v křesle s očima zavřenýma, ale barvu už měl svoji normální a dýchal klidně. Milada si povšimla, že vedle křesla leží na koberci Marianin magnetofonek. Zvedla ho, podívala se, jestli v něm zůstala páska, a odešla ho uložit. Neviděla důvod, proč by měl mít Mojmir v ruce něco, kvůli čemu by Marianu mohla otravovat policie.

Mojmir vzápětí otevřel oči, všechny sjel pohněvaným pohledem – nezdálo se, že uklidňující injekce by mu přidala na snášenlivosti – a oznámil:

„Beru si jiného, čestného a nezaujatého advokáta.“

„Upřímně řečeno, bude to nejlepší pro nás pro všechny,“ ulevilo se Ludvíkovi.

„Ale teď už se, prosím tě, nerozčiluj.“

„Proč bych se neměl rozčilovat?“ zasoptil Mojmir.

„Marianě přece o nic jiného nejde, než aby to tu se mnou praštilo a ona by všechno zdědila.“

Lékaři ve vedlejší místnosti se dorozuměli očima: měli jsme mu dát větší

dávku. Teď se rozejede znova a za chvíli se znova složí.

„Mám dojem, že by nebylo co – dědit... jak jsme tak před chvílí zevrubně probrali stav tvé společnosti,“ upozornila Milada Mojmíra.

„Budeš spokojená, až budu mrtvý?“ zeptal se Mojmír Mariany a pateticky rozpráhl paže v gestu tragéda.

„Nemluv nesmysly,“ odbyla ho Mariana.

„Mojmíre,“ oslovila ho naléhavě Milada, „copak ty se vůbec nestydiš za tu bezbřehou sprostotu – za to, co paní Soukupové vykládal o Marianě?! Uvědomuješ si vůbec, jak se tě všichni štítíme?“

„Ne-roz-či-lo-vat!“ řekl za knihovnou jeden z lékařů.

Mojmír na Miladu chvíli pouličil oči, než si srovnal myšlenky – ta injekce přece jen nebyla zcela bez účinku – a pak se obrátil k Marianě:

„Měla ses hned po tom anonymním telefonu svěřit mně a ne Hynkovi. Byl bych ti všechno vysvětlil. A jestli jsem někdy o tobě promluvil s Drahuší poněkud příkřeji-----“ úpěnlivě tápal po slovech, jež by ho ospravedlnila, ale Mariana ho utnula:

„Nech toho. Já ti povím, co je tvůj největší trest: to, že ty sám se za sebe musíš stydět. Protože ty nejsi tak otrlý, aby sis neuvědomoval, jakou špinavou lumpárnu jsi provedl.“

„Mariano!“ lámal se Mojmírovi hlas. „Já nevím, proč se to tu tak všechno zamotalo. Já se s tebou opravdu chci rozejít jako čestný chlap.“

„Bože, on je nezmar, on je mor,“ zalkala Milada.

„Jako čestný, to už se ti, Mojmi, nepodaří, protože po tom, jak ses zachoval, už nikdy čestný chlap být nemůžeš,“ byla najednou překvapivě tvrdá Mariana.

„Ale budu spokojená, když si budeš počínat aspoň věcně.“

„Jsem věcný a taky velkorysý. Vrať se klidně do mého domu – já už bydlím u Drahušky – a zůstaň si tam třeba měsíc, než si v klidu zabalíš a odvezeš svoje věci.“

„Tak to je teda opravdu velkorysost,“ podotkla jízlivě Milada.

„Dobrá,“ souhlasila Mariana. „Dlouho tam nezůstanu, počítám, že nanejvýš několik dní. A neboj se, moc si toho nevezmu, protože nový byt mám kompletně zařízený. Až budu definitivně pryč, zavolám ti to do kanceláře.“

„A já – já potom ten dům, který je pro mě symbolem živení s ordinární osobou schopnou nejhoršího – já potom ten dům slavnostně zapálím!“ provolal Mojmír, kterému se to opět posunulo v hlavě sebezničujícím směrem.

„To ti nijak zvlášť nedoporučuju,“ upozornil ho suše Ludvík, „s přihlédnutím k tomu, žeš dům dal jako zástavu bance FPP.“

„Ale... možná ani ne. Kdoví jak to v těch lejtrech bylo,“ řekl ležérně Mojmír, a tím konečně vyrazil Ludvíkovi dech.

„Zbývá dohodnout, kdy si mám zaskočit pro tu žádost o rozvod – který den během příštího týdne,“ byl další Mojmírovův dobře mířený zásah do Ludvíkovy otřesené psychiky.

Pevně však odpověděl: „Před chvílí jsi tady řekl, že si najdeš jiného právníka, a já na tom trvám.“

Mojmír nad tím velkomyslně mávnul rukou a – do třetice všeho zlého – odrovnal Ludvíka prohlášením: „To zatím nebylo definitivní rozhodnutí, ale pouze varování. Takže jak jsem řekl: sepiš okamžitě moji žádost o rozvod, vypíchni v ní, že veškerý majetek je můj, a vraž někomu na soudě balík, ať to mám do měsíce vyřízený. Ženit se budu v říjnu.“

„To je možný, ale pak se ovšem budeš ženit jako ještě ženatý člověk,“ upozornil ho s uštvaným výrazem Ludvík, jehož tolerance mlela z posledních rezerv. „Protože jestli budeš rozvedený ode dneška za rok – jak to tak teď u soudů odsejpá – můžeš mluvit o velkém štěstí. Kromě toho k soudu se nepodává žádost o rozvod, ale návrh na rozvod, a v něm se majetkové záležitosti nezmiňují. Ty jsou zas úplně jiná kapitola. Ale nejrozumnější by bylo, kdyby sis opravdu našel jiného právníka, který by se tvé záležitosti ujal ke tvé větší spokojenosti,“ přidržoval se Ludvík jiskřičky naděje, že by mu osud – v záchvěvu náklonnosti – mohl Mojmíra sejmut z krku.

„Ale ty přece nejsi tak špatný právník,“ přeladil Mojmír do vlídné rozšafnosti. „Chyba ovšem je, že každému naletíš.“

Ludvík v duchu zasténal a Milada podotkla: „To naštěstí u advokáta není nijak zvlášť na závadu.“

„A já zas tvrdím, že to na závadu je,“ odsekl Mojmír, který ještě nikdy v životě nepochopil ironii. „Co jsem chtěl říct: opravdu nejsi špatný právník, Ludvíku, ale nesmíš být takový bulík, který naivně naletí ženskému divadylku. Rozumíš?!“

„Rozumím. Všechno je mi jasné,“ souhlasil Ludvík, propadající se do stavu, kdy hrozilo, že za mátožného přitakání čemukoli zmožen usne.

„Dobrá,“ spokojeně pokýval hlavou Mojmír. „Takže si poznamenávám,“ vytáhl z náprsní kapsy saka diář v jemné kůži, „že... řekněme ve středu... přijdu skouknout, cos sepsal, společně tomu dáme definitivní podobu a ve čtvrtek to hodíme na soud. Na jednom ovšem trvám: jak si stojíme s majetkem, to tam uvést musíš. Nerad bych se o to pak se soudcem hašteřil při přeličení. Tenhle bod mu musí být úplně jasný už předem.“

To by člověk nevěřil, že vůl jako ty může mít vysokoškolské vzdělání, pomyslel si Ludvík, kterého Mojmírovy bláboly vyburcovaly zas k plné bdělosti, a než otevřel ústa k odpovědi, opakoval si: Nerozčilovat ho!

„Až budu mít něco na papíře, zavolám ti. Ale rozhodně nepočítej, že by to mohlo být příští týden.“

Dám ti čtrnáct dní na to, abys přišel k rozumu. A jestli neprijdeš, jednoduše tě vyrazím, slíbil si a hned mu bylo o něco líp.

„Jak vysvětlím další prodlení Drahuši?“ rozkřikl se Mojmír.

„Třeba tak, že ses konečně začal léčit u psychiatra a ten ti shání pečovatelku, která by tě k rozvodovým líčením vodila ve svěřací kazajce a přidušeného roubíkem,“ poradila mu Milada.

„Nedráždí ho, hergot,“ okřikl ji manžel.

„Myslím, že pro tentokrát už toho bylo dost... víc než dost... a sezení bychom měli ukončit,“ navrhla Mariana.

Při odchodu došlo na další handrkování, když se Mojmír zběsile bránil rozhodnutí lékařů, že po injekci, kterou dostal, nemůže sednout za volant svého BMW. Konečně se pod jejich soustředěnou palbou zlomil a souhlasil, aby ho k Drahušce odvezl Ludvík, který si na zpáteční cestu domů zavolá taxi. K další scéně došlo, když Ludvík podotkl k Marianě:

„Cestou tě hodím domů.“

„Nepřichází v úvahu!“ vykřikl Mojmír. „Za prvé můj dům není žádný její domov a za druhé do mého auta se už v životě neposadí.“

„Přestaň blbnout!“ osopil se na něho Ludvík.

„Nemůže přestat blbnout, když blbej je,“ podala cennou informaci Milada.

„Zavolám si taxi,“ řekla Mariana a Milada jí v předsíni zastoupila cestu do pokoje k telefonu.

„To ti nedovolím z principiálních důvodů. Není řešení neřádku neustále ustupovat. Odveze tě Ludvík.“

„Beze všeho. Ale ne mým autem,“ řekl pohotově Mojmír. „A než vy se tu dohádáte, já už budu doma – u Drahušky,“ upřesnil a hrnul se ze dveří. „Takže ve středu, Ludvo!“ provolal a už si přivolával výtah.

„V žádnou středu!“ byl už vzteky bez sebe Ludvík. „A rozhodlo se, že sám nepojedeš, tak na mě čekej, nebo už ti fakt dám po hubě,“ rychle se obouval.

„Nech ho, nemá klíček,“ otevřela Milada dlaň. Klíček od Mojmírova auta prozíravě sebrala před okamžikem, když si ho položil na poličku u zrcadla, aby se přezul.

Mojmír v záchvěvu soudnosti uznal převahu ostatních a nerudně uštěkl na manželku, která se přičesávala: „Pohni a nezdržuj, jinak jedeme bez tebe... Věčně je na obtíž,“ hudral.

Mariana – už na prahu do chodby – znova zacouvala zpátky do bytu a zopakovala: „Nemám zapotřebí žádné milosti. Zavolám si taxi.“

„Ne!“ vystrčila ji zas ven Milada.

„A jde se!“ zařval Ludvík a přistrčil Marianu k výtahu, který mezitím už přijel. Mojmír se do něho vecpal

první a snažil se z něho vystrkat Marianu, kterou dovnitř rval Ludvík, což Mojmíra rozeznilo, takže z výtahu vyrazil ven a oznámil, že si zavolá taxi, a

rval se zpět do bytu. Zpátky do kabiny ho nakydali lékaři a vklouzla si tam i Milada, kterou Ludvík tahal – bezúspěšně – ven v obavě, že je schopna Mojžíra zfackovat.

Miladě se konečně podařilo přibouchnout dveře bezmála i s manželovou rukou a s Marianou a Mojžírem se rozejela dolů, zatímco Ludvík a lékaři těch šest poschodí sbíhali po schodech a dohadovali se, jestli se ve výtahu Mojžír snaží zavraždit Marianu anebo jestli jeho uškrtila Miládka.

Před domem scéna pokračovala, když Mojžír v dalším zvratu myslí se pokoušel narvat se za volant, zatímco Mariana se vzpouzela nasednout a mlela si, že za rohem je stanice městských autobusů. Konečně se spojeným úsilím klinických lékařů, Milady a Ludvíka podařilo, že Mariana seděla na místě vedle řidiče a Mojžír byl vzadu napasován mezi lékaři, kteří měli zajišťovat, aby se za jízdy nevrhl do řízení v dobré vůli skončit se svým a Marianiným životem.

Když Ludvík vyčerpan padl za volant, Mariana řekla: „Jejda, já jsem si ale nevzala klíče od domu, když jsem jela s Mojžírem. Mojmi, odemkneš mi, vid’?“ „Samozřejmě,“ řekl rychle psychiatr. „Tos uhodla!“ řekl rychle Mojmi. „Jenom si zvykej, co to je, nemít mě věčně za zády, abych myslel za tebe.“ „Nemohla jsem vědět, že mě už dneska budeš vyhazovat z baráku,“ bránila se Mariana.

Milada, vyprovázející je před dům, ještě stála u auta, které jakoby čilým děním paralyzovaný Ludvík dosud nestartoval, jen tak se pažemi opíral o volant a civěl do prázdna... Milada rozrazila zadní dvířka a docela mírumilovně Mojžíra vybidla:

„No tak, Mojžíre, neblbni a dej sem ty klíče, ať ve vaší ulici nedojde k nějaké trapné scéně!“

„Jenom ať dojde,“ odvětil Mojžíšek. „Ať lidi viděj, co vona je zač.“

Milada projevila neobvyklou trpělivost: „Ludvík Marianě jenom odemkne a zas ti klíče vrátí.“

„Svoje klíče od svého domu nedám a ani nejsem ochotný Marianě posluhovat. Moje velkorysost končí tím, že ji pouštím do svého domu, aby si odtáhla ranec s hadrama. A až vypadne, zámky okamžitě vyměním.“

„Stojí to za to?“ zeptala se Milada. „Slíbils přece, že dům zapálíš. Nemohl bys ho zapálit i se sebou? Rázem by byl pokoj.“

„Ať ho podpálí se sebou, se svým obvodním psychiatrem a se svou pečovatelkou, ale mě už to přestává bavit a jdu na autobus,“ oznámila Mariana, otevřela dveře a snažila se vystoupit, zatímco Ludvík ji za šos tahal zpátky:

„Přestaň trojčit, v sobotu tady jezdí autobusy zhruba tak po čtyřiceti minutách.“

„Jenom ať promokne,“ – skutečně začalo poprchávat – „aspoň skončí na urologii, kde přijde na lepší myšlenky než jak mě rozeštvat s Drahuší,“ poprvé promluvil Mojžír optimisticky.

Mezitím Milada oběhla auto, Marianu napasovala zpátky na sedadlo a dveře opět zabouchla.

A Mojžír potěšeně pokračoval: „Jsem opravdu zvědavý, jak si ty anebo zámečník poradíte s domovními dveřmi. Firma, která mi je instalovala, tvrdila, že než je prolomit nebo zmáknout zámky, bylo by jednodušší probourat obvodovou zeď domu. Ale vzpomínám si, že bývá pootevřené půdní okénko. Že bys k němu, Mariano, vyšplhala po okapu?“ hurónsky se rozesmál.

„Vyjeď, Ludvo,“ vybidla manžela Milada. „Jdu nahoru a zavolám Hynkovi, aby tam okamžitě jel. Ten už si poradí jak s dveřmi, tak hlavně s Mojžírem.“

„Neopovažuj se do toho zatahovat ještě Hynka!“ vyděsil se Ludvík v představě, že Hynek je schopný Mojžírovi rozbít hubu, a kdo potom bude jako svědek ztrácet čas lítáním po policajtech a soudech? Samozřejmě on, Ludvík. „Mojžír pochopitelně Marianě odemkne.“

„Ani mě nenapadne,“ ušklíbl se Mojžír, blažený svou převahou. Správně tušil, že vyrvat mu klíče násilím, k tomu se nikdo z nich neodhodlá. Schopna by toho byla pouze Milada a té ho Ludvík a lékaři napospas nevydají.

„Když seš si tak jistý, že Mojžír Marianě odemkne, tak proč tu trčíš a nevyjedeš?“ posměšně se manžela zeptala Miládka. „Tak už proboha odpal a já volám Hynkovi a šmytec.“

„Klidně,“ řekl Mojmir. „A já volám policajtům, aby se okamžitě dostavili do Kořínkové šest, kde se připravuje přepadení a vloupání do vily,“ zašátral v kapse saka po mobilu.

Ludvík s gestem beznaděje padl hlavou na volant a zavřel oči. Toto ať si vyřeší dobře zaplacení – i když pro poněkud jiný úkol – lékaři. Koneckonců Mojmir jinam než do kompetence psychiatra nepatří.

Jak Mojmir vytahoval mobil z kapsy saka, inkriminované klíče mu z ní vypadly, aniž si toho povšiml, kardiolog po nich chňapl, nepozorovaně je podal dopředu Ludvíkovi, ten je stopil, nastartoval a auto vyrazilo. Milada, které manipulace s klíči neušla, zatleskala, všem zamávala a spokojena se vrátila domů. Ve výťahu jí sice došlo, že teď je to ona, kdo zůstal bez klíčů, ale to jí – s její šťastnou povahou – příliš z míry nevyvedlo. Ludvík, pokud ho nezatkou pro pouliční rvačku s Mojmírem před jeho vilou, se vrátí za chvíli a zanedlouho by tu už taky měla být Hanička.

Posadila se tedy na schody před bytem, kde se k ní za hodinu přidal Ludvík – taktéž bez klíčů. Za další hodinu je tu našla a odemkla Hanička, která – ještě našťavaná, že byla vystrnaděna z bytu, protože podle rodičů nebylo vhodné, aby se bavila scénami, které očekávali – jim řekla, že tohle vědět, přišla až o půlnoci. V rodině je jediný člověk, kterému to myslí, jak se právě potvrdilo, ale zachází se s ní pořád jak s dítětem.

Vraťme se však k Mojmirovi, který v autě vyťukal číslo policejní ústředny a důležitě začal: „Nahlašuju vám, že v nejbližší chvíli dojde-----“

Psychiatr mu spojení zaklapl a chlácholivě řekl: „Pane řediteli, je to předčasné. Co když paní Milada Hynka vůbec nezastihne?“

Když Mariana vystupovala z auta, na její zdvořilé na shledanou odpověděli pouze lékaři. Ludvík vystoupil s ní, aby ji vyprovodil, a konsternovaný Mojmir sledo-

val, jak si Mariana odemyká branku i vstupní dveře do domu.

„To jste tedy díky nám měli vydařenou sobotu,“ řekla Mariana provinile Ludvíkovi, když se s ním loučila.

„Nemluv hlouposti. Vážně bys nechtěla pár dní pobýt u nás? Zmiňovala ses sice, že Hynkova žena se k tobě chová pěkně, ale možná bys byla radši u nás?“

„Moc díky, ale nepůjdu ani k Hynkovi, ani k vám. Dojímá mě, jak jste ke mně všichni hodní, ale já jsem, Ludvíku, u vás nehrála žádný divadlo. Opravdu už jsem z nejhoršího venku a teď už se jenom těším, že s Mojmírem skoncuju jednou provždy. Divíš se – po tom všem?“

„Po tom, jak se choval dneska... a po té nahrávce... věřím, žeš ho vymazala jednou provždy. Ale kdyby něco – náš telefon máš. A dveře u nás dokořán taky.“

„Moc, moc díky,“ opakovala Mariana. „A Ludvíku, jak to uděláme s rozvodem? Chtěla bych to mít za sebou co nejrychleji.“

„Tady máš výhodu, že o totéž jde i Mojmirovi. Zbývá nám jenom se nějak vyrovnat s tím, že si počiná jak pomatený.“

„Vážně mi připadá, jak když to nemá v hlavě v pořádku,“ povzdechla si Mariana.

„Ještě dneska večer ti Milada zavolá, abychom si nedělali starosti, jak se cítíš, až se ti ten dnešní cirkus rozleží v hlavě,“ rozloučil se s Marianou Ludvík.

Když se vrátil do auta, Mojmir nasupeně řekl: „Tak ji vidíš, osobu prolhanou. Měla klíče! Byl to zas nějaký její trik, aby mi ukradla klíče moje. Půjčit jí je, zapráskla nám dveře před nosem a víc jsem je neviděl.“

„Odemkli jsme tvými klíči a tady ti je vrací,“ podal mu je Ludvík.

Mojmir se znova vyděsil, že Mariana je nadána nadpřirozenou mocí, ale odložil to k pozdějšímu promyšlení, protože teď musel řešit problém závažnější:

„Co jste si před domem o mně tak dlouho povídali?“ zeptal se inkvizitorsky.

„Jaký jsi čestný, pravdomluvný a velkomyslný člověk,“ řekl Ludvík ironicky.

Jenomže na Mojmira prostě neměl. Od jeho hroší kůže se odrazil každý šíp.

„To skutečně jsem,“ pokýval Mojmir spokojeně hlavou. „A jestli snad posměšně narážíš na moje jednání s Marianou, tak si laskavě uvědom, milý Ludvíku, že jsou lidé, se kterými musíš jednat trochu fikaně – jinak by tě vysáli... Svěřila ti, co proti mně chystá?“

„Budeš se divit, ale o tobě jsme vůbec nemluvili,“ odpověděl mu chladně

Ludvík.

„To bych se opravdu divil,“ zamyslel se nad tímto neuvěřitelným jevem Mojmir.

„O čem jste tedy tak dlouho mluvili?“

V tu chvíli pojal Ludvík ďábelský nápad, jak se příjemně odreagovat z otravnosti uplynulých hodin.

„Mariana uvažuje, že se na několik dalších měsíců vrátí do Saint-Tropez,“ šťastně zapomněl, že Mojmir nemá být rozčilován.

„Ale ne už za moje peníze!“ vykřikl Mojmir. „Hned v pondělí jí zruším dispoziční právo na našem společném soukromém kontě. Bude bez koruny. Nevyjede si ani do Počáplíc,“ radoval se, protože pozapomněl, že Mariana má Hynka.

„To nebude tak snadné, dokud jste manželé,“ upozornil ho Ludvík.

Mojmoušek pouvažoval nad touto nemilou informací a pak fikaně řekl: „Tak tedy to konto okamžitě vyberu do dna.“

„To bys samozřejmě mohl,“ pokýval hlavou Ludvík, „ale potom se nediv její odvetné akci, kterou nepochybuju, že jí poradí nebo dokonce poručí Hynek: začne ti dělat průtahy s rozvodem. A při pobytu v zahraničí k tomu bude mít optimální podmínky: soudní obsílka půjde do Saint-Tropez, ale ukáže se, že tam ji už šest týdnů neviděli. A my můžeme hádat z koule, jestli jí Hynek zaplatil křížem krážem Austrálii, po stopách Nomádů anebo ve šlépějích Elvise Presleyho. Pak ji vypátráme v Benátkách, kde ji soudní obsílka šťastně dostihne, ale v poslední chvíli se omluví soudu lékařským potvrzením, že má střevní chřipku. Načež z Benátek zmizí a další dva roky bude pro soud nezvěstná. Znáš

řezníka, jehož manželka takhle manévruje putováním po příbuzných na Slovensku a v Maďarsku a rozvod tak maří už osm let,“ citoval Ludvík skutečný případ.

Mojmir se k smrti polekal: „Ludvo, Marianě řekni, aby se neopovažovala dělat potíže – Drahušku by tím zavraždila. Počítá už hodiny do svatby! Zeptej se Mariany, jestli by si troufala obtěžkat si svědomí, případně se vystavit trestnímu stíhání za šikanování s důsledkem těžkého ublížení na zdraví, eventuálně smrti.“

Ludvík ponechal Drahuščin skon a Marianino svědomí i trestní stíhání bez komentáře a dál rozvedl svůj ďábelský nápad:

„Nenechal bych se, Mojmiře, mýlit Marianinými řečmi o ochotě spolupracovat na rychlém rozvodu. To, co tvrdí nám, a co udělá doopravdy, mohou být dvě docela opačné věci. Koneckonců, zeptej se nějakého svého podnikového právníka, jak široké má možnosti rozvod protahovat, zejména když má dost peněz courat se po světě... Takže jenom pokračuj dál tak, jak jsi to předvedl dneska, urážej ji, ponižuj ji, vyhrožuj jí – a Drahuši, pokud ji neotráví čekání a nenajde si jiného, si budeš brát za deset let.“

Mojmir zasyčel jak rozzuřený had, ale lékaři nic nenamítali, protože jim nepřipadalo, že stav pana ředitele by byl znepokojující natolik, aby Ludvíka varovali, a kromě toho jim byl pan ředitel tak příšerně protivný, že si v duchu říkali – jenom ať se smaží.

„Sakra... sakra...“ brebentil si rozčileně Mojmir. „Co teď... co teď, Ludvo... máš pravdu, je to mrcha mstivá, mohla by dělat potíže.“

„Na to jsi měl myslet, když ses k ní choval jako parchant,“ řekl Ludvík. „Má tě v hrsti, protože ani přes prachy ji nemůžeš skřípnout, když jí záda kryje Hynek. Slyšels, jak ji zaopatřil, ne?!“

„Panebože, co teď, co teď, kdyby fakt začala rozvod zdržovat,“ sténal Mojmir.

„Něco vám poradím, pane řediteli,“ promluvil psychiatr, který se rozhodl, že za těch deset tisíc (které mu dá ministr za celý měsíc klinické nádeničiny včetně nočních služeb a tady je dostal na ruku za několik hodin) poslouží radou i kreténovi: „Vaše žena nepochybně zjihne, když se jí omluvíte a přiznáte, jak vás zasáhlo, že jí na vás vlastně ani moc nezáleží, dotklo se to vaší mužské ješitnosti a tak dále. Proto a jenom proto jste si počínal tak divoce, ale doopravdy jste to tak nemyslel a chcete se s ní rozejít v dobrém.“

„To si taky přeju, nebejt ona úplně blbá, negramotná a hnusná,“ pookřál Mojmir. „Takhle jí to taky vysvětlím,“ byl vstřícný.

„Jestli jí chceš nasrat ještě víc,“ necejtil se už Ludvík, „pak ten

nejsprávnější způsob je probrat s ní, jak je blbá, negramotná a hnusná. A za týden jí zamáváme u letadla do neznáma."

Mojmír si to promyslel a rozhodl se: „Nechám ji dva tři dny, aby zchladla. Pak za ní dojdu a budu jí mazat med kolem huby. Budu servilní a podbízivý. Možná jí dám některou svoji starožitnost na památku našeho manželství. Neboj se, Ludvíku, zvládnou to, protože budu mít před očima Drahušku, kterou by průtahy mého rozvodu utýraly k smrti."

Snášenlivost mu vydržela až před Drahuščin domek, kde řekl: „Ludvíku, nebudu ti volat taxi, odvez pány doktory domů a pak si jeď domů i ty, zítra ti zatelefonuje můj řidič, kdy a kde by se ti hodilo, aby mi auto vyzvedl... Kvůli rozvodu se ti ozvu hned v pondělí. Koukej na tom makat," rozloučil se žoviálně.

KAPITOLA 3 - MARIANA

Bylo to koncem února odpoledne, když Mariana vytočila číslo Hynkova sekretariátu a třesoucím se hlasem se optala, jestli je bratr přítomen.

„Hned vás s ním spojím, paní Kučerová," řekla mile sekretářka.

„Ahoj, Marjánko," zahlaholil notoricky dobře naložený Hynek. „Zrovna dneska ti chci volat, že už jsi mě nějak dlouho nepozvala na večeři. Po neděli zas odletím skoro na tři týdny."

„Hynku, potřebuju s tebou nutně mluvit. Ale ani u nás, ani u vás doma a nechce se mi ani nikam do restaurace -----"

Cítil pláč v jejím hlase a pořádně se vyplašil: „Co se děje? Nemoc?"

Samozřejmě že hlavou mu prolétly některé z nejhorších.

„Ne, to ne."

„Určitě nemarodíš?" ujišťoval se. „Ani Mojmír?"

„Opravdu ne."

Uklidnil se: „Tak potom o nic nejde. Všechno ostatní se dá vyřešit. Co kdybys ke mně přijela hned teď do podniku? Pošlu pro tebe auto. Nebo mám pro tebe přijet sám?"

„Mohla bych přijít až po pracovní době, až už tam nebudou lidi?" dál se jí lámal hlas. „Ale přijedu taxikem."

„Dobře," nechtěl jí odporovat. „V půl páté? To už tu budu sám."

„V půl páté. A ne abys sháněl Mojmíra. Nesmí nic vědět," vzlykla Mariana a zavěsila.

Do té půl páté nestál Hynek zanic. Uvěřil jí sice, že nejde o nemoc, ale věděl i tolik, že sestra není žádná fňukna ani panikář, vlastně nepamatoval, že by někdy byla takhle zničená kromě okolo Mojmírový operace

žlučníku, kdy šilela, aby to nebyl nádor. Zatím pochopil jenom to, že nechce, aby ji jeho zaměstnanci nebo lidé někde v restauraci viděli uplakanou. Ale co to může být, když o tom nesmí vědět ani Mojmír?

Konečně proti sobě seděli v křeslech salonku vedle jeho kanceláře. Tvář měla opuchlou, oči zarudlé.

Jen co se posadila, bez okolků řekla: „Hynku, Mojmír má nějakou ženskou."

„Jsi si tím úplně jistá?" zeptal se Hynek.

Přikývla a s pláčem, nicméně celkem souvisle mu popsala, co se přihodilo:

„Dneska po obědě jsem šla ke kadeřnici. Když už jsem byla u branky, vzpomněla jsem si, že jsem měla zatelefonovat kamarádce. Tak jsem se vrátila a v kuchyni jsem zvedla telefon. A slyšela jsem Mojmíra – mluvil nahoře z pracovny... To sladoučké šišláníčko se ani nedá vyličit... Ty moje smaragdové srdíčko... ty moje Drahulinečko... Prostě domlouval si s ní, že večer pro ni přijede a půjdou na večeři... A pusinečky na nosíček, na heboučký krčínek, na všechny sladké prstíčky u nožiček..."

„Cos udělala potom?" zeptal se Hynek, ve kterém to vřelo.

„Byla jsem, jak kdyby mi spadla na hlavu cihla. Vůbec jsem nevěděla, co dělat, tak jsem jen vyklouzla z baráku a chvíli jsem bloumala ulicemi a pak jsem se vrátila domů, věděla jsem, že Mojmír tam už nebude, při obědě říkal, že pospíchá do práce. No a doma jsem se sesypala... a potom jsem ti zatelefonovala --"

„Počínala sis velice dobře," pochválil ji Hynek. „A teď se budeš muset sebrat

a dát se do pořádku, aby na tobě večer Mojmir nic nepoznal. Řekneš mu, že ti propukla chřipka. To vysvětlí tvou skleslost i opuchlé oči. Zvládneš to? Mojmir nesmí tušit, co víš, dokud já nezjistím, o co jde – a potom ti teprve navrhnou, jak na něho.”

„Zvládnou to,” ujistila ho Mariana, které bylo o něco líp už jen pouhou bratrovou blízkostí. Vždycky si byli bezvýhradnou oporou. „A o dnešní večer se už vůbec nemusíš bát, při obědě mi řekl – jako v poslední době každou chvíli – že bude dělat do noci a asi v kanceláři přespí.”

V příští půlhodině Hynkovi popsala manželské soužití od doby, co se Mojmir vrátil z Vídně, kde si pobyt prodloužil o čtrnáct dní, a když se dobrala k bodu, jak jí zakázal o té velkolepé budovatelské akci s bratrem mluvit, aby se mu do toho nepletl, Hynek jen zasyčel.

Podařilo se mu však zašlápnout ten příšerný vztek, který jím vůči švagrovi cloumal a nutil ho hned teď Mojmira sehnat a rozmlátit mu hubu... jenomže musel mít na zřeteli pouze Marianin prospěch, a tak jí pokojně vysvětlil:

„Koukni, Marjáno, je dost běžné, že když chlapovi udeří padesátka, chce si najednou ještě něco užít a začne blbnout. Ty žvásty, cos vyslechla, nasvědčují, že to potkalo i Mojmira – selhává mu rozum i soudnost. Jestli nabalil nějakou pětadvacítku, a ten dojem to na mě dělá, pak mi věř, že o nic nejde a asi by bylo nejlepší, kdyby se nikdy nedozvěděl, že ty o tom víš. Kvůli takové avantýře rozumný chlap manželství nerozbije, protože si dovede spočítat, co by ho čekalo, až jemu bude šedesát a ona bude ještě stále mladá. Předběžně mi připadá, že Mojmir se pomátl do nějaké mladé coury, kterou omračují jeho autáky, večere v Leknínu a luxusní dárčky. Pokud se to potvrdí, pak si ho podám a věřím, že se mi ho podaří srovnat. Zařídím, aby myslel, že jsem ho s ní viděl,” pálilo to už Hynkovi na plné obrátky, „a troufám si tvrdit, že jeho jediná starost bude, aby ty ses nic nedozvěděla. Určitě to utne, protože on je přece typ pecivála, a ne děvkaře.”

„Máš pravdu, Hynku, taky si nemyslím, že by mi byl někdy předtím zahejbal. Vždyť byl věčně doma a jinak než se mnou paty nevytáhnul. Někdy mě to až otravovalo, když mě tahal s sebou i na pitomej fotbal... A spolehni se, že nějaké krátkodeché pobláznění dokážu překousnout a nikdy se neprozradím, že jsem o něm věděla. Jenom kdyby přišel zas k rozumu!” přestávala už Mariana plakat.

„Jsi prima rozumná ženská,” pokýval hlavou Hynek. „Když si představím, jak by vyváděla každá druhá... Zatím se ovšem jenom dohaduju, co Mojmir tropí. Co ona je zač a jak je to doopravdy, budu vědět v nejbližších dnech. Záleží na tom, jak často se s ní Mojmir setkává, neboli jak rychle nás k ní nasměruje.”

„Ty ho dáš sledovat?” byla Mariana tou představou vzrušena jak detektivním příběhem. Vzápětí přišla ke slovu obava: „Myslíš, Hynku, že se něco dozvíš, ještě než zase odcestuješ?”

„Nikam neodjedu, když ty jsi v bryndě,” uklidnil ji Hynek. „Neodjedu, dokud nebudeme mít jasno a nedomluvíme se na postupu proti Mojmirovi. A dokud ty nebudeš zase v pořádku.”

„Jsi ten nejlepší brácha na světě,” zas už jí vyhrkly slzy.

„A Mojmir pozná, jaké dokážu bejt švagr,” řekl zlověstně Hynek. „A nebreč, nebo se neudržíš a doběhnu mu rozmlátit ksicht.” Pak ji věčně instruoval: „Já ti volat nebudu, protože nevím, kdy je ten zmetek doma. Takže volej ty mně aspoň dvakrát denně, abych měl jistotu, že jsi v pořádku. A jakmile budu něco vědět, domluvíme se, kdy za tebou přijedu, aby ses v tomhle nečase nemusela nikam trmácet.”

„U nás nic projednávat nemůžeme,” vysvětlila mu Mariana, „protože Mojmir je teď nevyzpytatelný. Domluvíme se, co chce k večeři, a navečer zavolá, že zůstává přes noc v práci. Anebo mi naopak u snídaně řekne, že dneska bude dělat do noci, takže v kanceláři přespí, a pak se přižene na oběd a do druhého dne se z domova nehne. Ta ženská s ním asi mazaně mává. Slíbí mu schůzku anebo noc, pak ucukne, prostě chce ho mít na špagátku. Jinak si to jeho počínání vysvětlit nedovedu.”

„Všechno se rychle dozvíme,” byl si jistý Hynek.

Když sestru odvážel domů, byla z nejhoršího už jakžtakž venku a věřila, že snad všechno dobře dopadne. Mojmir na tuto noc naštěstí domů opravdu nepřišel, takže se nemusela mučivě bičovat k přetvářce. Vzala si prášek pro spaní, a i když ani tak toho moc nenaspala, ráno jí bylo zas o další kousíček líp. Promyslí si, že když se k ní Mojmir chová stále tak pěkně, pozorně a laskavě, když jí dál jako vždycky nosí květiny, když telefonuje, kdykoli není doma... znamená to, že své

avantýře nepřipisuje žádnou budoucnost a dosud tak krásné manželské soužití jistě nezamýšlí ukončit.

Potom stála Mojmirovi tváří v tvář a třásla se, že omdlí, ale on si ničeho nepovšiml, protože myšlenkami byl stále ještě u Drahušky. Teprve když mu manželka řekla, že na ni jde jakási viróza a cítí se pramizerně, zaznamenal její zdrbnutou tvář. Vydal příkaz, aby okamžitě povolala paní Prokopovou, která se o všechno postará, a aby si vlezla do postele. Mariana, která se cítila úplně vyčerpaná, to skutečně udělala a polehávat vydržela několik dalších dnů, kdy se snažila soustředit na čtení a netýrat se představami Mojmíra s tou druhou.

S Hynkem si telefonovali denně, ale teprve pátý den jí řekl, že už má pro ni nějaké zprávy. Protože bylo celkem jisté, že Mojmir večer nebude doma – v poledne odjížděl na služební cestu do Mnichova – a hlavně proto, že se jí nechtělo oblékat se a vyjít ven, jak kdyby se v tom polehávání začínala apaticky zabydlovat, pozvala bratra k sobě.

„Jak to vypadáš?“ zeptal se Hynek laskavě, ale přísně, když mu otevřela v županu s tváří zpustošenou a vlasy neupravenými.

„Ale co-----“ odbyla to mávnutím ruky.

„Tak to tedy ne! Že je Mojmir parchant, to neznámá, že ze sebe musíš udělat zbědovanou chudinku! Za chvíli bys z toho měla mindráky. Zítra koukej uhánět ke kadeřnici a ke kosmetičce.“

„Zbláznil ses? Nemám žádnou kosmetičku,“ bránila se Mariana.

„Tak půjdeš s Eliškou,“ rozhodl Hynek.

„No já nevím,“ řekla malátně Mariana. Byla sice zvyklá manžela a bratra bezvýhradně poslouchat, ale teď se jí strašně nechtělo nic, jenom být schoulená v posteli. Kromě toho s bratrovou ženou sice vycházely v dobrém, ale nikdy se doopravdy neskamarádily. Eliška pokládala Mojmíra za nudného troubu, který – nebýt Hynka – by se vypracoval vlastními schopnostmi leda tak na pátého technika čtvrtoradého závodu o třiceti lidech, a Marianu za milou, ale omezenou osůbku, kterou ve skutečnosti netěší nic jiného než obskakovat toho bo-

hem nadaného Mojmíra – jak se o něm jednou vyjádřila, což s Eliškou bezmála praštilo. Ona sama byla optimální směsí intelektuálky (byla překladatelka z francouzštiny a španělštiny) a dobré manželky, matky i hospodyně. Prostě jedna z těch výjimečných žen, které zvládnou všechno a ještě jsou vždycky jak obrázek.

„Promluvím o tom s Eliškou,“ řekl Hynek. „A teď – jaké mám pro tebe zprávy. Zatím nedovedu zhodnotit, jestli spíš dobré, anebo spíš špatné.“ Správně však tušil, že spíš špatné. „Ta ženská se jmenuje Drahomíra Soukupová a není to žádný zajíc, ale čtyřicítka.“

„To je samozřejmě skvělá zpráva,“ zaradovala se Mariana, pošetile věřící, že čtyřicetiletá žena ji nemůže zdaleka tolik ohrozit jako dvacítká. „Je krásná?“ zajímala se pochopitelně.

„Člověk, kterého jsem na tu práci najal, mi ji popsal jako průměrně vzhlednou,“ řekl Hynek.

Jel sice k sestře s předsevzetím, že v jejím zájmu je stavět ji před tvrdá fakta, aby se začala vyrovnávat s realitou, ale při pohledu do jejích očí, žebrajících o jiskřičky naděje, se jeho odhodlání vytrácelo. Pravda byla taková, že detektiv mu paní Soukupovou popsal jako výjimečně atraktivní ženu se šmrncem, což dokonalé fotografie, pořízené teleobjektivem ze značné vzdálenosti, potvrdily. Ještě znepokojivější byly fotografie zachycující blaženě se culícího Mojmíra, který si hezkou a elegantní rozesmátou paní Soukupovou hrdě a majetnický vede s paží kolem jejího pasu nebo ramen... líbá

její ruku... vstupuje s ní do klenotnictví na Národní třídě... Hynek se rozhodl, že štůsek fotografií z aktovky nevyndá. Proč sestru rozdírat, dokud se neví úplně přesně, jaké jsou Mojžírový úmysly s tou fešnou paničkou. Tušení mu však říkalo, že jsou to úmysly, které jeho sestru nepotěší.

„Koho jsi na tu práci najal?“ zeptala se Mariana.

„Budeme mu říkat Honza. Velice zdatný hoch. Bývalý kriminalista, kterého loni omrzelo dělat ze sebe vola: honit se za vrahy, kterým soudce ubalí dva tři roky, pokud tedy jsou tak blbí a nezdrhnou, když jsou stíháni na svobodě. Teď se zavedl jako soukromý detektiv a poprvé v životě slušně vydělává. Pokud jde o Mojžíra, momentálně pracuje na zjištění, jaké jsou Mojžírový záměry s tou ženskou.“

„Aha. Nasadí jí do bytu štěnice,“ byla v obraze Mariana, horlivá čtenářka detektivek.

„Snad nebude zapotřebí – vnikat jí do bytu. Honza zkusí odposlech směrovým mikrofonom. Zvenčí, přes okenní tabule, rozumíš?“ vysvětloval Hynek. „Je to možné i z dálky několika set metrů, pokud mezi příjemcem signálů a oknem není překážka.“

„Dálkový odposlech skrz zavřená okna?“ žasla Mariana, protože o tom se zatím nic nedočetla.

„Ano. Když v tomto pokoji mluvíme, naše hlasy rozechvívají okenní tabule. Z nich dokáže směrový mikrofón náš hovor snímat,“ byl Hynek rád, že sestru zaujala technická stránka věci.

Jenže hned se zase vrátila k podstatě: „Co ještě víš o paní Soukupové?“

„Ovdověla – je to asi dva a čtvrt roku.“

„Je volná, což není dobré,“ řekla usouzeně Mariana.

„Ano, ale příznivé zas naopak je, že manžel ji zanechal slušně zaopatřenou. Žije si ve vlastním rodinném domku a je na tom tak dobře, že nedávno nechala práce. Nepotřebuje se tedy hnát do vdavek zřítně.“

„A co já mám dělat dál?“ zeptala se Mariana smutně.

„Ani neceknout. Neprozradit se. Snaž se ze všech sil, aby Mojžíř nezavětril, že něco víš,“ naléhal Hynek.

Od chvíle, kdy z prvních předběžných, ale precizních zpráv od perfektního Honzy Nedbala a jeho fotodokumentace zavětril, že sestra zřejmě je vážně ohrožena... od té chvíle se mu v hlavě rodil plán pomsty Mojžířovi, plán, jehož plný úspěch však závisel na tom, aby Mojžíř neměl ponětí, že Mariana, a tím samozřejmě též švagr, se o jeho poměru se Soukupovou dozvěděli. Neboli Mojžíř i nadále musí žít v blažené jistotě, že každá švagrova rada má váhu zlata.

„Ta předstíraná viróza mi ohromně pomáhá, můžu být nemluvná a zalezlá,“ řekla Mariana. „Ale dlouho už s ní nevydržím. Až se Mojžíř vrátí z té své takzvané služební cesty, měla bych už být zdravá. Takže... Hynku, já nevím, jestli to svedu, chovat se k Mojžířovi, jako by se nic nedělo. Ale budu se snažit, když na tom tak záleží,“ slíbila. Typické pro její povahu i vztah k bratrovi bylo, že se ho ani nezeptala, proč na tom tak záleží. „Ale možná,“ uvažovala nahlas, „to dokážu. Říkala jsem ti přece, že on je ke mně pořád stejně milý, jako byl vždycky. A já cítím, že se ani nepřetvařuje a že mu dál na mně záleží... anebo je to možná jenom setrvačnost v jeho chování,“ rozvzlykala se. „Prostě... když se hezky chová on, snad to ze zvyku půjde i mně.“

„Rozumná řeč! Samozřejmě že to dokážeš!“ provolal Hynek. „Jsi přece statečná holka, a ne nějaká padavka,“ povzbuzoval ji.

Když odcházel, napomenul ji: „Až ti zavolá Eliška, ne aby ses poddávala apatii a odmítla s ní vyjít. Ty se prostě musíš vzchopit!“

„Dobře,“ povzdechla si Mariana. Věděla, že jenom se obléct ji bude stát obrovské úsilí, ale neposlechnout bratra si netroufala. On jediný na světě to se mnou myslí dobře a taky je nejchytřejší člověk na světě. Jestli mi nepomůže on, pak nikdo... byla si jista. „Ale neprozrad’ Elišce, co mě potkalo. Kromě tebe to nikdo nesmí vědět.“

„Nic jí nepovím,“ řekl Hynek. „Jenom aby tě vytáhla na kosmetiku a tak dále, protože začínáš pohodlně a zanedbáváš se.“

Moc bych se divil, kdybys jí to za půl hodiny nevyklopila sama, pomyslel si.

Eliška není pitomá, aby nepoznala, že jsi na dně, a jakmile projeví účast, sesypeš se a vybrečíš se jí na rameni... Přesně toto si Hynek přál, protože věděl, že v takovéhle situaci může být ženské nejlepší oporou a útěchou zas jenom ženská.

S Eliškou mu to nevyšlo – v časovém odhadu. Mariana jí všechno vyklopila nikoli za půl hodiny, ale za jednu minutu poté, co se setkaly.

Po telefonu se domluvíly, kdy pro ni Eliška přijede, a když vstoupila do domu a Mariana jí přivítala stejně jako před dvěma dny Hynka, v županu, neučesaná a neupravená, Eliška se rovnou zeptala:

„Jaké máš trable, Mariano? Co se ti stalo?“ objala ji.

„Mojmír si našel jinou ženskou,“ vyhrkla a rozplakala se Mariana ještě dřív, než se Eliška přezula a odložila plášť.

Eliška ztuhla právě jen na dvě vteřiny, a než to Mariana mohla postřehnout, řekla: „Prokristapána... a já se z pohledu na tebe vyděsila, bůhví co se ti nepříhodovalo. Třeba žes ztratila peněženku s tisícikorunou!“

A pak se ten zázrak stal – jak říká jedna roztomilá píseň – a Mariana se s tváří ještě uslzenou rozesmála.

„Eliško, ty i z tragédie uděláš frašku,“ zabědovala.

„Tragédie je leda to, jak vypadáš. Pak se nediv, že manžel urval načančanou šedesátnici.“

„Čtyřicítku,“ zaslzela Mariana. „A dobře víš, že takhle jsem nikdy nevypadala. Jenomže kdyby Hynek si našel jinou, taky bys –“

„– tak bych si nechala udělat plastiku, změnila bych přeliv, zkrátila sukně – a svět by mi ležel u nohou s nabídkou nedozírných šancí,“ nadšeně líčila Eliška.

„Tobě se to mluví, když víš, že Hynek by nikdy –“

„Každý mužskej je schopen čehokoliv,“ mínila bezstarostně Eliška. „Víš, co mi včera řekl, když jsem se mu předvedla v novém pestrém kostýmku? Že bych v něm mohla prodávat patrony u střelnice. Případně vstupenky na lochnesku.“

Mariana se znova rozesmála. Před pouhou hodinou jí někdo říct, že se ještě dnes bude smát, byla by se rozplakala jistotou, že ona se už nezasměje po zbytek života.

„Pak se div, že Hynkova serióznost mě zabíjí. Kéž by si našel čtyřicítku, která by ho přivedla na lepší myšlenky, než jestli já v tom nazrzelém přelivu nevypadám příliš frivolně a ochotně – k čemukoliv včetně nejhoršího.“

Mariana slzela, ale smíchem. Byla to i přirozená reakce sužovaného organismu, že se chopil první příležitosti pozitivně se uvolnit.

„Co ti nabídnu?“ zvedla se z křesla. „Skoro nic tu nemám, Mojmír je prej pracovně v Mnichově. Najednou je samá pracovní cesta.“

„Tak abys nevyšla ze cviku, padej udělat nějakou bleskovku, ale teplou,“ poručila si Eliška, aby se Maria-

na najedla s ní. „Třeba tvůj proslulý perkelt ze srnčí kýty anebo ten teplý karamelový moučník, cos podávala na Nový rok.“

„Zbláznila ses?!“ křížovala se Mariana. To už přešly do kuchyně. „Srnčí mám v mrazáku a na ten moučník se

musí den předem zkaramelovatět kondenzované mléko a –“

„Stačí. Tak palačinky.“

„To by šlo,“ souhlasila Mariana a už klepala do mixeru vejce a lila mléko.

„Představ si, že najednou jsem na ně taky dostala chuť. Já teď vlastně ani nejím, jenom si občas ukrojím kousek sýra nebo si namažu chleba margarínem,“ potvrdila Eliščin odhad.

„Jsi padlá na hlavu. Já už se šťastně zbavila Ládíka, a až se ještě zbavím Hynka, protančím zbytek života.“

„Vím, že to nemyslíš vážně, ale taky vím, že máš šťastnější povahu než já,“ bědovala Mariana. „S takovou tragédií by ses určitě vyrovnala líp než já. Jestli mě Mojmír opustí – bude to pro mě konec života.“

„Tak s tímhle mě neštví!“ rozkřikla se Eliška. „A jdi už do paďous s tragédií. Tragédie by byla, kdybys přišla o nohu. Ježíši, ty na ně děláš krém? Fantazie!“

„Tenhle horký krém je nejlepší na palačinky plněné jahodovým džemem, do

kterého přidávám vypeckované višně, aby nebyl mdlý," vysvětlila Mariana. „Eliško, pro mě by byl život bez Mojžíra opravdu tragédie. Miluju ho pořád stejně, jako když jsme byli mladí. Asi i proto, že on je – kromě Hynka – ten nejčestnější a nejchytřejší člověk na světě. Uvaž třeba jen to jeho podnikání. Kdekdo krachuje, pokud nepodniká podvodně, zatímco Mojží z restituce nějakých barabizen vybudoval poctivě moderní prosperující průmyslové impérium," použila Mojžírova velikašského termínu.

Aby mě nevomejvali, pomyslíla si Eliška. Mariana je moc milá a hodná ženská, ale vážně husička. Čestný a poctivý, to Mojžír v podnikání nepochybně je, věděla Eliška, i když na její vkus měl švagr té své čestnosti příliš často plná ústa. Pokud však jde o jeho chytrost, a tím spíš v podnikání, nemohlo jí ujít, že z té Hynek občas pracuje k mrtvici.

„Jenom se nerouhej, aby tě nepotkala nějaká opravdová tragédie," napomenula švagrovou. „Jak už jsem řekla, tragédie by byla přijít o nohu nebo diagnóza leukemie."

„Už jsem čekala, že řekneš: tragédie by byla, kdybys vedle té tisícikoruny ztratila taky čtvrtletní tramvajenku," podařilo se Marianě usmát.

Jak si tak klábosily, vyhládlá Mariana snědla čtyři palačinky a vypila tři koflíky ovocného čaje.

„Bylo to božský," zafuněla si Eliška, která snědla pět palačinek. „Jako ty, tak nenavaří ani moje paní Šafránková, a že to je nějaká hospodyně."

„Proč tedy nepřijdeš častěji? Když se zeptám Hynka, proč jsi nepřišla s ním, vždycky řekne, že zas sedíš nad nějakým překladem."

„No jo, jsem blbá. Nepotřebuju dělat a dělám, protože mě to těší. Ale Hynek může nejmiň mluvit. Má to snad zapotřebí on – tak se honit? Jenomže když pořád neměl před sebou nějaké těžko dosažitelné cíle, nebude s ním k vydržení... Mariano, udělalas Mojžírovi scénu?"

„Ale prosím tě! Na to já nemám. Ani netuší, že něco vím."

„To je chytrý," řekla Eliška a Marianě to ohromně polichotilo.

„A víš to vlastně úplně jistě, že něco sbalil?" napadlo Elišku.

„Absolutně jistě. Už to prověřil i Hynek."

„No tak to se tedy Mojžír má na co těšit," spokojeně konstatovala Eliška s plnou pusou, jak z rendlíku vyjídala zbytek krému. „Hynek ho rozšlápne," zdálo se, že ta představa jí není proti mysli. „Pro Hynka je rodina něco posvátného."

„Pro mě taky, Eliško. Nediv se, jako malí jsme ji neměli."

„Já vím," řekla měkce Eliška a položila ruku na její. „A nepřála bych si být v Mojžírově kůži, až si ho Hynek podá."

„Budu ho mírnit. Nejsem mstivá," řekla tiše Mariana a zas už polykala slzy. Pak se objevila paní Prokopová, která teď docházela

denně, a při pohledu na Marianu řekla: „Konečně vypadáte o hodně líp, paní Kučerová. Zbejvá kadeřnice a napařadit se a zase jste fešanda."

„Ke kadeřnici právě jdeme," řekla Eliška. „Mariano, pohni, oblékej se."

Když nasedly do auta, Mariana zafňukala: „Musí to být zrovna dneska? Nechce se mi mezi lidmi. Zajed' někam k parku a jenom se projdeme."

„Jsi v Praze a píše se rok 1995," upozornila ji Eliška. „Takže v parku bys mohla být tak za bílého dne leda oloupena nebo v lepším případě znásilněna a nejpravděpodobněji zavražděna. Jedeme nejdřív k mé kosmetičce a potom k mé kadeřnici, která ti udělá moderní sestřih a přeliv."

„Nic střelenýho!" vykřikla Mariana při vzpomínce, jak loni měla Eliška barvu zralých višní a sestřih kapradí. „Nejsem typ jako ty, který vypadá skvěle, i když si posadí na hlavu lavor a obleče pytel od brambor s volánem z krinolíny."

Nepřeháněla. Eliška skutečně byla typ ženy, která je nejhezčí právě v lehké výstřednosti.

„Máš kvalitní vlasy a nevím, proč by sis musela přidávat roky šedinami," řekla Eliška a Mariana věděla, že jí ani pámbu nepomůže a obarvena bude.

„Na to mám teď tak právě náladu – zabývat se tím, jak vypadám," reptala. „A jestli si myslíš, že Mojžíra omráčí nějaký můj přeliv, vrhne se mi k nohám a oznámí paní Soukupové, že s ní končí, protože jeho manželka si zmalovala oči a

je úchvatná, tak-----"

„Mojmír, jestli je zblbnutý do nějaký Soukupový, si změny na tobě nejspíš ani nevšimne," byla klidně věčná Eliška, „ale vylepšení udělá dobře tobě. Ty se budeš cítit líp a sebevědomě, kdykoli se podíváš do zrcadla. A sebevědomí je to, co teď potřebuješ nejvíc, aby ses nechovala jako schlíplá chudinka. A musíš si udělat řidičák, potřebuješ být samostatná. Přihlásím tě do autoškoly," oznámila Eliška zčistajasna a Mariana vytřeštila oči. A přestože smysl pro humor určitě nebyl její silnou stránkou, řekla:

„Ty máš vážně talent odpoutat člověka od tragédie tím, že ho manévruješ do tragédie ještě mnohem větší. Já a volant! Tos uhodla! A zrovna teď, kdy nejsem schopna soustředit se ani na televizní detektivku." „Za volantem se soustředíš docela určitě – díky našemu primátorovi hlavního města, nejneschopnějšímu nepochybně na celém světě," ujistila ji Eliška. „Takové neošetřené náledí jako dneska tě za volantem rychle odvede od myšlenek na jakousi Mojmirovu čúzu. A k tomu si představ, že najíždíš například na křižovatku v Hybernské, zprava se na tebe řítí autobus, zleva te do protisměru tlačí tahač s návěsem, ty nemáš ponětí, který z těch dvanácti semaforů je pro tvůj pruh a odbočení doleva, ale zato víš docela určitě, že ta tramvaj, proti které tě vyhodil smyk, to na tom ledu nemůže ubrzdit. A až se budeš po Plzeňský posunovat v smrdících oblacích kancerogenů rychlostí deseti metrů za patnáct minut, docela jistě ti nebude ležet v hlavě, jak sprovodit ze světa nějakou Soukupovou, ale spíš kde sehnat spolehlivýho atentátníka, který by do sudu a Lipna vrazil našeho drahého pana primátora," líčila barvitě Eliška, bledá vzteky, že i v třicítce na dvojku jí auto nebezpečně tančí vozovkou. Mariana, která jako neřidič toto nebezpečí víceméně nevnímala, půl brečela, půl se smála na celé kolo: „V tobě je, Eliško, ztracená milosrdná sestra. Ty bys měla stát u lůžek trpících, aby smrt pokládali za vysvobození ze světlých zítřků, které jim plánuješ... Jsi vážně hrozná. Namísto abys mě trochu politovala –"

„Lituju výhradně Mojmíra. Nevím, jak s ním Hynek zamete, ale bude to velký. Vzpomeň si na moje slova."

„Nechci žádnou mstu!"

„O tom vyprávěj Hynkovi. Určitě ho to dojde a Mojmirovi uvede do provozu další fabriku," řekla ironicky Eliška. „Takže jsme tady – a kupodivu nikoli na chirurgii nebo prosektuře," zastavila před pasáží, kde měla jak kadeřnici, tak kosmetičku.

Celá ta pasáž na Vinohradské třídě patřila mezi Hynkovy nemovitosti.

Když se ten den vrátila Mariana domů (na zpáteční cestě se Eliška dopracovala závěru, že jediným řešením

je zorganizovat lynč pro celý magistrát), ve dveřích se setkala s odcházející paní Prokopovou, která na ni vykulila oči a řekla:

„Takhle hezká jste nebyla ani před tou chřipkou. Ohromně vám to sluší, omládla jste o patnáct let. Zejtra přijdu už v devět a dám se do oken a záclon."

Když se Mojmír za tři dny vrátil z pracovní cesty, myšlenkami u Drahušky, si zajisté Marianiny proměny nepovšiml, upřímně se však zaradoval, že už je zdravá a k večeři připravila zajíce na smetaně.

„Safra, safra, to se zas jednou Mojmuš napapinkal, na celým širým světě není druhá taková kuchařinečka jako Marianečka," žvatlal tak, jak byl doma zvyklý žvatlat vždycky, a zatím mu jaksi nepřišlo, že by na tom měl něco měnit, protože svoje infantilní žvatlání co formu rodinné komunikace si už ani neuvědomoval. A Mariana se zas z pouhého pohledu do zrcadla cítila o tolik lépe, že ho – byť se zuby zaťatými – dokázala obskakovat a zdárně čelit jeho tuťání.

Hynek mohl být spokojený.

Ale vraťme se o tři dny zpátky, kdy netrpělivě čekal na manželku, jak pořídila s Marianou.

„Jak jste se bavily?" zeptal se opatrně.

„Bezvadně."

Stručná odpověď ho moc neuspokojila: „Mariana šla s tebou bez námitek?"

„Samozřejmě. A koukal bys, jak omládla a zkrásněla. Už jsem jí taky řekla, že

k mé kosmetičce a kadeřnici budeme chodit společně a pravidelně, a je nadšená," přeháněla Eliška.

„No, to rád slyším," řekl nejistě Hynek, jemuž se to jaksi nezdálo.

„A jinak?"

„Co – jak jinak?" nechávala ho považit Eliška za to, že ji nevaroval, v jakém stavu Marianu najde.

„Nooo... nepřipadala ti skleslá?"

„Proč, prosím tě? Nadlábly jsme se jejich fantastických palačinek, pak jsme se odjely zkrášlit a skončily jsme v kině na dokumentárním filmu o Beatles, kde nás kupodivu nikdo nepodříz. A dokonce jsem – bůh žehnej všem svatým na Hradě a magistrátu – ani nehavarovala... Takže veskrze úspěšný den."

„Hm... hm...", nevěděl Hynek, co si o tom myslet. A manželka ho dorazila informací:

„Abych nezapomněla, Mariana si chce dělat řidičák. Musím jí sehnat nějakýho dobrýho instruktora."

Při pohledu na teď už hloupě civícího manžela se rozesmála: „Ty mizero, nemohls mi říct, na co se mám připravit?! No jo, to víš, že to se mnou zkoušela pobřečet si kvůli Mojžírovi a vydolovat ze mě slova soustrasti. Jenomže já ji rozebrala tak, že nakonec nemohla než souhlasit, že horší malér než přijít o Mojžíra by bylo ztratit permanentku do metra. A pro svoji životní perspektivu určitě pokládá za větší pohromu autoškolu než jakousi Soukupovou... Ale vážně: nepřeháním, že jsem ji přivedla do lepšího stavu a že vypadá podstatně líp. Uvidíš sám."

„Zaplatpámbu že to takhle proběhlo," oddechl si Hynek, ale jak znal svoji ženu, přiliš ho to nepřekvapilo. „Nedělám si ovšem iluze, že tím by byla z krize venku."

„To si ani já nemyslím," souhlasila Eliška. „Tím spíš, že nejhorší má nejspíš teprve před sebou."

„Jak to myslíš?" zpozorněl Hynek.

„Obávám se, že to dobře nedopadne – asi nejde jenom o příjemnou Mojžírovu epizodku. Protože když se takový počestný moralista jako ty anebo Mojžír na stará kolena rozhoupe zahrnout, udělá z toho opět počestnou lásku zpečetěnou požehnáním úřadů – aby mohl moralizovat dál. Až to potká tebe, tak si pamatuj, že když mi dáš většinu majetku, budu něžně chápající a roztomile vstřícná a půjdu vám za družičku i za svědka," slíbila Eliška. Když byli mladší, zas mu říkala: Já si nechám prachy, ty dítě.

„Já tak někdy moralizuju!" naštvál se Hynek, že je přirovnáván k Mojžírovi, což skutečně byla od Elišky nadsázka. „A protože v naší rodině jsi ty ten neseriózní prvek, pamatuj si tedy ty, že kdyby na stará kolena něco – já roztomile vstřícná družička určitě nebudu. Jemu zpřerážím hnáty, a co udělám s tebou, to radši nechtěj vědět," políbil ji a oba se zasmáli.

„Víš o Mojžírovi a Soukupové něco, cos Marianě neřekl?" zeptala se Eliška a stručně mu zopakovala, co jí Mariana pověděla.

„Soukupová je mnohem atraktivnější, než jsem se odvážil Marianě říct. Konečně – koukni se sama," odešel do své pracovny a vrátil se se štůskem fotografií.

„No nazdar," hlesla Eliška. „Tohle vypadá pro Marianu ještě hůř, než jsem se obávala."

Málem dodala, že nechápe, jak může být taková od pohledu prima ženská tak pitomá, že se dala sbalit tím troubou Mojžírem, ale včas tu poznámku spolkla, když si uvědomila, že by vyzněla urážlivě i vůči manželově sestře, která je z Mojžíra celá pryč už čtvrt století. A tak už jen dodala: „Musíme se teď Marianě věnovat a hlídat ji, aby neprovedla nějakou hloupost."

„Jsem ti moc vděčný, že mi s ní pomáháš," ocenil Hynek.

Za čtyři dny přišel domů se zachmuřenou tváří: „Vypadá to stále hůř, vlastně – beznadějně. Poslechni si, Eliško, úryvek z odposlechu u Soukupové," vložil do magnetofonu kazetu.

Po několika vteřinách šumu se pokojem nesl Mojžírův cukrkandlový hlas: Svatební cesta s mojí želvičkou bambuličkou – to budou Vánoce v Paříži zahalené do jiskřivého sněhu. Celý prosinec budeme v Paříži! Blankytná

zvonkohra svátků za okny i ve mně.

Taky může lejt a být bláta po kotníky, řekl příjemný, lehce pobavený hlas, ale plynulý tok Mojžírova blábolu nepřetrhl.

Cukříčku, umíš si představit svatební apartmá v hotelu Ritz? Za noci budeme pozorovat Seinu, jak se v ní třpytí odlesk hvězd, při snídani v postýlečce nás bude fascinovat majestát Opery-----

Smích paní Soukupové:

Ale Mojžíre! Jako báseň se to poslouchá pěkně, jenomže já si potrpím na realitu: z Ritzu není vyhlídka ani na Seinu, ani na Operu, ale na Place Vandôme.

Mluvím v symbolech, pusinečičko. Ty jsi přece taky stříbrný paprsek utkaný z duhy, a přitom nejsi žádný paprsek, ale veverička Drahulička.

Toto už zřejmě bylo nad intelektuální kapacitu paní Soukupové, takže nenalezla dalších slov, a Mojžíra pokračoval:

Už to mám přesně promyšleno: svatba koncem listopadu tak, abychom nejpozději prvního prosince odlétali do Paříže, kde –

Paní Soukupová najednou docela energicky:

Mojžíre, pokud jde o Paříž a Ritz, беру to jako tvoje básnění a nic proti tomu, i když bych samozřejmě nikdy nedovolila takové snobství a takové nesmyslné vyhazování peněz jako za bydlení v Ritzu. Ale nezačíněj mi zas už s nějakými termíny svatby. Povídám ti podvacáté, že dokud se nebudeme znát alespoň půl roku, tedy do konce června, o společné budoucnosti nechci slyšet ani slovo. Teprve čas ukáže co a jak dál, a hlavně: jestli vůbec dál.

Mojžíra byl ovšem hlasem rozumu nezničitelný:

Proč bych si, ty můj strakatý kanárečku, nemohl už teď představovat závrat naší svatby, ten Velký Třesk Vesmíru, až mi na newyorské radnici řekneš svoje ANO, když vím, že mi ho řekneš, ty jedna zlobivá papulínko, spíš si pozpěvoval než mluvil Mojžíra a Eliška přímo viděla, jak tančí pokojem.

„Soukupová nemůže být normální,“ upozornila Hynka. „Jinak by tohle přece nevydržela.“ Na ni samotnou med táhnoucí se Mojžírovi od huby působil jako ledové jehličky na obnažený zubní nerv.

Taky jsem se rozhodl čtvrtý leden vyhlásit za státní svátek, blábolil dál Mojžíra. Protože čtvrtého ledna jsem v rychlíku do Vídně potkal svůj OSUD. Čtvrtého ledna už nikdy moji lidé nebudou dělat. A stejně zvěčním datum naší svatby.

Zvěčni si třeba jako mezinárodní svátek klidně i den, kdy jsem si ve Vídni koupila fialový klobouk, řekla dobromyslně paní Soukupová, ale tím končím tuhle absurdní rozpravu o jakési pitomé svatbě. Poslyš, neznáš nějakého polského dramatika minulého století na šest a druhé písmeno je el? zahloubala se zřejmě do křížovky.

Hynek s povzdechem magnetofon vypnul: „Tak co ty na to, Eliško?“

„Připadá mi, že jde o tuhé. Soukupová sice nějakou tu soudnost má a Mojžíra jí asi občas pěkně leze na nervy těmi svými tlachy, ale přesto odhaduju, že nakonec mu to ano odkejvne. Momentálně mám největší starost, co tahle nahrávka udělá s Marianou. To si odhadnout netroufám.“

„Zatím to Marianě přehrát nemíním,“ řekl Hynek.

„Hm...“ zamyslela se Eliška. „Podle mého názoru má právo znát celou pravdu ve všech etapách, aby se především sama mohla rozhodovat, a ne aby námi byla jenom manipulovaná, nemyslíš?“

„Ne. Protože když je člověk ve stresu, a tím spíš když jde o ženskou a o lásku, rozhoduje se zásadně blbě. A mně se zatím nehodí, aby Marianě z té nahrávky povolily nervy a udělala Mojžírovi elent.“

„To je zajímavý pohled na věc,“ řekla ironicky Eliška. „Že jsem tak zvědavá: kdy se tobě ten elent bude hodit?“

„Až Mojžíra, tedy jeho společnost, zlikviduju, pak ať mu Mariana třeba vyhazuje krámy oknem na ulici. Ale zatím je pro mě strategicky výhodnější, když netuší, co víme. I vola, jako je on, by mohlo napadnout, že teď už to s ním švagr možná nemyslí nejlíp.“

„S tou pomstou zas až nepřeháněj,“ napomenula ho manželka. „Nemůžeš popravit

člověka jenom proto, že se v padesáti oblil hormonama a pomateně se zamiloval."

"Je bezectný," zuřil Hynek. "Zblbnutej je do Soukupový, ale okolo Mariany dál tutá a krkolomně ji obelhává, aby měl pootevřená zadní vrátka, kdyby ho náhodou cukříček strakatý odkopnul. Vsad' se, že ten panchart Marianě nic nepřizná, dokud nebude mít se Soukupovou ruku v rukávě – a potom Marianu postaví před hotovou věc: rozvod, a fofrem!" mohl být Hynek věštce.

"Taky to na mě dělá ten dojem," přiznala Eliška. "Jenomže romány i život jsou manželských podrazů plné – a to ještě není důvod podrazníka úplně ožebračit," nepochybovala, že kdyby manžel dupl na plyn, Mojžírovi by zůstaly oči pro pláč.

"No jo, nebudu přehánět," slíbil jí manžel. "Ale uvědom si, že všechno, co dneska má, má jenom díky mně. A já si teď od něho stáhnou všechny lidi, co jsem mu dosadil. A zařídím, aby ztratil odbyt, který jsem mu zprostředkoval. Rázem bude mít zadek v kalupu a přijde na lepší myšlenky, než jsou líbáčky v Ritzu nad Seinou vedle Opery," zasmál se zlostně.

"No budiž, to celkem беру," konečně souhlasila Eliška. "Jenomže tenhle záměr můžeš uskutečnit, ať už Mojžír ví anebo neví, co na něho prasklo... Takže – co s tou nahrávkou? Víš, že je správné, aby Mariana věděla, jak na tom je, ale taky se pode mnou podlamují kolena, když si představím, jak tohle jí přehráváme." "Víš co? Nic netřeba uspěchat. Počkáme, co ukáže ještě další odposlech," navrhl Hynek a Eliška přikývla.

Odposlech ukázal hned příští týden.

Ještě nedávnému majorovi kriminální policie inženýru Janu Nedbalovi se podařilo natočit Mojžírovu tirádu na téma Marianina zlovolná povaha a duševní nemoci a můj zoufalý, promarněný život vedle té mrchy.

Jen přijel Hynek domů, už z toho, jak dole v garáži práskal dveřmi, Eliška poznala, že se něco semlelo. Vzápětí se vřítíl do bytu.

"Tohle si poslechni! Jenom si to poslechni!" vykřikoval a hnal se s kazetou k magnetofonu. "Hajzl bezcharakterní! No teď teda vode mě něco zažije! Teď teda s ním zemetu, že se nepostačí divit!"

I Eliška byla z poslechu nahrávky vytřeštěná: "To tedy Mojžír přepísknul! Je to odporný." Potom manžela upozornila: "Byla jsem dneska s Marianou na obědě. Dochází jí trpělivost. Mojžír se prý ukáže doma už jen leda tak se nacpat... Řekla mi, že tu komedii asi dál nezvládne. Až se Mojžír objeví, pokojně si to s ním vyřídí."

"To by mi teď právě chybělo!" zařval Hynek. "Protože tohle," zapíchl prst do magnetofonu, "tohle ten všivák můj sestře zaplatí. A aby to zaplatil i s úrokama, nesmí mít ponětí, co víme. Teď už totiž bude řeč o něčem docela jiném, než že bych si jenom stáhl svoje lidi a zmařil mu kontrakty," rázoval po pokoji a Eliška věděla, že brzdit ho by bylo marné. Ostatně ani na to neměla náladu, protože ta nechutná nahrávka ji příšerně naštvála.

"Kdy a kolik toho Marianě povíme?" zeptala se věčně. "Je ti, Hynku, doufám jasné, že přehrát jí tu minulou kazetu, která by jí Mojžíra předvedla jako blbýho šaška, což spíš zmírní její bolest z rozvodu – že to je jedna věc, a docela jiná věc by byla přehrát jí tuhle kazetu, která ji poníží a smete do ještě většího zoufalství."

"Uvidíme," řekl Hynek neurčitě. "A za Marianou musíme okamžitě, abych jí rozmluvil pohovor s Mojžírem."

"Bezprostředně nehrozí, protože včera večer prý Mojžír odjel na několik dní pracovně do Německa. Mariana nepochybuje, že si udělal výlet se Soukupovou."

"Pchá!" odfrkl si s despektem Hynek. "Zahraniční pracovní cestu tráví můj drahý švagr v hotelu v Dejvicích, odkud Soukupovou bombarduje žebráním

o schůzky a noci."

"Co tím ale sleduje – bydlet v Praze v hotelu?" žasla Eliška. Vzápětí jí to došlo: "Nemůže Marianě permanentně tvrdit, že přespává ve své kanceláři. Tak si pro změnu vymyslel pracovní cestu. Ale že je v hotelu, a ne u Soukupovy a že si spolu ani nikam nevyjeli, to naznačuje, že ona si ho zatím drží dost od těla. Tak mi připadá, že on to její ano ještě zdaleka nemá v kapse."

„Možná nemá, ale přesto si troufám tvrdit, že v tom červnu mu je řekne,“ kabalil se Hynek. „Pámbuví proč. i z toho mála, co o ní víme, mi připadá jako člověk mnohem kvalitnější než Mojmir a má vůči němu i jakýsi nadhled... ale přesto všechno je mu – pro mě nepochopitelně nakloněna.“

„Cítím to velice podobně jako ty a taky jí nerozumím,“ řekla zamyšleně Eliška. „A uvažme to ještě z téhle stránky: i kdyby Soukupová Mojmira opustila a on tedy zůstal u Mariany – děkuju pěkně. Po tom, co o něm dneska víme, není přece o co stát.“

„O další důvod víc, aby se Mariana dozvěděla naplno, jaký je hajzl, a ve správnou chvíli ho vykopala, i kdyby on opět byl – z nouze ctnost – vzorný manžel.“

„Ve správnou chvíli, kterou ty jí určíš,“ řekla ironicky Eliška. „Samozřejmě,“ odsekl Hynek vztekle. „Protože bohužel došlo na situaci, kdy musím myslet za ni.“ Pak manželku požádal: „Zavolej jí, že bychom se navečer zastavili, ano?“

Eliška se nejdřív Mariany vyptala, jak probíhala třetí lekce v autoškolě, kam ji dnes po obědě odvezla, vyslechla náрек, že to bylo strašlivé, ale cosi v Marianině hlase jí prozradilo, že už ji to začíná bavit, a potom se zeptala: „Co děláš? Hynek včera přinesl jelení maso a paní Šafránková z něho udělala takový guláš, že by obstál snad i v tvých očích. Co kdybychom naložili kastrol, přijeli k tobě a společně se navečeřeli?“

„Hlavně přijedte, ať už s kastrolek nebo bez něj,“ byla potěšena Mariana. Za hodinu večeřeli a pohled na Marianu, jak už se zotavuje z prvotní krize, Elišku a Hynka spíš deprimoval pomyslením, že jí znova šlápnu do duše. Mariana si nemohla nepovšimnout jejich křečovitě lehkosti.

„Máte pro mě nějaké špatné zprávy?“ zeptala se nervózně, ještě ani nedojedla. „Jestli pokládáš za špatnou zprávu zbavit se manžela, pak svět je plný špatných zpráv, kterým já ovšem říkám výhra v loterii,“ řekla rychle s plnou pusou Eliška dřív, než se na něco zmohl Hynek. Tím se jí podařilo, že Mariana alespoň dojedla, co měla na talíři.

Teprve když seděli v obývacím pokoji s šálky čaje, Hynek se na to nadechl a vyslovil to naplno:

„Mariano, Mojmir je mnohem větší grázl a vůl, než jsem odhadoval. Žene to k rozvodu. Uhání Soukupovou, aby si ho vzala.“

„Ale proč mi to tedy neřekne?“ vzlykla Mariana a její těžce nastolená jakás takás rovnováha byla rázem smetena.

„Neřekl ti to zatím právě proto, že je tak velký darebák,“ vysvětlil jí bratr. „Soukupová si vyžádala čas na rozmyšlení do konce června. Chce, aby se nejdřív pořádně poznali.“

„Rozumím,“ zašeptala Mariana se skloněnou hlavou. „Čeká, až jak to pro něho dopadne.“

Zatímco mě by to rozběsnilo, ona je jenom strašně smutná, pomyslí si Eliška a Marianu pevně objala kolem ramenou.

„Měla bys ho odepsat,“ řekl Hynek. „Míním odepsat uvnitř, v sobě. Ženská jako ty nemá celý tenhle cirkus zapotřebí. A zatím s ním o ničem nesmíš mluvit!“

„S paní Soukupovou to tedy Mojmi bere vážně,“ stále šeptala Mariana. „No, i s tím jsem musela počítat, i když jsem doufala, že se vzpamatuje, protože mě má pořád ještě rád-----“ polykala slzy. Najednou se vzpřímila a řekla rozhodně, jak kdyby sama sobě dodávala odvahy: „Tím spíš je nejvyšší čas, abych si s ním promluvila. V klidu a v dobrém, že ta komedie nás oba ponižuje. Jestli chce rozvod, ať ho má hned a já u soudu všechno odkývnu.“

„Teď mě dobře poslouchej, Marjánko,“ řekl mírně Hynek. „Mojmir je grázl. A já se postarám, aby za to zaplatil. A taky už vím, jak zaplatí. Jenomže k tomu potřebuju tvoji spolupráci. Mariano, svedla bys to – ještě nějaký čas se k němu chovat, jako že nic nevíš?“ mluvil na ni naléhavě.

Mariana vyčerpaně zavrtěla hlavou: „Ne, Hynku. Mojmir není žádný grázl. Jenom se zamiloval do jiné ženy. Ty zuříš, že mi tím ublížil. Ano, ublížil, ale žádnou mstu nedovolím.“ Bylo to poprvé v životě, co se bratrovi postavila.

„Chci, aby mně i Mojžírovi zůstaly vzpomínky na krásné manželství, které ničím nepošpiním. A vím, že ani on by tu krásnou společnou minulost ničím nepošpinil, i když teď už miluje jinou. A aby všechno to dobré, co jsme spolu prožili, nevymazal ani rozvod – proto se k sobě dál budeme chovat hezky a s úctou. A proto taky mu rozvod ulehčím.“

Hynek pohledem zalétl k manželce a ta v jeho očích vyčetla vztek: Nezbláznila by ses z ní?!

„Od počátku roku tě obelhává a dělá z tebe blbečka a podle si nechává zadní vrátka dokořán, kdyby mu to nevyšlo se Soukupovou, aby mu zůstalo aspoň manželství,“ snažil se Hynek o klidný tón, přestože to v něm vřelo.

„To je úplně jinak, Hynku. Právě proto, že Mojží je tak laskavý a citlivý člověk, nemůže se odhodlat mi ublížit. Musíš si uvědomit, v jak těžkém je rozpoložení: zamiloval se do jiné ženy, ale mě má pořád rád a trápí ho, že mi ublíží,“ přesvědčovala Mariana možná víc sama sebe než bratra. „Pochop přece, že za to, že se zamiloval... za to může asi stejně jako dítě za příušnice. A jestli ho paní Soukupová nebude chtít... myslím, že bych s ním zůstala. Byl by jistě nešťastný a já bych to musela brát... jako že je nemocný a potřebuje čas, péči a lásku, aby se zotavil. Jsme přece manželé a je naší povinností vzájemně si pomáhat. I tehdy, když jeden klopýtne, selže, třeba i druhému ublíží... Rozumíte mi přece, ne?“ úpěnlivě se dožadovala pochopení.

„Mariano,“ rychle promluvila Eliška, než Hynek stačil explodovat, „záleží samozřejmě jenom na tobě, jak se rozhodneš si počínat. My nemáme právo ti do toho mluvit. Ale snažíme se, abys svoje problémy viděla taky z jiného pohledu, než je ten tvůj – ne zrovna moc objektivní, protože teď jsi zjitřená a sentimentální.“

„Já jsem vám moc vděčná, že mi pomáháte a radíte. Nemít vás, leda bych se zbláznila,“ poplakávala Mariana. Pak si rázně utřela nos i oči a řekla: „Nesmím brečet ani fňukat. Nesmím to Mojžírovi dělat celé ještě horší, než to pro něho je.“

Hynkova trpělivost nebyla nevyčerpatelná.

„Ty ses vážně zbláznila, Mariano!“ vybuchl. „Budeš ze sebe dělat mučednici, jo?! Jestli Soukupová Mojžíra nakopne, protože má víc soudnosti než ty, tak ho budeš utěšovat! Za tichých večerů si o ní můžete vyprávět, jak úžasná je to žena, a jakou má chudák Mojžík smůlu, že se musí spokojit jenom s tebou... Se mnou to snad praští!“ chytil se za hlavu a začal rotovat po pokoji.

„Ale Hynku!“ zaúpěla Mariana. „Mám ho přece ráda. Mluvíme přece o mém manželovi, kterého si vážím a nikdy ho nepřestanu milovat. Prostě – buď se s ním roz-

vedu v dobrém, anebo se mnou zůstane, a v tom případě ode mne nikdy neuslyší slovo výčitky. Tak mu to taky povím, jen co se tu ukáže. Volá sice i několikrát za den, ale toto není na rozpravu po telefonu.“

Nemá k němu city jako manželka, ale spíš jako matka. Nejspíš proto, že nemají děti, pochopila Eliška. Měli bychom jí ponechat iluzi o laskavém a citlivém manželovi, kterého týrá představa, že svou láskou k jiné jí ublíží... Nechme ji žít si svůj život a řešit si svoje problémy tak, jak odpovídá její dobrotivé, infantilní, sentimentální duši.

Hynek si zas naopak řekl: tak tohle by stačilo. Někdo se zdravým rozumem to tu do ruky vzít musí.

„Mariano, kdybych ti řekl, že Mojží se k tobě za tvými zády chová jako darebák, věřila bys mi?“ zeptal se příkře.

„Hynku, nepřeháněj. Dobře víš, že Mojží by se ani neuměl k někomu zachovat darebácky,“ byla si Mariana jista. „Ty prostě pokládáš za darebáctví, že Mojží se zamiloval do paní Soukupové. Ale o tom mě nepřesvědčíš, že je to ničemnost.“

Hynek vyskočil z křesla, z kapsy sáka vyndal kazetu a pokročil s ní k magnetofonu ve věži.

„Ne!“ vykřikla Eliška.

„Ano,“ řekl pevně Hynek.

Pak se přece jen zarazil a obrátil se k sestře, která seděla unavená, s očima

upřenýma do neurčita, a už mírně řekl:

„Mariano, víš přece, že jsem nechal Mojžíra sledovat a odposloucháváme ho u Soukupové.“

„Ano. Ale teprve teď mi dochází, že je to hanebnost. Hned to utni.“

„Poslouchej mě dobře, Mariano. Nahrávka ti dokáže, že Mojžíra je parchant, který si nezaslouží tvůj velkorysý postoj... ani abys ho dál milovala a tesknila po něm. Jestli chceš, tak tu kazetu zničím a nikdy už o tom nebudeme mluvit. Ale odjakživa zastávám názor, že člověk má mít maximum informací, podle kterých se dokáže rozhodovat líp než v nevědomosti. Co myslíš?“

„Nooo... asi máš pravdu,“ nejistě souhlasila Mariana.

„Chceš si tedy tu nahrávku poslechnout?“

„Co víc se můžu dozvědět, než že ji Mojžíra miluje. A to už jsem mu odpustila. Takže tam nemůže být nic pro mě hrozného,“ uvažovala nahlas Mariana se stopou vzdoru v hlase.

„Dozvíš se ještě něco navíc. A hrozné to bude... Tak ano, nebo ne?!“

„Pusť to!“ vyjekla Mariana hystericky.

Hynek vložil kazetu, stiskl PLAY a sesul se zpět do křesla proti Marianě a Elišce na gauči.

Eliška Marianu znova objala kolem ramenou a přitiskla ji k sobě.

Několik vteřin šumu a potom pokojem předl Mojžířův hlas:

Jako nevěstu tě, karkulinko čumilinko, vidím v bílé krajce.

Za prvé jsem tě, Mojžíre, už stokrát požádala, abys dal nejméně do konce června pokoj se svatbou, a za druhé, jestli se ještě vůbec někdy vdám, tak v mém věku se určitě nebudu zesměšňovat v bílém, řekla paní Soukupová přívětivě, ale střízlivě.

Vypadáš na třiadvacet, ježečku střapečku, ale když se ti nelíbí bílá, tak tě nejslavnější módní návrhář v Římě oblékne do purpurového brokátu se stříbrnozlatou šerpou a já ti zahálím hrdlo smaragdy a ramena hermelínem, básnil Mojžíra.

Opasek bys mi mohl ocvočkovat diamanty zvicími vlašských ořechů a já bych ve svatebním čoromoro sklízela úspěchy jako Elvis na pódiu memphiského stadionu, zasmála se paní Soukupová. Tedy nic proti Elvisovi Presleymu, kterého miluju tak, že mu odpouštím i to jeho vyhastření, a nic proti tobě, přestože bys mě vyhastřil podobně, ale na svatby začínám už být alergická, takže mě přestaň štvát se svatbami vůbec a s naší především.

Kočičta Mičinta zas už brblinká? rozšiřlal se Mojžířek a vzápětí hlasem hluboce vážným pravil: Víš, pusinečko aksamitová, kdybys ty byla poznala, co je to tragické manželství, nepodivovala by ses, že se tak často opájím představou dne, kdy svůj život konečně spojím

s bytostí, která není ani podlá, ani zlomyslná, ani hysterická dryáčnice jako moje manželka... ale se ženou, která je prodchnuta dobrem a –

Paní Soukupová ho laskavě přerušila: Mojžíre, vím, že si v manželství prožíváš určité útrapy, ale snaž se od toho odpoutat a nezapývej se tím tak často.

Určité útrapy! trpce provolal Mojžíra. To je, vrabčínku Drahulánku, jako kdybys řekla, že v pekle jsou určité útrapy. Tak třeba včera vrazila jak fúrie na moje generální ředitelství, kde nejdřív ječela na sekretářku, která ovšem ví, že ona je neléčený psychiatrický případ, takže jí to nevadilo, jenomže to bohužel nemohli vědět dva ministři náměstkové v mé kanceláři, kteří za mnou přišli, abych je nějakými dodávkami vytáhl ze šlamastyky – a co bys myslela, že řekla jim?!

„Tak to by snad stačilo,“ řekl Hynek a zvedl se, aby nahrávku vypnul.

„Nech to do konce,“ řekla Mariana jakýmsi cizím hlasem. Nebyl ani plačtivý, ani rozezlený, Elišce připadal ze všeho nejvíc mrtvý. Mrtvý jako hlas robota. V několika dalších minutách se Mariana a paní Soukupová dozvěděly, co Mariana vyřvala na ministři náměstkovi, žebroníci o Mojžířovu podporu rozvoje našeho lehkého průmyslu, a co Mojžířovi řekl psychiatr, k němuž se Marianu nepodařilo odtransportovat.

Nahrávka skončila a v pokoji se položilo dusné ticho.

Mariana seděla strnulá.

Hynek si už vůbec nebyl jistý, zda tohle měla Mariana vyslechnout.

Eliška si naopak byla jista, že tohle Mariana slyšet neměla. Potom konečně Mariana promluvila, jak kdyby se probouzela z těžkého snu: „Jsem ráda, že to vím.“

Hynek si zhluboka povzdechl: „Možná si nikdy neodpustím, že jsem tě tomu vystavil.“

„Udělal jsi správně – jako vždycky,“ odpověděla mu pokojně sestra, která neuvěřitelně rychle našla svůj přirozený hlas a jakoby i rovnováhu. „Dál nechám všechno na tobě. S Mojmírem si porad, jak uznáš za vhodné. A mně jenom přesně řekni, co mám dělat já.“

Hynkovi spadl balvan ze srdce, Eliška se naopak obávala, že Marianin klid je jen zdánlivý. Až se probere ze šoku, sesune se do bůhvíjaké reakce.

„Přál bych si, abys nedělala vůbec nic,“ zdůraznil Hynek. „Dokážeš se po tomhle chovat k Mojmírovi jako dosud?“

„Právě po tomhle dokážu sehrát jakoukoli komedii,“ ujistila ho řezavě Mariana. Já bych ji na tvém místě hrála s potěšením, dokud ten Jidáš nebude rozšlápnutý, pomyslíla si Eliška. Ale ty jsi z jiného těsta. Za hodinu se sesypeš.

„Nefandí si,“ řekl sestře Hynek. „Možná ti povolí nervy a kastrolem mu zmasakruješ ksicht.“

Mariana zavrtěla hlavou: „Neboj se. Určitě mi nepovolí nervy.“

„Vždycky jsem věděl, že jsi silná holka,“ potěšil se Hynek.

Tím bych si nebyla tak jistá, pomyslíla si usouzeně Eliška.

Zato Mariana si jistá byla: „Svedu to,“ řekla a v jejím hlase byl dokonce záchvěv sebevědomí.

„Povím ti, co ti to může usnadnit. Honza mi dnes také dal zprávu, že Mojmír šmejdí po cestovních kancelářích a zjišťuje pobytové a putovní zájezdy, které by byly vhodné pro jeho padesátiletou manželku. Cestováním by sis ušetřila pohled na ten jeho odpornej ksicht všivýho podrazáka.“

„Rozumím,“ přikývla Mariana. „Jde mu o to, abych zmizela a jemu odpadly krkolonné výmluvy,“ byla stále tak pokojná, že už to začínalo znervózňovat i Hynka. „Není mi proti mysli cestovat. Ulevilo by se mi, nevidět ho, a přišla bych na jiné myšlenky... ale co bych si počala bez vás?“ najednou začala znovu poplakávat.

„Když se ti nebude chtít, klidně odmítneš a zůstaneš doma. A pokud odjedeš, budeme přece v kontaktu,“ řekl Hynek. „Zavoláme ti každý den, ať jsi – kde jsi.“

„Naponejprv bych mohla vyrazit s tebou,“ uvažovala Eliška. „Končím překlad, byla to sedmisetstránková kláda, a tak si dám teď několik týdnů lehárnu.“

„Už to vidím,“ ušklíbl se Hynek. „Pozejtří si přitáhneš domů další kládu.“

„Pchá!“ zakřenila se Eliška. „Tak co, Mariano, pojedeme spolu, anebo ti nemám začít, abys snáz nabalila osamělého muže v nejlepších letech na dovolené?“

„Eliško!“ zaúpěla Mariana. „Dobře víš, že budu šťastná, kdybys jela se mnou. Ale před Mojmírem bych měla asi tajit, že cestujeme spolu?“

„No bezvadný!“ zasmál se Hynek. „Začíná ti to konspirativně myslet. Není třeba, aby teď Mojmírovi cokoli vrtalo hlavou. Potřebuju ho mít blaženého jak nemluvně. Vlastně... měl bych vám povědět, jaký s ním mám záměr: postarám se, aby jeho společnost zkrachovala.“

„Hmm...“ zamyslíla se nad tím Mariana a po chvíli řekla: „Nebudu ti do toho mluvit, ale kvůli svému svědomí si promysli, jak daleko zajít, aby trest nebyl větší než provinění. Musíš uvážit, s jakou dřinou, talentem a pílí Mojmír ty podniky vybudoval... Nejsem světice, abych mu odpustila to, pro co ani nemám slov, jak to nazvat. A vůbec nezapírám, že pořádný průšvih bych mu přála. Neměl bys ho ale připravit o všechno. Víš, Hynku, jde o to... až ten strašlivý hněv vyprchá, abychom se nestyděli, že jsme horší než on.“

„Jsi vážně prima holka,“ vyhrkla Eliška. „Já si taky myslím, že Hynek by neměl přehánět. Ale jinak... pokud jde o Mojmírovu dřinu, talent a píli – ty klidně vynech. O těch za ta léta od Hynka náhodou dost vím. Tobě to samozřejmě nikdy neprozradil, ale teď by ti možná prospělo podívat se pravdě do očí.“

„Co tím míníš, Eliško?“ zeptala se překvapeně Mariana.

Hynek jí to vysvětlil.

Když se Mariana vzpamatovala z této další pravdy, řekla: „Bylo by tedy spravedlivé, aby Mojžírovi zůstalo aspoň tolik, kolik měl na počátku, tedy po restituci, než ses mu do toho napřel.“

„To беру,“ řekl Hynek a přikývla i Eliška. „Až s ním skončím, bude mít nějaké pozemky a pár barabizen v té hodnotě, jako byla jeho restituce. A může předvést, co

s nimi dokáže. Jak to dopadne, bych vám mohl říct hned a na místě... A ty, Mariano, si od něho při rozvodu nevezmeš ani korunu, ani židli, to ti povídám! Jakou zvolíme strategii pro rozvod, to ti vysvětlím co nejdřív, abys nebyla zaskočena, kdyby o něm Mojžíra začal. Ale věřím, že se s ním hned tak nevytasí, což by se mi hodilo mnohem víc. Určitě vyčká do června na odpověď Soukupové.“ „A kdy by se ti, Hynku, hodilo, aby se Mariana provdala, a za koho by se ti hodilo ji provdat?“ zeptala se ironicky Eliška.

„I to vám dám oběma včas vědět,“ ušklíbl se Hynek. „Ale všechno chce svůj čas, takže popořadě: o tvoje zajištění, Mariano, se začnu starat už teď. A všechno, co z Mojžíra sedřu, anebo tomu přiměřené hodnoty, budu samozřejmě převádět na tebe.“

„Přeskočilo ti?! Co bych s tím prokrista dělala?“ vyděsila se Mariana.

„Tvůj majetek budou pod mým dohledem spravovat moji odborníci a ty si můžeš jenom sledovat, jak ti na osobních kontech každý měsíc naskakují šesti až osmimístné cifry jako výnos tvých podniků.“

„Ty máš dneska pro mě jednu zprávu lepší než druhou,“ rozčilila se Mariana a vzápětí už klidněji řekla: „Promiň, jsem nevděčná. Ale měj rozum! Nechci žádné podniky, nechci žádné milionové příjmy. Co se spoustou peněz? Ty mě nezachrání od bloumání pustým bytem, i kdyby to byl zámek. Co bych dělala? Čekala jak na spásu, až zazvoní telefon – že si na mě někdo vzpomněl? S knížkami a televizí taky nevydržíš od rána do noci. Cestování je nádherné tu a tam, ale ne jako smysl života. Něco vám povím: půjdu dělat. A už taky vím, co budu dělat.“ Hynek obrátil oči v sloup, Eliška naopak řekla povzbudivě: „No prima! Tak nám to prozrad.“

„Hodně inzerují bohaté rodiny, že hledají paní k dětem, hospodyně nebo kuchařku. Hospodyně dělá v jedné takové rodině sestra mé známé a je prý velice spokojená. K ruce má uklízečku, takže se nenadře, placená je dobře a zaměstnavatelé s ní zacházejí jako s členem rodiny.“

Když jsem v minulých dnech myslela na to, co se mnou bude, jestli mě Mojžíra opustí, napadlo mě, že taková práce by mě těšila. Baví mě o někoho se starat, a ne se plácet od ničeho k ničemu.“

„Ach jo,“ byl Hynkův komentář, zatímco Eliška Marianu podpořila: „Dovedu si docela dobře představit, jak tě taková práce uspokojuje a navýsost jsou spokojeni i tvoji zaměstnavatelé, kteří se v životě nenajedli tak, jako co mají tebe.“

„Já už, opravdu rezignuju na naději, že vy dvě byste dneska promluvíly rozumně,“ naštvál se Hynek.

Marianu, jak kdyby už započal její proces osamostatňování, to nevyvedlo z míry. „Zkrátka a dobře, Hynku, nechci žádné nemovitosti a žádné velkolepé příjmy, přála bych si jenom několik tisíc měsíční renty, abych měla z čeho žít, až jednou budu odkázaná na pár šupů důchodu, což je v pořádku, když jsem nebyla zaměstnaná. Musíš se smířit s tím, že jsem jednoduchý člověk, kterému vyhovuje prostý způsob života.“

„Já si myslím, Mariano, že nějakou činnost, co by tě bavila, si určitě musíš najít, ale pokud jde o tvoje zajištění – to nech na Hynkovi. Koneckonců jistě je ti jasné, že my si tu můžeme mlít cokoli, ale Hynek stejně udělá to, co si vzal do palice. Jako bys ho neznala. Jestli se rozhodne, že ti koupí hotel Ambassador, udělá z něj nóbl bordel, kterému budeš ředitelovat oděna do rudého sametu a černých krajek, tak ho pořídí, ředitelovat mu budeš a těma krajama tě vohodí. A jestli se rozhodne, že tě provdá za perského dědice naftových polí, tak jako byste už byli svoji.“

Mariana se zasmála a Hynek manželku třepil: „Ty ukecáčku, neodváděj mě od soustředění na věci podstatné.“ Pak se obrátil k sestře: „Mariano, zastávám názor, že každý máme dělat v rámci možností práci, pro jakou máme nejlepší

předpoklady a jaká nám co nejvíc odpovídá. Ano, ty jsi vyloženě pečovatelský, starostlivý typ. Ale proč by z toho měla těžit jediná rodina, když budeš mít všechny podmínky seberealizovat se v mnohem širším, mnohem prospěšnějším měřítku – což by tě taky mnohem víc uspokojovalo? Opakuju ti, že budeš mít obrovské příjmy – zisky z nemovitostí. Zaměř se na rozumnou, promyšlenou, dobře zorganizovanou charitativní činnost.“

„Ty myslíš, že bych to dokázala?“ zeptala se dychtivě rázem zaujatá Mariana. „Tím jsem si naprosto jistý. Dodám ti odborníky, kteří ti založí nadaci, naučí tě v ní hospodařit a budou ti pomáhat. Pole působnosti budeš mít bezbřehé. V tomhle státě ovládaném zkorumpovanými asociály, kteří dávají zelenou veškeré myslitelné kriminalitě, bída nezločinných vrstev vzkvétá. Mohla by ses například věnovat starým lidem s nejnižšími důchody, kterým už teď po zaplacení inkasa zbývá tak právě na litr mléka a čtyři housky denně. A po plné deregulaci nájmu a energie se mohou hromadně věšet.“

„Péče o tyhle lidi bude už brzy bezpředmětná. Počítám, že pro ně bude uzákoněna povinná eutanazie,“ podotkla Eliška.

„Eliško, neříkej tak strašlivé věci,“ zaúpěla Mariana. „Já vím, že máš pravdu... oba máte pravdu, že jsou u nás příšerné poměry, ale cynismem to nezměníme.“

„To jistě ne. Spíš lynčem,“ zabručel Hynek.

„Ach jo,“ povzdechla si Mariana. „Ale ten nápad na nadaci pro nejpotřebnější staré lidi se mi líbí.“

„No prosím,“ spokojeně pokýval hlavou Hynek. „Mohl bych být poradcem pro volbu správného povolání. A už teď se s tebou sázím, že za chvíli ze mě začneš páčit příspěvky, protože tvoje příjmy ti zdaleka nepostačí na pokrytí ani těch nejzoufalejších případů, které tě budou žádat o pomoc.“

„Jsem samozřejmě pro,“ nadchla se i Eliška, „a uznávám, Hynku, že je to tvůj nejlepší nápad roku. Ale nemůžu si odpustit další cynickou představu: těm ubohým se díky Marianě trochu vylepší situace, což nejednoho z nich přesvědčí, že ten náš kapitalismus bez lidské tváře není zdaleka tak špatný, jak tvrdí zlá extrémní opozice – a tak o příštích volbách vesele dají hlasy stranám vládní koalice.“

„Ne!“ zabědovala Mariana.

„Na Eliščiných slovech bohužel něco je,“ řekl nevrle Hynek. „A i když si nemyslím, že všichni ti uvažovaní by byli nemyslicí stádo, idioti mezi nimi být mohou... a proto součástí tvé charitativní činnosti budou též přednášky odborníků: lékařů, právníků, sociologů, politologů... diskuse s nimi a tak podobně.“

„Prima!“ ocenila Eliška.

„Byl by to nádherný pocit, že jsem zase užitečná... že mě někdo potřebuje,“ povzdechla si Mariana. „A pomáhat starým nejchudším lidem – co by mohlo být užitečnější?“

„Založit teroristické komando, jehož snajpři by stříleli naše politiky,“ řekl Hynek. „Takovému velet by zas seberealizovalo mne.“

„Máme svobodné volby, ve kterých si občané mohou odstřelit každého, kdo se jim nelíbí,“ upozornila ho manželka.

„Máš úplně pravdu,“ souhlasil Hynek. „Proto už mě taky přestalo dojímat, když vidím na ulici ženskou, která vykládá dítěti, že jablka za šedesát korun kilo mu koupit nemůže... a div přitom nebrečí. Už si jen říkám: a kohopak jsi asi volila?“

„Malým dětem bych taky ráda pomáhala,“ řekla Mariana.

„Brzdi,“ napomenul ji bratr. „Kdybys pěti stovkám starých lidí přispěla po deseti tisíci korunách ročně – a to by byla pouhá kapička do moře bídy – vynaložila bys na to pět milionů korun ročně.“

„A to bych si mohla, nebo nemohla dovolit?“

„Odhaduju, že ano.“

„A když připočítám, co mi přidáš ty-----“ zamumlala Mariana.

„No nevěděl jsem to?“ zachechtal se Hynek. „Doufám, že časem ti vymyslím něco, co tě zaujme ještě víc – a nemusel bych v tom být hmotně zainteresován.“

„Jistěže ti budeme pomáhat,“ ubezpečila Marianu Eliška. „A Ládíka nadchne, až

uslyší, co plánuješ."

O Láďovi dost prozrazoval už samotný fakt, že dnes, kdy si učitelování u nás zvolí leda tak misionář, on na pedagogické fakultě dokonce vystudoval obor defektologie a letos prvním rokem už učil postižené děti.

"Vy jste všichni plní ideálů, ale moc by mě zajímalo, co byste asi jedli a kdo by za vás platil vodné, stočné, topné a tak podobně, nebejt tu já, kteréž žádný ideály nemám, ale v u nás nastolené džungli takzvaného podnikání jsem jak rybka ve vodě," posteskl si Hynek. "Kluk platí v Brně za podnájem – nevím přesně kolik, vím jen, že z vejplaty mu měsíčně zbyde devět set sedmdesát korun," vysvětlil Marianě. "Kolik vydělává Eliška na překladech, nad kterými vysedává do noci, na to se radši neptám, protože by to se mnou mohlo praštit." "Vydělávám přinejmenším na to vodné nebo stočné v našem baráku," řekla zvesela Eliška.

"Ale ne už na oboje, že jo. Prosím tě, radši mě s tím ani neštví," odsekl Hynek. Pak se obrátil k Marianě: "Abychom se zase pohnuli dál v tom, co máme k projednání: Mojmíra dál nechávám sledovat a odposlouchávat, protože při tom, jak se nám vybarvuje, ho chci mít pod dohledem. Přestávám si být jistý, čeho všeho je a není schopen."

"Myslíš, že se mě třeba pokusí zavraždit?" usmála se Mariana.

"Nevím," vzal Hynek otázku docela vážně. "Mojmír je teď docela nový, nám neznámý člověk. Neumím odhadnout, co a jak se mu ještě může posunout v hlavě. Povím ti na rovinu, že být jeho podniky vaše bezpodílové spoluvlastnictví, o které by se s tebou musel po rozvodu dělit, hezky rychle bych tě lifroval mimo jeho dosah."

"Nešil," napomenula ho Mariana, ale pak přiznala: "Nikdy v životě nepochopím, jak to mohl udělat a proč to udělal," pokývla hlavou ke kazetě, která mezi nimi ležela na stolku. "A i pro mě je teď cizinec, od kterého už mě nemůže nic překvapit. Až budeš mít, Hynku, další nahrávky s něčím podobným, jako je toto, přines mi je. Aby mi náhodou za měsíc nezačalo harašit v hlavě, že on jenom jednou v pominutí smyslů kecal, ale jinak je dobrák a já k němu musím být shovívavá."

"Dobře," vzal na vědomí Hynek.

Bylo půl desáté, když Eliška vybidla Marianu: "Pojď, teď ti sbalíme kufr a jedeme."

"Kam?" vyjevila se Mariana.

"Samozřejmě k nám," řekl Hynek. "Pro Mojmíra tu nechám vzkaz na záznamníku, že se ti vrátily teploty, takže jsme tě přesunuli k sobě."

"Děkuju. Jste moc hodní, ale zůstanu doma. Jsem úplně v pořádku," bránila se Mariana. "Nemusíte se o mě bát."

"Nefandí si!" řekl rázně Hynek. "Nefandí si, že už jsi ze všeho venku, že už jsi nad věcí. Šok někdy způsobí milosrdné znečitlivění. Jenomže to odezní a zažiješ si ještě škaredé chvilky. Věř nám!"

"Ne!" trvala na svém Mariana. "Z nejhoršího jsem venku. Ta nahrávka mi pomohla – ani nevíte jak. Kdybych ztrácela mého Mojmíra – před ním bych sice byla statečná, abych mu rozvod neztěžovala, ale pokradmu bych si oči vyplakala. Jenomže teď je tu ten podivný člověk, kterému vůbec nerozumím. Na tomhle člověku mi nezáleží a nikdy už záležet nebude."

"To je velice zdravá reakce," pochválila ji Eliška, "ale počítej, že se dostaví bolest, žeš toho starého Mojmíra pochovala."

Mariana zavrtěla hlavou: "Ne, ten nový Mojmír toho starého vymazal."

Kéž by, řekli si Hynek a Eliška očima.

"A kromě toho, Hynku," pokusila se Mariana o úsměv, "já přece musím sedět doma a plnit úkoly, cos mi uložil. Co by si asi Mojmír pomyslel, poslechnout si na záznamníku, že jsem u vás? Leda by se vyplašil, že ti v horečce něco vyžvatlám o jeho budovatelských iniciativách, ty se mu do nich začneš vměšovat a všechno mu zvořeš. Ne ne. Zůstávám doma, a až Mojmír zatelefonuje, budu láskyplná manželka na svém místě u rodinného krbu."

Hynek a Eliška se s ní tedy víc nepřeli.

Než odešli, Hynek se ještě zeptal: "Mariano, chceš, aby ti tenhle barák zůstal?"

„Ani zanic!“ vykřikla Mariana.

„Dobře,“ přikývl Hynek a Eliška dodala:

„Někdy si spolu sedneme a povíš mi, jak by sis představovala bydlet.“

Když od ní odcházeli, nebyli úplně klidní, ale také už ne tak vynervovaní, jako když k ní jeli.

Mariana se po jejich odjezdu už jenom vykoukala a lehla si. Určitě se necítila skvěle, ale také ne nejhůř. Bylo to nejen snesitelné, ale bylo to dokonce lepší než kterýkoli z předchozích dnů. A připadalo jí, že teď už to bude pomaloučku pořád lepší a lepší.

Do knihy se sice nedokázala začíst, ale ne proto, že by se týrala myšlenkami na Mojmíra, ale proto, že uvažovala o činnosti, kterou jí bratr navrhl. Ta myšlenka se jí zamlouvala stále víc.

Chybělo dvacet minut do půlnoci, když jí u lůžka zabzučel telefon.

Samozřejmě Mojmušek. A jako cukroušek.

„Doufám, že si Marienka ještě čte nebo čumánkuje na televizi. Jestli už spinkala, tak to Mojmík pěkně schytá za to, že se mu po ní stejská a probudil ji,“ vrátil.

„Kdepak, nespím, Mojmi. Čtu si. A co ty? Večeřels s těmi řediteli hannoverského koncernu?“

„Večeřel a zobali mi z ruky,“ pochlubil se Mojmík. „Právě jsem se vrátil na pokoj. Ale jinak ta večeře... ani se neptej, co udělala s mým žaludkem,“ hořekoval Mojmík.

„Tak to já si stěžovat nemůžu. Měla jsem jelení gulášek – hotová báseň,“ sadisticky si libovala Mariana, která tušila – podle toho, že kdykoli se Mojmír ukázal doma, cpal se jak nezavřený – že Drahuščino vaření nebude žádná sláva. A že manžel špatně snáší stravování i v nejlepších restauracích, to věděla už dávno.

„Jelení gulášek!“ provolal Mojmír jak tonoucí o pomoc. „S knedlíčkama?“

„Ano. Dokonce s chlupatými knedlíky,“ řekla Mariana, ačkoli jelení guláš jedli s černým chlebem. Mojmír by ovšem za její chlupaté knedlíky položil život.

„Marienko, tohle mi nedělej! Tohle mi nemůžeš vyprávět, když já –“ Bezmála řekl: když já měl k večeři rozvařený květák se strouhankou. Měl ho dokonce pouze se strouhankou, protože Drahuška zapomněla koupit jak sýr, tak margarín. A ještě si nad tím blevajzem pochválila: Aspoň to nemá žádné kalorie.

Když ho v deset hodin ze svého bytu vystrnadila a on si v hotelu, kde bydlel, vyhládlý jak vlčák, dopřál třikrát

v selhavším mrazáku vyplavenou a zhruba pošesté ohřívanou tučnou kachnu s červeným zelím, ta se v jeho těžce zkoušeném žaludku nepohodla s rozpínajícím se květákem, takže na pokoj se doplazil s břichem tvrdým a opuchlým a hrozícím explozí.

Ještě než hovor skončili s mnoha polibky po drátě, Marienka Mojmuškovi slíbila, že zítra na něho bude vzpomínat, jak by se napapkal: pro zítřejší snídani si už zadělala těsto na jablíčkový závin a k obědu si upeče telecí s brokolicí.

„Kristaboha, to by se Mojmík napucnul!“ zavyl Mojmík, když si představil, že on bude mít k snídani zaživací sodu a k obědu živočišné uhlí, případně naopak nebo oboje najednou.

Samozřejmě že Marianu žádné takové vyvažování ani nenapadlo. Když neměla Mojmíra na krku, připravovala si jednoduchá, skromná jídla, jaká jí chutnala nejvíc, jako topinky, nudle se sýrem, krupicovou kaši nebo bramborové placky. Když Mariana zavěsila, po chvíli usínala s představami bytu, jaký by se jí líbil: spíš malý, aby s ním neměla moc práce, ale pěkně moderně zařízený a hlavně nablízku zeleně, nejlépe u parku. O takovém se jí tu noc taky zdálo. Sen pokračoval až k posezení na lavičce v tom parku, kde krmila holuby a vrabčáky. Probudila se odpočatá a svěží až v půl deváté ráno.

Když zavěsil Mojmír, na hotelovém lůžku v Dejvicích do půlnoci hekal, převaloval se a běhal na klozet, a když se mu konečně břicho trochu uvolnilo, další tři hodiny se týral úvahami, proč vlastně se s ním Drahuška nechce setkávat každý den a proč ho tak málokdy ponechá u sebe přes noc. Usnul v půl čtvrté a probudil se v sedm hodin, kdy v sousedním pokoji si host pustil rádio

a cvičil. Měl chuť ho zavraždit.

Celý den se cítil prabídně. Jednak ze svého zažívacího a trávicího traktu, který ještě zdaleka nebyl uveden do přijatelné formy, jednak z představy, že dřepí v blběm hotelu a vůbec není jisté, jestli se dneska s Drahuškou uvidí, ba jestli se k ní vůbec protelefonuje. Když si k snídani na pokoj objednával půl litru žlučnickového

čaje, vzpomněl si na bonmot život je jeden z nejhorších a plně se s ním ztotožnil.

Mariana popíjela ke snídani mléko a chroupala k němu kupované belgické keksy a přemýšlela o své nadaci. Život jí už zdaleka nepřipadal tak hrozný jako ve dnech minulých.

KAPITOLA 4 - DRAHUŠKA

„Neprobíhalo to moc dobře, vid',“ zeptala se jemně Drahuška, když se před ní Mojmir objevil ve tváři popelavě šedý a se zdrhnutým pohledem vyhaslých očí. „Není to žena. Je to hyena. Je to sup,“ spíš zaskuhral, než promluvil Mojmir, navrátil se od Ludvíka a Milady z prvního jednání s Marianou o rozvodu. „Víš co? Nebudeme o tom teď mluvit, aby ses nerozčilil ještě víc,“ navrhla Drahuška. „Nejdřív si musíš odpočinout a najíst se. Jdi se posadit do pokoje, uvařím kakao a právě dávám zapéct žemlovku. Pusť si třeba televizi. Jde nějaká debilní americká komedie, ale na rozptýlení se možná hodí.“

„Leda by se mi udělalo ještě hůř,“ zabědoval Mojmir, což se dalo vztahovat především na Drahuščino kakao, obvykle rozdělované kojeneckou vodou, protože málokdy bylo v domě mléko. Když se Mojmir jednou podivil, kam mizí ty kartony krabic s mlékem, které neustále vozí, Drahuška mu vysvětlila, že na zahradě v mísách pro toulavé kočičky. Nu a žemlovka v Drahuščině pojetí – to bývaly balvany jablek proházené kusy rozlámaných rohlíků, podle nahodilého hnutí myslí pocukrováno nebo spíš ani ne a prosypáno skořicí nebo ničím. Ledabyly rozmíchaná vejce v této směsi vytvářela ostrůvky sraženin.

Mojmírovo záupění Drahuška se svou slunnou povahou vztáhla výhradně na americkou veselohru, takže přikývla: „Máš pravdu. Nejspíš to bude některá z těch superubohostí, které režie podmalovává salvami smíchu davů, aby se přehlušil pláč a skřeky diváků s IQ nad osmdesát. Nedovedu si ale představit, že se na to může někdo koukat dobrovolně. Povinně v nápravném zařízení – budiž. Ale jinak-----No vidíš, udělej si po-
hodlí,“ pohladila Mojmíra skáceného v křesle po vlasech, „a já jdu ještě na chvílku do kuchyně.“

Odběhla a Mojmir se oddal myšlenkám, že neštěstí nikdy nechodí samo ani po horách, ale zásadně hromadně a po něm. Což se mu po chvíli potvrdilo, když ho Drahuška pozvala ke stolu. Kakao se sice dnes proti očekávání kakau docela podobalo, protože Drahuška ráno s prozíravostí dobré hospodyně kočičkám vylila do mís pouze šest ze sedmi krabic mléka, které měla k dispozici, zato obvyklá verze pseudožemlovky s chutí zásadně nulovou dnes měla hořkokysele trpký říz. Kromě toho, aby se zapekla co nejrychleji – kdo by se motal kolem sporáku půl hodiny, že ano – Drahuška nařídila troubu deset minut na maximum, takže výsledkem byla nedefinovatelná hmota prapodivné struktury, na povrchu dočerna připečená, uvnitř vlašně syrová.

Mojmir upřímně věřil, že tenhle den je jeho poslední, a byla to vyhlídka spíš úlevná než znepokojivá. Vysvobození ze sledu běd tohoto světa.

„Jsem z té mrchy tak zničený, že na jídlo nemám ani pomyšlení,“ postěžoval si, když se marně pokoušel propasírovat hrdlem provlhlou a oslizlou špici studeného rohlíku, aniž by ji předtím rozžvýkal (aby byl ušetřen její chuti). „Jenom jez, to tě uklidní,“ povzbudila ho Drahuška netušíc, že taková večere může Mojmíra leda rozběsnit, v lepším případě sklátit do hrobu. Ostatně nejen jeho. Při pohledu na zvlášť spálené sousto na svém talíři zvesela dodala:

„Moje máti tvrdí, že očištec si představuje tak, že já tam vařím,“ upřímně se tomu zasmála, zatímco Mojmírovi odebrání se na onen svět, kde by vařila Drahuška, rázem přestalo připadat jako vykoupení z běd světa tohoto.

„Je to fantastické jako všechno, co Drahušček vymyslí nebo provede,“ políbil jí Mojmir ruku.

„Vážně?“ bezelstně se zaradovala Drahuška. „To dělají citrony, kterými jsem to prolila. Kvůli vitaminům, víš? Možná jsem to měla trochu procukrovat, jenomže jak já tak ráda brambory, přibrala jsem dvě kila, a tak cukr a tuky jsou tu ode dneška tabu.“

„Dobrý nápad,“ pochválil ji přidušený Mojmír, který konečně pochopil tajemství – proč dnešní verze žemlovky působí na jeho jícen jako žiravina: sběračka neoslazené citrónové šťávy!

Statečně však do sebe rval další sousta, jimž se jeho žaludek zavile vzpíral, takže měl pocit, že se srocuji před jeho branami v jediný gumovitý balvan. Nedojedeny talíř odstrčil s podbizivým: „Děkuju, Drahulínku, bylo to výborné a hlavně zdravé, pochutnal jsem si, ale víc nesním. Připadá mi, že z Mariany mi naskočily žaludeční vředy.“

„Nonono,“ zabroukala chlácholivě Drahuška, poklidila kuchyni, pustila myčku a šla do obývacího pokoje za Mojmírem, který se tu s výrazem beznaděje svalil do křesla.

Nad talířem si o Marianě začít netroufal, protože Drahuška při stolování zakazovala rozčilující témata (snad si vědoma, že rozčilující už samo o sobě je sníst, co připravila) – tedy témata pro něho rozčilující, protože ona sama, jak tvrdila, se naposled doopravdy rozčilila, když jí Karlíček rozbil tříkolku.

Jakmile se teď Drahuška vedle něho posadila, dál to nevydržel a vybuchl: „Je to horší zrůda, než jsem si kdy myslel.“

„Přestaň s těmi výrazy,“ příkře ho okřikla. „Byla to tvoje manželka čtvrt století – a koneckonců je to tvoje manželka dodnes.“

„Radši mi to nepřipomínej, jestli nechceš, abych vyskočil z tamhletoho okna!“ gestem tragéda ukázal na velké okno ve zvýšeném přízemí.

Drahuška se přesto vyděsila: „Proboha! Do mých rododendronů! Nemohl bys skákat radši z koupelny? Tam je pod oknem jenom popelnice.“

„Ty jsi takový můj broučinek smíšek,“ vypotil ze sebe udatně Mojmír, ač to v něm vřelo křivdou nepochopení od milované bytosti. „Jenomže já jsem opravdu na dně, srdíčko malovaný.“

„Žádná kaše se nejí tak horká, jak se uvaří,“ povzbudila ho Drahuška, „a kromě toho asi naprostá většina rozvodů vyplaví žluč a emoce si přijdou na své. Ať ti

Mariana řekla, co ti řekla, pusť to z hlavy. A dál ať s ní jedná spíš tvůj bratranec než ty.“

„Ludvík!“ provolal trpce Mojmír. „Ten je pro jednání s ní zrovna v tom nejlepším rozpoložení! Jednu chvíli se proti němu vrhla s propiskou a jen zázrakem se jí nepodařilo vypíchnout mu oko.“

„Panebože,“ hlesla Drahuška. „Takže ono to bylo opravdu hustý!“

„To si teda piš, bambulinko, že bylo. Jemně jsem jí navrhl, že bychom se mohli rozvést. V hysterickém oblouku se zřítíla k zemi, válela se po koberci a řičela, že to si radši vezme život, než žít beze mne.“

„Tak jsi měl rychle zacouvat,“ poučila ho Drahuška mezi dvěma sousty broskve.

„To by tak stálo za to – neštěstí kvůli pitomému rozvodu!“

Mojmír věřil, že jestli ho odpoledne neporazilo z Mariany, teď ho určitě porazí z Drahušky.

„To určitě! Věčně ustupovat bláznovi a křivákovi! Nechat se vydírat,“ našel to správné slovo. „Ludvík i přítomní lékaři do mě hustili: jenom se nenechte vydírat, dál buďte laskavý, ale stůjte si na svém.“

„To do tebe hustili před Marianou?“ vytřeštila se Drahuška.

„Ne. Ve chvíli, kdy ji Milada odtáhla do ložnice, aby ji převlékla, protože na sobě rozervala halenku,“ pohotově zaválel Mojmík.

„To je jak ze špatného televizního seriálu,“ povzdechla si Drahuška a bylo jí Mojmíra upřímně líto. Neznala druhého člověka, který by v manželství zkusil a vydržel, co on. Ta ženská skutečně musí být monstrem.

„A co si poslechněš dál, to už je spíš jako z kriminálního románu,“ slíbil jí Mojmír. „Jenom si to představ: když jí Ludvík trpělivě vysvětloval, k jakému může přijít bohatství, co všechno jí dám, co všechno na ni přepíšu, jestli si bude počínat rozumně, vysmála se mu. Ona a její brácha jsou už rok za vodou,

ale zato já budu brzy na mizině. Za moji společnost prý uzavřel řadu kontraktů, které mě do roka položí, a oni dva jsou v balíku pro zbytek života."

"Ty zaměstnáváš švagra? A copak si osobně nehlídáš významné kontrakty? A nemáš seriózní odborníky, kteří by odhalili jednoho neřáda?" zahrnula Drahuška Mojžíra otázkami, které mu nebyly moc příjemné, ale statečně se pustil do vysvětlování.

"V mé společnosti, srdíčko, se denně uzavírají desítky významných kontraktů. Nemůžu každý hlídat a prověřovat osobně. Neštěstí je, že jsem tomu lumpovi dal svoji důvěru a velké pravomoce."

"Co on je za člověka?" zajímalo Drahušku.

"Hynek? Ale... takový povaleč," ulevil si Mojžíra, ale Drahuščin vyjevený pohled ho varoval, že toto přepísknul. Drahuška by si mohla myslet, že jsem blbec, když takovému dám důvěru a pravomoce. "To je tak, šmudlíku: Hynek mi nikdy nepřipadal jako grázl a podvodník. Chytřej je jak opice a v obchodování se vyzná, za socialismu vedl jeden podnik zahraničního obchodu." Výborně, ale ještě bylo třeba vmontovat toho nepředložené vypuštěného povaleče. I s tím si však Mojžíra zdatně poradil: "Vždycky jsem věděl, že má tendenci se flákat, a nejradši aby mu pečení holubi sami létali do huby, ale když mě před dvěma roky prosil, abych mu dal ve své společnosti šanci, dal jsem mu ji. Zpočátku jsem mu šlapal na paty, moji odborníci i já osobně jsme hlídali každý jeho krok, ale když se výborně osvědčoval, umožnil jsem mu postup. To už uzavřel řádku výborných kontraktů a projevil talent a prozíravost zejména v zahraničním obchodování, takže moje ostražitost polevila a šel strmě nahoru. Pokud jde o zahraničí, tam má totiž hodně kontaktů ještě z dob svého postavení za socialismu, a zdálo se, že je využívá ve prospěch mé společnosti."

"Aha, konečně mi to dává hlavu a patu," byla spokojená Drahuška. "A už taky vím, jak to bylo dál. Když tě takhle ukolébá a tys mu dal zelenou, zneužil toho, jaký jsi bezelstný dobrák – a rozejel se na vlastní pěst. Odhaduju, že podle stejného vzorce, jaký se mu jistě osvědčoval za socialismu: se zahraničními subjekty uzavírat sebevražedné kontrakty pro naše národní hospodářství, zato s obrovskými úplatky do vlastní kapsy od zahraničního partnera, který si nad takovým kontraktem mne ruče."

"Přesně tak, ty můj zajíčku chytroušku," byl Mojžíra okouzlen, jak vyhmátla podstatu věci. On sám by to nezformuloval lépe. "Nejhorší je, že asi bude těžké nějaké ty machinace mu dokázat."

"I kdybys mu je dokázal, tak podle našich současných chytře vymyšlených zákonů na ochranu grázlů by stejně nebyl odsouzený, pokud by u soudu neprohlásil: Dělal jsem to s úmyslem obohatit se na úkor švagrové společnosti, kterou jsem záměrně, promyšleně a cílevědomě okrádal," řekla našťavaně Drahuška. "Počítám, že v dohledné době budou zákony vylepšeny ještě o to, že shledaného vinným bude možno vrazit do kriminálu, jenom když o to výslovně požádá."

"Je to tak," rozšafně přitakal Mojžíra, omráčen Drahuščiným přehledem. Kápak se na ni hrabe Mariana se svým sporákem! "Hned v pondělí sešikuju všechny svoje nejlepší odborníky, aby se vrhli na prověřování, jaké škody ten darebák natropil. A na hodinu ho vyrazím."

K zbláznění bylo, že odborníci, které by k danému účelu mohl sešikovat, byli Hynkovi lidé. S tím si však zatím hlavu nelámá, však ono ho něco napadne, jak tuhle šlamastyku řešit. Mnohem větší starosti mu dělala možnost, že by Mariana sabotovala rozvod. Ale ani to nepokládá za katastrofické. Za dva tři dny ji přejde vztek z toho nešťastně probíhajícího posezení u pitomého, neschopného Ludvíka, který nedokázal ukormidlovat ji ani svoji příšernou manželku... a pak ji vyhledá a vybičuju se mazat jí med kolem huby. Určitě s ní bude řeč, že je v zájmu nás obou, abychom rozvod měli co nejrychleji z krku, pumpoval do sebe Mojžíra optimismus. Pak ho napadlo, že Drahuška by si mohla myslet, že tu vedle ní sedí potenciální žebrák, a tak jí vysvětlil:

"Žádné Hynkovy podvody a machinace samozřejmě nemohou otrást mojí vysoce ziskovou společností, ale taky nepopírám, že značné ztráty, které se možná už brzy začnou projevovat, mi způsobit mohl."

"A jak jste se rozešli s Marianou?" zeptala se Drahuška, kterou nijak zvlášť

nevzrušovaly Mojžířovy ztráty, zato z řředstavy Mariany vrhající se do kolejiřtě metra byla bez sebe.

„Mariana se rozeřla s námi s tím, ře spolyká jed a zanechá dopis, ře jsem ji psychicky týral tak, až jsem ji dohnal k tomuto zoufalému kroku,“ plácal už unavený Mojžíř, ale vzápětí si uvědomil, jak zase přestřelil, tak honem dodal: „Ale nedělej si starosti, Drahuřouřku. Zůstává přes noc U Ludvíka a Milady, ti ji ohlířají.“

Dalří vářná chyba. Měl říct do konce měsíce.

Drahuřka taky okamžitě namítla: „Jak to? Myslela jsem, ře ji u sebe nechají déle. Neř se zklidní, a to asi tak brzy nebude.“

„Kvůli mně by ji u sebe nechali třeba do Vánoc. Jenomře ona u nich zaboha nechce být. Nakonec jsme to s ní uhandřkovali aspoň na tuhle kritickou noc. Ale opravdu se tím netrap. Milada ji bude navřřěvovat. A Ludvík mi slíbil, kdyby se jím zítra zdála jeřtě rozhozená, ze svěho bytu ji nepustí, i kdyby k ní znova měli zavolat toho psychiatra. Věřila bys, ře řádila tak, ře zasahoval asi čtyřikrát? Gratuloval jsem si k prozíravosti, ře jsem na jeho přítomnosti trval.“

„A Mariana se s jeho přítomností smířila?“

„Ano. Když ovšem odhlédneř od takových maličkostí, jako ře mu vynadala do zkorumpovaných debilů a do ksichtu mu chrřtla sklenku džusu,“ čerpal Mojžíř inspiraci ze svých bohatých zážitků dneřního odpoledne.

„Už vářně začínám věřit, ře ona to nemá v hlavě v pořádku,“ řekla Drahuřka rozmrzele. „Paneboře, jestli si opravdu něco udělá! Stačil by pokus nebo demonstračka,“ leřelo jí v hlavě.

„Papulínku Drahuřínku, psychiatr nás ubezpečil, ře její vydírání nemusíme brát vářně. Ale ty jsi prostě taková moje starostlivá hlavinka kočinka,“ řředl Mojžíř a napadlo ho, ře kdyby Drahuřka desetinu starostlivosti, kterou plýtvá na Marianu, obrátila k němu, nemusel by mít zhindrovaný zařivací trakt.

„Je jí jasné, ře dům jí nechávář?“ ujistila se jeřtě Drahuřka.

„Nevím, jestli je to jasné jí, protože jsem to vřak opakoval asi desetkrát, všem přítomným to jasné bylo,“ pokusil se Mojžíř o ironii. „Taky jsem jí řekl, ře bydlím u tebe, a co pro mě znamenáš.“

„To nebylo zrovna prozíravé – dráždit ji jinou řenskou,“ zamračila se Drahuřka. „Stačilo přece jenom apelovat na váš nesoulad a odcizení, ne?“

„Jinou než poctivou hru hrát neumím,“ řekl dotčeně Mojžíř.

A jeřtě než šli spát, Drahuřku důrazně ubezpečil: „Opravdu si o Marianu nemusíš dělat starosti.“

Drahuřka přikývla a starosti si dělala dál.

Druhý den, to byla neděle, dopoledne pracovali na zahradě – jediná manuální práce, která Mojžířa těřila – a Drahuřka si řředpolednem odběhla do domu: V telefonním seznamu si vyhledala číslo Mojžířova domova a zavolala tam, aniř by doopravdy věřila, ře se jí Mariana ohlíří. Jistě je jeřtě u Blahoutů. Ve sluchátku se vřak po několika vteřinách ozvalo Kučerová, Drahuřka zamumlala promiňte prosím a s úlevou zavěřila. Zaplatřpámbu, zatím se nic nestalo. Mariana se zřejmě uklidnila natolik, ře Ludvík ji odvezl domů. Coř bohuřel neznamená, ře je úplně vyhráno. Ře nějakou řílenost neprovede zítra nebo za týden.

A já si budu do smřti vyčítat, ře jsem to zavinila... dál trářilo Drahuřku, která určitě nebyla světice, ale důsledně se řídila zásadou: řij tak, abys tenhle svět jednou opouřřtěla s čistým řtítem a beze strachu z účtování na onom druhém břehu.

Kdykoli měla starosti, uklidňoval ji přesný plán. A ten už se jí rýřoval. Mojžíř sice chtěl jít na oběd do restaurace, ale přesvědčila ho, ře je nesmysl v tom vedru se někam trmáčet. Neř obědvat u Drahuřky, byl Mojžíř ochotný trmáčet se na kraj světa, ale podbízivě souhlasil.

„Je tu dvacet kuřat, co jsem tuhle nacpal do mrazáku,“ řekl opatrně, neboť v Drahuřčině pojetí i kuře se stávalo nepoživatelným, takže byl připraven trvat na tom, aby ona odpočívála a on oběd připraví sám. Na upečení kuřete si docela troufal.

„Jo... ty kuřata... Zapomněla jsem nakoupit kočiči konzervy. A tak už týden

kočičkám vařím kuřata v papiňáku. Včera jsem vzala poslední. Ale mohla bych udělat droždovou polévku, ta má spoustu vitamínu B, a ... třeba krupicovou kaši," překypovala Drahuška dobrou vůlí, když ten Mojmír teď s tím rozvodem tolik zkusí.

Mariana taky občas dělala polévku s drožďovými knedlíčky, které byly v jejím pojetí k nerozeznání od knedlíčků z telecích jater, od čeho však jsou k nerozeznání v pojetí Drahuščině, to se bál Mojmír pomyslet. Zato o Drahuščině krupicové kaši věděl už svoje: břečka s kucly rozmanitých tvarů, velikosti a tvrdosti.

Pohotově zaválel: „Krupicovou kaši, tu bych si teda dal! Jenomže bohužel nemáme mléko.“ Než stačil navrhnout, že vyndá z mrazáku krůtu nebo kachnu, Drahuška si to promyslela a řekla: „No, když máš na tu krupicovou kaši takovou chuť... já už si nějak poradím.“

Mojmíra oblil studený pot a Drahuška si skutečně poradila. Jak s drožďovou polévkou, tak s krupicovou kaší, ač v domě kromě mléka nebylo kakao, skořice ani máslo.

Příprava knedlíčků spočívala v rozpuštění půlkilovky droždí a promíchání se strouhankou, kusy česneku, cibule a vajíčkem. Z této hmoty pak Drahuška lžicí ukrajovala balvany a mrskala je do vařícího zeleninového bujónu z kostky. Závěrem přihodila dvě hrsti celých petrželových listů – kdo by se s nimi pidlal na kouštíčky – a polévka byla na stole. Pro Mojmíra měla tu přednost, že slizké noky proklouzávaly hrdlem i nerozkousané, takže jejich chuti byl do jisté míry ušetřen, ovšem pach víceméně syrového droždí byl ďábelský. S očima vytřeštěnýma pak sledoval přípravu kaše. Jelikož nebylo mléko, Drahuška krupici jednoduše zavařila do Dobré vody. A když se ukázalo, že doma není ani máslo – poslední čtvrtku včera rozpustila kočičkám do kuřete – ba ani kakao či skořice, kaši jak cement prostě posypala strouhankou a lehce pocukrovala.

Mojmír se od stolu odpotácel popelavý. Když se Drahuška znepokojeně zeptala, jestli se necítí dobře, zamumlal, že ho nějak vzalo to vedro.

„Říkala jsem ti, abys plel ve stínu," jemně mu připomněla Drahuška. „Ještě že jsme měli jenom lehký netučný oběd. Sníst něco vydatného v restauraci, bylo by ti mnohem hůř. Víš co? V ložnici jsou zatažené žaluzie, je tam příjemný chládek. Natáhni se a zkus usnout. A musíš hodně pít," už vyndávala z lednice krabici s kefirem a přinutila ho vypít celou sklenici. „Kefír při lehkém úpalu dokáže zázraky.“

Kefír dokázal zázrak v okamžiku, kdy se v Mojmírově žaludku propojil s parodií drožďové polévky a krupicové kaše. Za pět minut bylo z Mojmíra všechno venku. Na lůžko se poté skácel jak převálcován úplavici.

Drahuška si k němu přisedla a položila mu dlaň na čelo: „Teplotu nemáš. Ale nic jiného než lehounký úpal to být nemůže. Po té výhni na slunci jsi dnes asi vůbec neměl jíst, leda ovoce. Jsi prostě háklivý na žaludek," měla s ním už svoje zkušenosti, které však ji ani nenapadlo klást do souvislosti se svým kuchařským umem.

Pravda byla taková, že Mojmír – na žaludek skutečně háklivý – neměl u Drahušky jíst dnes ani jindy, ať už byl předtím na výhni slunce, ve sklepě nebo v mrazáku.

„Teď musíš dál hodně pít," přinesla mu k posteli ještě bylinkový čaj, „abys nebyl dehydratovaný, a večer smíš nanejvýš kousek něčeho velice dietního. Udělám..." zamyslela se, „zbyla tam ještě ta drožďová zavárka do polévky. Bude to výborná pomazánka.“

Mojmírovi se okamžitě přitížilo a rychle řekl, že on už dneska radši nevezme do úst, což mu Drahuška schválila jako nejrozumnější.

„Hladovku budu držet solidárně s tebou, musím přece shodit ta dvě kila, a pomazánku schovám na zítra k snídani," políbila ho a Mojmír doufal, že rána nedožije. V rozporu s tím bylo jeho dojetí, jak je o něho ustaraná, a jistota, že je ta nejlaskavější bytost na světě. Až ještě – jenom co se vezmou – udělá něco s tím jejím vařením, jejich soužití nebude mít chybičku.

„Prospi se," znova ho políbila a zvedla se, „a já si teď na chvíli zaskočím ke kamarádce.“

Cítil se tak mizerně, že se ani nevyptával proč a ke které. Ještě ji slyšel vyjíždět z garáže – to ostatně slyšela vždycky celá tato i přilehlé ulice – a pak už se propadl do spánku. A Drahuška ujížděla realizovat svůj plán. U branky se štítkem Ing. Mojmir Kučera zazvonila bez nervozity. Byla zvyklá jednat a dobře vycházet s pacienty, i s těmi podrážděnými, nesnášenlivými a agresivními, a pevně věřila, že se jí podaří s paní Kučerovou navázat příznivý kontakt a přesvědčit se, jak na tom je a co by se pro ni dalo udělat. Nejobtížnější bude dosáhnout, aby mě vůbec pustila dovnitř, ale pravda je i to, že nešťastní a osamělí lidé vítají příležitost s někým si poklábosit... A paní Kučerová se v tuto chvíli jistě cítí jak nešťastná, tak osamělá.

Několik vteřin po zazvonění vyhlédla z okna v poschodí žena, která jí ovšem na paní Kučerovou nepřípadala – byla pěkně upravená – a příjemným hlasem se zeptala: „Co si prosím přejete?“

„Dobrý den. Jste prosím paní Kučerová?“ zeptala se Drahuška tónem co nejzdvouřilejším. „Ano, jsem. Dobrý den.“

„Paní Kučerová, velice se omlouvám, že vás obtěžuji. Jsem z úřadu statistiky a dělám v téhle čtvrti výzkum týkající se úrovně bydlení. Byla byste tak laskava a odpověděla mi na několik otázek?“

„Ale samozřejmě. Počkejte, hned vám jdu dolů otevřít,“ byla Mariana vstřícná. No vida, a pak že je k lidem nedůvěřivá a nepřátelská! Každý je přesvědčený, že jeho partner se i k druhým lidem chová stejně nemožně jako k němu, pomyslí si Drahuška, potěšená, že paní Kučerová se už vzpamatovala a nevypadá, že se večer namaže a pustí si plyn. Snad už je opravdu z nejhoršího venku.

Za okamžik se ozval bzučák, který odemkl branku, a to už Mariana stála ve dveřích do domu. „Pojďte dál, paní –“

„Filipová,“ představila se Drahuška svým dívčím jménem. „Opravdu vás nezdržuju?“

„Kdepak. Ale omlouvám se, že vás vezmu do kuchyně, mám tam něco rozděláno. Do poschodí jsem si vyběhla, jenom že mi tam v průvanu bouchala okna. Večer mi přijdou na návštěvu manželovi příbuzní, tak pro ně připravuju večeři,“ zavedla Drahušku do velké moderní nablýskané kuchyně a posadila ji do křesla v okenním výklenku.

Drahuška byla vyvedena z míry, jak velice tu něco nehraje. Mariana přece má být urousané dryáčnice, která je tak líná, že nedbá ani sama na sebe, byt zpustlý a o vaření nemůže být řeči. Namísto toho je tu úhledná padesátnice s jemnými rysy, laskavým pohledem sametově hnědých očí, klidně přívětivá i po tom včerejším šoku, všude na dohled úzkostlivá čistota a uspořádanost, a to, co na kuchyňské lince připravuje, vypadá báječně. A ona to notabene připravuje pro manželovy příbuzné!

„Copak je to za složitý recept?“ zeptala se Drahuška, aby získala čas se vzpamatovat.

„Ale... abych pravdu řekla, recepty já si většinou sama vymýšlím. Vaření a pečení je totiž můj koníček. Vlastně spíš nucený koníček. Díky manželovi, který je strašně mlsný. A po operaci žlučníku má držet dietu. Pro takového člověka vařit – to jsou hlavolamy. Já naštěstí zastávám názor: co musíš dělat, dělej rád – a tak se vaření stalo mým hobby,“ usmála se. „A tohle? To se do zapékací mísy poskládají vrstvy telecího masa, žampionů a několika druhů zeleniny a těsně před pečením se to zalije touhle omáčkou. Ta je ovšem na přípravu dost náročná,“ přelila ji Mariana z mixeru do kastrůlku a vložila ji do lednice. Pak tam ještě vstrčila již naplněnou zapékací mísu a řekla: „Tak, to by bylo... Už se vám můžu věnovat. Pojďte, posadíme se v pokoji. Co vám můžu nabídnout? Takové trmácení v tomhle horku! Chodíte v neděli, abyste zastihla lidi doma, vidíte? Tady je ananasový džus s jablky,“ vyjmula z velké lednice skleněnou nádobu. „Zvykla jsem si připravovat džusy z čerstvého ovoce sama, protože manžel tvrdí, že po kupovaných má pálení žáhy. A tady jsou karamelové zákusky. Taky příšerná práce, ale Ludvík, jako manželův bratranec, si vždycky dělá legraci, že k nám chodí jenom kvůli nim a zvěřině á la Mariana. To jsem já, víte.“ Drahuška si připadala jako Alenka v říši divů a věřila,

že co chvíli se musí probudit vedle Mojžíra, který jí bude vyprávět o fúrii, co v tom binci frkne na talíř leda tak kus salámu.

„Nádherné květiny,“ poznamenala s pohledem na křišťálovou vázu na starožitném prádelníku. Bylo v ní asi dvacet gerber rozmanitých barev.

„Gerbery jsou moje nejmilejší květiny, přestože jsou bez vůně,“ řekla Mariana. „Byla jsem nějaký čas ve Francii a manžel mi ve čtvrtek přišel naproti na letiště s touhle kyticí.“

Takže Mojžír se opravdu snažil, připsala mu Drahuška zatím jediný bod k dobru. Ve velkém pokoji, kde seděly, byla tatáž úzkostlivá čistota a týž absolutní pořádek jako v hale a v kuchyni. Drahušku napadlo, že dům nejspíš takhle nechával udržovat Mojžír, Mariana se přece vrátila teprve před třemi dny... ale stejně: jestli tahle paní není dobrosrdečná vzorná hospodyně, tak já jsem čínská císařovna, letělo Drahušce hlavou.

„V životě jsem nejedla tak skvělý zákusek,“ řekla. „Ale abych vás dlouho nezdržovala...“ vyjmula z kabelky blok a pero.

„Mám dost času, jenom si ještě přidejte moučník, když vám chutná,“ už jí Mariana kladla na talířek další kousek, celá šťastná, že jí spadla do klína na kus řeči taková sympatická paní. „Já mám dneska odpočinkový den. V pátek, jako po mém návratu z Francie, jsme s mou pomocnicí sjely celý barák, přivedla si na to sice ještě dvě další ženy, ale i tak jsem ruce a záda večer necejtila. Takže teď už nemám celkem co na práci.“

„Jste asi pedant na pořádek,“ řekla Drahuška.

„To jsem,“ přiznala Mariana. „Proto taky si v domě všechno dělám nejradši sama, a i když mám pomocnici, dělám s ní... No a ještě jeden kousek do třetice a potom se pustíme do vašeho dotazníku. A pijte, ať se osvěžíte.“

„Jéžíši, to budu vypadat,“ děsila se Drahuška nad třetím zákuskem. „Zrovna jsem vyhlásila dietu, protože potřebuju shodit minimálně dvě kila.“

To už s ní lomcoval vztek na Mojžíra, protože ji dostal do situace, kdy se musí stydět, že se k téhle dobrotivé ženě podvodně vetřela.

„Vůbec nepotřebujete shodit, máte krásnou souměrnou postavu,“ řekla Mariana, „zato já bych potřebovala dát dolů aspoň deset kilo. Když ovšem manželovi celý život připravuju tři teplá jídla denně, je vlastně div, že nejsem jak bečka. Vyvařujte a nejezte přitom, že ano.“

Drahuška dojedla třetí zákusek, napadlo ji, že Mariana je ještě lepší kuchařka než maminka, a to už je co říct. Pak už nezbylo, než se dát do práce. Co si od ní dnes vyslechne Mojžír, zatím odložila k pozdějšímu uvážení.

„Jenom několik jednoduchých otázek, paní Kučerová. Když se vám na některou nebude chtít odpovídat, tak prostě neodpovíte. Takže... Věděla byste, v kterém roce byl tenhle dům postaven?“

Následovaly otázky: Dům vám patří, nebo jste tu v nájmu? Jak dlouho tu bydlíte? Jste v této čtvrti spokojení? Potřebuje dům nějakou větší rekonstrukci? A tak podobně. Mariana odpovídala ochotně a Drahuška si její odpovědi zapisovala. Když se dostala k otázce: Kolik osob tu bydlí? – Mariana se nadechla k důvěrnějšímu sdělení:

„Víte, paní Filipová, my nemáme děti, takže jsme tu vždycky bydleli sami. Tady i všude jinde předtím. Jenomže teď se manžel rozhodl se mnou rozvést a řekl mi, abych odtud rychle vypadla. Ale hned si sem prý přivede svoji budoucí manželku, takže si tak jako tak můžete zapsat, že tu stále bydlí dva lidé.“ Drahuška div neslítla z křesla. A zatvářila se tak vyjeveně, že si toho Mariana nemohla nevšimnout.

„Proč vás to tak překvapilo? Copak se kdekdo nerozvádí?“ usmála se.

„No...“ lapala Drahuška po dechu: „Ty nádherné květiny a rozvod a vyhazov... to mi nějak nejde dohromady. Promiňte, nic mi do toho není. Jenom jste mě omráčila.“

„Taky jsem byla omráčená,“ pokývala hlavou Mariana, „když jsem počátkem letošního roku náhodou zjistila, že manžel má jinou ženu. Víte, paní Filipová, prožili jsme spolu šestadvacet doslova idylických let. A já věřila, že takové bude i naše společné stáří.“

„Co jste udělala – když jste to zjistila?“ musela se Drahuška hodně namáhat, aby její hlas zněl normálně.

„Nic. Vůbec nic. Protože my jsme měli opravdu krásné manželství. A tak jsem

myslela, že ta druhá žena je jenom epizoda muže, kterému je padesát a uvědomil si, jak rychle se mu přivírají dveře. Utvrzovalo mě v tom i to, že pokud byl doma, choval se ke mně dál stejně krásně jako vždycky. A tak jsem se tvářila, že věřím všem těm lžím, že pracuje i v noci, že odjíždí na služební cesty a podobně. Když si vymyslel, abych cestovala, byla jsem celé měsíce víc v cizině než tady, aby měl úplnou volnost. A byla jsem odhodlaná nikdy mu neprozradit, že o jeho eskapádě vím. Jenomže –“

„– jenomže on se rozhodl se s vámi rozvést.“

„Ano. Řekl mi to včera. Ale to už mě nezaskočilo. Už delší dobu jsem to čekala. Kromě toho, kdyby nevyrukoval s rozvodem on, byla bych o něm začala já. Totiž... Mezitím jsem se o manželovi dozvěděla něco, co mu velice není ke cti. Byla jsem otřesena jeho charakterem a dál s ním nechci být ani zanic. Už jen koukám, aby ten rozvod byl rychle za námi. Jaký on je doopravdy, to se mi včera potvrdilo, když mě v přítomnosti právníka postavil před rozvod: abych okamžitě vypadla z jeho domu, abych se neopovažovala odnést si něco kromě svých hadrů... korunu že od něho neuvidím a mám si hledat místo svačínářky ve fabrice... propána, nevím, proč vás s tím obtěžuju... ale odehrálo se to teprve včera a ještě jsem toho plná.“

„Neomlouvejte se, paní Kučerová. Taký jsem si prožila svoje. Před třemi roky mi zemřel manžel. A bylo to taky moc krásné manželství.“

„Ale aspoň vám manžel nechal krásné vzpomínky. Nerozšlapal vám vaše iluze.“

„Ne, to ne... Dodnes jsem nepotkala nikoho, za koho bych ho dobrovolně vyměnila.“

„To zas můj manžel... Povím vám, že tu ženu, kterou si vezme, upřímně lituju. Už mě napadlo vyhledat ji a povědět jí, koho si bude brát. Samozřejmě to neudělám. Stejně by mi nevěřila a myslela by si, že jí ho nepřeju.“

„Hmm... takže těch několik zavazadel, co máte postavená v hale-----“

„Ty tři kufry jsou všechno, s čím po téměř sedmadvacetiletém manželství odcházím od muže, o kterého jsem se starala jak o dítě. Zaboha nechtěl, abych chodila do práce. Zdůvodňoval to chlapeckým, že on přece uživí manželku, ale časem jsem pochopila, že chce být opečováván a středem manželčina světa. Ne vždycky mě to bavilo, jsem učitelka... ale časem jsem se do role vzorné hospodyně vžila... Zítřka mu Zatelefonuju, aby si přišel pro klíče a překontroloval si dům. Vykřikoval totiž na mě, abych mu neukradla nějakou starožitnost.“

„Paní Kučerová!“ dopálila se Drahuška. „Jste blázen?! Přistoupíte na všechno, i kdyby vám přikázal, že z výplaty té svačínářky mu budete odevzdávat polovinu?! Vzhopte se, sakra! Jděte za slušným, chytrým advokátem, aby hájil vaše zájmy,“ napadlo Drahušku, že Ludvík Marianu nejspíš oblbuje, že nic jiného jí nezbyvá než respektovat Mojžířovy požadavky, když majetek se odvozuje od jeho restituce. „Kam půjdete? Z čeho budete živa?!“ Marianě se její upřímné rozhorlení líbilo. A pak že už nejsou na světě lidé citliví k bolestem druhých.

„Dojímá mě vaše laskavá účast,“ vyhrkly Marianě slzy. „Ale materiálně jsem na tom dobře a mám oporu i v právníkovi. Víte, rozvod nám bude vyřizovat advokát, který je manželův bratranec. Tedy manželův, a ne můj příbuzný. A je to on, kdo do mě hučí, že se nesmím nechat vyhodit s holýma rukama. Jenomže já mám za sebou bratra. Je to moc hodný, nadaný a schopný člověk. A dost bohatý. Jeho společnost mimo jiné taky poskytuje konzultace zahraničním firmám, kde a jak u nás investovat a tak podobně. Mému manželovi z jakési nic moc restituce vybudoval velkou a vysoce ziskovou společnost. Nu a Hynek, tedy můj bratr, mi zakázal cokoli od Mojžířa přijmout. Že on a jeho žena se o mě postarají. Už mi koupili a zařídili byt. Nejsem tedy na dlažbě, jak by si můj manžel přál ve zlosti, že jeho přání se rozvést jsem přijala klidně a okamžitě jsem souhlasila.“

„Přál si snad, abyste v zoufalství skákala z okna?“ řekla našťavaně Drahuška, které to všechno dávalo stále jasnější smysl.

„Snad. Alespoň Ludvík, tedy ten jeho bratranec advokát, a jeho žena jsou o tom přesvědčeni. Podle nich se můj manžel nemůže vyrovnat s tím, že já od něho odcházím s nosem vzhůru.“

„Ať se jde bodnout,“ řekla Drahuška. „Něco vám povím, paní Kučerová. Chování vašeho manžela je hanebné. I když vaše manželství nejspíš nebylo tak dokonalé, jak si je teď zpětně idealizujete, povinností vašeho manžela je řádně vás zajistit do budoucna. A ne aby tuto jeho povinnost suploval váš bratr,“ vřelo to v Drahušce propadající se hanbou, že na tomhle má jakýsi podíl: kvůli ní se Mojmir rozvádí.

„Paní Filipová, pokud jde o minulost, nic si neidealizuju,“ byla Mariana naměkko z upřímné účasti příjemné návštěvy. „Něco vám ukážu,“ vyběhla do haly, kde z cestovní kabely stojící vedle kufrů vyndala videokazetu a v pokoji ji vložila do rekordéru: „Podívejte, takhle jsme ještě letos oslavovali manželovy padesátiny.“

Na televizní obrazovce se objevila elegantně ustrojená Mariana s neméně elegantním Mojmírem po boku, jak ve dveřích vítají manželský pár. Muž hlaholí: Tak tady jsme vám přivezli maminku-----

„To je manželův bratranec Ludvík a jeho žena Milada a naše máti,“ vysvětlila Drahušce Mariana. „A toto je můj bratr Hynek s ženou Eliškou.“

Všichni byli rozesmátí, muži se líbali s Marianou, ženy s Mojmírem. A Mojmir s blaženým výrazem vybaloval přepychové dárky.

Takový nádherný prsten si, Marienko, snad ani nezasloužím! objal a zlíbal manželku.

„Mužští si prohazovali kameru, abychom na téhle slávě byli zvěčněni všichni – naposled,“ řekla trpce Mariana.

Pak se objevila slavnostně prostřená tabule a všichni zasedli okolo ní.

„Toto všechno jste přece nepřipravila – nenavařila a nenapekla – sama?!“ zvolala Drahuška.

„Jistěže ano. Restaurační jídlo manžel moc nesnáší... Nu, pokud jde o vaření, jeho nastávající si něco užije.“

Mám-li být upřímná, sobecky se mi ulevilo, že tuhle štafetu si přebírá jiná.“ V Drahušce to zasyčelo jak v přetopeném kotli.

„Ta stará dáma je manželova, nebo vaše maminka?“ zeptala se.

„Manželova. Skvělá žena, máme se moc rády. Bojím se, že náš rozvod jí zasadí velkou ránu,“ povzdechla si Mariana. „Já a bratr jsme tragicky přišli o rodiče ještě jako malí. Proto jsme po celý život při sobě.“

Nahrávka právě zachycovala okamžik, kdy Mojmirova matka zvedla číši, aby přítomní připili na zdraví a štěstí jejího syna, a pronesla několik slov, ve kterých mu poděkovala, jak dobrým jí byl vždycky synem. A potom poděkovala Marianě za to, jak dobrou a oddanou byla vždy jejímu synovi manželkou a jak předobrou jí byla snachou.

Bylas mi, Marienko, útěchou ve chvílích zlých, jako když mi zemřel manžel, v nemoci ses o mě vždycky starala, jako bych byla tvoje skutečná matka. A tak už dávno pro mě nejsi snachou, ale dcerou-----

Drahušku napadlo: „O manželových narozeninách jste ale ještě nevěděla, že má jinou ženu?“

Tvrdila mi, že to zjistila počátkem roku. Mojmir měl narozeniny v květnu, ale vědět o manželově nevěře, nedokázala by přece-----

„Ale věděla,“ potřásla hlavou Mariana. „Taky jsme je slavili se zpožděním. Protože ve skutečný den narozenin byl samozřejmě s Drahuškou.“

Vlastní jméno plesklo Drahušce o tvář jako políček.

„Obdivuju vás,“ řekla. „Jste nesmírně silná žena. Vy se v životě neztratíte.“ Marianina tvář zazářila. Poklona od téhle úžasné ženy jí ohromně polichotila. Nebyla by dokázala vysvětlit, proč a čím je paní Filipová úžasná – ale cítila to tak.

Když se Drahuška v autě podívala na hodinky, zjistila, že s Marianou strávila dvě hodiny.

Dvě velice poučné hodiny, zamumlala si a domů to švihala nepříčetná vztekem. K Marianě se Mojmir chová jako poslední hajzl z ulice a mně lže, jak když tiskne, šilela. Co slovo, to lež od

chvíle, kdy jsme se v té pitomé Vídni potkali. Čert aby ji vzal i s Mojmírem! Ale co asi tak Mariana objevila

o Mojmirovi hrozného, že ji přešla chuť s ním zůstat,

i kdyby on si to přál?! Musí to být něco hodně hustýho, protože tahle paní nefantazíruje... A mě teď aby hanba fackovala, co mojí vinou odstartovalo. Mojí vinou, že jsem se od toho zatracenýho Mojmíra nechala uhnat a uhučet... ačkoli zdravý instinkt mi pořád napovídal ne... to přece ne!

Nikdy nebyla do Mojmíra zamilovaná a dlouho se rozmyšlela, jestli s ním spojit svůj další život. Že nikdy nemůže potkat mužského, který by pro ni znamenal tolik co zemřelý manžel, toho si byla bolestně vědoma. Takže... zůstat už sama? Ne tedy doslovně sama, ale s nikým už společně nežít a za nikoho se neprovdat? Přikláněla se k přesvědčení, že to pro ni bude nejlepší. Přítel – jistě. Ale nic těsnějšího. Pak se objevil Mojmír. Zpočátku ho nebrala vážně, ale dokázal být kapkami vody, které nahlodají kámen. Jeho neuvěřitelná dobrotivost, láskyplnost, velkorysost, poctivost... všechny ty vlastnosti dnes spíš výjimečné než běžné... Jeho dětinské žvatlání a přivaly něžností sice bývaly směšné, ale mile směšné, a jí dokonce příjemné, protože manžel byl skvělý člověk, který ji hluboce miloval, ale byl taky svým způsobem suchar, s nímž si pošetile milostné žvatlání neužila, ani když byli mladí...

A teď – teď měla rudo před očima. Bezelstný, dobrotivý, čestný, velkorysý poctivec Mojmír! Panebože, je to vůbec možný, že jsem taková husa?! Že nerozpoznám blbýho žvanila a bezcharakterního parchanta, co omračuje prachama a postavením?!

Když došla domů, popadl ji běs při pohledu na Mojmírovo auto před její brankou. To ale nebylo nic proti tomu, co ji popadlo, když vstoupila do domu a jako první jí v předsíni padla do oka Mojmírova letní bunda a sako z jemné kůže a ona si uvědomila, že Mojmírových věcí je plný barák. Sako a bundu servala z věšáku a pádila s nimi k Mojmírovu vozu, který byl samozřejmě zamčený, a tak kopla do dveří a ošacení mrskla na střechu.

Mojmír netušil, že už se vrátila, protože se před chvílí probudil, z ložnice se přesunul do lehátka na zahradu, kde si četl, u nohou puštěnou hudbu. Drahůška vlétla zpátky do domu, tam se zrakem nepříčetným rozhlédla po Mojmírových klíčcích k autu a našla je na stolku v předsíni v pouzdru, jehož obsah prohlédla tak, že ho vyklopila na zem. Vedle Mojmírových osobních dokladů, dokladů pro auto a svazku klíčů tam byl i klíč od auta. Dokumenty i svazek klíčů nechala válet na zemi uprostřed předsíně, kde přes ně příští hodinu dusala, než je sebrala a vrazila mezi džemy. V autě všechny dveře a kufr otevřela dokořán a vtrhla zpátky do domu, aby ho očistila od Mojmírových věcí, ale i od všeho, co jí daroval a co nakoupil pro společné užívání. Generální čistce se tedy nevyhnulo ani nádobí, mikrovlnná trouba, lůžkoviny, svítidla... Ba ani potraviny, kterých Mojmír nakupoval kvanta v neutuchající naději – naděje prý umírá poslední – že Drahůška z nich jednoho dne vytvoří něco, co by se alespoň zdaleka přibližovalo požitelnosti.

Zpočátku poletovala (přesnější je snad označení opakovaně se prořítla) mezi domem a autem chaoticky, v jedné ruce čtyři vejce, v druhé cedítka, v podpaždí Mojmírovův slamák, okolo krku jeho pyžamové kalhoty... ale rychle pochopila, že takhle by neskončila ani o půlnoci, protože blbostí, co k ní ten pacholek postupně natahal, je neuvěřitelná spousta. Vztekla se rozhlížela, v čem ty krámy přenášet. Její i Mojmírova zavazadla a nákupní kabely byly v komoře v suterénu a v daném rozpoložení si na ně nevzpomněla. Zato jí jako nejprijatelnější připadly Mojmírovy šedé kalhoty od letního obleku, který si nedávno dal ušít na zakázku. Když zauzlovala nohavice, získala vak, který si naplněný přehazovala přes rameno. Co z něho postupně vypadalo mezi domem a autem, tvořilo pěšinu kastrolů, Mojmírovy i její obuvi, svrchního i spodního ošacení a potravin.

Byt pročesávala chaoticky, takže ve vaku se ocitaly kompoty svorně vedle Mojmírových košil a do nich rychle v tom vedru tající mražené ryby. Do auta ložila vše volně tak, že ranec prostě vysypala tu do kufru, tu na zadní sedadla, z nichž pak věci jednak padaly na podlahu, jednak se vršily ke stropu. Takzvaně zabalila pouze drahý porcelán, který jí Mojmír daroval ve Vídni, a to tak, že ho naskládala do stínidla velké stolní lampy a ucpala večerní róbou, posledním to Mojmírovým dárkem. Milému porcelánu však tato zvláštní péče příliš nepomohla, když v jedné z příštích várek na něj vysypala

dávku cibule proloženou dvěma starožitnými hmoždíři a třemi hrozny vína. Šperky, které jí Mojmir daroval – a nebylo jich málo – sesypala do plechovky se zbytky mletého masa pro kočky a vrazila ji mezi mléčné výrobky. Jako prvním došel dech kufru a další várky začal plivat do vozovky. Drahušce se ho podařilo zaklapnout na čtvrté prásknutí tak, že vpravo smutně visel ven rukáv a část límce Mojmirova italského večerního obleku v barvě půlnoční modř, zleva taky ne moc vesele trčela špice zlomené švédské polobotky a vedle ní část přeraženého mobilního telefonu, který hned první prásknutí katapultovalo z poměrně pohodlného místa mezi rajčaty.

Brzy byl od podlahy ke stropu narván i prostor zadních sedadel, ale Drahuška do něho dokázala cpát stále další a další dávky. Ulice téhle ospalé vilové čtvrti byla pustá, ale pak se objevil chodec, který Drahušku chvíli s úžasem sledoval a pak ji upozornil, že auto je jen zdánlivě roztažitelné. Ve skutečnosti stejné množství, které do něho levými dveřmi nakládá, pravými vypadává. Bylo by dobré je zavřít.

Drahuška auto oběhla, a když viděla, že na vozovce se válí hromada Mojmirových ručníků, županů a toaletních potřeb, nejdřív se je pokusila nakýdat zpátky, protože však tím se jí zas na druhé straně vyvalily košile, slipy a banány, nakonec to všechno zlostně nakopala z obou stran pod auto s mumláním, ať si to ten kretén do auta nějak nadusá sám.

Přihlížející pán podotkl: „Nechtěl bych být zrovna mužem, kterého jste přestala milovat,“ a Drahuška se na něho spiklenecky ušklíbala.

Zapráskla oboje zadní dveře a teď už jí zbýval jen přední prostor. Je pravda, že věci házela na místo vedle řidiče, jenomže odtud se džusy, obleky, kravaty, mražené kachny, čerstvá zelenina, robot atakdale sesouvaly na řidičovo sedadlo, do pedálů a na volant. Belgická souprava pokrývek a polštářů pak už beze zbytku zaplnila prostor až po střechu, a tím už nebyl v celém autě centimetr skla průhledný. Drahuška na to chvíli zamyšleně hleděla a pak si řekla, že ono se TO všechno jízdou po dlažbě rychle setře a bude TO docela dobrý. Otázkou, kdo bude autem po dlažbě trást, když určitě ne řidič – pokud by tak nečinil zvenčí – se neznepokojovala.

Když nezbývalo než zaprásknout i tyto v pořadí už poslední dveře u řidiče, uvnitř něco zachřupal. Byly to Meinlovy džemy, které rozkrápl obrovský litinový pekáč (Mariana v takovém pekla božskou krůtu), vražený mezi džemy třísknutím dveří. Drahuška nad tím zvukem jen zavrtěla hlavou a napěněná se vrátila do domu, kolik tam toho sakra ještě zbývá a co s tím. Poradila si však jako v životě vždycky.

Patnáctikilogramovou krůtu, balvan hovězího masa (které Mojmir podbízívě koupil pro kočky) a křišťál rozestavěla na Mojmirovo šatstvo po kapotě. Tak to by bylo všechno, s pocitem uspokojení z dobře vykonaného díla se vracela do domu, když si všimla, že okolo krku má Mojmirovy kalhoty od parádního obleku v barvě půlnoční modř. (Moc parádní už nebyly poté, co v nich přenosila druhou polovinu nákladu, když kalhoty šedé co vak dosloužily.) Vrátila se tedy k autu a kalhoty nohavicemi přivázala k bočnímu zrcátku. Doma prošla všechny místnosti, jestli něco nezapomněla, a taky že ano. Mojmirovu aktovku v ložnici pod oknem a v obývacím pokoji starožitné hodiny a stojací lampu s příšerným brokátovým stínidlem, které jí pilo krev, ale nechťela Mojmirovi pokazit radost, jakou nádhernou cennost jí přinesl. Lampa s vysokým těžkým mosazným podstavcem se jí vlekla špatně, ale konečně ji měla opřenou o řidičovy dveře. A zbývaly už jen ty zatracené hodiny a aktovka. Jak v ráži proběhla brankou, aktovkou o ni třískla a ta vydala pekelné výstražné zavytí. Drahuška se příšerně lekla, upustila aktovku i hodiny a odskočila od nich. Aktovka zavyla znova, ale pak ztichla. Drahuška ji chvíli podezíravě pozorovala a pak ji v podivuhodném hnutí myslí opatrně odkopala pod auto, kde už začínalo být těsno. Domů se vrátila s pocitem úlevy, že to nejhorší má za sebou. Starat se, kde je Mojmir, ji ani nenapadlo. Když se osprchovala, cítila se už velice dobře, i vztek z ní už vyprchal. Je ostatně známo, že fyzická námaha blahodárně působí na nervy.

Pak se uvelebila v pokoji a napsala tento dopis:

Vážená a opravdu mi milá paní Mariano! Velice se stydím, že jsem se k Vám vetřela s podvodnou záminkou, ale věřte mi prosím, že to bylo jenom v obavách o Vás. Mojmir mi barvitě vyličil, že při jednání o rozvodu jste vyhrožovala sebevraždou. Vyděsilo mě to a chtěla jsem zjistit, jak jste na tom a jestli bych Vám mohla nějak pomoci. Mojmirovi jsem samozřejmě neřekla, že k Vám jedu. Na svoji chabou obhajobu, co jsem Vám způsobila, mohu říct jen tolik, že Mojmir mi od počátku našeho seznámení lhal. Lhal mi, že Vaše manželství je už léta rozvráceno a jenom formální, lhal mi srdcervoucími popisy, co v manželství zakusil, hanebně mi lhal o Vás. Víím, že mě to neomlouvá, jsem už dost stará, abych věděla, jak takové řeči ženatých mužů brát – jenomže on byl dokonale přesvědčivý.

Proč Vám vlastně píšu. Řekla jste mi, že Vás napadlo varovat manželovu nastávající, koho si vezme, ale neuděláte to, protože by Vám to stejně nevěřila. Jenomže já Vám uvěřila a vyvodila jsem z toho důsledek. A to aniž bych věděla, co vlastně tak hrozného jste se o manželovi v průběhu jeho nevěry dozvěděla, takže už byste s ním ani nechtěla žít. Mně k mému rozhodnutí vymazat Mojmira ze svého života stačí, jak mi lhal o Vás a o Vašem vztahu. Nečekám, že mi odpustíte neodpustitelné nebo že by Vám bylo útěchou, jak se propadám hanbou: že jsem Vám ublížila a že jsem tak pitomá. Můžu Vám jenom ze srdce přát, abyste si žila v klidu a spokojenosti. A toho Vy jistě dosáhnete. Už jsem Vám myslím řekla, že jste silná osobnost. Jedno víím docela jistě: až Mojmir vystřízliví, pro zbytek života nebude litovat, že ztratil mne, ale že ztratil Vás.

Drahomíra Soukupová rozená Filipová

Dopis vložila do obálky, napsala na ni adresu, zvedla telefon a zavolala do sousední vilky. Ozvala se vysokoškolačka Evka – přesně s ní chtěla mluvit. „Evinko, neměla bys teď asi tak hodinu čas?“ zeptala se.

„Co byste potřebovala, paní Soukupová?“

Sousedský vztah byl nejlepším.

„Odvezla bys mi jeden dopis? Mohla by sis vzít moje auto.“

„Moc ráda, paní Soukupová.“

Drahuška jí svého zánovního Renaulta Megane půjčovala podstatně bezstarostněji, než Evě otec půjčoval sedmiletého favorita. Za chvíli byla u branky, kde ji už Drahuška čekala s dopisem a vysvětlením, aby tento dopis dala paní Kučerové přímo do ruky.

Pro případ, že Mojmir se odtud poženě k Marianě, chtěla, aby Mariana věděla, že ona ho vyrazila jednou provždy, a s přihlédnutím k tomu se rozhodla, co s ním dál.

Když se vrátila do domu, za chvíli se tam ze zahrady vrátil Mojmir.

„Představ si, kočulinko, že jsem nad knížkou usnul a spal jak zabitý. A zas už jsem celý hrrr do práce. Před večeří ještě zmáknou ty poslední dva záhony a promyslí si, kam vzít pusinečku na večeři. A kdepak se nám vlastně kočinka toulala celé odpoledne?“ žvatlal a vztáhl paže, aby Drahušku opřenou o okenní parapet objal.

Příkře ho odstrčila a mrazivě řekla: „Navštívila jsem Marianu. Všechny věci jsem ti už naložila do auta. A teď odtud rychle zmiz!“

Mojmir na ni civěl dlouhé vteřiny s pootevřenými ústy a vypoulenýma očima. Pak zablekotal: „Cos dělala u Mariany?“

„Bála jsem se o ni. Chtěla jsem se přesvědčit, v jakém je stavu.“

„A ta komediantka ti o mně navykládala spoustu lží. To mě samozřejmě nepřekvapuje. Neříkal jsem ti snad, jak se mě všude snaží znemožňovat a –“

„Sklapni, Mojmiro,“ poprvé, co se znali, ho Drahuška drsně okřikla. „Tvoje žena nepotřebovala ani otevřít pusu. Stačilo mi, co jsem viděla. Jsi lhář, Mojmiro... Jsi odporný lhář. Vypadni!“

„Drahunko! Miluju tě!“ skučel Mojmir. „My dva se přece nemůžeme rozejít kvůli

nějakému banálnímu nedorozumění. Všechno ti vysvětlím."

"Není co vysvětlovat. Opovrhují tebou! Tak už koukej zmizet, ať tuhle trapnost ukončíme."

"Mám právo ti vysvětlit –" lkal Mojmir.

"Je to konec. Konec! Rozumíš?! Vypadneš dobrovolně, nebo mám zavolat policajty, aby te vynesli?!" mluvila Drahuška, aniž by zvýšila hlas.

Ve dveřích ještě řekl: "Zavolám ti zítra, až se uklidníš."

Ani mu neodpověděla.

Vyvrávorál z pokoje, ale hned se zase vrátil. "V předsíni jsou jen klíče od auta. Nemůžu najít šaty ani doklady."

"Všechno jsem ti odnosila do auta."

Mojmir se tedy v šortkách vypořádal k autu a Drahuška čile mu v patách, aby za ním zamkla branku i dům. Klíče, které mu dala, když spolu byli stále víc, už před hodinou zabavila na policičce v předsíni. Z kuchyňského okna, ukryta za záclonou, pak sledovala dění na chodníku, aby se ujistila, že opravdu odjel. To ovšem hned tak nebylo.

Při pohledu na svoje auto Mojmir zešílel. Jeho miláček, nejnovější typ BMW, tu zahanbeně stál jak slon vyšňořený na domorodou slavnost! Mojmir vydal srdcervoucí skřek a vrhl se k němu takřka plačky. Do pozadí tiše a lehounce ustoupila skutečnost, že právě ztratil milovanou, nejdokonalejší bytost na světě a že život – jak se před několika vteřinami ujistil – pro něho ztratil cenu.

V dalších skřecích Drahuška dešifrovala: "Jak jsi mohla! Jak ses opovážila?! Nepřej si mě!"

Když se před chvílí pachtěla s Mojmirovými krámy, nebyla v rozpoložení ocenit komickou stránku věci. Teprve teď z pohledu na auto jí tekly slzy smíchem. Marný nebyl ani pohled na Mojmira rotujícího kolem něj v kreaci – něco mezi stepem Freda Astaira a obřadním tancem pralesních divochů.

Smích Drahušce poněkud zamrzl na rtech, když se Mojmir jakžtakž zklidnil a vše přebývající na autě zvenčí začal házet přes její plot. Následovalo vše zevnitř nad úroveň okének. Prostor pro řidiče vyklidil en gros. Další sérii skřeků a kleteb vychrlil, když likvidoval sklenice s džemy firmy Meinl, jejichž obsah v prostoru pedálů volně protékal mezi doklady, které prve sháněl.

Doklady zatím vrazil do papuče, upatlané ruce si s nevalným výsledkem utřel do letní bundy, kterou poté rovněž vrhl přes plot – a byl připraven vyjet.

Konečně tedy nastartoval a odlepil se od chodníku... a v tom okamžiku něco

řachlo pod zadním kolem a jak pomínutá se rozječela siréna. Mojmir vypreparovaný televizním zpravodajstvím, poutavě líčícím nálože vybuchující pod auty podnikatelů, spíš vypadl, než vyskočil z vozu, odřít se o dvacet metrů dál, kde padl k zemi očekáváje explozi. Televizní zpravodajství sice nic neříkalo o tom, že explozi by předcházelo ječení sirény, ale to si v daném rozpoložení nepromyslel. Siréna zmlkla po dvou minutách – aniž by jí samozřejmě někdo v okolí věnoval pozornost – a po dalších dvou minutách Mojmir opatrně pozvedl hlavu z chodníku. Leže na břiše měl dobrý výhled pod auto a identifikoval tam svoji kolem rozdrcenou aktovku a hromadu součástí svého ošacení mezi ovocem a zeleninou.

Znova nasedl a odjel.

U chodníku po něm zůstaly smutné hromádky, které Drahuška hned naházela do popelnice, než vzbudí po-

zornost okolí. Když z trosek vyprostila rozmlácený kufřík a prohlédla jeho obsah, připravena veškeré dokumenty poslat Mojmirovi do kanceláře, správně usoudila, že i toto může klidně putovat do popelnice: několik dní staré noviny a časopisy, prospekty cestovních kanceláří, její fotografie s ním, její fotografie bez něho... Neviděla důvodu, proč by si některou měla schovat, když na tuhle epizodu chce co nejrychleji zapomenout. Zbývalo naházet do popelnice ještě to, co Mojmir namrskal přes plot a cd tam roztrousila sama – a dům i přilehlý pozemek byly konečně od Mojmira plně očištěny.

Mojmir kupodivu pochopil, že tohle je konec.

Drahušce se už nikdy neozval.

Zato se ozval Marianě, a to hned druhý den poté, co ho vyhnala Drahuška.

„Podívej, Marienko, u Ludvíka jsme byli oba rozčilení, padla neuvážená slova, taky ti dlužím spoustu vysvětlení... Pojdme si dneska na hezkou večeři a všechno si z gruntu probereme, abychom se ani jeden nedopustili nějaké neuváženosti. Po těch letech, co jsme spolu v lásce prožili, znova zvažuju – co a jak my dva dál...“ ševalil Mojmír a doufal, že na tu hezkou večeři ho Marienka pozve domů. „Vím, že tě vykopla,“ řekla Mariana a mráz v jejím hlase si s mrazem vykopávající ho Drahušky nezadal. „Se mnou ovšem nepočítej. Mám zabaleno a zítra večer si přijď převzít barák a klíče. Pozvala jsem k tomu Ludvíka. Kdybys nepřišel, klíče budeš mít u něho. Rozvod bude, doufám, co nejrychlejší.“ A zavěsila. Rozvedeni byli díky Ludvíkovi za osm měsíců.

KAPITOLA 5 - MOJMÍR A HELENA

Pokud by si někdo představoval, že dál žil Mojmír už jen v bédách – chudý a sám jak kůl v plotě – škaredě by se zmýlil. Pravda, několik měsíců trvalo, než se zotavil z rány, že Drahuška a Mariana se k němu zachovaly tak hanebně. Ani bezmocné přihlížení, jak jeho společnost se rozpadá, až mu z ní zbyla dvě skladiště v šeredné krajině, slušná stavební parcela na atraktivním místě a činžák v rozkladu (Hynek úzkostlivě dodržel, aby hodnota tohoto zůstatku nebyla nižší než hodnota Mojmírovy původní restituční – ani tyto obrovské ztráty nebyly povzbuzením do života. Co však naopak získal a co ho drželo psychicky nad vodou, to byla láska, obdiv a oddanost inženýrky ekonomie Heleny Ptáčnickové, ženy o tři roky mladší než on... ženy nejtuctovějšího vzhledu beze stopy šarmu, roztomilosti či půvabu, nikoli ovšem ženy ošklivé, ale právě jen takové, jakou na ulici či v dopravním prostředku muži ani nevnímají... ovšem ženy slušné, hodné, rozumné, neobyčejně pracovitě a ve svém oboru nadmíru zdatné. O manžela přišla před deseti lety, když při služební cestě zůstal v Jižní Americe. Podobně jako Mariana byla starostlivě pečovatelský typ (aniž by z ní ovšem vyzařovalo Marianino mile starosvětské kouzlo), podobně jako pro Marianu i pro ni se stalo prvořadým Mojmírovo blaho.

U Mojmíra začala pracovat v době, kdy ho jako jeden muž opouštěli Hynkovi lidé a on za ně zoufale hledal náhradu. Z toho, co jeho personální oddělení přijalo, inženýrka Helena Ptáčnicková byla to nejlepší. Byla výkonná i obětavá, ochotně pracovala až do noci (protože její rodinné povinnosti se teď už omezovaly jen na občasné hlídání vnoučka), a jelikož až do noci zůstával v kanceláři i Mojmír (který tam ovšem na rozdíl od inženýrky Ptáčnickové nebyl nic platný, jenomže od té doby, co přišel o vilu, v apartmá vedle své kanceláře bydlel), zvykli si společně povečeřet...

Tak začala vážná známost, která byla pro Mojmíra ternem v loterii. Záchraným lanem, jehož se přichytil v době, kdy přicházel o všechno, co miloval a na čem mu záleželo. V jeho situaci bylo nepodstatné, že Helenou Ptáčnickovou nebyl ani okouzlen, ani do ní nebyl zamilován. Měl ji však rád, cítil se s ní bezpečný, ale co víc: důležitý... Když se vzali, jedno věděl naprosto jistě: už nikdy nepodlehne svodům fifleny, která by mu rozvrátila šťastné manželství. Zatímco Mojmír hýřil fantazmagoriemi, jak trosky svého majetku, o který ho podle a rafinovaně připravil ďábelský švagr, opět povznese ve velkou vzkvétající společnost, Helenka mu přitakala, protože však měla jeho podnikatelské schopnosti celkem přesně přečteny a sama vždy stála pevnými nohama na zemi, vzala to zdatně do vlastních rukou.

Dobrou stavební parcelu na atraktivním místě prodala a za utržené peníze koupila a zařídila pěkný byt v novostavbě nedaleko centra Prahy. V tomtéž domě koupila ještě jeden prostor, a to v traktu určeném pro kanceláře. Do nového bytu se přestěhovali právě včas, kdy Mojmírova de facto již neexistující společnost neměla prostředky na nájem za prostory generálního ředitelství v domě, o který Mojmír rovněž přišel, a Helenu z jejího bytu systematickým týráním nájemníků vypuzoval majitel domu. Zchátralý činžák v Praze, který Hynek Mojmírovi ponechal, vyměnila Helena za krásnou chalupu s velkým pozemkem

na Písecku.

„Manželovi jde o to, abychom v tomhle rabiátském asociálním státě měli na stará kolena vlastní střechu nad hlavou v Praze, se kterou bychom se oba dost neradi loučili, a útočiště v zeleni na venkově,“ říkala Helena mezi stejně nudně šedivými, ale stejně hodnými a jako ona pracovitými přáteli, mezi něž (až na tu pracovitost a dobrotu vzhledem k minulosti dost problematickou) Mojmír splavně zapadl.

Byla to zajiště ona, a nikoli Mojmír, kdo zmiňované zajištění promyslel, kormidloval a realizoval. Helena však byla žena moudrá: o všem, co činila, dokázala Mojmírovi imputovat příjemný pocit, že to vykoumal, zorganizoval a uskutečňuje on, zatímco ona k tomu obdivně přihlíží a samozřejmě přikládá též ruku k dílu.

Zbývaly dva skladištní objekty s přilehlým nemalým pozemkem. Mojmír manželce vysvětlil, že se stanou odrazovým můstkem pro vybudování jeho nového impéria. Se subgeniálními nápady, jak začít, přicházel pravidelně a každým se kochal v rozmezí jednoho až sedmi dnů. Nikdy nezapochyboval, že na přestavbu skladištního areálu k danému účelu se banky s nabídkami úvěru od sto milionů výše jen pohnou.

Jednou z jeho představ byl velkokapacitní motel. (Široko daleko nebyla hezká krajina, památka či pozoruhodnost, pro kterou by sem někdo zajel, ba ani trasa, kterou by turisté projížděli.) Následovalo kulturní centrum. (Z dob socialismu cosi pro kulturní vyžití pracujících trčelo a zelo prázdnotou v obci vzdálené čtyři kilometry.) Několikapodlažní centrum nákupů a služeb nebyl špatný nápad. (Odhlédneme-li od skutečnosti, že v přilehlých vesnicích a městečku živořil trojnásobný počet krámků, než jaký stačily vyzáblé peněženky obyvatel držet nad vodou.) Následoval areál luxusního bydlení pro velmi dobře situované. (Zahrneme-li širší okolí, taková vrstva socialistických i současných politických funkcionářů prolínající se v plodné spolupráci s kriminálníky se tu sice našla, ale její příslušníci luxusní příbytky jednak už dávno vlastnili, jednak by je sotva nadchl výhled z Mojmírova areálu na přilehlé depo železnice a na kolejiště.) Jiným takovým hitem měla být lesní pila. Vlastnil ji Mojmírův známý a dopřávala mu takovou životní úroveň, že o vybudování pily Mojmír blouznil celý týden. (V okruhu pětadesáti kilometrů od Mojmírova areálu nebyl shluk stromů, který by bylo možno bez uzardění označit za les.) Když se Mojmír, podnikající v té věci už jisté kroky, někde doslechl (určitě ne od manželky, ta tak neomalená nebyla), že existence prosperující pily je podmíněna za-

lesněnou krajinou, přešel na sportovní areál: haly s plaveckým bazénem, umělým kluzištěm, tenisovými kurty... Chyběla jenom hala s fotbalovým hřištěm a tatranské svahy se skokanským můstkem a slalomovou dráhou. Pro obec Vraniště, kde byl Mojmírův areál, a přilehlé obce Trnka, Mytín, Domšice a Dumbrová byl takový sportovní superareál už tím úplně nejposlednějším, co jim k absolutnímu blahobytu v tržním hospodářství ještě chybělo. (Věková struktura občanů tu měla průměr čtyřiašedesát let, protože mzdy v okolních privatizovaných fabrikách byly takové, že děti by si tu dnes pořizoval leda tak Herodes.) Poměrně nejperspektivnější byla Mojmírova myšlenka postavit tady nemocniční areál se specializovanými odděleními špičkové kardiologie, neurochirurgie a transplantačním centrem. Dalo se totiž předpokládat, že u stávajícího mozkového trastu ministerstva zdravotnictví takový katastrofický projekt nalezne porozumění a podporu. Ministr by ho nanejvýš obohatil doporučením, aby v přilehlém železničním depu a kolejišti byla situována polní lůžka pro ty, kdo si nemocniční léčení nemohou platit.

Zatímco tedy Mojmír čile plánoval, Helena neméně čile jednala se zájemci o pronájem skladišť jako takových. Když našla toho správného, zmínila se Mojmírovi, že by bylo škoda nechávat skladiště ladem, než on se definitivně rozhodne pro jejich optimální přestavbu a obstará si povolení a projekty. Mojmír řekl, že ve věci dočasného pronájmu okamžitě začne jednat, takže zbývalo už jen přistrčit mu zvolenou firmu tak, aby on ji vítězoslavně objevil.

Příjem ze skladišť manželům zajišťoval pohodlný život, aniž by se dotkli

práce. Helena však patřila mezi lidi, pro něž je činnost nutná stejně jako vzduch k dýchání, a dobře věděla, že nicnedělání by neprospívalo ani Mojžíšovi. Jejím snem byla vlastní realitní agentura, a teď konečně měla díky báječnému manželovi peníze do začátku i vlastní kancelářské prostory v areálu, kde pořídila též byt. Zbývalo jen začít. Ředitelem jejich společné firmy byl samozřejmě Moj-

mír a řídila ji pochopitelně ona. Takže si firma vedla dobře.

Nabízí se otázka, jak taková chytrá a výkonná žena mohla bez přetvářky s obdivem a úctou vzhlížet k tomu troubovi Mojžíšovi.

Helena mírně trpěla pocitů méněcennosti, že není dost kulturní. Nemá kulturní úroveň. Protože nikdy jí nezbyvaly peníze na cestování (do ciziny začala jezdit až s Mojžíšem a pokládala to za obrovský luxus, i když to byly cesty neskonalé řidší, skromnější, než jaké si mohl dopřávat s Marianou). Protože prakticky od studentských let nevzala do ruky jinou knihu než odbornou... Tím bylo dáno, že k lidem sečtělým v beletrii, zcestovalým, kteří hovořili tu o moderní francouzské literatuře, tu o galeriích ve Washingtonu... k těmto lidem že vzhlížela. A hovořit, to zas Mojžíš uměl. I filozofovat. Že jeho tlachání na tomto poli má podobnou úroveň, jako když tlachá o prosazení se v mezinárodní dálkové přepravě – to nikdy nerozpoznala.

S posvátnou uctivitostí pečovala o starožitnosti a stohy knih, které si Mojžíš navezl z vily propadlé bance. Netušila, že starožitné skvosty, o nichž tak zaníceně manžel básní, jsou většinou takřka bezcenné krámy, protože on těmto věcem nerozumí a oblbnuh ho kdejaký podvodník. Právě tak netušila, že většinu těch knih nepřečetl, protože horlivý čtenář byla v té dvojici jenom Mariana, která knihy neustále nakupovala.

V té úctě a v obdivu k manželovi si tedy v hloubi srdce nad jeho podnikatelskou neobratností (jak jeho ignorantství zdvořile označovala) říkala: Je to prostě filozof. A ne trhovec. Tím pro ni bylo dáno, že on stojí vysoko nad ní.

Mojžíš si zas občas nostalgicky povzdechl: Není to Mariana... Není to Drahuška... Ale miluje mě a nikdy by mi neublížila jako ty dvě proradné mrchy, co se proti mně spikly. A já ji taky mám moc rád. Naše společné stáří bude idylické... Věšet se na mě ještě někdy nějaká koketa, zametu s ní.

Občas Heleně o Marianě a o Drahuši vyprávěl. Jak skvělou měl ženu a jak pošetile se do něho zamilovala

jedna báječná mladá žena. A to peklo, co si mezi nimi prožil. Ty žárlivé scény doma i u milenky. Často nevěděl, jestli zůstat u té, která vzlyká, že spolýká smrtící prášky, jen co on za sebou zaklapne dveře, anebo pádit k té, co výhrůžně telefonuje, jestli on okamžitě nepřijde, pouští plyn. Prostě dvě nádherné, vášnivé a temperamentní ženy, jedna zralá, druhá mladinká, které ho svou žárlivostí dohnaly na pokraj infarktu. Byl to kardiolog, kdo mu nařídil, aby se okamžitě zbavil obou, než se z nich ocitne na koronární jednotce.

„Poslechl jsem ho a nepříčetná manželka se mi pomstila tím, že její bratr mě připravil o společnost, kterou jsem si v potu tváře vybudoval. Drahuše se mi sice nemstila, ale začala pít. Ano... takové dokážou být ženy, mezi kterými jsi ty, Heluško, drahokam slušnosti, upřímnosti a poctivosti.“

A Helena si říkala: Nu, dostal pořádně za vyučenou jednou provždy a teprve teď z něho bude výborný manžel, který se na jinou ženskou nepodívá.

Nemýlila se.

Jistěže se Mojžíš novou manželkou pochlubil i u Blahoutů.

Jednoho dne zahlaholil na Ludvíka do telefonu: „Jak se máš, starý brachu?!

Nerad bych, aby sis myslel, že jsem na tebe zanevřel, když jsi mi tak zpackal rozvod. Poslyš, nedávno jsem se oženil. Promiň, že jsem vám neposlal oznámení, ale bylo to v tichosti, to víš, nechtěl jsem, aby mi tam Mariana nebo Drahuše přišly tropit scény... Ale proč ti volám. Zrovna jsme si pořídili pěkný byt. Zveme tebe a Miladu na nedělní oběd. Co říkáš?“

Ludvík rozhodně neřekl to, co měl na jazyku, ba co se mu chtělo spíš zařvat než říct: jestli snad jeho milý příbuzný tím zpackaným rozvodem miní to, že mu ho s nasazením všech konexí u soudu vyběhal za osm měsíců, anebo to, že exmanželka si ze sedmadvacetiletého manželství odnesla tři kufříky

nejosobnějších věcí. (Že na ni Hynek postupně převádí hodnotu Mojžířovy společnosti v podobě, jaká jí dává prostor co nejefektivněji se vyžívat v charitativní činnosti – to už nebylo věcí Ludvíkovy advokátské reputace.) Ludvík tedy řekl, že děkuje za pozvání a nepochybuje, že i Milada bude potěšena, že se seznámí s jeho novou manželkou. A zapsal si jejich novou adresu.

Novopečená paní Kučerová určitě nebyla osoba, která by někoho na první pohled okouzila. A tak si Ludvík i Milada v první chvíli seznámení svorně pomyslili: No to tedy šel Mojžíř hodně pod Marianu.

I ten oběd... sice chutný, ale v porovnání s Marianinými výtvary... (Všechno je relativní. Být jen jedinkrát pozváni na oběd k Drahuře, bájili by, jaké závratné štěstí si na Mojžíře zasedlo.)

Řeč plynula a tomu, co ta nepřitažlivá a málomluvná osůbka tu a tam prohodila, jak prozíravě Mojžíř kormidluje trosky potopené společnosti – tomu Milada s Ludvíkem naslouchali stále pozorněji. Mojžířovo tlachání na toto téma je pouze přesvědčovalo, že společnost kormidluje paní Kučerová... a asi ji kormidluje zatraceně dobře. Mojžíř si nemohl nepovšimnout, jak dobrý dojem manželka učinila na Ludvíka a Miladu – a jen zářil.

Po tom, jak Drahuška svým osobním kouzlem všude omračovala, se za nenápadnost nové manželky před lidmi, které pokládal za významné, téměř stydl. A tak on, vždy usilující sám být středem pozornosti, Helenu dokonce postrkoval do popředí debaty. A protože to byla debata na témata finanční, hospodářská a právní, Ludvík i Milada se stále víc utvrzovali v názoru, že tuhle manželku Mojžířovi seslalo v záchvatu velkodušnosti samo nebe. Jí může děkovat za to, že se nepotopil úplně. Od Hynka věděli, co mu zbylo. Že i to během krátké doby prožije, o tom nikdo zasvěcený nepochyboval. Jenomže teď to začíná být příběh o něčem docela jiném.

Když o tom Hynkovi povyprávěli, ten se teď už beze vší zášti k exšvagrovi smál: Má ten parchant ale kliku! Tý jeho Helence vyřídíte, kdyby ji odložil zas kvůli nějaký Drahušce, že ji беру jako ředitelku některé své firmy a taky se postarám, aby jí Mojžířova nová firma spadla beze zbytku do klína. V tom už mám praxi... Ty jsi prostě produkt našeho tržního hospodářství bez přívlastků, řekla mu na to rozmrzele Milada.

Když blaženě se natřásající Mojžíř vyprovázel Ludvíka a Miladu před dům k autu, Ludvík mu řekl:

„Ty mizero, máš víc štěstí než rozum. Helena je prima ženská. Tak jenom si to zase nezvořej nějakou skopičinou.“

„Zbláznil ses?“ ohradil se Mojžíř. „Když si vzpomenu na ty dvě vypočítavé fify, co mi otravovaly život a udělaly ze mě málem žebráka... Milý Ludvo, po mých zkušenostech se ženami si chlap dokáže vážit čestné manželky a na jinou se ani nepodívá.“

„On je prostě nedostižný,“ řekla Milada, když se jejich auto odlepilo od chodníku.

„Co mě na něm fascinuje, to je, jak dokáže jakoukoli realitu zpracovat do fantazmagorie, které nakonec i on sám věří,“ konstatoval Ludvík.

„Protože ale je Mariana spokojená –“

„Co spokojená?! Mariana je ve svém živlu!“ opravil ji manžel.

„Ano, máš pravdu,“ souhlasila Milada. „Ale co chci říct: protože z Mariany je spokojená a mnohem víc imponující ženská než kdy bývala, přešel mě už na Mojžíře vztek... On vlastně není v jádře zlej, tehdy to bylo zřejmě jen dočasné pominutí smyslů, jak řádil kolem rozvodu... Prostě fakt mu přeju, aby mu tohle manželství vyšlo.“

„Nikdo mu to nepřeje víc než já,“ řekl Ludvík. „Protože rozvádět se – kdo asi bude mít recidivu jeho běsu na krku?! Pochopitelně že zase já, protože ten minulý zpackaný rozvod mi už bohužel odpustil.“

DOSLOV

V posledních letech, kdy jsem začala ve svých knížkách psát doslovy, nebylo besedy se čtenáři, na níž by mi někteří z účastníků neřekli, že moje knížky

začínají číst od doslovu. Zpočátku jsem nevěděla, jestli mi to má lichotit (jak krásné umím psát doslovy, a jen co na ně někdo vymyslí televizní soutěž, určitě ji vyhraju), anebo jestli se mám cítit dotčena, že čtenář se střemhlav nevrhne na můj román a všechny doslovy světa mu mohou být ukradeny. Kdysi mi jeden kamarád psychiatr řekl, že tak jako jsou lidé, kteří každou informaci zpracují jako něco proti sobě, já jsem opačně chorobný případ – všechno zpracuju pro sebe. Něco na tom je. Hlavně je to pohodlnější, než v kdekdo vidět nepřítele a v kdečem záměr proti sobě. Takže v tomto duchu jsem se rozhodla, že je pro mne lichotivé, když spousta čtenářů začíná moji knížku číst doslovem.

Mám ostatně nanejvýš zapotřebí v tomto bodě si zvedat sebevědomí dehtané mým nakladatelem, který moje doslovy pokládá za svoji osobní hromadnou katastrofu. Musím s obdivem připustit, že na to, abych doslov nepsala, vynaloží vždy veškerý důmysl své fantazie: nepotřebuju psát doslov, když všechno jsem tak krásně vypověděla v tom nádherném románu... je zbytečné psát doslov, protože tenhle román by nevytrhly ani tři doslovy a čtyři předmluvy... doslov nikdo nebude číst, protože když dočte ten strhující příběh, nechá ho v sobě doznívat a nenechá se rušit jakýmsi dodatkem... doslov nikdo nebude číst, ba ani o něm nebude vědět – copak tenhle příběh někdo dokáže dočíst do konce?

Já to všechno – dle metody, kterou v zacházení s mužským zná každá myslící ženská – servilně odkývám... a doslov napíšu. Poslední fáze je už stereotypní, bez jaké-

koli nakladatelovy tvůrčí invence: zasype mě čísly, o kolik se kniha doslovem prodraží, takže nikdo nebude mít na to, aby si ji koupil, čímž on zkrachuje a nárůst životní úrovně mých psů se zpomalí. (Podezírám, že na tuto precizní formulaci sám nemá, nejspíš ji opsal od našeho nejchytřejšího ministra Pilipa, ne-li od samotného Klause.) Jakmile v jakékoli situaci dojde na čísla, vypínám poslech (díky tomu jsem vždycky bezmála propadala v matematice), a tato situace není výjimkou. Nepochybuju však, že pozorně naslouchat, dozvěděla bych se, že nebýt doslovu, nakladatel by mohl knihu rozdávat zdarma, případně každému čtenáři přibalit vánoční kolekci.

Proč ta zášť mého nakladatele k doslovům vůbec a k mým zejména? Možná je to reziduum socialistického myšlení, kdy nebyl papír, nebyly tiskárenské kapacity... nebylo nic, takže knihy všech – kromě pilířů socialistické literatury – byly tlačeny k maximální útlosti. Zášť k doslovům může ovšem mít můj nakladatel taky zakódovanou geneticky anebo získanou nějakými traumaty (souvisejícími s doslovy) již v raném věku, a pak už je náprava úplně beznadějná. Abych pravdu řekla, ani mě to nezajímá, protože kdybych měla bádát v kořenech a motivacích všech pozoruhodných hnutí mysli (obdivuju se, jak taktně se mi to podařilo naformulovat) mužů kolem sebe, stačilo by mi to na povolání. A vás, čtenáře, může zajímat jenom tolik, že nebýt doslovu, který právě čtete, mohla být tahle kniha na pultech za šestnáct korun.

Proč píšu doslovy důsledně a ráda? Snad je to výrazem mé potřeby navázat se čtenářem intimnější kontakt, než dovoluje prostor samotného románu. A je to také pro mne jediná možnost odpovědět alespoň na ty otázky čtenářů, které se v jejich dopisech objevují nejčastěji. Víím, že mnozí mi mají za zlé, že na jejich dopisy neodepisuji. Na svoji omluvu mohu říct jen tolik, že to není v mých silách.

Odpovědi čtenářům bych tedy mohla začít dopisem, v němž se mne paní PhDr.

Kateřina Vydrová z Plzně

táže, proč takové tajnosti s mojí adresou a telefonem. Sehnala je velmi nesnadno.

Jsme lidé různí. Jsou lidé velmi společenští, které nadchne každé zazvonění zvonku či telefonu, každá ať už očekávaná či neočekávaná návštěva, každé pozvání, každé seznámení s novými lidmi. Já jsem opak. Chci soukromí, do něhož vpouštím pouze úzký okruh lidí.

Mám samozřejmě ráda svoje čtenáře. Každý asi má rád lidi, s nimiž je obrazně řečeno na stejné vlně. Těší mne souznění s nimi, ať už je projevují ve svých dopisech anebo na autogramiádách či besedách... i když přiznávám, že se jim stále víc – k nevoli svého nakladatele – vyhýbám. Ale nikdy jsem neměla ráda,

když mi u dveří zvonili neznámí lidé, abych jim podepsala knížky a aby si se mnou popovídali.

S mojí nechutí vystupovat na veřejnosti souvisí řádka dopisů, jaké jsem dostávala za socialismu a dostávám je dodnes. Ten poslední, z dubna tohoto roku, byl od ing. Jana Čáslavského z Prahy:

Na televizní obrazovku jste nesměla za socialismu a nesmíte na ni ani dneska-----

Už jsem to vysvětlovala v novinách a snad i v některém z doslovů: mohla jsem na obrazovku za socialismu (kromě těch deseti let po roce 1968, kdy mi nesměly vycházet knížky) a mohu na ni i dnes. Za socialismu jsem každé pozvání televize do různých pořadů a besed odmítala proto, že člověk nikdy nemohl vědět, jakým střihem do jakého kontextu budou jeho slova zasazena, a klidně se mohl dožít překvapení při vysílání: účastníci se sešli, aby odsoudili poslední rozvratná aktivity charty anebo aby oslavili poslední ránu pracující inteligence kontrarevoluci.

Dnes nepřijímám žádná pozvání televize proto, že mě to nebaví. Po pravdě řečeno jsou to pozvání do pořadů, které neznám, nedívám se na ně, nezajímají mě – výjimkou bylo opakované pozvání do Sedmičky televize Nova, pořadu, který pokládám za výborný, ale abych sama diskutovala s prominentními politiky, k nimž cí-

tím hluboký despekt, to mne jaksi nenadchlo. Osobně nic proti televizi – kromě těch slaboduchých krváků – nemám a myslím, že ani ona nemá nic proti mně.

Je zajímavé, jak v posledním roce v dopisech čtenářů mizí zájem o politické dění. Tytam jsou časy, kdy mi čtenáři kladli otázky týkající se politického dění, psali mi svoje pobouření nad tím, co se u nás odehrává, navrhovali mi, co bych měla románově zpracovat. Lékař z Mostu mi například s humorem tvrdil, že krásné by byly romány »Jak Macek privatizoval Knižní velkoobchod a co bylo potom...«, »Hrdinové dneška Tomáš Ježek a Viktor Kožený aneb Jak nás všechny obohatila privatizace, hlavně ta kuponová...« Tyto romány jsem nenapsala ze dvou důvodů: tituly jsou příliš dlouhé a za druhé – nebylo by nic moc o čem psát, protože u nás je legalizováno i to, co je v civilizovaném světě nemyslitelné – neboli u nás je z hlediska paragrafů všechno v pořádku.

A najednou v posledním roce – s politikou a s politiky v dopisech čtenářů jako když utne.

Výjimkou byl nedávný roztomilý dopis vysokoškolačky Heleny Matoušové z Prahy, která se mě mimo jiné zeptala:

Představte si, že byste byla hladová, ale strašně hladová, vešla jste do restaurace, kde už by bylo jenom jediné volné místo vedle Jozefa Wagnera. Co byste mu řekla?

Vůbec nic. Zase bych odešla, byť strašně hladová. Jsou lidé, s nimiž neusedám za stůl a nepodávám si s nimi ruku za žádných okolností. Není jich mnoho, ale několik bych vám vyjmenovat mohla.

Mimochodem, nad tím velice chytrým dopisem tříadvacetileté dívky mě napadlo, že teď už skutečně zvoní hrana, když i mladí lidé cítí to, co moji vrstevníci: co je to za vládu, která za svoji protrahovanou agonii děkuje jakémusi Wagnerovi?

Kromě tohoto dopisu jinak v dopisech čtenářů ticho po pěšině. Jak kdyby najednou vymazali politiku a po-

litiky. Napadají mě jenom dvě vysvětlení, která se nejspíš prolínají: lidé se v pocitu zhnusení a beznaděje, že by se cokoli začalo měnit k lepšímu, přestávají o politiku zajímat. Anebo: lidem je dnes už všechno tak přehledně jasné, že nemají potřebu s kýmkoli si svoje názory ověřovat či dokonce konfrontovat. Oběma alternativám přitakají průzkumy veřejného mínění, v nichž vládě a parlamentu už nevěří asi osmdesát procent občanů. Mimochodem jsem zvědavá, kdy lidé procitnou i z té poslední iluze – o Václavu Havlovi.

Je to zvláštní shoda náhod, že v době, kdy moje čtenáře přestává zajímat politické dění, mne přestalo bavit o něm psát. Právem teď kdekoho napadne, že je to nepochybně moje cílevědomá reakce na zájmy čtenářů – abych si je udržela. Je to jinak. Vždycky jsem psala to, co se mi právě psát chtělo, bez ohledu na to, co na to čtenáři. Mafii po listopadu aneb Ryba páchne od hlavy

jsem vydala v roce 1992, kdy se ještě věřilo, že vše se v dobré obrátí. Ve čtenářských ohlasech, přestože vysoký náklad byl rozebraný a vycházely dotisky, byla přinejmenším polovina nesouhlasná: vidím všechno příliš černě apod. Že to byly ohlasy výhradně zdvořile polemizující, na tom se nepochybně podepsala skutečnost, že za socialismu jsem nenapsala jedinou režimu přitakající či podbízející se knihu, takže ani nyní mne čtenáři nepodezírali, že Mafie po listopadu je výrazem touhy po návratu k starému dobrému socialismu. Čtenářský nesouhlas tu však byl a s ním riziko, že moje další podobně laděné knihy lidé přestanou kupovat. Přesto jsem se nadšeně pustila do psaní Poldy a druhého dílu Polda a jeho soudce. S rizikem, že zůstanou ležet na knihkupeckých pultech – ať už s doslovem, anebo bez – a zpomalí se tak nárůst životní úrovně jak mých psů, tak mého nakladatele, jehož životní úroveň úrovně Andráškovy a Ronánkovy bezmála dosahuje, což oba nesou velmi nelibě a často na to roztrpčeně poukazují.

Měla bych zdůraznit, že tehdy – když jsem psala Poldy – mi nemohla být posilou ani zlatá slova Žanýnko-

va (jak s láskou a obdivem říkáme Žantovskému), která vypustil teprve nedávno v souvislosti s ekonomickým krachem: Žili jsme si nad poměry a teď za to musíme platit.

Mimochodem chyba jistě není v Žanýnkovi, ale ve mně, že neznám nikoho – kromě vlády, poslanců, dalších politiků, zločinců a mých psů – kdo by si u nás žil nad poměry. Snad ještě důchodci a na mzdu odkázané rodiny s nedospělými dětmi. Ti všichni, nepochybuju, budou nadšeně a ochotně platit za to, co vláda rozmrhala, zvorala a nechala rozkrást cílevědomým blokováním zákonů, které by rabování například při privatizaci zamezily. Tedy nadšeně a ochotně kromě mých psů, kteří trvají na tom, abych já jim zajišťovala to, co jim vládní strany nažvanily ve svých volebních programech.

Ale zpět od miláčka davů Žanýnka k mým Poldům. Než se knihy dostaly ke čtenářům, bylo už všechno jinak. To už mi psali a na besedách říkali: Měla jste bohužel pravdu. A je to dokonce ještě horší než vaše Mafie po listopadu naznačovala... Opravdu mě to netěšilo. Normální člověk se nedokáže radovat, že došlo na jeho slova, když podle určitých příznaků předvídal epidemii moru a ten propukl. Kromě toho mi nikdy nepůsobí potíže přiznat, že jsem se mýlila nebo udělala chybu. A mýlit se v odhadu polistopadového vývoje – byla bych nesmírně šťastná.

Když tedy vyšli Poldové, byla jsem zase už se čtenáři na stejné vlně a jsme na ní i dnes, kdy jsme politickým děním znechuceni, otráveni a znuděni a obracíme se k němu zády. Já pouze v aktivním slova smyslu, pasivně je však sleduju, protože je mi zdrojem poučení a ušlechtilé zábavy pohled, jak se ten který prominent ztrapňuje v úsilí znova oblbnout davy ve prospěch své profláknuté strany, zajišťující mu život skutečně nad poměry.

Kdykoliv píšu doslov, listuju ve čtenářských dopisech posledních měsíců. A právě jsem našla dva se zajíma-

vými pro mne otázkami, které se kupodivu politiky dotýkají.

Pan Václav Janeček z Českých Budějovic se mne ptá, jaký je můj názor na náš vstup do NATO.

Musím přiznat, že nulový, protože zatím jsem se nevynasnažila dovědět se od někoho znalého a nezkorumpovaného, co hovoří pro a co proti, a nejsem tak chytrá ani informovaná, abych si dokázala vytvořit kvalifikovaný závěr svůj vlastní.

Kdybych však musela hlasovat v tomto okamžiku, kdy nevím nic, hlasovala bych proti, a to z následujícího důvodu: stejně jako za socialismu i dnes mám zkušenost, že cokoli vláda zavile prosazuje, je něco, co se ve zlé obrátí proti všem kromě hrstky privilegovaných, kteří osobně z toho vytěží maximum. A nevidím sebemenší důvod, proč vstup do NATO by měl být z tohoto stereotypu výjimkou. Že si je vláda tohoto občanského postoje plně vědoma, toho dokladem je, že referendu se brání jako pomínutá.

Otázka paní Nadi Konvalinkové z Prahy (ubezpečuje mne, že s tou milou herečkou Naďou Konvalinkovou nemá bohužel nic společného) mne pobavila, protože až dosud jsem byla tázána na pravý opak: Čím se na mně provinili komunisté. Na to

vždycky odpovídám že tím, čím na drtivé většině tohoto národa: důsledným a permanentním otravováním každodenního běžného života, ať už šlo o výjezd padesát kilometrů za hranice, sehnání mrazáku či pomerančů, o ideologických blábolech ani nemluvě.

Dvaatřicetiletá projektantka Naďa se mne naopak ptá, co mi kdy komunisté udělali dobrého.

Chce se mi cynicky odpovědět, že v padesátých letech nevyvraždili nikoho z naší rodiny ani později nevrazili do socialistického koncentráku, ale uvědomuju si, že to je spíše než jejich zásluha zásluhou mých rodičů, kteří se politiky vždycky štilili, takže otec – s brilantním třídním původem – odmítl v osmačtyřicátém roce jakoukoli kariéru včetně třeba jen vstupu do partaje. Díky tomu jsme nebyli zlikvidováni jako mnozí soudruzi, kteří měli tu smůlu, že se připojili k nesprávné klíci.

Když tak uvažuji, co mi kdy komunisti udělali dobrého, nenapadá mě nic jiného, než že moje knížky nikdy nevydali takovým nákladem, jaký trh požadoval, a takřka nikdy se nereeditovaly. A já jako spisovatelka pouze z milosti trpěná jsem dostávala nejnižší možné honoráře v kategorii takzvané neangažované literatury. Díky tedy faktu, že knižní trh byl mými knihami absolutně nenasyčený, po listopadu mohly vycházet ve statisícových nákladech za honoráře odrážející zájem trhu, tedy maximální. Bůh žehnej soudruhům a jejich paranoidní kádrové politice, díky které jsem si mohla po listopadu koupit byt v domě obklopeném zelení v příjemné pražské čtvrti.

Co je tedy obsahem dopisů a povídaní se čtenáři, když už se přestávají zajímat o politické a ekonomické dění?

Shrnula bych to jako touhu po úniku, po smíchu, po odpoutání se od tristní reality. Ne že by to bylo něco nového. Jsou to pouze oprášené pocity z dob socialismu, kdy jsme bývali šťastni, kdykoli nám některý umělec rozsvětlil každodenní ubíjející šed', blbost a zvůli té sebranky nahoře, proti níž jsme byli bezmocní.

Na mých čtenářích mi vždycky připadalo nádherné, že mají smysl pro humor a milují zvířata. To platilo za socialismu a platí dodnes.

Knížka Robin, kterou jsem poprvé vydala v roce 1983 – román o rodině postižené foxteriérem – je mou dodnes nejčastěji reeditovanou knihou. Ráda vzpomínám, jak byla vyprodána v den, kdy se ocitla na pultech, a asi měsíc poté, kdy už odezněl v knihkupectvích nápor čtenářů, kteří Robina sháněli, vyšla kritika jakéhosi génia ideologie a pera, který napsal, že Robin je špatný pokus o humoristický román, který čtenáře absolutně nemůže zaujmout. Knihkupci zešíleli, protože věděli, co nastane jako vždy, když kritika někoho setře: do knihkupectví vtrhnou i ti, kteří o dané knize doposud nevěděli a teď se dočetli, že přišli o něco fantastického. Kritika na

Robina nebyla výjimkou. Další den už visely za výlohami knihkupectví cedule Robin vyprodán... Robin není a nebude... Za další tři dny přišel povel shora, že tyto cedule musí být okamžitě odstraněny. Soudruhům došlo, že to vypadá, jako by se občané sháněli po neangažované úpadkové literatuře.

Tak mne napadá, že bych se mohla vrátit k otázce paní Nadi Konvalinkové, co mi kdy komunisti udělali dobrého.

Dali mi ten nádherný pocit – kdykoli mi vyšla knížka – z pohledu na lidi, kteří si už dopoledne stoupli do front před knihkupectvími, protože kdo tam nebude ve tři hodiny odpoledne mezi prvními (novinky se vždycky začínaly prodávat ve čtvrtek ve tři hodiny odpoledne, protože kdyby od rána, lid by hromadně opouštěl pracoviště za účelem urvání Párala nebo Loukotkové) – ten už nemá šanci knížku podpultového autora získat. Ano, kde jsou ty časy, kdy mi volával pan Bauer, vedoucí knihkupectví Na Můstku pod Václavských náměstím, že frontu mám až k podprsenkám, což byla – a snad je dosud – prodejna daleko za rohem... To byl důvod, proč mne a řádku dalších pilíře socialistické literatury nenáviděly: oni měli nejvyšší honoráře, oni si zajišťovali oslavné tirády kritiky – jen to jediné si zajistit nemohli: aby lidé jejich knihy kupovali. Aby na ně stáli fronty. Útěchou jim snad bylo jenom to, že jejich knihy vzápětí poté, co šel celý náklad do stoupy, byly reeditovány za další nejvyšší honoráře.

Dnes je vydání knížky kouzla zbavené. Náklad se stanoví podle předběžného zájmu knihkupců, a jakmile je knížka rozebraná, dotisk či reedice je samozřejmostí. Nádherný pocit podpultového autora vzal zasvé. Prakticky od doby, co Robin vyšel poprvé, mne čtenáři manipulovali, abych napsala druhý díl – pokračování. Jenomže já neumím psát na objednávku. Věděla jsem, že jednou to pokračování asi napíšu, ale až ve mně dozraje tak, že se mi je bude chtít psát víc než cokoli jiného. Ten čas nastal, když mne přestalo bavit psát o listopadových zločincích. A mám už dokonce titul: Robin milenec, manžel a otec. Nebýt pánů doc. MUDr. Ivana Vaňka, DrSc, přednosty kardiologické kliniky Fakultní nemocnice UK v Praze, a Vlastimila Harapesa, šéfa baletu Národního divadla v Praze – druhý díl Robina by se už psal. Namísto toho se píše s nimi o nich. Získají-li si srdce čtenářů tolik, co Robin, mohou pukat pýchou.

Ostatně i mezi zločince (vyznívá to pěkně díky tomu, že jsem právě mluvila o Vlastimilu Harapesovi a Ivanu Vaňkovi, že ano?), mezi Mafie a Poldy, jsem vmezeřila Malinkatého kretěna, humoristický román, jehož spoluhrdiny jsou moji skotští teriéři Andrýsek a Ronánek. (Právě je v knihkupectvích – anebo, jak jsem viděla, spíš už není – další reedice.) V Malinkatém kretěnovi jsem si vyzkoušela, kam až zachází moje souznění se čtenáři. Byla jsem zvědava, jak přijmou, že Andrýskovi a Ronánkovi to pálí lidskou řečí, kterou též komunikují. A strašně moc mě potěšilo, že lidé, kteří milují zvířata, to pokládají za samozřejmé, protože i oni rozumí, co si jejich kočka, voříšek či urozený pes myslí a co říká. Dopisy čtenářů byly kouzelné: Náš boxer Filip zase zastává názor, že... Naše kočka Madla povídala... Náš vořech Amadeus je zásadně proti, aby... Mému pudlíkovi Kryštofovi jde v televizi nejvíc na nervy... Milují lidi s takovým vztahem ke zvířatům.

Tak jako kdysi mi chodily dopisy a na každé besedě se čtenáři ptali, co Robin (každý věděl, že Robin je můj skutečný, a nikoli fiktivní pes), tak se dnes čtenáři zajímají, co dál Andrýsek a co Ronánek. Odpovídám tedy, že Andrýsek dělá kariéru významného badatele, což vzhledem k jeho založení nikoho nepřekvapí, zatímco Ronánek s jeho plytkými zájmy (zejména o kdejakou couru v okolí) se ukázal být na samé hranici nevzdělatelnosti. Co tedy proboha s ním, aby přesto nám byl ozdobou a pýchou? Nezbylo mi než ho posadit do senátu, v němž jeho samolibost, důležitost a chamtivost nalézají uspokojivou seberealizaci.

O smyslu pro legraci nasvědčují i dopisy čtenářů, kteří se dožadují, abych napsala další historky o mém řidičském umu, které je v Malinkatém kretěnovi nadchly. Tedy kromě pana Ondřeje Smíška z Prahy, který mi napsal, že ženské, jako jsem já a jeho manželka, by měly být zatčeny, sotva se posadí za volant, tedy dříve než vůbec vyjedou z garáže. Na naši osmdesátku na dálnicích, čtyřicítce v uzavřených obcích a pětiminutové civění před každou směrovkou by prý měl pamatovat nějaký paragraf trestního zákona.

Takže děkuji všem za optání, na svoje umění za volantem si nemohu naříkat, jezdím velmi předpisově, velmi pečlivě, velmi obezřetně... a velmi nebezpečně, dodávají moji pitomí příbuzní. Poněkud svízelnější je to s mou orientací. Asi jako někdo trpí barvoslepostí, já trpím orientační slepotou. Většinu roku pobývám na Šumavě, kde mi to nevadí, protože kdykoli zabloudím, za pomoci vesničanů se vždycky nějak propletu zpátky ke svému baráku. Horší je to v Praze. Jakmile se ukáže nutnost zvládnout nějakou novou trasu, umluvímu mužského, který je zrovna po ruce, aby se mnou tuto trasu nacvičil. Minulý měsíc jeden můj kamarád šlel, když jsme se pošesté plazili trasou Jeremenkova–Jiráskův most, abych si zafixovala, kde na nábreží odbočit doleva. Týž, když mne učil Anenské náměstí, kde je správa baletu Národního divadla, říčel, jestli musím psát knížku ausgerechnet s Harapesem, když plno lidí bydlí například ve Vršovcích, kam cestu znám.

Jiný muž se zase rozčiluje, že jsem jediný řidič na území Evropy, který jakmile uvidí zelenou, začne brzdit, což prý je pro řidiče za mnou infarktová situace. Vysvětlila jsem mu, že se vždycky snažím, aby mi padla červená a mohla jsem si v klidu promyslet kudy dál. A on jízlivě pravil: »Kudy dál... po

čtyři kilometry rovné Plzeňské, kterou máš projet...» Mužská malichernost je něco nesnesitelného.

Myslím, že je obecně známo, že ohlasy na knížku Robin mne inspirovaly k založení Nadace Robin Zdeny

Frýbové – ve prospěch bezprizorních a týraných zvířat. Koncem minulého roku, tedy roku 1996, jsem překročila na tyto účely rozdaný jeden milion korun.

(Dnes už je to jeden a čtvrt milionu.) A řekla jsem si, že ten milion bych měla oslavit alespoň s těmi nejštedřejšími anebo pravidelnými dárci.

Zorganizování této akce jsem věnovala mimořádnou péči zejména v tom smyslu, aby nadaci nestála ani korunu. Z konta mé nadace se totiž nikdy nevydá ani haléř jinak než přímo na zvířata. Reklamu vždycky z někoho vydyndám zdarma, administrativní úkony si dělám sama a náklady s nimi spojené taky sama hradím.

Bolestnou představu, že bych snad na účet nadace pohostila účastníky párkem a Dobrou vodou, jsem tedy vyloučila. Nenaжду-li sponzora, na pozvánky napíšu, že za nejzdravější pokládám posedět si na lavičkách v parku. Podávat budu

sušenky, pokud se mi je podaří sehnat s nějakou výraznou slevou. A na setkání jsem hořekovala jak zjednaná, jaká to bude ostuda, ale co dělat, když konto nadace zeje prázdnotou. (Měla jsem na něm zrovna dvaapadesát tisíc.) Dlouho

jsem hořekovat nemusela. Jak už mi tak většinou padá dobrá karta, padl mi do ruky výtvarník Petr Chalabala, který už předtím mé nadaci poslal peníze. Teď okamžitě řekl, abych se netrápila, pohoštění na reprezentativní úrovni zajistí v nějaké příjemné restauraci. Současně se o mém propastném zoufalství dozvěděl

Ladislav Štaidl od své nejbližší spolupracovnice paní Zlaty Dvořákové a vzkázal mi po ní, že je ochotný akci zajistit a financovat. Protože už to měl na krku pan Chalabala, Láďovi jsem zavolala, že při jeho zaneprázdnění nemám

svědomí ho tak velice obtěžovat, úplně mi stačí, když mi po Ivetce pošle... a zkusmo jsem zmínila poměrně nestoudnou částku s lichotivým: »Pro Klausova zbohatlíka je to až urážlivě málo, ale nejsem chamtivá.« Iveta Bartošová,

která byla mezi hosty, pak tento obnos skutečně vložila do kasičky nadace. Pohoštění pro desítky hostů v příjemné restauraci

bylo od pana Chalabaly opravdu velkorysé a v kasičce nadace se sešlo bezmála padesát tisíc korun. Setkání to bylo pro nás pro všechny tak milé, že účastníci se dožadovali, abychom se scházeli každý rok.

Z osobností nejznámějších přijali moje pozvání Marta Kubišová s Ivetou Bartošovou a Vlastimil Harapes. Nemohli bohužel přijít manželé Sukovi, kteří nadaci štedře přispívají, protože pan Suk měl ten večer koncert. Pan Olbram Zoubek zase vítal s manželkou narození vnoučka a nebyl v Praze ani Karel Gott, který je druhým největším dárce mé nadace.

Ještě prozradím, že účastníkům z větší vzdálenosti jsem slíbila, že jim stojí za to přijet, protože si budou moci sáhnout – pánové na živou Ivetu

Bartošovou, dámy na živého Vlastimila Harapese.

Všechny to potěšilo s výjimkou jedné dámy, která mi do telefonu řekla:

»Přijedu, paní Frýbová, abych se seznámila s vámi, a ne abych koukala na Harapese – to do mě leda vjede zlost. S manželem jsme za ním jezdívali do Národního tři sta padesát kilometrů – a jak se k nám zachoval on? Mladý a zdravý – přestal tančit. Můžete mi věřit, že jsem si to dobře zjistila, že mu nic není.«

Nemohu tvrdit, že můj postoj k ukončení jevištní dráhy Vlastimila Harapese by se nějak výrazně lišil. I já jsem si před těmi několika roky – abych ho nezatratila nespravedlivě – ověřila, že scénu neopustil pro astma či zlomeniny všech končetin.

Když jsme se osobně setkali poprvé, naštvála jsem se už jen z pohledu, jak očividně je prolezlý zdravím (mít tu moc, na hodinu by letěl z místa šéfa baletu a padal ke každodenním třem hodinám tréninku a sedmi představením týdně). A navíc, jak už mi tak působí potíže všechno, co souvisí s čísly, a jak on už tak pořád vypadá klukovsky, myslela jsem, že je mu o deset let méně než ve skutečnosti, takže jsem se utvrdila v jistotě, že za jeho odchodem ze scény nic jiného než lenost není. Sotva jsme si tedy podali ruku, položila jsem mu otázku

v dobrotivé víře, že ho otráví, protože už na ni odpovídal tisíckrát:

»Pane Harapesi, proč jste přestal tančit?«

Byla jsem opravdu zvědavá, jak svoji lenost vypentlí do selhávání ledvin, křečí slinivky anebo ztráty orientace v prostoru.

»Protože jsem líný,« usmál se tím svým odzbrojujícím úsměvem.

Ach jo... Mohla jsem ho nevzít zase na milost?!

V jedné skupině hostů se při našem setkání u příležitosti rozdaného milionu korun na zvířata ozval hlas, a mnoho dalších se k němu přidalo, jaká je škoda, že historky okolo nadace – jak vznikla, jak v potu tváře vyraším peníze z doktora Kříženeckého a doktora Teryngela atakdále atakdále – jsou pouze rozhozeny v různých doslovecích mých knížek. Ať je shrnu do doslovu jediného... »abychom je měli pěkně pohromadě a přečetli si je souvisle«.

Každý nápad na obohacení mých doslovů mne nadchne, a tak jsem to na místě slíbila. A druhý den vítězoslavně sdělila mému nakladateli. Jeho reakce nasvědčovala, že jsem se nejspíš vrátila ze sjezdu choromyslných, protože soudný člověk by si takovou volovinu vymyslet nemohl. Já na to, že poptávka trhu je poptávka trhu, kterou je třeba respektovat, ba podbízet se jí – ostatně já jsem si tady nastolení kapitalismu bez lidské tváře nevymyslela. Nakladatel se pak už zmohl pouze na trapný vtíp, že nejlíp, když vůbec přestanu psát romány a budu se věnovat výhradně doslovům, které on mi bude vydávat jako sebrané spisy. Odešla jsem s nosem vzhůru.

Takže historie mé nadace... a jak je to dál.

Knížka Robin mi za socialismu zajišťovala protekci na nejrozličnějších úrovních.

Řekla jsem jméno a úředník-úřednice-vedoucí prodejny... se zeptal-zeptala:

Robin...? Občas jsem měla až vztek, že je to, jak kdybych jinou knížku nenapsala.

Komické je, že tatáž protekce zajistila i splavně zřízení nadace Robin.

K založení nadace je zapotřebí spousta razítek od spousty instancí, a tak jsem tímto úkonem – založit mi nadaci – pověřila známého pražského advokáta JUDr.

Jana Kalistu. (Toto štěstí ho potkalo díky tomu, že jsem s ním už měla nejlepší zkušenosti z dob socialismu, kdy byl mým odborným poradcem při psaní knihy Mafie po česku.) Řekla jsem mu, že to potřebuju honem, a slíbila, že za to nedostane ani korunu. Takových klientů není mnoho, takže je třeba si jich považovat, a tomu přiměřeně taky dr. Kalista kmital. Už za týden mi volal, že má všechno pohromadě, zbývá poslední instance – zapomněla jsem už, co je to za úřad – na které to bohužel bude trčet řadu týdnů, ne-li měsíců, protože před námi je sedmdesát tisíc žadatelů pámbuví o co všechno. Řekla jsem, že tam zavolám vedoucímu a vysvětlím mu, že já to potřebuju hned. Doktor Kalista mi na papír načmáral telefonní číslo se zasmáním, jen ať zavolám, a nepostačím se divit, co mi vedoucí právnička, dáma jak břitva, odpoví. Statečně jsem vytočila její číslo, ale s vysvětlováním jsem se daleko nedostala.

»Robinek bude mít nadaci?« zaševelila ta příjemná dáma. »A kdy by se vám hodilo přijít? Zítřka?«

Poslední razítko jsme tedy měli druhý den a doktor Kalista mi nabídl docela slušný plat, když budu pro jeho advokátní kancelář obíhat v triku s nápisem Robin Number One ty nejodpornější úřady, s nimiž má potíže.

Takže jsem měla nadaci Robin a její základní vklad tvořil můj honorář za právě reeditovanou knížku Robin. A začala jsem hledat lidi s láskou a porozuměním pro zvířata, aby moji nadaci podporovali.

Prvním dárce se stal Ladislav Štaidl poté, co jsem mu vyprávěla, jak už co maličké dítě jsem náruživě vysedávala na všech jeho koncertech s Karlem Gottem, a to samozřejmě kvůli němu, a ne snad kvůli jakémusi Gottovi. Ládu to tak potěšilo, že si ani nevšiml, že letopočty jaksi nehrajou. Pro Karla Gotta jsem rovněž měla historku, která by mu zvedla sebevědomí, jenomže na ni nedošlo. Nezastihla jsem jeho, ale velmi milého pana

JUDr. Zitka, který mi za tři dny zatelefonoval, že to s Karlem projednal a šek je na cestě. Spolu s jiným šekem v dalším roce je Karel Gott druhým největším dárce mé nadace.

Na prvním místě jsou manželé Machtovi.

Měla bych se zmínit, že nejvíc peněz jsem do nadace vložila já sama, ale v žádném pořadníku se neuvádím, protože jsem přesvědčena, že když někdo založí a

spravuje nadaci, je jeho samozřejmou povinností ji maximálně podporovat, a ne pouze tahat peníze z druhých. Zdůrazňuji to, co jsem publikovala už opakovaně: každý z dárců mé nadace, byť částky sebemenší, má právo mne požádat, abych mu ukázala doklady, jak nadace hospodaří a kolik do ní vkládám já. Nikdo nepotřebuje mít zábrany to učinit, udělala bych to i já, kdybych se rozhodla přispět nadaci, kde nevím, kdo a jak ji spravuje. Při dnešní explozi podvodníků je hloupost posílat peníze na jakýkoli účel někomu, o kom člověk nic neví, anebo není ochoten bankovními doklady prokázat, jak se s dary nakládá.

Ale zpět k manželům Machtovým, které znám už přes dvacet let. Jiřího Machta, uměleckého fotografa, a Evu, rozenou Peštovou, která byla reprezentantkou republiky v krasobruslení tanečních párů. Ráda vzpomínám na půvabné historky se psy v dobách jejich mladého manželství, kdy jsme poblíž Staroměstského náměstí bydleli kousek od sebe.

Když Jirka fotografoval noční Prahu a Eva měla doma kojence, manžel po půlnoci vstrčil do jejich tehdejšího bytu, sestávajícího z jedné místnosti, urostlou dogu a řekl:

»Potkal jsem ji opuštěnou, postarej se o ni.« Vydav tento jednoduchý pokyn, opět zmizel v temné noci. Evička dogu nakrmila a problém nastal, až když si chtěla znova lehnout, protože doga se rozložila na manželském dvoulůžku a hrozivě vrčela, když se ji snažila přemístit. Eva tedy proseděla noc na židli. Ráno jí manžel vytkl, že neumí zacházet se zvířaty, a pak s kojencem v náruči mu musela pomáhat shánět majitele dogy – což se posléze šťastně podařilo.

Krásné taky bylo, když Evě utekl jejich pes. Jirka na ni řval: »Chci na tobě jenom to jedno jediný, aby ses postarala o psa, a ani tuhle jedinou povinnost nezvládneš.« Protože Eva jenom chodila do práce, jenom vedla domácnost a jenom se starala o dítě a jinak se flákala, bylo manželovo rozhořčení na místě. Pes se naštěstí našel, jezdil si po Praze tramvají, a rodinná idyla byla znova nastolena.

Když se Machtovi z Prahy 1 odstěhovali, řádku let jsme o sobě nevěděli, až když se mi přihlásili, že by chtěli něco udělat pro moji nadaci. Ve svých provozovnách M-Fotofast rozmístili kasičky ve prospěch nadace Robin, do nichž přispívají dobrovolně zákazníci a nedobrovolně zaměstnanci v podobě pokut za různé prohřešky, jako špatný úklid, pozdní docházka nebo nedostatečná přívětivost k zákazníkovi. Takže mé přání je, aby Machtovi měli jen ty nejhorší zaměstnance, aby se kasičky plnily. Zásluhou Machtových má moje nadace také svoje logo – dojemnou hlavičku foxteriéra, kterou nám věnoval Machtových kamarád výtvarník Jan Dvořák, a stejně tak zdarma nám s tímto obrázkem zhotovila samolepky firma SIMAK. Protože však mi Machtovi posílají především peníze svoje vlastní, jejich příspěvky již vysoce překročily částku sto tisíc korun.

Na druhém místě je, jak už jsem se zmínila, pan Karel Gott, který si nepřeje, abych uváděla, jakou částkou mi přispěl, a za ním paní Božena Kleandrová z Mariánských Lázní, která mi v tyto dny poslala s velkorysostí sobě vlastní padesát tisíc korun.

Paní Kleandrová bývala mojí šéfovou v dobách našeho mládí, kdy jsem se po několika let – poprvé a naposled v životě – živila poctivou prací v jednom mariánskolázeňském podniku, jehož název jsem už šťastně zapomněla, ale určitě to byl podnik příšerně důležitý – cosi s dřevem a pilami. V kanceláři jsme seděly s Boženkou samy dvě a většinu pracovní doby jsme trávily spánkem, četbou, sebevzděláváním a pletením. Ano, skutečně spánkem. Když jsme se ráno úderem šesté polomrtvé dovlekly na své pracoviště tak, abychom odpíchly 6.00, skácely jsme se na židle, hlava nám padla do svetru na psací stůl a okamžitě jsme usnuly zdravým spánkem, který nám před čtvrthodinou přetrhl doma budík. Probouzely jsme se okolo půl deváté, kdy jsme začaly čile kmitat, nikoli ovšem na celospolečensky prospěšné práci a podobných blbostech, ale na tom, co jsme – vstávající ve tři čtvrtě na šest – rozhodně nemohly stihnout doma.

Takže teď jsme se umyly, zpod dlouhých kalhot a svetru vysvlékly noční košile

či pyžamo, načesaly se a naličily, uvařily si snídani, a pokud nám zbylo do oběda ještě trochu času, zapracovaly jsme na účetnictví. Po obědě jsme si většinou jenom četly nebo si něco studovaly. Někdy i přesčas, když jsme potřebovaly peníze anebo pár dní náhradního volna. Pak ať mi má někdo za zlé, že svými knihami destabilizuji polistopadový vývoj! Pro budování světlých socialistických zítřků usilovnou prací jsem byla jako stvořená.

S Boženkou Kleandrovou se přátelím dodnes, vím, že miluje zvířata stejně jako já, ovšem výše jejího daru mi vyrazila dech.

Svým způsobem si nejvíc považuju peněz od JUDr. Miroslava Kříženeckého a od JUDr. Jiřího Teryngela – nejspíš infiltrována komunistickou doktrínou, že pouze peníze, které jsme si zasloužili poctivou prací, mají pro nás hodnotu. Jelikož v souvislosti s dr. Kříženeckým a dr. Teryngelem nejde z mé strany ani tak o poctivou práci jako o tvrdou nádeničinu, naplňuje mne hrdoostí, kdykoli z nich něco vyrazím.

Pokládám je za nejlepší advokáty na území tohoto státu (kdyby nebyli, nikdy jsem si je nezvolila za poradce pro Mafii po listopadu a Poldy), ovšem pořízení je s nimi příšerné.

Což dokumentuje například tento dialog:

Já: Pane doktore, mám pro vás případ, kterým se konečně zviditelníte.

Dr. Teryngel: Zas ta osoba, co smradem z tříadvaceti koček zamořila barák, a já mám žalovat domácího, protože chce, aby mu platila nájem?

Já: Tenhle případ, ve kterém jste se znemožnil vy i doktor Kříženecký, mi snad ani nepřipomínejte. Vyřešila ho za vás naštěstí paní Semelová, která se v zákonech vyzná. Toho asociála si podala, že už ani necekne. Vytmavila mu, co je to živit tříadvacet koček. Kde by ta ubohá ženská vzala ještě na nájem?... Tentokrát mám případ – bude to pro vás odborně ohromně zajímavý, tak aby vás nenapadlo účtovat mi sto dolarů za hodinu konzultace.

Dr. Teryngel: Poslední takový strhující případ byl, když jsem vám poskytoval kvalifikované pokyny, jaké zaujmout stanovisko k bytovému podniku, který vám doučtoval dvě stě sedmdesát korun za služby popelářů v roce 1986. A když jsme u těch účtů, opravdu si nevzpomínám, že byste mi byla kdy nějaké konzultace platila. Zato si vzpomínám poměrně dobře, že při příležitosti takového setkání jste ze mě vždycky vyrazila pár tisíc pro svoji nadaci.

S doktorem Kříženeckým je to obdobné: absolutní nevstřícnost. Loni mne požádal, abych v jeho bydlišti v Českých Budějovicích udělala autogramiádu. Za kolik? zeptala jsem se a stoupenci neviditelné ruky trhu mi nemohou nezatléskat.

Za deset, řekl s povzdechem dr. Kříženecký, já mu s tržní pohotovostí vyplnila složenku, a protože nejsem žádný Fond národního majetku, abych kšeftovala s neplatiči, dodala jsem: Až se mi vašich deset tisíc objeví na kontě nadace, domluvíme si termín.

Před volbami jsem navrhla podbízivě: Pane doktore, nehodilo by se vám teď před volbami, kdybych zajela do Budějovic na besedu s vašimi voliči?

Dr. Kříženecký ohromen mou laskavostí: Ale to by se mi samozřejmě velice hodilo!

A já na to: Když se vám to hodí velice, tak to tentokrát bude za dvacet.

Ani se nepokusil smlouvat.

Já a tržní hospodářství bez přívlastků nepardonujeme ani novorozence, ba ani embrya.

Teryngelovi čekali miminko. Dr. Teryngel chtěl vědět předem, jestli to bude holčička, nebo kluk, dr. Teryngelová to nechtěla vědět. Když byla na sonografii, řekla jsem dr. Teryngelovi, že s jejím gynekologem se znám, a za deset tisíc jsem mu prodala informaci, že budou mít holčičku. Narodil se sice Adámek, ale já správně spoléhala na to, že když moje informace nevyjde, dr. Teryngel bude tak rád, že po dvou holčičkách má kluka, že se nebude se mnou malicherně hašteřit. Pro případ jeho neserióznosti jsem měla připraveno vysvětlení, že svoji ženu svěřil do rukou šarlatána, který Michalku zřejmě vyšetřoval v časové tísni mezi dvěma stávkami.

Pokud jde o moji nadaci, jsem samozřejmě kýmkoli zkorumpovatelná. Když se dr.

Kříženecký zmínil o podvodníkovi, který zpronevěřil několik desítek milionů, zevrubně jsem mu vysvětlila, jak je nemravné, když takového člověka zastupuje. Dr. Kříženecký řekl: Možná že by se vám docela líbil. Má rád psy, dost pro ně dělá.

Okamžitě mi chamtivě zasvítily očička a řekla jsem: Pane doktore, kdyby nějak významně přispěl mé nadaci, v nejbližším novinovém interview o něm promluví jako o oběti zvláště Hradu, předsednictva vlády a Nejvyššího soudu.

Moje nadace též rozdává krmení pro zvířata laskavých, ale špatně situovaných, zejména starších občanů. Tuto pomoc organizuje paní Semelová, inspektorka Ligy na ochranu zvířat, a proběhne několikrát do roka. Jednou ročně, většinou je to před Vánocemi, uspořádáme nadílku formou setkání s obdarovanými, kteří jsou pohoštěni v hezké restauraci. Pravidelně mezi nás přichází Marta Kubišová, byl s námi i Karel Gott. Za-

jisté že rezervovaná restaurace a pohoštění moji nadaci nesmí stát ani korunu. Tak například se mi dr. Kříženecký zmínil, že jeho kamarád Oldřich Taraba otevírá hotel Otara a zve mne na zahajovací večírek. Poděkovala jsem a omluvila se, že večírky mě nebaví. Později mě však napadlo, jaká to byla neprozíravost. Měla jsem tam zajít a hosty i majitele orvat o nějaké peníze. Nu, ještě se to dalo napravit.

Za tři dny se mne dr. Kříženecký neurvale zeptal: »Jak to, že jste řekla Oldřichovi, že já chci v jeho hotelu uspořádat akci pro nadaci Robin?! A že pohoštění pro šedesát osob má dát zadarmo?«

»Protože někde tu akci uspořádat musím,« vysvětlila jsem mu trpělivě. »Kdybych nepotřebovala peníze, tak ji pořádat nebudu. Od čestných hostů se minule vybralo dvacet tisíc a rozdávané krmení pro psy jsem taky nemusela platit.

Ještě něco vám není jasné, pane doktore?«

Datum akce bylo s ředitelem Tarabou domluveno a já byla spokojená až do chvíle, kdy jsem si uvědomila, že nemám zajištěný nákup dárkového krmení. S krvácejícím srdcem jsem začala vypisovat šek nadace na patnáct tisíc korun... pak jsem ho roztrhla a vytukala číslo ředitele Taraby.

»Pane řediteli, jak víte, doktor Kříženecký je právník mé nadace. A on je na korunu – no, znáte ho. Velice ho rozčililo, že bychom to dárkové krmení měli platit z účtu nadace. Povádal, že pro hotel je pocta, když tam takovou akci pořádáme-----«

»Tu fakturu samozřejmě zaplatím,« řekl ředitel Taraba a já okamžitě zvýšila objednávku zboží na třicet tisíc korun.

Další dny, když se mi do telefonu ozýval dr. Kříženecký, předstírala jsem poruchu.

To nejlepší na mužích je, že jsou – na rozdíl od němé tváře – tvorové zkušenostmi nepoučitelní. Když jsem dr. Kříženeckému přelaskavě nabídla, že na večírek v Otaru si může přivést přátele nebo klienty, upřímně se potěšil a přihrnul se hned se čtyřmi. Přivítala jsem je se slovy, že vstupné tisíc korun pro čestné hosty pro ně neplatí, taková částka by je leda zahanbila. Pro ně mám rezervovaný vstup po pěti tisících.

Zaplatili s úsměvem, zatímco dr. Kříženecký se svíjel opodál.

O nepěkné povaze dr. Teryngela svědčí, že na akci se dostavil jak kůl v plotě, přestože i jemu jsem nabídla, aby si přivedl přátele. Vstupné stejně jako dr. Kříženecký zaplatil pouze základních tisíc korun. Svoji lakotnost ospravedlňovali tím, že je před Vánocemi, neboli za týden se za nimi přiznají pro dárek nadaci pod stromeček. Tak se taky stalo a vydřela jsem z nich po deseti tisících.

Nepohrdnu však ani částkami malými.

Před Vánocemi mě vždycky pozve nakladatel na oběd. (Jinak, stejně lakotný jako dr. Teryngel a dr. Kříženecký, tak činí, pouze když mu podepíšu nějakou smlouvu.) A pozve vždycky též dr. Kříženeckého a dr. Teryngela. Ti si – ještě než jsme se odebrali do restaurace – v jeho knihkupectví nakoupili moje knížky na vánoční dárky. A po obědě mě požádali, abych jim je podepsala.

»Za podpis stovka, s věnováním dvě,« oznámila jsem taxu dne.

Nakladatel zbrunátněl vzteky a zežloutl hanbou a okamžitě mi dal pět stovek – prý jako paušál. Objasnila jsem mu, že já a Klaus v samospasitelném tržním

hospodářství na žádné ponižující paušály nejedeme, za pět stovek jsem napsala dvě a půl věnování a zbytek inkasovala od žadatelů. Jejich charakter dokresluje, že nad každou knížkou dlouze váhali, jestli by nestačil jenom podpis.

»Tuhle pro tchyni jenom s podpisem,« pravil dr. Teryngel a já v záchvatu velkodušnosti – kterou by mi stoupenci neviditelné ruky trhu nikdy neodpustili – jsem té dámě napsala věnování zdarma.

Mám však i dárce nadace neproblémové.

Kromě těch, o nichž jsem se už zmínila, je to několik desítek manželských párů a jednotlivců, kteří mi přispívají pravidelně částkami skutečně velkorysy. S některými jsem se už díky své nadaci spřátelila, jako s báječnou paní profesorkou JUDr. Martou Knappovou, která přednáší na právnické fakultě v Praze, anebo s roztomilými manželi Krčmovými z Liberce. Mnohé jsem poznala až při příležitosti zmíněného setkání, kdy nadace rozdala milion korun. Byli všichni tak milí a s takovým vztahem ke zvířatům, že se těším na naše příští setkání.

Mnohé další velmi laskavé dárce marně sháním. Jsou -to ti, kteří mi svoje příspěvky posílají bankovním převodem, takže z výpisu mé banky vyčtu pouze Ruzickova M a číslo konta. A jejich banka mi o nich – v rámci bankovního tajemství – nic bližšího neprozradí. Byla bych tedy moc ráda, kdybyste se mi ozvali dopisem do nakladatelství, abych vás mohla pozvat na naše příští setkání příznivců nadace.

Na jaře jsem urputně pátrala po člověku, který mi už přes rok posílá – taktéž bankovním převodem – každý měsíc tisíc korun. Pak jsem čirou náhodou vypátrala, že dárce je již zmíněný kardiochirurg docent Ivan Vaněk, který mi peníze posílá pod jiným jménem, takže to jeho se neobjevuje ani ve zkratce bankovního výpisu. Jeho počínání jsem zhodnotila jako neupřímné a stalo se tématem jednoho z našich dvaadesáti zásadních konfliktů. (Zbývajících jednašedesát je analyzováno v knížce, kterou s ním o něm píšu – Lesk a bída operačních sálů.)

A konečně je tu mnohočetná skupina dárců drobných částek, kterých si lidsky vážím nejvíc: složenky většinou vyplňované starou rukou – neboli peníze od těch, kteří v naší společnosti mají nejméně, a přesto pomáhají zmírňovat utrpení zvířat. Ráda bych jednou uspořádala setkání právě s nimi, ale kdykoli jsem někoho z nich pozvala, aby se zúčastnil naší předvánoční akce, vždycky jsem dostala odpověď: Já už necestuju... Než utracet příšerně peněz za vlak, to vám radši zase pár korun pošlu,

aby vaše nadílka byla o pár konzerv pro chudé pejsky bohatší...

Mezi moje dárce také patří Obchodní banka se sídlem v Praze na Poříčí, kde má nadace konto. Musím říci, že vedení banky se ke mně i k mé nadaci chová vysoko nad rámec svých povinností, panu řediteli Štěpánkovi vždycky říkám, že si připadám jak jejich nejzámožnější klient. Daru Obchodní banky – dvacet pět tisíc korun – mé nadaci si velice vážím především jako uznání, jakým způsobem s penězi nadace hospodařím. Banka pochopitelně vidí svým klientům do karet, takže má i přesný přehled o tom, kam peníze mé nadace jsou vynakládány. V této souvislosti bych chtěla vysvětlit, že všechny příspěvky, které nadace dostává, ať už jste je poukázali složenkou nebo bankovním převodem, jdou přímo na konto nadace v Obchodní bance, která mi o stavu konta pravidelně posílá výpisy. V průměru jednou za měsíc do banky zajdu a poukážu peníze tam, kde jsou momentálně nejpotřebnější. Dělán tak zásadně po dohodě s paní Zuzanou Semelovou, inspektorkou Ligy na ochranu zvířat, která má dokonalý přehled o terénu v rámci celé republiky.

Převážná část peněz jde na útulky a miniútulky pro psy a v menší míře též pro kočky, část peněz vynakládám na zmíněné nadílky a v poslední době též na krmení bezprizorních zvířat v terénu, protože už nejen ve městech, ale též na venkově jejich počet explozivně narůstá. V několika lokalitách – je to samozřejmě kapka v moři skutečných potřeb – tedy máme misky s krmením a psi a kočky bez domova si tam zvykli přicházet. V civilizovaných zemích tuto problematiku řeší stát.

Pokud jde o nákup krmení, musím ocenit vynikající spolupráci mé nadace s

firmou Bohemia Foods, která distribuuje zahraniční výrobky vysoké kvality, krmení pro psy a kočky jako Pedigree Pal, Whiskas, KiteKat, Chappi apod. Mé nadaci je prodává s výraznou slevou a nejednu nadílku nám firma poskytla zdarma.

Je to už řádka let, co foxteriér Robinek zemřel. A jak už tak byl vždycky pes nesmírně samolibý, jsem si jista, že v nějakém tom pejsčím ráji (kde nejsou krutí lidé, kteří by ubližovali) se vytahuje, že nadace Robin zvěčnila jeho osobnost a udělala už hodně dobrého. A já chci ze srdce poděkovat všem, kdo nám v tom pomáháte.

Otázka, s jakou se asi každý spisovatel, jehož knihy čtenáři kupují, setkává nejčastěji, zní: Jakou knížku právě píšete?

Paní ing. Jana Palečková z Ústí nad Labem mi položila zajímavější otázku: Jak ponesete, až vám jednou vyjde knížka, která se nejenom neocitne na prvním místě nejprodávanějších knih, ale čtenáři ji na pultech ponechají bez povšimnutí?

Tak především tyhle žebříčky jsou velmi ošemetné. Záleží na tom, v jaké společnosti se tam ocitnete. Když jsem se tam ocitla, ne na prvním místě, ale na druhém, mezi Jihem proti Severu Mitchellové a Souostrovím Gulag, byla jsem šťastná. Podobně jako vedle Segala a Hayleyho atd. Když to však bylo vedle autora jakéhosi krváku (cosi, čemu se v televizi říká akční film, kde krev a násilí teče obrazovkou), byla jsem otrávená. A když to bylo vedle statí, podle mne blábolu, jednoho prominentního politika, zuřila jsem.

Aby tyto žebříčky měly nějaký skutečný aspoň orientační význam, ať už jde o knihu týdně nebo roku, musely by se sestavovat pro jednotlivé žánry. Dokud budou řadit kuchařky, encyklopedie, romány, detektivky a díla filozofická podle jediného schématu – počtu prodaných výtisků – je sice potěšitelné, když se tam vaše kniha umístí, ale současně bezvýznamné.

Co mne však na otázce ing. Palečkové zaujalo, to je formulace její otázky – nikoli: Jak byste nesla, kdyby... nýbrž: Jak ponesete, až... Neboli nevyhnutelnost, že jednou se tak stane. Cítím to stejně. Nikomu nemůže padat pořád jenom dobrá karta. Takže pokaždé, kdykoli jde moje nová knížka na knihkupecké pulty, říkám si: Panebože, jenom ať to není tahle. Na té mi záleží nejvíc.

Autorovi asi vždycky nejvíc záleží na tom, co právě jde ke čtenářům – víc snad už jenom na tom, co právě píše.

Takže – jak ponesu, až...

Určitě nepřičetně obviním kdekoho kromě sebe. Čtenáře ze zbednělosti, že nedoceňují moje nejbáječnější dílo, a podobně jako naše současná vláda, aby se jí lépe a úspěšněji vládlo, přemýšlí, jak vyměnit národ, já budu přemýšlet, jak vyměnit čtenáře.

Jeden kamarád, když jsem nedávno rozvíjela úvahy, jenom jestli zrovna Noc jako stvořená nebude propadák, mi řekl: »Prosím tě, přestaň bláznit. Takhle dramatické to nikdy nebude. I kdybys napsala knížku sebestomnější, čtenáři ji setrvačností koupí. Přece nemůžou vědět předem, že je blbá. Další knížku už budou kupovat opatrněji a teprve ta ještě další by se už válela na pultech, jenomže ani na to nedojde, protože tenhle trend už zavětrí tvůj nakladatel a prostě ji nevydá.«

Vůbec mě nepotěšilo, co dodal: »Na tvém místě bych si spíš dělal starosti s tím, jak ubývá lidí, kteří mají peníze na to, aby knihy kupovali.«

Takže zpátky k otázkám nejčastějším, jakou knížku nyní píšu.

Poprvé v životě píšu dvě knihy současně a navíc žánr, který jsem ještě nikdy nezkusila – biografie. Protože mne však velmi zajímá a na někom se mu naučit musím – proč bych nezačala s Ivanem Vaňkem a s Vlastimilem Harapesem?

Docenta MUDr. Ivana Vaňka, DrSc, který šéfuje kardiologické klinice v Praze v areálu klinik na Karlově náměstí, znám už hezkou řádka let. Loni jsem začala uvažovat o tom, že bych se mohla po dvaceti letech vrátit k námětu kardiologie, tedy do prostředí, z něhož jsem tehdy napsala román Přípravte operační sál. Velice mi totiž vadí, kdykoli je nyní reeditován, že po profesní stránce je už mnohé docela jinak. (Což zřejmě nasvědčuje tomu, že reportážní

hodnotu výpovědi si cením víc než beletristické zpracování.)

Pokrok, jaký obor kardiochirurgie v poválečných letech zaznamenává a jak stále rychle postupuje kupředu, mne fascinuje. Připadá mi, že pokrok je tu podstatně výraznější než v kterémkoli jiném medicínském oboru. Se srdcem a cévami dnes už chirurgové dokážou zázraky, úspěšně se například operují postižené koronární cévy, aby se zamezilo vzniku infarktu myokardu... neméně úspěšně se operují srdeční chlopně, provádějí se umělé náhrady aorty... To vše na dobrých světových pracovištích s úmrtností jedno až dvě procenta. Z našich pracovišť má tyto výsledky klinika Ivana Vaňka.

Takže tytam jsou časy před pouhými dvaceti roky, kdy každá operace na srdci byla velkou operací – operací především s velkým otazníkem, zda po jejím ukončení srdce znovu naskočí a ujme se své funkce.

Dnes Ivan Vaněk říká: »Operace na srdci chci zbavit mýtu velkých operací.

Večer po operaci pacient zatelefonuje příbuzným, že je v pořádku, a za týden jde domů. Zdravý.«

S Ivanem Vaňkem, jak tak věčně nemám na nic čas, jsem se sice nějaký čas neviděla, ale tu a tam jsem mu zatelefonovala, abych mu například pogratalovala k novému ministrovi zdravotnictví a nabídla mu sázku, že to bude ještě větší katastrofa než ten předchozí. A Ivan pokaždé prohrál, protože vždycky pln optimismu vykřikoval, že horšího už koalice najít nemůže, ani kdyby se rozkrájela, takže každá změna chtě nechtě může být výhradně jen k lepšímu... Anebo zase zavolaal on mně, aby se mne zeptal, co myslím: stojí-li mu za to odpovídat ministrovi na ten jeho absolutně bezobsažný dopis z jara – přece už konečně musí padnout, ne? Takhle to už dál nejde.

A já ho vždycky povzbudila, jenom ať odepíše, protože jestli něco padne, pak jeho klinika, nejspíš však celá fakultní nemocnice, ale určitě ne pan ministr. Jenomže jak jsem tak uvažovala o koncepci knihy o kardiochirurgii, stále víc jsem si uvědomovala, že to souběžně musí být kniha i o Ivanovi samotném, protože

v kardiochirurgii je u nás ve svých třiapadesáti letech nejvýraznější osobností s vynikajícími klinickými výsledky. Svědčí o tom ostatně i skutečnost, že ve vedoucím postavení působil i na renomovaných pracovištích zahraničních, ve Spojených státech v New Orleansu a v Dánsku v Kodani. Jakmile jsme se domluvili, že budeme psát knížku, neboli jak šlo o práci, najednou jsme oba na setkávání měli spoustu času – já i při dopisování téhle knihy, v patách nakladatele, který by byl Ivana Vaňka nejradši viděl u všech čertů, protože správně věděl, že kvůli němu se nejenom vlečou poslední kapitoly (a dokonce snad – nedej bože – bych mohla vypustit doslov), ale jakou on má jistotu, že o Ivana Vaňka budou mít čtenáři stejný zájem jako o druhý díl Robina, jehož napsání se jaksi začalo vytrácet do nedohledna?

Já tu jistotu mám.

Ivan je totiž stejně jiskřivá a stejně nespoutaná nebo spíš nespoutatelná bytost se smyslem pro humor, jako byl Robin, a historky okolo něho si s historkami Robinova životopisu nezadají. Pro mne má Ivan navíc tu přednost, že ho nemusím zoufalá a ubřečená honit po nocích, jako jsem honila nezotročitelného děvkaře a dobrodruha Robina – u Ivana tuto nejsvětlejší stránku jeho života obstarávají jiné ženy.

Začala jsem tedy s Ivanem psát knížku a byla to báječná, ničím už nerušená práce poté, co jsem dokončila Noc jako stvořenou...

A vyrovnal se s Ivanem i můj nakladatel, když jsem ho upozornila, že u padesátiletého chlapa je ze všeho nejvíc zázrak, když je ještě naživu, ale z toho netřeba čerpat přehnaný optimismus – pro zbytek života ho už nic než život ohrožující choroby nečeká. A kdo za rok za dva zrestauruje jeho aterosklerotické koronární tepny? Robin? Nikoli. Ivan.

Nakladatel měl tedy o čem přemýšlet a dokonce už si naplánoval, že když já rukopis knihy odevzdám do dne X, on knížku vydá v den Y.

Ale jak už tak neštěstí nechodí po horách, ale díky mně po mém nakladateli, setkala jsem se s Vlastimilem Harapesem. (Můj nakladatel ten den pokládá za něco jako černý pátek na burze.)

Rázem totiž zas bylo všechno jinak.

Vlastimilem Harapesem jako tanečníkem jsem vždycky byla nadšena a okouzlena, ale cílevědomě jsem se s ním nikdy neseznámila osobně, protože... V dobách, kdy jsem dělávala interview s umělci, se mi bezpočtukrát přihodilo, že osobní setkání s hercem, herečkou, zpěvákem, zpěvačkou... které jsem milovala, bylo rozčarováním.

Oblíbená herečka, se kterou jsem přišla psát rozhovor k jejím padesátinám, a ona mě přijala v nepředstavitelně zaneřáděném honosném bytě státá jak Dán. Celý rozhovor s ní jsem si vymyslela... Nu, alespoň to ocenila a poslala mi za něj velikánskou kytku.

Výborný malíř, národní umělec. Už zemřel. V jeho krásné vile jsem se v kožichu klepala zimou stejně jako on, venku dvacet pod nulou. »Včera jsem kontroloval plynoměr a zděsil jsem se, kolik jsme za poslední týden protopili. A tak jsem se rozhodl, že budu topení pouštět jenom obden a na sporo,« vysvětlil mi tento bohatý muž. Byl se mnou fotograf, a když si půjčoval knihu, kterou tento malíř ilustroval, abychom z ní uveřejnili ukázky, půjčil mu ji proti podpisu:

»Abyste mi ji náhodou nezapomněl vrátit.« Ta knížka byla právě na pultech za dvaadvacet korun.

Herec – převážně komik, miláček národa. Taký už zemřel. Sám mne požádal, abych s ním napsala vánoční rozhovor. Nikdy nevyšel. Pan X si ho přepsal do podoby, že se z něho samolibost táhla jako karamel. Nejlepší byla pasáž, jak věčně vyhání žadonící novináře od svého prahu.

Samozřejmě že při téhle práci jsem se setkala i s umělci, kteří se mi moc líbili též jako lidé. Jenomže těch, kteří pro mne byli rozčarováním, bylo dost na to,

abych neriskovala rozčarování z toho krásného, bohem nadaného hochy Vlastimila Harapese. Co kdyby se ukázalo něco třeba úplně příšerného? Třeba že má vydrežírovaného psa-otroka?!

Že je to nesmysl? Proč?

Do herečky X, roztomilé maminy, by snad někdo řekl, že se dokáže zhulákat jak námořník? Ze žije ve svinčíku?

Jistěže umění Vlastimila Harapese je vysoko nad jmenovaným uměleckým průměrem. Ale ani v tom není žádná záruka... A proč by taký měla být? Chyba je ve mně, že nedokážu být nad věcí s tolerantním postojem: lidi nejsou na světě proto, aby se vtěsňovali do mých představ, jací by měli být.

Loni jsem viděla Vlastimila Harapese v televizním medailonu. Bylo to u něho doma a do záběru se přivrněl jeho pes. Zorinka. On ji zvedl do náruče... a byla v tom něha a bylo mezi nimi pouto... a bylo to nepředstíratelné a nenacvičitelné pro kameru.

Na vztah lidí ke zvířatům mám zvláštní instinkt. Někdo přede mnou může muchlat a pusinkovat svého pejška a já poznám, že je to divadlo. Jindy potkám člověka, který svému psovi zrovna říká: Ty vole, ty si mě nepřej... A já cítím, že mezi nimi dvěma je láskyplný vztah, a ví to i ten pes, že doopravdy na něho nikdo ruku nevztáhne.

Scénka s Vlastimilem Harapesem a Zorinkou se mi uložila do paměti a bylo jen otázkou času, kdy ten telefon zvednu a zavolám mu. Až si promyslím, co bych s ním chtěla psát.

Když jsme se setkali a když se dokonce rozplynula moje zlost, že jenom tak z rozcapenosti opustil jeviště, řekla jsem mu, že bych s ním ráda napsala knížku – o něm.

Souhlasil, že bychom mohli zkusit, jestli nám to půjde.

Samozřejmě. S Ivanem Vaňkem jsme věděli oba přesně, do čeho jdeme, co můžeme jeden od druhého čekat. V tomto případě jsme jeden druhého neznali. Nebylo tedy vůbec jisté, jestli najdeme společnou řeč. Jestli vznikne ta zvláštní nedefinovatelná atmosféra, která je podmínkou pro to, aby biografie nebyla pouhým jakoby souborem novinových interview – proložených seznamem úspěchů – s jednou osobou.

Začínala jsem psát knihu s Ivanem Vaňkem. S Vlastimilem Harapesem jsem si chtěla pouze ověřit, jestli ano, nebo ne, a pokud ano, začnu s ním psát ve chvíli, kdy s Ivanem budeme končit.

Takže jsme se setkali jednou, dvakrát, potřetí nad magnetofonem. Nevím, kdy a jak se rozhodl on, ale já jsem věděla, že tuhle knížku s ním a o něm chci psát, už když jsme s magnetofonem mezi námi seděli poprvé. A už tehdy jsem si uvědomovala, o co všechno budou čtenáři ochuzeni tím, že si o Vlastimilu Harapesovi budou pouze číst. Je totiž komediant, který si s vámi nedokáže povídat, aniž by při tom nehrál. (Teď už ovšem cituju z toho, co o něm píšu v úvodu knihy.) Pamatujete, jak se vždycky rozsvítilo, když vběhl na jeviště? Toto kouzlo má i v civilu. I daleko od jeviště Vlastimil Harapes uchopí vaše srdce a podmaní si vás svou přívětivostí, bezprostředností, temperamentem, pohodou, jež z něho sálá, svým krásným úsměvem a krásným smíchem, bezelstnou otevřeností – silou a šarmem své osobnosti. Má smysl pro humor, má jiskru a žár, má pokoru i vzpurnost, ovšem tu vzpurnost, kterou v něm zřetelně cítíte, vám bude popírat. Tu měla jeho matka, ale kdepak on!

Dopadlo to prostě tak, že se mi chtělo psát obě knihy souběžně. A vůbec jsem neměla obavu, že jejich postavy by mohly vyznít jakoby laděné stejně. A to i navzdory tomu, že mají spoustu společných vlastností, které zdaleka nesouvisí jenom s tím, že oba se vypracovali na vrchol svého oboru. Jeden i druhý je však tak silná a výrazná osobnost, že je s kýmkoli druhým nesplynutelný. Oběma knížkami se nese jejich smysl pro humor. Ten Ivanův je robustní, ten Vlastíkův subtilní. Už to samo o sobě dává každé knížce úplně jinou atmosféru.

Mluvím o knížkách, zatímco dosud je to pár desítek stránek textů, které se vůbec nepíší snadno. Máte-li v nahrávkách spoustu skvělého materiálu, je to bezmála tak těžké, jako když ho máte příliš málo. Znamená to přehrávat si záznamy opakovaně, vybírat z nich a třídit, aby zůstávalo jen to nejpodstatnější a nejzajímavější, je vám líto, že musíte eliminovat mnohé, co se vám líbí, ale jenom by opakovalo řečené již jinak...

Kdykoli jsem četla opravdu zajímavou biografii, a je jejich jak šafránu (Belmondo, Gabin, Girardotová...), tušila jsem, že se za ní tají bezpočet hodin náročné práce. Že to není posadit se s někým, klást mu připravené otázky, zachycovat na pásku jeho odpovědi a pak je přenést na papír. Z toho může vzejít leda něco nudně neživého. Protože to nejzajímavější se od zpovídaného nedozvíte cílenými otázkami, ale vychází to na povrch při jakémsi zdánlivém klábosení, často dokonce tékavém. (A pak to vybírejte z jednotlivých pásků a skládejte do tematických celků!) Z některého sezení můžu použít téměř každé slovo, které se na pásce ocitlo. Jindy je to nahrávka hluchá, protože jsem tázaného vmanévrovala k tématu, které ho například nebaví, a namísto aby řekl rovnou: Pojdme si povídat o něčem jiném – snaží se mi vyhovět.

Pro moji nepodrobivou povahu, absolutně nesnášející jakákoli omezování, je navíc velice obtížné podřizování textu osobnosti druhého. (Naštěstí práce je ten jediný bod v mém životě, kde jsem schopna jakés takés kázně.) V románu tento problém neexistuje. Postavy jsou takové, jaké si je vytvořím, a i když si často začnou počínat jinak, než jsem jim předurčila, stále jsou v mé moci. A najednou je tu člověk (v tomto konkrétním případě dokonce dva člověkově), jejichž osobnostem se musím přizpůsobovat a respektovat jejich jedinečnost. Protože ve výsledné podobě to musí být oni, a ne hrdinové mé fikce.

Bezpočtukrát bych si přála, aby něco vyjádřili jinak, aby to bylo čtenářsky zajímavější, bezpočtukrát se

mi chce nějakou jejich historku vypointovat, aby získala na dramatičnosti – jenomže pak by to nebyli oni. Volnost mám pouze tam, kde mluvím já o nich. Zatím vůbec nevím, jak tyhle knížky dopadnou, a vyjdou-li vůbec – to závisí od toho, budou-li se nám líbit – a pokud vyjdou, budou-li se líbit vám čtenářům. Jisté je zatím jenom jedno. Kniha o Vlastimilu Harapesovi se nebude líbit Vlastimilu Harapesovi. Je to pro jeho nezdolně radostné ladění role velmi náročná, ale zatím si vede dobře.

Řekla jsem mu totiž, že když se mu knížka bude líbit, za odměnu požaduju, aby se postavil na jeviště a zatančil Korzára.

Okamžitě mě obvinil, že ho chci zmrzačit a zničit. Když je obzvlášť ve formě, hovoří o zabití. Povzbudivý je taky jeho optimismus, že tu knížku naštěstí nikdy nedopíšu. Ale i kdybych ji dopsala naschvál, abych ho mohla zmrzačit, zničit a zabít, jemu se stejně líbit nebude.

Nabídla jsem kompromis: »Alespoň tedy Merkucia.«
»Merkucia!« kácí se. (A když se pan Vlastimil Harapes kácí, tak se taky kácí, a ne jenom jakési gesto náznaku.) »Merkucio! Další z nejtěžších rolí!«
Posléze projeví přece jen trochu vstřícnosti: »Možná by to šlo. Domluvil bych s Tibaltem, aby mě propích, jen co vylezu na scénu.«
Můj nakladatel zaujal postoj ještě zásadnější: Nebude se mu líbit ani Harapes, ani Vaněk. Nepochybuju, že by je s potěšením uškrtil oba a mne by v tom masakru vynechal jen proto, abych konečně napsala Robina milence, manžela a otce, který se teď vznáší kdesi úplně v nedohlednu.
Řádka mých nejmilejších přátel však věří, že Vlastimil Harapes a Ivan Vaněk budou knížky krásné. Skvělá akademická malířka Dana Sokolová z Hradce Králové, které jsem se v dopise zmínila – miluje balet – že píše knížku s Vlastimilem Harapesem, mi napsala: Závidím Ti práci s panem Harapesem a jemu závidím Tebe. Já sama vím s určitostí jedno: pokud knížky o Vlastimilu Harapesovi a Ivanu Vaňkovi budou špatné, chyba bude bohužel ve mně a nikoli v nich. Nahrávky s nimi jsou jedinečné, srší jejich tvořivým nábojem a inteligentním humorem. Jenom ta cesta od nádherných nahrávek ke knížce je příliš daleká.

Červen 1997

Ilustrace na potahu Jiří Macht
Grafická úprava Milan Pašek
Vydalo nakladatelství
M. Švarce – Šulc a spol.,
Ondříčkova 6, Praha 3,
roku 1997 jako svou 97. publikaci
Vytiskla Česká typografie, a. s.,
Na Poříčí 30, Praha 1
Vydání první. 13/33
Stran 304. 879-97-97
Doporučená cena váz. s DPH 127 Kč